

Giới thiệu Già Thiên Convert

Nếu như bạn đã đọc Thần Mộ, chắc chắn bạn sẽ không quên được Thần Đông. Sau Trường Sinh Giới, tác giả đã nghỉ viết một thời gian, có lẽ để cây kéo cho tác phẩm mới: Già Thiên thêm hấp dẫn.

Diệp Phàm là nhân vật chính của toàn bộ câu chuyện, một người ngoài trông thư sinh, nhưng bên trong lại cực kỳ tráng kiện, hành động quyết đoán, nhưng lại là người ôn hòa, trọng tình cảm.

Không có phi thăng khi mở đầu, không có tử vong để trọng sinh, không có khuyết tật, yếu kém. Diệp Phàm cứ bình thường trải qua những tao ngộ đầy hấp dẫn.

Truyện không sáng tạo ra một thế giới khác, nhưng lại khéo léo gợi mở ra những chi tiết thần bí, không chớp nhoáng đưa ngay người đọc vào một không gian xa lạ, mà như số mệnh đã sắp đặt cho nhân vật vậy.

Trên thế gian thật sự có thần tồn tại, hay những sự tích đầy thần bí từ xưa có thật hay không.

Cửu Long kéo quan tài, phá toái hư không, một hành trình đã định sẵn cho những người đi theo dấu chân của Thần.

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Quan tài lớn bằng đồng thau ở trong tinh không

Chương 1: Quan tài lớn bằng đồng thau ở trong tinh không

Dịch Biên dịch: cunhue1403h

Sinh mệnh là kỳ tích vĩ đại nhất của thế gian.

Bốn phương trên dưới viết chữ Vũ. Vũ tuy có thực, nhưng vô định không thể cầu được. Từ cổ chí kim viết chữ Trụ. Trụ tuy có tăng trưởng, nhưng không biết ngọn nguồn của nó.

Vũ trụ mênh mông, tinh không vô ngần, rất nhiều nhà khoa học đã suy đoán, Địa Cầu là vùng đất duy nhất có sự sống.

Nhân loại kỳ thực rất cô độc. Bên trong vũ trụ mênh mông già cỗi, mặc dù có hàng tỷ hành tinh, thế nhưng lại rất khó có thể tìm được hành tinh có sự sống thứ hai.

Tuy nhiên nhân loại chưa từng từ bỏ việc tìm kiếm, từ thế kỷ trước tới nay đã phóng rất nhiều tàu thăm dò vũ trụ.

Người lữ hành số 2 là một con tàu thăm dò vũ trụ không người lái, Năm 1977, tại Trung tâm hàng không vũ trụ Kennedy - Mỹ phóng lên không trung.

Mặt trên của nó mang theo một đĩa nhạc mạ vàng có chủ đề là "Gửi lời hỏi thăm tới Vũ Trụ", bên trong còn có một số thể loại âm nhạc đang thịnh hành cùng hơn những lời hỏi thăm được nói bằng 55 thứ ngôn ngữ trên địa cầu, hi vọng sẽ có một ngày, được một nền văn minh khác thu giữ.

Từ thập kỷ 70 của thế kỷ trước đến bây giờ, người lữ hành số 2 vẫn cô độc trong cuộc lữ hành, trong Vũ Trụ mênh mông, nó chỉ như một hạt bụi nhỏ bé.

Có thể cũng như phần lớn các tàu thăm dò vũ trụ khác, hoặc đã phát sinh trục trặc, hoặc bị gián đoạn tín hiệu liên lạc vĩnh viễn biến mất trong vũ trụ cô quạnh.

Ba mươi mấy năm qua đi rồi, khoa học kỹ thuật đang không ngừng phát triển, nhân loại đã nghiên cứu chế tạo ra nhiều tàu thăm dò vũ trụ tiên tiến hơn, có thể tương lai không xa đối với việc thăm dò tinh không sẽ tiến thêm được một bước phát triển.

Nhưng ngay cả như vậy, tại trong khoảng thời gian khá dài, tàu thăm dò vũ trụ kiểu mới vẫn như cũ không cách nào đuổi theo bước tiến của người lữ hành số 2.

33 năm đi qua rồi, người lữ hành số 2 đã cách Địa Cầu tới 14 tỷ Km (140 ức)

Thời khắc này, tốc độ của nó đã đạt đến tốc độ cấp 3 của vũ trụ, trong quỹ đạo phi hành của nó, đã không bao giờ có thể quay lại Thái Dương hệ, trở thành một con tàu tinh tế vũ trụ rồi.

Trong hắc ám và băng lãnh của Vũ trụ, điểm một vài tinh cầu, trông như những viên Kim Cương trong suốt, khảm trên một tấm màn màu đen.

Tàu thăm dò vũ trụ Người lữ hành số 2 tuy rằng đang phi hành cực nhanh, thế nhưng trong u lãnh cùng vô ngần của vũ trụ nó chỉ như những con sâu, con kiến nhỏ nhỏ đang chậm rãi bò trên mặt đất đen tối.

Sau hơn 30 năm qua đi, hôm nay - giờ khắc này, Người lữ hành số 2 có phát hiện kinh người !

Trong vũ trụ cô quạnh, chín bộ thi thể không lồ lặng lẽ nằm ở một nơi nào đó...

Ngày 22 tháng 5 năm 2010 , Cục Du Hành Vũ Trụ Mỹ tiếp nhận một số liệu thần bí do Người du hành Vũ trụ số 2 gửi về, sau bao nhiêu khó khăn để phiên dịch, bọn họ cũng thấy được một hình ảnh không thể tưởng tượng.

Trong giờ khắc này, mọi người ở trong phòng điều khiển của Cục du hành Vũ Trụ đều kinh ngạc , đứng im không nhúc nhích như những bức tượng gỗ, bọn họ đang khiếp sợ tới tột đỉnh!

Thật lâu sau mọi người mới hồi phục tinh thần, sau đó, trong phòng điều khiển mới ồn ào.

"Thượng Đế ơi, mình nhìn thấy gì thế này?"

"Điều này làm sao có thể, không thể tin tưởng được!"

...

Người lữ hành số 2 từ lâu đã không được chỉ đạo, chỉ có thể tiến thẳng về phía trước, sau khi truyền được nhóm số liệu thần bí, lại vội vã bay qua mảng không gian đen tối, càng hướng sâu thêm vào tinh vực u ám.

Bởi phiên tinh không này quá xa xôi, ngay cả khi có phát hiện trọng đại, thu được một hình ảnh chấn động, thì nhân loại bây giờ cũng bất lực.

Nhóm này thần bí tin tức cũng không có công bố ra bên ngoài. Mà sau đó không lâu, người lữ hành số 2 xảy ra trục trặc, gián đoạn rồi cùng Địa Cầu tín hiệu liên lạc.

Đến lúc này người ta đã có thể đặt một dấu chấm tròn cho sự kết thúc rồi, nhưng mà có đôi khi sự việc lại không xảy ra bình thường như mọi người dự liệu.

Mặc kệ các dụng cụ quan sát và thăm dò không gian, hay là khoa học nghiên cứu sinh mệnh và vật lý, hay là những trạm không gian quan sát tinh không có những điều kiện ưu việt.

Từ năm 1971 Liên Xô, lần đầu tiên phóng Trạm không gian mang theo người thành công, cho tới bây giờ toàn thế giới đã phóng ra 9 cái trạm không gian.

Ngày 11 tháng 6 năm 2010 , ở thời điểm này, bên trong Trạm không gian quốc tế, mấy nhân viên du hành vũ trụ đang kinh ngạc, con người nhanh chóng co rút lại.

Cho đến ngày nay, sự tồn tại của Thần, từ lâu đã bị phủ định. Nếu như tín ngưỡng này vẫn có người kế tục, thì cũng chỉ là trong tâm linh hư không của con người tìm kiếm một sự kỳ thác mà thôi.

Thế nhưng đúng vào lúc này, tư tưởng của mấy người du hành vũ trụ tinh anh đang hứng chịu đã kích mãnh liệt, bọn họ thấy được một bức hình ảnh không thể tưởng tượng.

Bên ngoài Trạm không gian quốc tế, bên trong băng lãnh cùng hắc ám của vũ trụ, chín cái quái vật khổng lồ không nhúc nhích, phảng phất như từ xa xưa đã nằm ở đó, khiến người ta cảm giác được sự thô lương vô tận, mà đây lại là chín bộ Long thi (xác rồng)!

Cùng rồng ở trong thần thoại truyền thuyết không khác nhau chút nào.

Mỗi bộ Long thi (xác rồng) đều dài đến trăm mét, giống như nước thép đúc mà thành, tràn đầy sự chấn động trong cảm giác.

Chín bộ Long thi (xác rồng) đều là Ngũ trảo Hắc Long, ngoại trừ Sừng rồng trong suốt long lanh, ánh tím lóng lánh ở ngoài, thân rồng hiện lên hắc sắc, ô quang nhấp nháy, lân phiến (vảy rồng) trong bóng đêm lóe ra một vài thần bí quang hoa.

Rồng, tồn tại trong truyền thuyết, cùng thần cùng tồn tại, vượt qua quy luật của tự nhiên. Thế nhưng, khoa học phát triển đến bây giờ, còn có ai sẽ tin tưởng Rồng thực sự tồn tại?

Mấy người du hành vũ trụ bên trong Trạm không gian quốc tế, tư tưởng chịu đã kích rất mãnh liệt, cảnh tượng nhìn thấy trước mắt làm cho bọn họ có cảm giác không thể tưởng tượng!

Bên trong Vũ trụ cô quạnh, long thi (xác rồng) băng lãnh tựa như Trường Thành bằng sắt thép không thể phá hủy, thậm chí có thể cảm giác được bên trong thi thể bao hàm lực lượng kinh khủng.

Chỉ là, chúng nó đã mất đi sinh khí, vĩnh viễn ngủ yên trong không gian u lãnh của vũ trụ.

"Đây là..."

Bị thật sâu chấn động qua đi, vài tên du hành vũ trụ tinh anh con người lần thứ hai gấp gáp co rút lại, bọn họ thấy được càng khiến người ta khiếp sợ hình ảnh.

Chín bộ long thi (xác rồng) đều dài đến trăm mét, ở phần đuôi đều bị trói bằng một xích sắt màu đen, trong không gian hắc ám của Vũ trụ đằng sau chín bộ Long thi, lơ lửng một chiếc quan tài bằng đồng thau dài tới 20m.

Cự tác thiên chuy bách luyện, to dài mà lại kiên cố, điểm một chút ô quang làm cho nó có vẻ âm hàn không gì so sánh được.

Quan tài lớn bằng đồng thau có hình dáng cổ xưa, mặt trên hình như là một đồ án cổ xưa, tràn ngập vẻ tang thương của năm tháng, cũng không biết đã trôi nổi trong vũ trụ bao nhiêu năm rồi.

Cửu Long kéo quan tài!

Trong không gian băng lãnh hắc ám của vũ trụ, chín bộ long thi (xác rồng) cùng quan tài lớn bằng đồng thau bị dây xích sắt màu đen to dài nối liền một chỗ, hình dạng làm người ta phải chấn động.

Sau khi thất thần với hình ảnh không thể tưởng tượng, mấy tinh anh du hành vũ trụ liền phát tín hiệu liên lạc.

"Vũ trụ gọi Địa Cầu..."

...

Liên quan tới sự tồn tại chính xác của người lữ hành số 2, được phóng lên không trung từ thập kỷ 70 của thế kỷ trước đến tháng 4, tháng 5 năm 2010 thì mất liên hệ với địa cầu.

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Tổ Vấn (1)

Chương 2: Tổ Vấn (1)

(Tổ vấn là một chương trong Hoàng Đế Nội Kinh)

Dịch Biên dịch: cunhue1403h

"Thượng cổ chi nhân, xuân thu giai độ bách tuế, nhi động tác bất suy"(2).

Diệp Phàm khép cuốn Hoàng Đế Nội Kinh, khôi phục lại trạng thái sau khi dứt suy nghĩ về chương “Tổ vấn” ghi lại thời đại thượng cổ.

(2) Người thượng cổ, sống tới trăm tuổi mà động tác vẫn không chậm chạp.

Liên quan với thượng cổ thời kì, cũng không có tường những ghi chép chính xác tường tận, đối với người thời nay mà nói đó là một đoạn cổ sử tràn ngập mơ hồ, khiến người ta phải suy nghĩ rất nhiều.

Gió mát khẽ thổi, vài chiếc lá ngô đồng trong viện khẽ đung đưa, va chạm vào nhau phát ra âm hưởng “rì rào”, không khí trong lành từ ngoài cửa sổ trước mặt thổi tới.

Diệp Phàm rất thích xem thể loại sách “Sưu Kỳ”(3), pha một chén lục trà nhạt, hần bắt đầu tiếp tục lật xem cuốn sách cổ ở trong tay.

(3) “Sưu Kỳ”: Sưu tầm những truyện kỳ lạ.

"Phàm nhân có thể sống hơn trăm tuổi, mà hành động lại không có chút nào dấu hiệu của sự già yếu. Thượng cổ thời kì, đây là một đoạn cổ sử vô cùng thần bí..."

Đối với chương "Tổ vấn" ghi lại vấn đề tuổi tác của cổ nhân, làm người hiện đại như hần tự nhiên là không thể tin tưởng.

Hần chỉ hiểu kỳ là: Vì sao rất nhiều sách cổ khi nhắc tới cái thời đại "Thượng cổ" mà cổ nhân nói thì đều rất mơ hồ, hình như có sự bí ẩn về sự biến mất của văn minh thượng cổ trong dòng chảy của lịch sử.

Lẽ nào thực sự tồn tại một đoạn cổ sử mà con người không biết đến? Sau thời khắc suy tư ngắn ngủi, hần lại tiếp tục đọc sách.

Hoàng Đế Nội Kinh là một bộ sách cổ được so sánh như bảo vật, sách được viết từ mấy nghìn năm trước, trở thành một trong Tam đại kỳ thư của Trung quốc, những điều nói trong sách tuy rằng không thể tin hoàn toàn, nhưng cũng có thể nói một cách tổng thể chúng có giá trị rất quý báu.

"Đề khiết thiên địa, bả ác âm dương, hô hấp tinh khí, độc lập thủ thần, cơ nhục nhược nhất, cố năng thọ tộ thiên địa, vô hữu chung thì, thử kỳ đạo sinh." (4)

(4) : Dẫn dắt thiên địa, giữ chặt âm dương, hút lấy tinh khí, giữ vững tinh thần, cơ nhục như một, có thể đồng thọ với thiên địa, không có kết thúc, đây là Đạo".

Chương "Tổ vấn" nhiều lần nhắc tới thượng cổ, có hiểu rõ sự biến hóa của thiên địa, luyện dưỡng tinh khí, làm cho con người có thể trường sinh bất tử, người hiện đại căn bản không có khả năng tin tưởng.

Bất tri bất giác, mặt trời đỏ rực dần dần hạ xuống phía tây, ánh nắng chiều trải rộng, đem cây ngô đồng ngoài cửa sổ nhuộm thành một màu đỏ nhàn nhạt.

Diệp Phàm buông cuốn Hoàng Đế Nội Kinh, chuẩn bị đi tham gia một buổi họp lớp với bạn học.

Rời khỏi trường đại học đã 3 năm rồi, Diệp Phàm sau khi tốt nghiệp liền ở lại thành phố này, nhìn lại quá khứ, thời kỳ học sinh trong trắng, giản đơn đã một đi không trở lại.

Ba năm thời gian nói dài thì chẳng dài, mà nói ngắn cũng không ngắn, bạn học ngày xưa nay đã trời nam đất bắc, mỗi người đều có cuộc sống của riêng mình.

Tiếng chuông điện thoại di động dễ nghe cắt đứt suy nghĩ của hần, là bạn học Lâm Giai gọi tới, một nữ tử xinh đẹp lại vô cùng khôn khéo, sau khi tốt nghiệp thi sang thành phố kế bên, bằng vào thủ đoạn hơn người 1 năm trước đã thăng lên làm quản lý chi nhánh.

Mới vừa ấn nút nhận cuộc gọi liền nghe được tiếng Lâm Giai trêu chọc, khi nàng còn học đại học đã biểu hiện ra năng lực giao tiếp rất xuất sắc, rất dễ cùng người khác rút ngắn khoảng cách.

"Thế nào, nhớ ta rồi à?" Diệp Phàm dễ dàng phản kích.

Bên kia truyền đến một tiếng cười rất êm tai và dễ nghe, nàng nói:

"Ta không rõ địa điểm họp lớp, lát sau cùng đi nhé."

Sau khi hẹn cẩn thận địa điểm gặp nhau, Diệp Phàm đi ô tô rời khỏi nhà. Trong khi còn học đại học, hần từng theo đuổi Lâm Giai, nhưng lại bị nàng khéo léo nói rằng hai người không hợp nhau.

Lâm Giai là một nữ tử vô cùng xinh đẹp, mà sự khôn khéo cùng lý trí lại còn vượt qua vẻ đẹp của nàng, nàng rõ ràng biết chính mình cần cái gì, nên làm như thế nào, nói được làm được.

Cách thời gian hẹn nhau còn có 10 phút, Diệp Phàm tìm 1 chỗ đỗ xe ở trước cửa hàng bách hóa, sau đó xuống xe đi đến ven đường chờ Lâm Giai.

Cả thành phố đều đắm chìm trong ánh nắng chiều, rất nhiều kiến trúc đều được bao trùm bởi 1 vầng hào quang màu vàng nhạt, trên đường xe cộ qua lại như nước chảy, dòng người nối đuôi nhau không dứt.

7,8 phút sau một chiếc xe Toyota đỗ lại ven đường, ngó ra là một khuôn mặt mỹ lệ và tinh xảo, Lâm Giai mở cửa xe đi tới.

Diệp Phàm đến đón, cười nói:

"lại có cả xe riêng đưa đón nữa à."

"Đừng có nói móc ta, ta thì làm gì có lái xe riêng, đó là bạn học của ta - Lưu Văn Chí."

Sau khi tốt nghiệp 3 năm, tuy rằng có liên hệ với nàng, nhưng cũng chỉ gặp mặt một lần vào 2 năm trước, Lâm Giai vẫn giống như xưa thanh xuân mỹ lệ, ăn mặc rất tùy ý, quần jean bó sát người phối hợp một chiếc áo màu tím, làm nổi bật những đường cong gợi cảm trên thân thể mềm mại, rất yêu kiều thướt tha.

"Hơn hai năm không gặp, có khỏe không?"

Mái tóc của Lâm Giai xoắn xuống vai, đen mượt mà, sáng đến có thể soi gương, nàng có một đôi mắt phượng, lông mi dài hơi xiên chéo về phía trước, tự nhiên mà vậy đặc biệt, quyến rũ mà cảm động.

"Rất khỏe."

Diệp Phàm cười cười, trêu chọc nói:

"Lâm Giai ngươi trời sinh quyến rũ như vậy không đi làm diễn viên thì thực sự có lỗi với chính bản thân đó."

"Thật vậy sao?"

Lâm Giai cười tươi, mắt phượng liếc xéo, ánh mắt lưu chuyển, đôi môi đỏ vô cùng gợi cảm, thật là quyến rũ.

Lúc này, chiếc xe Toyota cũng đỗ xuống ven đường, vị trí lái xe lộ ra một khuôn mặt quen thuộc, chính là bạn học cũ - Luru Văn Chí.

Hắn cùng với Diệp Phàm giống nhau, sau khi tốt nghiệp đều ở lại thành phố này. Nhưng hắn lợi hơn là có bối cảnh, được người thân thích chiều chuộng, thành lập được một công ty không tính là lớn, trong số các bạn học xem như là một người thành đạt.

Tuy rằng cùng ở một thành phố, nhưng hắn nhưng hầu như không có gì liên hệ với Diệp Phàm, nguyên nhân chủ yếu là hồi đại học có xung đột với nhau 1 lần.

Luru Văn Chí cũng không xuống xe, nở nụ cười nhân nhật, nói:

"Đã lâu không gặp."

"Đúng vậy. Có thời gian chúng ta sẽ gặp gỡ."

Thấy đối phương ngay cả xe cũng không xuống, Diệp Phàm cũng chỉ bình thản hỏi thăm một chút.

"Đi nhờ xe tới à?"

Đối với loại khinh thường người khác như thế này, Diệp Phàm lười so không thêm tính toán, tùy ý ứng phó "ừ" một tiếng.

Lâm Giai là 1 nữ tử thông minh khôn khéo, tự nhiên có thể cảm giác được bầu không khí trước mắt, liền cười nói với Diệp Phàm:

"Lúc này vội vàng vàng tới đây, mấy vị bạn học cũ ở thành phố này gọi điện thoại tới giục, chúng ta cùng ngồi xe của Luru Văn Chí đi nha."

Diệp Phàm vẫn chưa nói gì, Luru Văn Chí đã mở miệng, áy náy nói trước:

"Thực là ngại quá, đã sớm hẹn với hai bạn học cũ ở ngay con đường phía trước rồi, chỗ ngồi hình như bị thiếu."

"Không quan hệ, người đi trước đi, ta sẽ đến ngay sau đó."

Diệp Phàm nói xong xoay người đối với Lâm Giai cười nói: "Cùng ta cùng đi, hay là..."

Lâm Giai hơi do dự một chút, Luru Văn Chí giục nói:

"Lâm đại nỷ nữ sẽ ngồi xe của ta đi trước, bằng không thì ta sợ sẽ bị người ta hỏi thăm đến chết đó."

Đứng ở ven đường vài phút, Lâm Giai biểu đạt sự áy náy với Diệp Phàm, lại bị Luru Văn Chí giục cuối cùng vẫn là ngồi lên chiếc xe Toyota.

Khi đã đóng cửa xe lại, Diệp Phàm vẫn loáng thoáng nghe được âm thanh xem thường của Luru Văn Chí:

"Hiện đang là giờ cao điểm, có thể bắt được taxi mới là lạ!"

Sau đó, chiếc xe Toyota liền nhanh chóng rời khỏi.

Ngày xưa, Diệp Phàm ở trường đại học cũng được coi là 1 cái nhân vật có tiếng tăm, hôm nay bị cho rằng là mình đi nhờ xe tới, lại so sánh cùng Luru Văn Chí tự nhiên có chút chán nản.

Đối với người như Luru Văn Chí, hắn sẽ không để ý tới, ngược lại biểu hiện của Lâm Giai làm cho hắn có chút ngoài ý muốn.

Nhưng mà, mỗi người đều có thái độ ứng nhân xử thế của chính mình, con người muốn sống trong cái xã hội hiện thực này, đương nhiên là không thể bỏ qua được mấy thứ như: công lợi, tự tôn, hư vinh, Diệp Phàm cũng không phản cảm quá mức.

Mặt trời màu đỏ đã hạ xuống dưới đường chân trời, giống như máu đang nhuộm vào đường chân trời rồi từ từ nhạt dần, cả thành phố như là phủ thêm 1 lớp áo dày màu đen, màn đêm sắp hạ xuống.

...

Giờ này khắc này, chín bộ xác rồng khổng lồ đang kéo một chiếc quan tài lớn bằng đồng thau ở trong hắc ám cùng băng lãnh của vũ trụ, cảnh này chấn động này, lại đang nằm ở một nơi vĩnh hằng không ai biết trong vũ trụ!

Bên trong Trạm không gian quốc tế, mấy du hành vũ trụ viên đã đem đủ các tin tức chấn động truyền về mặt đất, đang chờ đợi chỉ thị tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3 : Kim tích

Diệp Phàm tuy rằng chưa nói tới cái gọi là sự nghiệp thành công, nhưng bởi vì một ít nguyên nhân và kinh lịch, hôm nay trong tay cũng có chút tư bản, không lâu trước vừa vận mua một chiếc Mercedes-Benz, nếu chỉ nói giá cả phải cao hơn Lưu Văn Chí cái này xe Toyota, nhưng nếu như lấy điều này đến phân xét thân phận địa vị, hẳn cảm giác khá là dung tục.

Hơn 10 phút sau, Diệp Phàm đi ô tô đi tới tụ hội địa điểm—— Minh Nguyệt Thành trên biển.

Đây là một siêu cấp tiêu khiển thành, đem xan ảm hựu nhân (ăn uống ngủ nghỉ) làm một thể, ở đoạn đường hoàng kim, chu vi phồn hoa phi thường, từ các loại cao cấp xa hoa xe con ở trong bãi đỗ xe liền có thể nhìn ra người tiêu phí ở nơi này.

Vừa tốt nghiệp đại học 3 năm, đại đa số bạn học vẫn đều chưa nói tới sự nghiệp thành công, Diệp Phàm cảm thấy lựa chọn địa điểm tụ hội như vậy có chút phù xa.

Khi đi ra bãi đỗ xe, đi tới Minh Nguyệt Thành trên biển trước, hẳn rất nhanh liền thấy mấy cái bóng người quen thuộc, đều là tới tham gia tụ hội bạn học, ở giữa có người đã 3 năm không thấy rồi.

"Diệp Phàm!" Lúc này một cái tướng mạo thanh tú nhã nhặn thanh niên phát hiện rồi hẳn, trên mặt mang theo dáng tươi cười tới đón, nói: "Đây chính là người đích không đúng, thân là bản thành địa chủ nhưng chậm chạp mới lộ diện, hẳn là người khỏi xưởng cùng tổ chức trận này tụ hội mới đúng."

Cái này tướng mạo nhã nhặn thanh niên tên là Vương Tử Văn, là lần này tụ hội tổ chức giả cùng khỏi xưởng giả một trong, tại đại học lúc đó là cái phi thường sinh động đích nhân vật, có người nói này 3 năm đến ở một thành phố khác phát triển phi thường thuận lợi, tài sản đã khá là xa xỉ.

Mặt khác mấy người vậy tới đón, tuy rằng đã có thời gian rất lâu không thấy, nhưng giữa mọi người phi thường thân thiện.

Rất hiển nhiên Vương Tử Văn là ở đây chờ người, có thể để hẳn đứng ở Minh Nguyệt Thành trên biển trước chuyên môn nghênh tiếp người cũng bất quá như vậy hữu hạn hai ba người, rất dễ đoán ra.

Vương Tử Văn là một người thông minh, cũng không tiếp tục ở tại chỗ này một mình chờ người, mà là vừa nói cười một bên phía trước dẫn đường, bởi mọi người tiến vào trên biển Minh Nguyệt Thành. Tầng thứ 5 có một cái cẩn thận thương vụ trung tâm, có thể cung cấp ba mươi đến năm mươi người tiến hành hội nghị, đã bị bao xuống.

Lúc này bên ngoài sắc trời đã tối dần, tới tham gia tụ hội bạn học cũng kém không nhiều sắp đến đủ rồi.

Mấy người đến nhất thời để hiện trường bầu không khí một trận náo nhiệt, không ít người tới đón, có thể một lần nữa tụ tập cùng một chỗ có loại thời gian trôi qua, không gian đảo lộn cảm giác, trong lúc hoảng hốt cùng đại học lúc có chút trắng cánh trùng hợp rồi.

Tốt nghiệp 3 năm rồi, tất cả mọi người đã là 25,26 tuổi người, có vài người đã kết hôn, càng có hai người làm tiểu mục mục.

Mỗi người đều có chính mình khác nhau sinh hoạt quỹ tích, nhưng nói tóm lại đại đa số bạn học đều là người thường, ngày xưa lý tưởng cùng hoài bão đã bị thời gian đánh bóng sắp triệt để tiêu thất, tại bình thân sinh hoạt bên trong quy về bình thường.

Mộng tưởng đã đi xa, tuyệt đại đa số mọi người rõ ràng ý thức được, chính mình chỉ là một người bình thường.

Diệp Phàm bị Vương Tử Văn đưa đến một bên, cẩn thận tỉ mỉ quan sát phát hiện, bên này bạn học không phải cái loại này sự nghiệp thành công, chính là

trong nhà có chút bối cảnh người.

"Diệp Phàm người như thế muộn mới đến, nhất định phải phạt người ba chén."

"Ba chén quá ít, các người vậy quá xem thường Diệp Phàm tử lượng rồi." Lâm Giai vậy ngồi ở bên cạnh, mắt phượng liếc xéo, vốc người thon dài, đường cong uyển chuyển, gọi cảm cảm động.

"Vị mỹ nữ nào tưởng phạt ta?" Diệp Phàm đem mấy cái nam bạn học vậy đồng dạng gom vào rồi mỹ nữ hàng.

"Vừa tới liền chiếm tiện nghi của chúng ta, phạt, nhất định phải phạt nặng người!" Một đám nam nữ nhất trí đối ngoại, bắt đầu "Mãi đao soàn soạt".

Lưu Vân Chí ở thành này có nhất định bối cảnh, tự nhiên vậy ở cái này tiểu quán thể bên trong, hắn rất tùy ý nói rằng: "Nguyên tưởng rằng người đợi xe taxi muốn nán lại một đoạn thời gian nì."

Này vừa nói nhất thời có chút tê ngắt. Ở đây người đều biết Lưu Vân Chí tại đại học lúc cùng Diệp Phàm ân oán, hôm nay hắn tại toà thành thị này phát triển rất thuận lợi, mà lúc này trong lúc vô tình điểm ra Diệp Phàm là người taxi tới được, thái độ thực sự có chút rõ ràng.

Cái khác bạn học cũng đều chú ý tới rồi tình huống nơi này, hướng bên này trông lại, bất quá Diệp Phàm chỉ là không có gì đáng kể cười cười, không nói gì thêm.

"Ta đi bên ngoài tiếp Chu Nghị." Vương Tử Văn chuyển hướng trọng tâm câu chuyện, sau đó xoay người rồi đi.

Lâm Giai cùng hai gã nữ bạn học nói đến đồ trang điểm, còn nói bắt đầu vài khoản hàng hiệu trang phục, những người khác vậy nói chút chuyện vui ngày xưa, mới có thể ngăn ngừa tê ngắt mới đến đây bỏ qua, nhất thời lại nhiệt liệt lên.

Bất quá trải qua chuyện vừa rồi sau bầu không khí bao nhiêu có chút vi diệu, không ai nhắc lại muốn phạt Diệp Phàm, mà quay chung quanh Lưu Vân Chí lời nói nhưng hơn một chút.

Diệp Phàm tại đại học lúc mặc dù là một cái nhân vật phong vân, nhưng đi ra trường học sau cái này tất cả đều không trọng yếu rồi, hiện tại sự nghiệp thành công hay không là bị xem trọng nhất.

Chu vi thỉnh thoảng có ánh mắt trông lại, bên này nghiễm nhiên là một cái đặc thù cái vòng nhỏ hẹp, đang ngồi đều là hiện nay phát triển không sai bạn học, mà lúc này Diệp Phàm đã có bị biên giới hóa xu thế.

Đối với điều này, Diệp Phàm vẫn rất thân nhiên, bất quá cuối cùng hắn vẫn còn là đứng lên rồi đi rồi nơi này, cùng mặt khác một ít bạn học ngồi xuống đồng thời, hắn không muốn bị cái khác bạn học đánh lên đặc thù quần thể ẩn ký.

Đồ trang điểm cùng hàng hiệu trang phục vĩnh viễn là nữ bạn học thích nhất câu chuyện, nam bạn học thì lại từ tức cầu cho tới rồi các loại tin tức thời sự, trọng tâm câu chuyện so sánh lớn hơn.

Nửa giờ sau, tới tham gia tụ hội hai mươi lăm người đến đông đủ rồi. Toàn ban tổng cộng có ba mươi ba bạn học, trong đó có ba người xuất ngoại lưu học tại bên ngoài, mà mặt khác năm người thì lại nhân một ít đặc thù nguyên nhân không thể chạy tới.

Lần này tụ hội mấy vị khôi xương giả cùng tổ chức giả trước sau đọc diễn văn, bầu không khí phi thường nhiệt liệt, sau đó mọi người chia làm mấy cái vòng nhỏ, từng người sướng bắt đầu trò chuyện.

Thật lâu sau mọi người mới rời khỏi loại nhỏ thương vụ trung tâm, sắp sửa nâng chén tương khánh lần này đoàn tụ. Không có tiến hành tận lực an bài, các bàn vị tôn ti thân sơ liền chường hiển rồi đi ra.

Diệp Phàm cũng không cùng Lâm Giai cùng Lưu Vân Chí đám người cái kia tiểu quán thể ngồi cùng một chỗ, mà là rất tự nhiên ngồi ở rồi một bàn khác.

Lại là một phen đọc diễn văn sau, kế tiếp liền rất tùy ý rồi, có người ở các bàn rượu chúc rượu, cũng có người bị vây tại trước bàn rượu, khó có thể đi động một bước, liên tục bị chúc rượu.

3 năm đến xảy ra rất nhiều sự tình, mỗi người biến hóa đều rất lớn. Có lẽ là bởi vì còn kích thích, không ít bạn học đều nói đến rồi chính mình sinh hoạt, có người đắc ý có người thất ý.

Có người thống hận chính mình lão bản không gì sánh được hà khác, đều là yêu cầu tăng ca, mà lương bổng nhưng ít đến mức đáng thương.

Có một vị nữ bạn học nói chính mình nam bằng hữu là mổ trừ danh xỉ nghiệp quản lý chi nhánh, một người khác bạn học thì lại nói chính mình trọng phụ đã thăng chức vì làm công ty phó tổng, cũng có người nói chính mình vị hôn thê là ngân hàng nào đó quản lý cấp cao chất nữ.

Mà càng nhiều người nghe xong nhưng là lặng lẽ, rất nhiều người sinh hoạt cũng không phải rất như ý.

Trong đó có cái nữ bạn học hiện ra khá là tiêu tụy, có người nói nàng gả cho một cái rất không thích người, hôn sau cũng không hạnh phúc, trọng phụ cả ngày say rượu, có bạn học đi ngang qua nàng chỗ thành thị đến xem nàng lúc, từng nhìn thấy thân thể của nàng trên lại có vết thương bầm tím.

"Nếu có cái gì cần trợ giúp, đều có thể tìm ta. . ." Đối với tên này rất tiêu tụy nữ bạn học, Diệp Phàm lòng có trắc ẩn, còn nhớ rõ đại học lúc nàng

ngượng ngùng đơn thuần hình dạng, đứng ở bãi bóng ngoại dụng lực phát tay vì hấn nỗ lực lên hò hét.

Xem ra nàng đích sinh hoạt thực sự rất không như ý, nàng buồn bã mà lại cảm kích gật đầu, nhỏ giọng nói một tiếng cảm ơn.

"Diệp Phàm người vẫn còn là trước thay đổi chính mình ba. . ." Tên kia nói chính mình trọng phụ đã thăng chức vì làm công ty phó tổng nữ bạn học nương còn tác dụng có chút không khách khí nói rằng: "Người xem nhân gia Luru Vân Chí hiện tại phát triển có bao nhiêu thuận lợi."

Này một bàn bạn học đồng loạt nhìn về phía Diệp Phàm, sau đó lại nhìn phía cách đó không xa Luru Vân Chí chỗ cái bàn kia, nơi nào đều là hôm nay phát triển rất không sai bạn học.

"Diệp Phàm không phải ta nói người, tại đại học lúc người xác thực là một nhân vật, thế nhưng đi ra trường học sau tất cả đều sẽ phát sinh thay đổi, không nỗ lực không được." Cái này bàn vị, tên kia nói chính mình vị hôn thê là ngân hàng nào đó quản lý cấp cao chất nữ nam bạn học vậy một bộ dáng về lên lớp người khác.

Nhắc tới Luru Vân Chí cái này một bàn người, bên này bạn học có người cảm khái, ngôn xưng được học lúc ấy có người viễn không bằng chính mình, hiện tại cũng đã không có cách nào khác so sánh rồi.

Cũng có người hận đời, phi thường cực đoan, túy ngôn túy ngữ, nói những người đó áo gấm về nhà, khoe khoang tiền tài quyền thế.

Càng có nữ bạn học đối với Diệp Phàm nói đùa, xưng may mà đến trường lúc ấy chỉ là vụng trộm thích quá hấn, ngược lại là hiện tại có chút hối hận năm đó cự tuyệt rồi Luru Vân Chí truy cầu.

Vẫn là ban đầu toà thành thị này, vẫn là ban đầu những người đó, thế nhưng lần thứ hai gặp nhau sau mọi người tâm cảnh nhưng không giống nhau rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Hoang Cổ đồng khắc

Màn đêm đã bao phủ xuống từ lâu, hai bên đường lớn nghe hòng (áng mây hòng) lóe ra, đô thị buổi tối vẫn như cũ tản ra sức sống vô tận, từng toà từng toà nhà lớn cao chọc trời san sát nối tiếp nhau, chọc vào trên trời cao.

Nhưng nếu như từ vũ trụ xuống phía dưới nhìn lại, tất cả những thứ này đều có vẻ bé nhỏ không đáng kể, bất quá một tác vuông.

Đây là một cái rất không tầm thường ban đêm, nhất định khó có thể bình tĩnh, trên mặt đất mấy chục cái phòng điều khiển chính triệt để tập trung bầu trời đen kịt.

Vũ trụ cô quạnh bên trong, chín bộ long thi (xác rồng) lóe ra như kim loại lạnh liệt sáng bóng, quanh thân bao trùm đầy to bằng quạt hương bồ vậy giáp màu đen, ô quang nhấp nháy.

Long, tồn tại ở trong truyền thuyết, căn bản không nên xuất hiện ở trên đời, thế nhưng lúc này nó nhưng chân thực nằm ngang ở trên vòm trời.

Tự hắc ám vũ trụ bên trong bắt đến hình ảnh, chấn động lòng người, khiến người ta sợ. Sừng rồng cực lớn như cổ thụ phân nhánh, vừa có cảm giác lực lượng cũng có cảm giác thần bí, thân như dãy núi, mạnh mẽ mà thể thịnh, vảy giáp như dao, nhấp nháy sắc bén, thoát nhìn khí thế bàng bạc.

Chín bộ không có sự sống thi thể khổng lồ, là đối với sự nhệch thức của con người một loại trùng kích cực lớn, phá vỡ rồi mọi người có chút cổ hữu quan niệm.

※※※※※

"Diệp Phàm ba năm qua người đích sinh hoạt rốt cuộc thế nào?" Không ít người đều đối với Diệp Phàm rất quan tâm, nói thân thiết hỏi.

"Vẫn được ba, ta sinh hoạt rất bình thường, 3 năm đến không có gì rất đặc việc phát sinh. . ."

Đúng lúc này, Luru Vân Chí cái này một bàn người lại đây chúc rượu, nói không ít lời chúc, mọi người liên tục chạm cốc, rất là náo nhiệt.

Trước kia nói muốn phạt Diệp Phàm những người đó cũng không đơn độc tìm hấn chạm cốc, thẳng đến về sau Lâm Giai cùng Vương Từ Văn trước sau

đi tới, từng người cùng Diệp Phàm đơn độc uống một chén.

Đến lúc sau không ít người đều có men say rồi, sau đó mọi người đi K ca**, tiếng ca tựa như đem mọi người mang về rồi thời đại học sinh ngây ngô.

"Bao nhiêu người từng ái mộ người dung nhan khi còn trẻ, cũng biết ai muốn thừa thụ năm tháng vô tình biến thiên, bao nhiêu người từng tại bên cạnh người bên trong đến rồi lại đi, cũng biết một đời có người ta đều hầu ở bên cạnh người. . ."

Có lẽ là bởi vì thực sự say, một đôi đã từng tại thời đại học sinh mến nhau, tùy tốt nghiệp mà bắt đầu chia tay bạn học, nhìn nhau không nói gì.

Theo tiếng ca quanh quẩn, tên kia bạn học nữ dĩ nhiên không khống chế được, hai mắt đầm lệ mơ hồ, thất thanh bắt đầu khóc lớn, mọi người tới tập khuyến bảo.

Bởi các loại nguyên nhân, tốt nghiệp sau bạn học bên trong mấy đôi người yêu không có một đôi có thể đi tới cuối cùng, tuy rằng cũng đều đã từng cẩn thận kinh doanh quả cái này đoạn trường học ái tình, nhưng cuối cùng toàn cũng không có kết quả.

Tốt nghiệp liền ý nghĩa biệt ly, cái này có thể là một loại ma chú, hàng năm trường đại học sinh viên tốt nghiệp đều trình diễn bi kịch tương đồng.

Mà không may, loại này bi kịch rất có khả năng thời gian dài kéo dài đi xuống, cùng tuổi trẻ xung động có quan hệ, cùng vào nghề áp lực có quan hệ, cùng xã hội hiện trạng có quan hệ. . . Hay là còn có cái khác.

Hầu như tất cả mọi người đều tuyến chính là 3 năm trước ca khúc, có mấy người hát đến thanh tình tình mậu (tình cảm dạt dào), đem mọi người tâm tư kéo đến rồi 3 năm trước, thời đại học sinh từng màn từng màn, từng việc từng việc nhưng rõ ràng trước mắt.

Cuối cùng "Mạch phách" xuất hiện rồi, say rượu bạn học thời gian dài chiếm lấy microphone, nhưng thanh âm thực sự để người không cách nào khen tặng, có thể nói long trời lở đất, quý khóc thần hào, tại tàn phá hai tai mọi người đồng thời ngược lại cũng mang đến rồi một cỗ sung sướng bầu không khí, khiến người ta không nhịn được cười.

Thăng đến rất khuya mọi người mới đi ra biển trên Minh Nguyệt Thành, ngày mai còn có hoạt động, đem về trường học cũ đi xem một chút.

Đường xa mà đến bạn học hầu như đều dự định tại cùng một quán rượu, mà số ít mấy cái có xe bạn học đem phụ trách đưa bọn họ đi.

"Lâm Giai ta đưa người về tửu điểm." Lưu Vân Chí đem xe Toyota đứng ở Lâm Giai bên cạnh.

Cái khác bạn học có người tưởng ngồi taxi đi, bên cạnh vài chiếc xe chỗ ngồi thực sự hữu hạn, không có ý tứ chủ động tiến lên ngồi Lưu Vân Chí mấy người đích xe.

Lúc này một chiếc Mercedes-Benz xa đứng ở ven đường, Diệp Phàm xuống xe đi tới tên kia sắc mặt tiêu tụy bạn học nữ trước người, nói: "Ta đưa người trở về đi."

Diệp Phàm đối với tên này bạn học nữ lòng có đồng tình, đại học lúc đây là một cái vui sướng đơn thuần thiếu nữ, thích tại bãi bóng ở ngoài vì bạn học nỗ lực lên hò hét, có lúc còn có thể mang theo gương ngùng vì bọn họ đưa lên vài bình nước khoáng.

Nhưng hôm nay sinh hoạt không như ý dễ dàng cả người có vẻ rất ủ dột, sắc mặt thương bạch, khí sắc phi thường không tốt, toàn bộ buổi tối đều rất ít nói chuyện.

Lúc này bỗng nhiên thấy Diệp Phàm xe đỗ tại ven đường, mời nàng lên xe, nhất thời dễ dàng lại là cảm kích lại là không biết làm sao, một buổi tối nàng cũng không có được người quan tâm đến, lúc này tựa hồ không thói quen bị chu vi bạn học như vậy nhìn kỹ.

Một bên, Lưu Vân Chí thấy Diệp Phàm lái xe mà đến, thần tình ngạc nhiên, sau đó thần sắc nhất thời âm trầm xuống.

Chu vi, mọi người biểu tình không ai giống nhau, có nghi hoặc cũng không giải thích được, cũng có kinh ngạc cùng phức tạp.

Tất cả mọi người đều có ý định trong lúc vô tình nhìn phía Lưu Vân Chí, trước mắt nhìn thấy sự thực cùng hắn nói đến đích tình huống hoàn toàn khác nhau.

Tại giờ khắc này, Lưu Vân Chí cảm giác trên mặt nóng bỏng, như là bị người hung hăng địa giật một cái tát.

Cái này vài tên từng lấy khoan dung đối với Diệp Phàm "Thuyết giáo" bạn học, cũng đồng dạng cảm giác xấu hổ vô cùng, muốn nói gì, nhưng lại không biết làm sao mở miệng.

Cũng có số ít người lộ ra nghiền ngẫm cùng thần sắc khác thường, nhất là từng cùng Diệp Phàm ngồi cùng bàn nâng chén người, tựa hồ cảm thấy như vậy tràng cảnh tòa rồi Lưu Vân Chí cái kia tiểu quần thể bộ mặt.

Đúng lúc này mặt khác hai người đi tới, kéo mở cửa xe liền ngồi xuống, đó là cùng Diệp Phàm quen thuộc đến mức không thể quen thuộc hơn bạn học.

Mercedes-Benz xa mang theo vài người đã dần dần đi xa, mà không ít người còn không có phục hồi tinh thần lại, Lưu Vân Chí thân thể cứng ngắc, đối mặt mọi người dị dạng ánh mắt, hắn cảm giác như có gai ở sau lưng. . .

Giờ này khắc này, xa xôi vũ trụ bên trong, đi vòng vèo trạm không gian quốc tế bên trong, vài tên du hành vũ trụ viên thần sắc nghiêm túc, thần kinh trước sau ở vào trạng thái căng thẳng, có thể nói cực độ khẩn trương.

Hắc ám cùng lạnh lạnh vũ trụ bên trong, chín bộ khổng lồ long thi (xác rồng) tựa như tuyên cổ trường tồn, xích sắt to bằng cái bát ngang trời, liền hướng một cái quan tài lớn bằng đồng thau, khiến người ta cảm giác được vô tận thể lương cùng cửu viễn.

Mặt đất quyết sách tầng lớp từ lâu nghị định, nếu có trọng đại biến cố phát sinh, sẽ lập tức phá hủy này chín bộ long thi (xác rồng) cùng cái này thần bí đồng thau cổ quan.

Nhưng không ai hi vọng loại chuyện này phát sinh.

Cửu Long kéo quan tài, đến từ vũ trụ tới tắm cùng cô quạnh nơi sâu xa, có giá trị cùng ý nghĩa quá lớn, khó có thể đánh giá!

Đột nhiên, trạm không gian quốc tế bên trong phòng điều khiển chính bắt đến một bộ tín hiệu thần bí, là nào đó ba động không giống tầm thường. Mục tiêu gần trong gang tấc, chính là chín bộ long thi (xác rồng) lôi kéo cái này khẩu quan tài lớn bằng đồng thau, có thần bí ba động từ phía trên này cổ lão mà lại mơ hồ đồ án phát sinh.

"Khó có thể phá giải. . ." Tín hiệu bị truyền tổng về mặt đất, bằng tình vi siêu cấp máy tính phiên dịch, nhưng vẫn như cũ không cách nào lý giải bất cứ manh mối nào.

Quan tài lớn bằng đồng thau trên này đồ án cổ lão bị đồng thau rỉ sét bao trùm, khó có thể thấy rõ toàn bộ.

"Trải qua phân tích bước đầu, này hình chạm khắc bằng đồng thau cùng truyền thuyết cổ đại của Trung Quốc có quan hệ." Các quốc gia phòng quản lí nhất trí cho ra một cái kết luận tương tự: "Quan tài lớn bằng đồng thau trên chạm khắc hình thú cùng Trung Quốc (Sơn Hải Kinh) bên trong ghi chép có chút thái cổ mãnh thú gần gũi, mà về đồng thau đồ án bên trong đích nhân vật thì lại hư hư thực thực là thần chi. . ."

Bất kể nhận rõ ra bộ phận hình chạm khắc bằng đồng thau lai lịch, thế nhưng cái loại này cực kỳ yếu ớt thần bí tín hiệu nhưng vẫn như cũ không cách nào phá giải, căn bản không có đầu mối.

*Lăng Du

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Lý Tiểu Mạn

Trường học cũ so với trước đây cũng không có biến hoá quá lớn, biến chỉ là người đến cùng đi, lấy ghi lại thanh xuân khắc ấn một đoạn khó quên ký ức.

Dưới tán cây, bãi cỏ bên cạnh, có chút học đệ học muội đang lẳng lẳng đọc sách, phi thường hài hòa cùng yên tĩnh, Diệp Phàm đắm người cảm giác như là về tới quá khứ, đã rời xa ba năm qua kinh lịch tảo bạo cùng huyền ảo.

Sau khi tốt nghiệp, mọi người vì sinh hoạt cùng lý tưởng mà bận rộn, không ít người đã rời xa toà thành thị này, ngoại trừ Diệp Phàm ít ỏi mấy người ở ngoài, những người khác hầu như đều là lần đầu tiên trở về trường học cũ.

Cách đó không xa hồ nhỏ lần tấn gọn sóng, phong cảnh như trước, vẫn rõ ràng nhớ được năm đó này hoặc u buồn chán chường, hoặc thần thái tung bay thân ảnh tại ven hồ ôm đàn ghita đàn hát ca dao trường học (Chú thích: Có lẽ là loại bài hát tự chế, giống mấy bạn sinh viên BK) đích tình cảnh.

Ngay cả nhiều năm qua đi sau, mỗi khi giai điệu vang lên lúc, đều sẽ làm người ta nhớ tới cái này vô lự hồn nhiên niên đại, cái này nhàn nhạt ưu thương khiến người ta thương cảm cùng ngọt ngào, rất dễ đã động nhân tâm linh.

Năm tháng lẳng đọng, đều sẽ để lại một chút chua xót mùi vị.

Chỉ là không biết năm đó những người đó hôm nay có hay không còn có thể ôm lấy đàn ghita đàn hát, sau khi tốt nghiệp rất khó lại tìm được tâm tích của bọn họ.

"Ta loáng thoáng nghe bằng hữu nói qua, năm đó cái kia u buồn đàn ghita cao thủ ở một thành phố khác một nhà quán bar trú xướng, mấy năm hạ xướng rất là tang thương."

"Còn nhớ rõ năm đó đội nhạc của trường vị kia đa tài đa nghệ chân dài muội muội mạ, phi thường đẹp mà lại thanh thuần chủ xướng, có người nói hôm nay tại một nhà hộp đêm tiếp rượu."

Mọi người chỉ có thể phát sinh một tiếng thở dài.

Sau khi tốt nghiệp, rất nhiều người đều tao ngộ rồi lý tưởng cùng thực hiện trùng kích. Có đôi khi sinh hoạt thực sự rất bất đắc dĩ, khiến người ta cảm giác ngăn trở cùng mê man.

Ngấn ngời trầm mặc sau, mọi người tiếp tục đi đến phía trước.

Lúc này, Lâm Giai đi tới Diệp Phàm bên người.

Nàng mặc một cái trắng xanh đan xen lụa trắng áo đầm, dưới quần lộ ra bắp đùi nơi, đem hai cái thon dài đùi đẹp làm nổi bật càng thêm trắng nõn cảm động. Nàng đeo một sợi đai lưng màu đen, khiến vòng eo càng hiện ra ôn nhu, tóc dài rối tung tại to thẳng trước ngực, thân hình đường cong cảm động.

Dung nhan xinh đẹp, tuyết trắng da thịt, có dị dạng phong tình mất phượng hơi hướng về phía trước bay xéo, Lâm Giai cả người có một cỗ khí chất đặc biệt.

"Rõ ràng có xe, ngày hôm qua vì sao không nói với ta?"

"Ta có cơ hội nói lúc nào."

"Ngày hôm nay không mời ta ngồi xe của người đi sao?"

"Phi thường tình nguyện, ở chỗ này ta thỉnh trọng mời Lâm Giai tiểu thư."

Nói đến đây hai người đều nở nụ cười.

Lâm Giai rất đột ngột điểm tới sự tình ngày hôm qua, nhưng lại nhẹ nhàng tránh đi, cũng không có bởi vì chuyện ngày hôm qua mà nói nhiều cái gì, càng không bởi vậy mà tận lực hạ thấp tư thái đến rút ngắn quan hệ.

Nói xong những này, nàng liền cười xoay người rời đi. Lâm Giai là một cái nữ tử thông minh, nàng biết quá mức tận lực trái lại không tốt, như vậy chỉ biết có vẻ giả tạo, viễn không bằng trực tiếp cùng tự nhiên một ít.

Loại này vì diệu biến hóa tự nhiên vậy phát sinh ở tại cái khác một ít bạn học trên người.

Rời đi trường học cũ lúc đã gần đến buổi trưa, mọi người tới đến mỹ thực một con đường, đăng lâm Thực Phủ lâu.

Vương Tử Văn lên mời Diệp Phàm ngồi vào bọn họ cái chỗ bàn kia đi, Diệp Phàm chỉ là cười đến mời vài chén rượu, vẫn như cũ cùng ngày hôm qua những người đó ngồi cùng nhau.

"Diệp Phàm, ngày hôm qua ta túy ngôn túy ngữ, người không nên chú ý. Ta mời người một chén, uống trước rồi nói. . ." Tên kia nói chính mình vị hôn thê là ngân hàng nào đó quản lý cấp cao chất nữ nam bạn học, ngày hôm qua vẫn đối với Diệp Phàm một bộ dáng vẻ lên lớp người khác, ngày hôm nay nhưng lấy thấp tư thái cực lực giải thích sự tình ngày hôm qua.

Mà tên kia nói chính mình trọng phụ đã thăng chức vì làm công ty phó tổng bạn học nữ, vậy thay đổi thái độ ngày hôm qua, đối với Diệp Phàm khách khách khí khí.

"Đến đến đến, đại gia đồng nâng chén."

. . .

So sánh với ngày hôm qua, ngày hôm nay Diệp Phàm bọn họ cái này bàn có vẻ rất náo nhiệt, mọi người không ngừng chạm cốc, thỉnh thoảng có cái khác bàn người lại đây chúc rượu. Mà Diệp Phàm tự nhiên từ chối không được, liên tục cùng người chạm cốc, càng là cùng Vương Tử Văn cái chỗ bàn kia tới được nhân từng cái uống một chén.

Lưu Văn Chí rất bình tĩnh, bất kể ngày hôm qua hắn rất xấu hổ, nhưng hôm nay nhưng không hề bận tâm, nhìn không ra cái gì thần sắc khác thường, như là cái gì cũng chưa từng xảy ra.

"Chư vị, đêm qua ta nhận được một chiếc điện thoại, đến từ bên kia bờ đại dương. . ."

Nói chuyện chính là Chu Nghị, một cái rất nho nhã thanh niên, đồn đãi trong nhà bối cảnh thâm hậu, trong các bạn học đã không là cái gì bí mật. Ngày hôm qua, Vương Tử Văn tại trên biển Minh Nguyệt Thành ở ngoài chuyên môn chờ đón chào người đó là hắn.

Tất cả mọi người đều ngừng lại, nhìn phía Chu Nghị, bất luận là đến trường lúc vẫn còn là hiện tại, hắn đều biểu hiện rất hiền hoà, cho tới bây giờ chưa khiến người ta cảm giác quá kiêu căng.

Chu Nghị nói một tin tức, tại bên kia bờ đại dương du học ba vị bạn học đã trở về nước, nhất thời để ở đây bạn học một trận bàn luận sôi nổi.

...

"Sau khi tốt nghiệp, chúng ta trời nam đất bắc, mỗi người đều có chính mình khác nhau sinh hoạt quỹ tích, có thể tụ tập cùng nhau phi thường không dễ dàng. Lại gặp lại lúc, hay là chúng ta đều đã làm cha, làm mẹ, đến lúc đó cũng không biết muốn qua đi đã bao nhiêu năm. Ba cái du học tại bên ngoài bạn học muốn về nước rồi, ta có một cái đề nghị, hơi chút kéo dài lần này tụ hội. . ."

※※※※※

Diệp Phàm đi ô tô về đến nhà bên trong, pha một chén lục trà nhạt, lẳng lặng địa nhìn ngoài cửa sổ cây ngô đồng, hần nhớ tới rồi một ít chuyện cũ.

Cái này bỏ qua người, cái này rồi đi bước chân, cái này càng đi càng xa đường, giống như là trước mắt lá ngô đồng nhẹ nhàng mà bay xuống.

Lý Tiểu Mạn, tên này đã đậm ra Diệp Phàm ký ức thời gian rất lâu rồi.

Tốt nghiệp đại học lúc Lý Tiểu Mạn đi tới bên kia bờ đại dương du học, ban đầu mấy tháng hai người gian liên hệ vẫn rất mật thiết, nhưng theo thời gian trôi qua, vắng lai điện tử bưu kiện cùng điện thoại dần dần biến ít, cuối cùng triệt để gián đoạn rồi liên hệ.

Cùng với nói cách hải tương vọng, không bằng nói cách hải tương vong. Một đoạn cũng không bị bằng hữu xem trọng ái tình, như dự liệu vậy đi đến điểm kết thúc.

Ngày hôm nay từ Chu Nghị trong miệng biết được Lý Tiểu Mạn sắp về nước, Diệp Phàm vừa nghe thấy tên này lúc thậm chí có chút xa lạ cảm giác, bỗng nhiên nhìn lại, đã qua đi hơn hai năm rồi.

※※※※※

Tụ hội thời gian bị kéo dài, đem đi du lãm Thái sơn, tất cả tổn hao toàn bộ do Vương Tử Văn cùng Chu Nghị đảm người ra, đối với thường nhân mà nói cái này có thể là một phen xa xỉ chi tiêu, thế nhưng đối với bọn họ mà nói này cũng không tính cái gì.

Ba ngày sau, Diệp Phàm tại dưới chân núi Thái sơn lần thứ hai nhìn thấy cái kia bóng người quen thuộc. Ba năm qua đi rồi, Lý Tiểu Mạn vẫn như cũ yêu kiều thướt tha, cũng không có biến hoá quá lớn.

Nàng thân cao có thể có thể có một trăm bảy mươi cm, mang một bộ kính mắt, đen thui tóc dài theo gió phát phới, đứng ở nơi đó duyên dáng yêu kiều. Nàng thích ăn mặc rất đơn giản tùy ý cùng thanh lương, hạ thân là một cái đến đầu gối phía trên quần soóc, đùi đẹp trắng nõn, thon dài cảm động, mà lên thân nhưng là một kiện in hình phim hoạt hình đồ án thương cảm.

Lý Tiểu Mạn không thể nghĩ ngờ mỹ lệ phi thường, da thịt tuyết trắng non mịn, con mắt rất lớn, lông mi rất dài, có vẻ rất có linh khí, cả người không kiều căng nhưng cũng rất tự tin.

Nàng thông dong tự nhiên cùng chu vi bạn học trò chuyện, rõ ràng trở thành rồi một cái trung tâm nhân vật, nhưng lại có thể để người ta cảm giác được thân thiết.

Tại Lý Tiểu Mạn bên người có một cái thân hình cao lớn thanh niên, theo giới thiệu là nàng đích nước Mỹ bạn học, trái ngược với Đông Phương khuôn mặt người nhu nhuận bình thuận mà nói, hần có nhất trương điển hình phương tây mặt, rất có lập thể cảm, mũi cao thẳng, xanh lam sắc con mắt hơi ao hãm, tóc vàng có chút cong lên, lấy người phương Tây thẩm mỹ quan mà nói rất anh tuấn.

"Các người hảo, ta là Cade, đối với Thái sơn. . . Hướng tới, rốt cục có thể. . . Thấy." Cái này tên là Cade nước Mỹ thanh niên tuy rằng ngôn ngữ không phải rất lưu loát, thế nhưng đủ để có thể biểu đạt rõ ràng thoại ý.

Mà phía trước mặt khác hai vị du học về nước bạn học từ lâu bị nhiệt tình vây quanh, đang ở bị hội tại bên kia bờ đại dương sinh hoạt cùng học tập tình huống.

Ba năm qua đi, Diệp Phàm lần thứ hai nhìn thấy Lý Tiểu Mạn, có loại không gian thay đổi, thời gian lưu chuyển cảm giác.

Hai người đều gọn sóng không sợ hãi, lễ phép tính lẫn nhau gửi lời hỏi thăm, không có xa cách lâu dài gặp lại sau vui sướng, có chỉ là bình thần như nước, thậm chí có chút vân đạm phong khinh mùi vị.

Không có quá nhiều lời nói, nhẹ nhàng gặp thoáng qua, có một số việc không cần nhiều lời, không nói gì chính là một loại kết quả.

*Lăng Du

Chương 6: phong thiện chi địa (*)

Vũ trụ bên trong, chỉ có cô tịch và hắc ám, chín bộ xác rồng không lồ ngang dọc, quan tài lớn bằng đồng thau cổ xưa mà lại khí thế, tựa như cùng Vũ Trụ Hồng Hoang vạn cổ đồng tồn.

Mấy ngày đi qua rồi, vẫn như cũ không cách nào phiên dịch đồng thau đồ án truyền lại đưa ra thần bí tín hiệu, trước sau không có ổn thỏa biện pháp đem "Vốt", đưa đến mặt đất.

"Động rồi!"

"Lệch khỏi quỹ đạo, đang hạ xuống!"

Đúng vào lúc này, trạm không gian quốc tế bên trong vài tên du hành vũ trụ tinh anh, con người nhanh chóng co rút lại, Cửu Long kéo quan tài, lệch khỏi quỹ đạo rồi, đang ở chậm rãi rơi xuống.

Thái sơn, nguy nga trầm hùng, khí thế bàng bạc, tôn làm Ngũ nhạc đứng đầu, được xưng Thiên Hạ Đệ Nhất sơn.

Từ xưa đến nay Thái sơn đó là tượng trưng của sự thần thánh, ở vào cổ Trung Nguyên khu vực tận cùng phía đông, bị Hoàng Hà cùng Văn Hà vờn quanh, tại thời cổ bị coi là thái dương mới sinh vạn vật phát dục nơi.

Sơn mạc đại vu chi, sử mạc cổ vu chi (Chú thích: Núi to lớn không gì sánh nổi, lịch sử xa xưa không gì sánh được.)(**)

Thái sơn bao la hùng vĩ, có dày nặng lịch sử lắng đọng, có thể truy tìm đến thượng cổ Tam Hoàng Ngũ Đế thời kì, là hi vọng ở gần thần linh nơi.

"Trời cao không thể với tới, với Thái sơn trên lập "phong thiện" mà tế, hi vọng ở gần thần linh vậy."

Quét ngang lục hợp Tản Thủy Hoàng, hùng tài đại lược Hán vũ đế, đều từng tại Thái sơn cử hành quá có một không hai phong thiện đại điển (Chú thích: đại lễ tế trời).

Mà trước đó, thượng cổ thời kì sớm hơn có bảy mươi hai vị đế vương tại Thái sơn "phong thiện".

Tiên Tàn sách cổ (quản tử. Phong thiện thiên) từng có ghi chép: "Tích Vô Hoài thị "phong thiện" Thái sơn, thiện vân vân; Phục Hy phong Thái sơn, thiện vân vân; Thần Nông phong Thái sơn, thiện vân vân; hoàng đế phong Thái sơn, thiện vân vân; Nghiêu phong Thái sơn, thiện vân vân; Vũ phong Thái sơn. . "(***)

Thượng cổ thời kì, nhiều Thánh hoàng cùng Cổ Đế đều không ngoại lệ, đều lựa chọn ở đây "phong thiện", khiến Thái sơn bao phủ rồi tầng tầng mê vụ, phát ra vô tận thần bí khí tức.

Xuân thu thời kì, không Thánh từng vắng lai Thái sơn, tìm kiếm thượng cổ "phong thiện" đại lễ di tích, nhưng cũng không lưu di hám (Chú thích: không thu được gì nên nuôi tiếc), không có thu hoạch, đệ tử truy hỏi lúc khó có thể trả lời.

Hậu thế nhân từng có một chút phát hiện.

Dân quốc 20 năm, Mã Hồng Quỷ tướng quân suất lĩnh quân đội đóng quân với Thái sơn hạ, trong lúc vô tình phát hiện một tòa ngũ sắc đàn tế bằng đất, bên trong có hai bộ sách ngọc, lấy "Thạch nê kim thăng" phong chi, nắp trong lòng đất.

Tiên Tàn thượng cổ thời kì, các vị cổ hoàng vì sao đều ở đây "phong thiện", đến nay vẫn còn là một điều bí ẩn, khả năng vĩnh viễn cũng không cách nào vạch trần.

Diệp Phàm mọi người tại tửu điểm nghỉ ngơi một đêm, ngày thứ hai bắt đầu leo Thái sơn.

Ở giữa đoàn người, rất nhiều người đều là lần thứ nhất đăng lâm Thái sơn, chỉ có đích thân tới nơi đây, mới có thể cảm giác được của nó bao la cùng hùng vĩ.

Ngon núi phân 3 tầng kiểu bậc thang địa chất kết cấu, như lên trời bậc thang, tọa bắc triều nam (Chú thích: quay lưng về phía bắc, nhìn về phương nam), ngon núi toàn thân mở, một cái mười km đường lên trời, thông hướng hạo đại giữa ngon núi, kéo dài đến đỉnh núi.

Bất luận là viễn vọng, vẫn còn là nhìn gần, đều có thể cảm thụ được cái loại này bàng bạc đại khí, khiến người ta lòng mang kích động.

Tại bao la Thái sơn trước mặt, khiến người ta có một loại kỳ dị ảo giác, tự thân vì miêu như con kiến hôi, thậm chí bầu trời nhật nguyệt tinh thần cũng có vẻ bé nhỏ không đáng kể.

Đây là một loại chấn động tính cảm giác, để tâm linh con người vì đó rung động.

Đương hướng dẫn du lịch giảng đến cổ đại "phong thiện" các loại, càng là khiến người ta suy tư vô hạn, nhân loại đều là đối với không biết cùng thần bí tràn ngập hướng tới.

Lý Tiểu Mạn cùng Cade sóng vai mà đi, không ngừng vì hấn phiên dịch cùng giảng giải, để này danh nước Mỹ thanh niên đối với Thái sơn càng ngày càng kinh ngạc, càng không ngừng truy hỏi.

Lưu Vân Chí nghiêng ngẫm nhìn một chút Diệp Phàm, lại nhìn một chút phía trước hai người, chỉ là hấn cái này rõ ràng thái độ tựa hồ bị Diệp Phàm trực tiếp bỏ qua rồi, căn bản không có bất luận cái gì biểu thị, điều này làm cho hấn rất thất vọng.

Kỳ thực, Diệp Phàm căn bản chưa chú ý tới hấn, tự nhiên rất bình tĩnh.

Diệp Phàm đã xem (Hoàng Đế Nội Kinh) xem xong, nghĩ đến thượng cổ Thánh quân đều ở đây "phong thiện", hấn bỗng nhiên có một loại hoang đường liên tưởng, lẽ nào thực sự tồn tại một đoạn biển mất thượng cổ văn minh? Nếu là như vậy, cái kia thời kì Thái sơn không thể nghi ngờ là một chỗ Thánh Địa.

Bất quá hấn lập tức lắc đầu, cảm thấy ngày gần đây đến quá buồn chán rồi, mới có rồi như vậy sai lầm liên tưởng.

Thái sơn cổ tùng xanh um, lại nhiều lưu tuyến phi bặc, trang nghiêm nguy nga bên trong đủ thanh tú, hơn nữa mờ ảo mây mù, tự nhiên lại bằng thêm rồi vài phần thần bí cùng thâm ảo.

Một đường leo về phía trước, ven đường có hằng hà danh thắng cổ tích, ma nhai bi kiệt (Chú thích: tượng phật, bia đá), khiến người ta than thở không ngớt.

Từ tế địa trải qua để vương hành cung đại miếu, đến phong thiện Ngọc Hoàng đình, cấu thành dài đến mười km địa phủ —— nhân gian —— thiên đường một cái cuộn chỉ.

Lúc chạng vạng tối, mọi người rốt cục leo lên đỉnh Thái sơn —— Ngọc Hoàng đình, bao quát dưới chân vạn sơn, điều vọng Hoàng Hà, nhất thời khiến người ta sâu sắc sáng tỏ Không Từ "Đăng Thái sơn mà xuống" ý nghĩa chân thực.

"Hội đương lãng tuyết đỉnh, nhất lãm chúng sơn tiêu!" Thi thánh cũng để lại như vậy thiên cổ tuyết xướng (văn thơ có một không hai).

Lúc này, tà dương xuống phía tây, vân phong bên trên đều tương khảm một tầng ánh vàng rực rỡ, lóe ra kỳ trân dị bảo như quang huy.

Thắng cảnh như vậy, không khỏi khiến người ta say mê.

Đột nhiên, phía chân trời xuất hiện mấy điểm đen, sau đó từ từ biến lớn lên, càng truyền đến từng trận sấm gió gào thét.

Chín cái quái vật khổng lồ từ trên trời giáng xuống, như là cửu cái hắc sắc sông dài rơi rơi xuống, vào đúng lúc này Thái sơn trên tất cả mọi người đều bị kinh biểu tình động lại, ngạc nhiên tương vọng.

Cái này dĩ nhiên là chín bộ xác rồng khổng lồ, lôi kéo một thanh đồng thau cổ quan, hướng về Thái sơn đình ép xuống tới.

Long, tồn tại ở trong truyền thuyết, cùng thần cùng tồn tại, ở trên quy luật tự nhiên bên trên. Thế nhưng, khoa học phát triển đến bây giờ, còn có ai sẽ tin tưởng long thực sự tồn tại?

Trên núi du khách khiếp sợ dưới, ngừng lại rồi hô hấp, thậm chí quên rồi kêu gào.

Ngẩn ngùi yên tĩnh, sau đó Thái sơn trên sôi trào rồi, tất cả mọi người đều hoảng loạn chạy trốn, hướng về bốn phương tám hướng phóng đi, tránh né cái này tới gần xác rồng khổng lồ.

Đây là một bộ chấn động tính hình ảnh, tại huyết sắc tà dương bên trong, Cửu Long kéo quan tài mà đến, hạ xuống Thái sơn!

Tiếng thét gào sợ hãi, tiếng khóc lóc bất lực, mọi người tới tấp trốn tránh.

Cửu Long kéo quan tài, cũng không phải cỡ nào nhanh chóng rơi, nhưng khi nó hạ xuống, vẫn còn là tầng tầng rung động rồi đỉnh Thái sơn.

"Rầm "

Chín cái quái vật khổng lồ như là chín đạo dây núi nặng nề hạ xuống, đem Ngọc Hoàng đình chấn băng liệt ra từng đạo khe lớn, đất đá tung toé, cát bụi mù mịt.

Cái này đồng thau cổ quan tài vậy "Loảng xoảng" một tiếng, nện ở đỉnh Thái sơn, ngọn núi rung động, dường như xảy ra địa chấn. Rất nhiều núi đá từ trên núi lăn xuống mà xuống, phát sinh ù ù vang, như là thiên quân vạn mã đang lao nhanh.

Không ít người đã bị lan đến, bị núi đá xông tới huyết nhục mơ hồ, ngã xuống dưới núi, sợ hãi tiếng gào khóc vang lên liên miên.

Rung động ngừng lại, ngọn núi rất nhanh bình tĩnh lại, thế nhưng Thái sơn trên từ lâu đại loạn, không ít người trong lúc trốn tránh ngã sấp xuống, đây là một mảnh cực kỳ hỗn loạn tràng điện, rất nhiều người đầu rơi máu chảy, sợ hãi về phía dưới chân núi phóng đi.

Chín cái dài trăm mét xác rồng khổng lồ, hơn nửa phần thân thể lẳng lặng địa nằm ngang ở đỉnh núi trên, gần một nửa đoạn thân thể rũ xuống tại dưới vách núi, như hắc sắc sắt thép Trường Thành, tràn ngập rồi chấn động tính lực cảm, cực kỳ trùng kích thị giác con người.

Thái sơn Ngọc Hoàng đỉnh bị chấn tan, mặt đất là từng đạo khe lớn đáng sợ.

Đồng thau quan tài dài hai mươi mét cổ phác tự nhiên, mặt trên có một chút mờ hồ cổ lão đồ án, tràn ngập rồi năm tháng tang thương cảm, có nhất cổ thần bí khí tức đang lưu chuyển.

*Lăng Du

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Ngũ sắc thổ đàn (*)

Sự tình phát sinh quá đột nhiên, trước mắt tất cả những thứ này vượt quá rồi tưởng tượng của mọi người!

"Này. . ." Chúng nhân không thể tin tưởng.

Thế nhưng, chín bộ long thi (xác rồng) còn có cái này khẩu quan tài đồng liền nằm ngang ở phía trước, như sắt thép sự thực đặt tại trước mắt!

Tất cả những thứ này đều nghiêm trọng vi phạm lễ thường, phá vỡ rồi mọi người nhận thức, mọi người tư tưởng đều đã hứng chịu đã kích cường liệt.

Tại lúc này phát sinh đại loạn lúc, Diệp Phàm đoàn người không có hoang loạn chạy trốn, mọi người tụ tập cùng một chỗ, cho đến Ngọc Hoàng đỉnh bình tĩnh trở lại, tuy rằng toàn bộ ngã xuống đất, thế nhưng không có phát sinh trọng đại thương vong, chỉ có mấy người bầm tím rồi cánh tay mà thôi.

Lúc này, bọn họ trên mặt đều tràn ngập rồi vẻ khiếp sợ, trước mắt này hình ảnh không thể tưởng tượng để cho bọn họ cả đời đều khó mà quên được!

Chín bộ xác rồng khổng lồ cứ như vậy lẳng lặng địa nằm ngang ở phía trước, còn có cái này khẩu cực lớn quan tài đồng thực sự trùng kích thị giác con người, tất cả những thứ này quá chấn động cùng thần bí rồi.

Tất cả mọi người đều nói không ra lời, trong lòng bốn bề sóng dậy, trên mặt che kín rồi kinh, hoảng, hãi, sợ các loại thần sắc, khó có thể bình tĩnh.

Cho đến qua thời gian rất lâu, Lâm Giai mới thấp giọng nói: "Chúng ta vẫn còn là nhanh lên xuống núi thôi."

Mọi người tới tập gập đầu, cảm thấy hần là lập tức rồi đi nơi đây, không ai nguyện ý hơn dừng lại chốc lát. Ngọc Hoàng đỉnh lúc này bầu không khí khiến người ta lạnh cả người, vì sao lại có chín bộ long thi (xác rồng) lập quan tài lớn bằng đồng thau mà đến? Vì sao đáp xuống Thái sơn? Ngay cả sự thực đặt tại trước mắt, vậy khiến người ta khó có thể tiếp thu, bọn họ trong lòng vô cùng bất an.

Dưới ánh tà dương như máu, Ngọc Hoàng đỉnh khắp nơi vết thương, đặc biệt đồng thau cổ quan tài nơi nhất nghiêm trọng, nơi nào bị đập ra một cái hố lớn, tại cửa hần chu vi sụp ra khe lớn chừng một hai mét rộng, như mạng nhện giống như lan tràn đến bốn phương tám hướng.

Trong đó một đạo cái khe như một cái con rết đang trườn, mở rộng đến Diệp Phàm bọn họ dưới chân, may là cái khe cuối cùng đã không đủ lòng bàn tay rộng, chưa tạo thành lỗ đất cùng khe nứt.

Mọi người ở đây chuẩn bị rồi đi lúc, Lý Tiểu Mạn chỉ vào phía trước nói: "Cái này là cái gì?"

Vỡ ra dưới mặt đất lộ ra nửa đoạn mảnh ngọc, ở dưới ánh tà dương có một vệt tia sáng phản xạ.

Mọi người trong lòng mặc dù có chút ý sợ hãi, nhưng vẫn còn là về phía trước đi vài bước, thấy cái này một thước rộng khe lớn bên dưới lại có một góc đàn tròn lộ ra, gây nửa đoạn mảnh ngọc trưng bày ở trên, hình như ngọc thư.

"Tại sao có thể như vậy, lẽ nào phía dưới mai táng cái gì?"

Cái này đàn tròn cũng không lớn, cổ phác mà giản đơn, do năm loại nhan sắc kỳ thổ xây, tràn ngập năm tháng khí tức, cũng không biết tồn tại đã bao

nhiều năm.

"Mau nhìn, phía trước còn có!" Đứng ở mặt trước nhất Vương Tử Văn lộ ra kinh sợ, chỉ vào phía trước cái này càng thêm rộng khe lớn.

Ở cái này gần hai thước rộng khe lớn bên dưới, cũng có một tòa ngũ sắc đàn tế bằng đất, đàn tròn đã bị chấn tan, bên trong bao bọc một khối miếng ngọc lộ rồi đi ra, mặt trên điêu khắc không ít phức tạp văn tự cùng ký hiệu, mọi người đều không thể nhận ra.

Vào đúng lúc này tất cả mọi người đều lộ ra kinh sợ, chớp mắt liên tưởng đến "Phong thiện" hai chữ, này vô cùng có khả năng là thời cổ tế thiên chi thần đàn!

Ngũ sắc đàn tròn bên trong phong sách ngọc, này cùng Đông Hán thời kì Ban Cố ghi lại (Bạch Hổ thông nghĩa) thuật gần gũi, từng ghi chép có: "Có người nói rằng phong giả, "kim nê ngân trắng", có người nói rằng "thạch nê kim trắng", phong chi ẩn tỳ vậy."

Mà Tây Hán Thái Sử Công Tư Mã Thiên (sử ký. "phong thiện" thư) cũng có "Phi anh đằng thực, kim nê thạch ký" chi ký.

Chỉ trong chốc lát, mọi người giật mình phát hiện, ở xung quanh từng đạo khe lớn bên dưới, đều có như vậy ngũ sắc tế đàn, thực không ở số ít, dĩ nhiên nhiều đến mấy chục toà.

Mỗi một toà ngũ sắc thổ đàn đều rất cổ phác, khắc đầy rồi năm tháng ẩn ký, vừa nhìn liền biết tồn tại vô tận thời đại rồi, ngũ sắc thổ đàn hoặc phong lại mảnh ngọc hoặc phong lại phiến đá, mặt trên đều có khắc ấn có khó có thể nhận ra cổ lão văn tự.

Không ai trong số mọi người không cảm thấy kinh dị sâu sắc, loáng thoáng cảm thấy cùng cái này long thi (xác rồng) cùng quan tài đồng có lẽ có cái gì liên quan.

Diệp Phàm thích xem "Sưu kỳ loại (Chú thích: sưu tầm việc kì lạ)" sách cổ, đối với "phong thiện" các loại so với những người khác phải thấu hiểu hơn nhiều, trong lòng thực tại rung động không gì sánh được, lẽ nào thượng cổ lúc Tam Hoàng Ngũ Đế bảy mươi hai vương thực sự đều tại đây tiến hành qua "phong thiện"?

Hay là truyền thuyết là thật, bằng không thì thế nào sẽ có nhiều như vậy ngũ sắc đàn tròn. Từ bên trên văn tự đến xem, đại đa số đều là giáp cốt văn, tựa hồ xác minh rồi suy đoán này.

Mọi người lẽ ra lập tức rút đi, thế nhưng trong lúc bất tri bất giác bị hấp dẫn, đã nhiều quan tài đồng vòng vo hơn nửa vòng, sợ hãi với cái này chín cái xác rồng không lồ, chấn động với dài hai mươi mét đồng thau cổ quan tài, giật mình với lòng đất từng toà từng toà ngũ sắc thần đàn.

"Tựa hồ không có nguy hiểm gì, thế nhưng này long thi (xác rồng). . ."

Mọi người vòng vo hơn nửa vòng, nội tâm ý sợ hãi dần giảm, nhưng vẫn còn là cảm giác có chút tâm thần không yên, quyết định phải nhanh một chút hạ sơn.

"Xem, trung ương hồ lớn bên trong có một tòa Tế Đàn lớn!"

Đồng thau cổ quan tài đem mặt đất đập ra một cái không lồ hố sâu, chúng người đã chuyển tới bên kia của quan tài lớn bằng đồng thau, nhìn xuống phía dưới nhất thời lần thứ hai lộ ra kinh sợ.

Bên dưới hố sâu có một cái siêu cấp tế đàn, không phải do bùn đất xây, hoàn toàn là do năm loại nhan sắc cự thạch xây mà thành, vững vàng chịu tải dài hai mươi mét đồng thau cổ quan tài, không một chút nào vỡ vụn nơi.

Toà này siêu đại hình ngũ sắc thạch đàn rõ ràng không giống với cái khác các tọa đàn tế bằng đất, vị trí Ngọc Hoàng đình trung ương vị trí, khí thế bàng bạc, xa xa lớn hơn này đàn tế bằng đất.

Cái này từ trên trời giáng xuống quan tài đồng, lực đánh vào không lồ biết bao, thế nhưng lại có thể không có tại phía trên đập vỡ ra chút nào khe, không có một chút nơi tổn hại, rất khó tưởng tượng là loại gì kỳ thạch xây mà thành.

Ở tòa này đại hình ngũ sắc thần đàn trên, ngoại trừ cái này khẩu đồng thau cổ quan tài ở ngoài, vẫn chông chênh không ít ngọc khối cùng phiến đá, đều phong cách cổ trần ngập.

Bất luận là ngọc khối vẫn còn là phiến đá trên đều khắc có cực kỳ thần dị cổ tự, so với kia chút ngũ sắc thổ đàn trên nhìn thấy đến giáp cốt văn còn muốn nguyên thủy, đó là gần như với thiên thư họa đồ thần bí ký hiệu.

Ở cái này siêu đại hình ngũ sắc thạch đàn trên dĩ nhiên chính tề địa thả chông chênh rồi một dãy lớn như vậy ngọc khối cùng phiến đá, cũng không có bị quan tài đồng phá hủy, khiến người ta kinh nghi.

"Chúng ta vẫn còn là nhanh lên rời nơi này ba." Diệp Phàm cùng Chu Nghị đồng thời nói, giục mọi người.

Mọi người tới tấp gật đầu, nơi này thực sự không thích hợp ở lâu, ngay cả có vô tận bí mật, cũng không phải bọn họ hiện tại có thể thăm dò, bên cạnh chín bộ xác rồng không lồ khiến người ta bất an, mà cái này khẩu quan tài lớn bằng đồng thau càng là làm người trong lòng hoảng sợ.

Mọi người ở đây sắp xoay người rời đi lúc, một gã bạn học nữ phát sinh một tiếng kêu sợ hãi, dưới chân một khối tảng đá lớn lăn xuống hướng hố lớn

bên trong, nòng vậy đứng thẳng bất ổn, hướng phía dưới rơi xuống.

"Cẩn thận!" Một gã nam bạn học mau tay nhanh mắt một bà giữ nòng lại, bên cạnh vài tên bạn học vậy nhanh lên xuất thủ, hỗ trợ đem nòng lôi lên trên.

Cái này khối bị thái đập đi xuống tầng đá lớn, phát sinh "Ừ ừ" vang lẫn xuống hố to bên trong, sau đó "Bang" một tiếng nặng nề mà đánh tại ngũ sắc tế đàn trên.

Siêu đại hình thạch đàn nhất thời có ngũ sắc mờng lung vàng sáng phát sinh, tất cả mọi người đều cảm giác được một cỗ cực lớn lực lượng bao phủ rồi thân thể, hai chân như là trói chặt rồi khối chỉ giống như khó có thể di động một bước.

"Bang "

Ngũ sắc thạch đàn không ngừng rung động, để Ngọc Hoàng đỉnh đầu tùy theo run lên lên, đứng ở hố lớn biên giới mọi người nhất thời cảm giác trời đất quay cuồng, nhưng bọn hắn nhưng khó có thể di động một bước, toàn bộ bị chấn lẫn lồng lốc xuống hố to bên trong.

Một đám người rơi tại ngũ sắc thạch đàn trên, tất cả mọi người đều trong lòng sinh ra sợ hãi!

*Lăng Du

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Tinh không cổ lộ

Mọi người rơi tại bên trên tế đàn ngũ sắc, đem một đồng do ngọc khối cùng phiến đá khắc thành sách cổ đánh ngã, một tiếng "rầm" vang lên, dãn tế trên một mảnh hỗn độn.

Cổ lão quan tài lớn bằng đồng thau liền nằm ngang ở bên cạnh, mặt trên không hề ít đồng thau rỉ sét, nhưng vẫn như cũ không cách nào che giấu cái này một vài bức mờ hồ hình chạm khắc bằng đồng thau, tựa như đều là viễn cổ thần, mà lại càng đều mang theo nước mắt.

Cách nhau gần như vậy, thậm chí đưa tay liền có thể chạm đến, để mọi người đều trong lòng sinh ra sợ hãi, tất cả đều lạnh cả sống lưng.

Này trải qua vô tận năm tháng ngũ sắc tế đàn vì làm thượng cổ tiên dân dựng nên, vì làm tế thiên mà dùng, lẽ nào năm đó này cổ hoàng thực sự có thể triệu hoán đến cái gì không được?

Đúng vào lúc này, mọi người đột nhiên cảm giác được một cỗ thế lương cùng cửu viễn khí tức đang lưu chuyển, khiến người ta kích động trong lòng.

Lúc này, chín bộ long thi (xác rồng) cùng quan tài đồng liền ngang dọc tại phía trước, lẽ nào thực sự là bị ngũ sắc tế đàn đưa tới không được?

Tương truyền, từ lúc Tần Hoàng Hán Vũ trước, thượng cổ Tam Hoàng Ngũ Đế bảy mươi hai vương đô từng ở đây cử hành quá "phong thiện" đại lễ, bọn họ lại đều tiếp đón được rồi cái gì?

Ngũ sắc quang hoa lóng lánh, bên trên tế đàn ngũ sắc trưng bày ngọc khối cùng phiến đá đột nhiên trở nên trong suốt bóng loáng đứng lên, mặt trên chạm trở chữ cổ toàn bộ nhấp nháy tỏa ánh sáng, cả tòa siêu đại hình tế đàn lưu chuyển ra một cỗ nhu hòa quang mang.

"Răng rắc răng rắc "

Vỡ vụn âm hưởng truyền ra, cái này một đồng đồng ngọc khối cùng phiến đá đột nhiên nứt, sau đó lao ra từng đạo quang hoa, mặt trên chạm trở chữ cổ giống như là đã có sinh mệnh, toàn bộ vọt ra, hiện lên ở trên hư không bên trong.

"Xích xích xích "

Càng nhiều chữ cổ lóng lánh quang mang, hiện lên tại giữa không trung, sau đó này ngọc khối cùng phiến đá dĩ nhiên tại một trận trong gió nhẹ biến thành tro bụi, hết thấy chạm trở tại ngọc khối cùng phiến đá trên chữ cổ tất cả đều thoát khỏi ràng buộc.

Tại đồng thau cổ quan tài phía trên, tại hố lớn chu vi, đầy đủ có mấy nghìn chữ cổ tại lóng lánh, như là hoàn toàn do nước thép đúc mà thành, có kim chúc sáng bóng cùng cảm xúc.

"Răng rắc răng rắc "

Tiếng vỡ nát lần thứ hai truyền đến, phụ cận này nhỏ ngũ sắc thổ đàn vậy có một cái cái chữ cổ lỏng lánh mà ra, hiện lên tại giữa không trung.

Quan tài lớn bằng đồng thau chu vi như là có vô số ngôi sao tại chập chòn quang hoa, tại dưới ánh tà dương như máu hiện ra khá là thần bí.

Ngọc Hoàng đình trên còn có cái khác mấy người, không có tại không lâu trước đại loạn lúc trốn xuống dưới núi, nhưng lúc này thấy Diệp Phàm đám người rơi tiền hồ lớn bên trong, lại thấy như vậy một bức kỳ dị cảnh tượng, toàn bộ sợ hãi, chen chen chúc chúc về phía dưới chân núi phóng đi.

Tại hoàng loạn bên trong có người té ngã, tiếng gào đau đớn, tiếng cầu cứu không ngừng vang lên.

Mà cùng lúc đó, giữa không trung cái này từng khóa lỏng lánh quang hoa chữ cổ ngưng tụ tập cùng một chỗ, càng dần dần hình thành một cái khổng lồ Bát Quái, nhất cô lực lượng thần bí rung động mà ra.

Đây là một bức có tính chấn động hình ảnh, này chữ cổ cùng ký hiệu có lực lượng không thể tưởng tượng được, ngưng kết cùng một chỗ sau hiển hóa thành cực lớn Bát Quái đồ, bao phủ tại đồng thau cổ quan tài cùng chín bộ long thi (xác rỗng) phía trên, có kim chúc ngưng trảm cùng cảm xúc, như là bách luyện kim tinh đúc mà thành.

"Ta muốn rời khỏi nơi này!" Hồ lớn hạ có người phát sinh khóc nức nở.

"Chúng ta thân thể không cách nào nhúc nhích. . ." Tất cả mọi người đều lòng sinh sợ hãi, nhưng nhưng không cách nào thay đổi cái gì.

"Cái này là. . ."

Giờ này khắc này, giữa không trung Bát Quái đồ trung ương lại hiện ra một cái Thái Cực đồ, hai cái Âm Dương Ngư hợp lại ở bên trong.

Ngay cả tại hiện nay cái này khoa học kỹ thuật thời đại, cổ lão Thái Cực Bát Quái đồ bao hàm ý nghĩa huyền ảo vẫn như cũ không có bị phá giải. Có người đã từng căn cứ tinh thể cùng Bát Quái quẻ vị đối ứng quan hệ, lợi dụng thiên văn tham số tiến hành tính toán, chứng minh tính toán ra tinh thể quỹ đạo tốc độ. Mà hiện đại máy tính cơ sở hai người sáng lập, cũng là tại nghiên cứu Thái Cực Bát Quái đồ sau, được dẫn dắt rất nhiều, một lần thành công.

Cổ lão Thái Cực Bát Quái đồ đối với người thời nay mà nói vẫn là một cái "dẫn nhân nhập thất" (có sức hấp dẫn) câu đố, đến tột cùng là làm sao sáng tạo ra, có cái nào tác dụng, sáng tạo ra nó đến tột cùng là vì cái gì mục đích? Đến nay cũng chỉ có truyền thuyết cùng với không xác thực suy đoán, mà không có gì xác thực chứng minh thực tế.

Giờ này khắc này, Diệp Phàm đám người đã được kiến thức Thái Cực Bát Quái đồ không muốn người biết một cái trọng đại tác dụng, nó dĩ nhiên cùng thời không có quan hệ.

Ở cái này cực lớn Thái Cực quá Bát Quái đồ chu vi, không gian vận vẹo, tia sáng sương mù, cùng càn, khôn, tốn, đoái, cấn, chấn, ly, khảm đối ứng Bát Quái ký hiệu trước sau phát sinh quang mang, như là một tổ thần bí mà lại cổ lão mặt mũi tại lỏng lánh.

Thái Cực đồ bên trong hai cái Âm Dương Ngư giống hai phiến cánh cửa kì dị, không ngừng rung động, chậm rãi mở một cái khe, tựa như liền hướng xa xôi mà không biết tình không bên trong.

Ánh sáng lấp lánh không ngừng, Bát Quái tám loại ký hiệu sáng tối chập chòn, cuối cùng dựa theo phiên phức trình tự biến hóa nhiều lần sau, rốt cục đồng thời toàn bộ sáng lên, phát sinh loá mắt quang mang.

"Rầm "

Một tiếng nặng nề rung động, Thái Cực Bát Quái đồ trung ương hai cái Âm Dương Ngư chậm rãi mở, ở cái này trong quá trình bên trong thỉnh thoảng có tinh quang lỏng lánh, thậm chí thấy được một cái tinh không cổ lỗ.

Cuối cùng, Âm Dương Ngư thật có như môn hộ bình thường hoàn toàn mở rộng, lộ ra một cái thần bí mà lại cực lớn thông đạo, cũng không biết liền hướng phương nào, bên trong tối om một mảnh.

Cùng lúc đó, đình Thái sơn, chín cái xác rỗng khổng lồ càng rung động lên, mà lại vào lúc này cái này khẩu quan tài đồng vậy phát sinh "Loảng xoảng" một tiếng nổ, mãnh liệt lay động một chút.

Diệp Phàm đám người gần trong gang tấc, lân cận quan tài đồng, không ít người bị kinh hô to kêu lớn lên, càng có rất nhiều bạn học nữ phát sinh gào khóc.

"Làm sao bây giờ?"

"Cứu mạng. . ."

Ở trong tình hình này, tất cả mọi người đều cảm giác rất bất lực, rất nhiều bạn học nữ lớn tiếng gào khóc đứng lên.

Cùng lúc, có chút ý chí kiên cường người kinh nghi bất định, nhìn chăm chú vào cực lớn đồng thau cổ quan tài, nấp quan tài dĩ nhiên tại lay động bên trong lệch khỏi rời vị trí, cổ quan tài lộ ra một cái khe lớn, một cổ khí tức quỷ dị tràn ngập xuống.

"Loảng xoảng "

Quan tài đồng lần thứ hai rung động, nắp quan tài suýt nữa rung động mà rơi xuống, một cổ không biết tên vô hình lực lượng hướng mọi người lôi kéo mà đến. Tại trong nháy mắt tiếp theo, tất cả mọi người đều cảm giác trời đất quay cuồng, tiếp theo trước mắt tối sầm, mọi người toàn bộ tiến vào tối rồi quan tài đồng bên trong.

"A. . ."

"Cứu mạng!"

Có mấy người gần như tan vỡ rồi, phát sinh kinh khủng gào khóc.

"Bang "

Chín bộ rú xuống tại vách núi trên xác rồng khổng lồ tại rung động, cùng lúc đó, đồng thau cổ quan tài nắp quan tài phát sinh một tiếng nổ, sau đó triệt để trở lại vị trí cũ khép kín rồi.

Ngay sau đó, chín cái giống như dây núi long thi (xác rồng) bay lên trời, tuy rằng vẫn như cũ không có biểu hiện ra chút nào sinh khí, nhưng cũng lôi kéo cái này khẩu quan tài lớn bằng đồng thau chậm rãi nhập vào Thái Cực Bát Quái đồ xây dựng ra hắc ám mà lại thần bí trong thông đạo.

"Rầm "

Cả tòa Thái sơn đều một trận kịch liệt lay động, phảng phất vòm trời phải sụp xuống rồi, Ngọc Hoàng đình có trùng tiêu ngũ sắc thần quang nổi lên trời đất.

Sau đó, tại ánh tà dương như máu biến mất chớp mắt, đỉnh Thái sơn vậy vởi trong nháy mắt mờ rồi hạ xuống, trên bầu trời cái kia cực lớn Thái Cực Bát Quái đồ triệt để khép kín, chậm rãi biến mất rồi.

Cửu Long kéo quan tài, mất đi hình bóng!

Bên trên tế đàn ngũ sắc hết thảy ngọc khối cùng phiến đá đều biến thành tro bụi, một trận từng cơn gió nhẹ thổi qua, tro tàn theo gió mà tán.

Tại đây dưới ánh tà dương như máu đã phát sinh tất cả, nhất định dẫn phát một hồi sóng to gió lớn, truyền tới thế giới các góc, Thái sơn tất nhiên sẽ trở thành trên đời chú mục chính là tiêu điểm, thế nhưng hết thảy những này đều cùng Diệp Phàm đám người không quan hệ rồi.

Đồng thau cổ quan tài bên trong một mảnh đen kịt, tràn ngập một cổ lạnh lẽo âm trầm, có chút bạn học nữ gần như tan vỡ rồi, nội tâm tràn ngập rồi bất lực cùng sợ hãi, nhưng cũng không dám lớn tiếng gào khóc, tất cả đều kiềm chế chính mình tình hình cùng thanh âm, nhỏ giọng nghẹn ngào.

"Làm sao bây giờ, ai có thể cứu chúng ta?"

"Chúng ta hiện tại thực sự tại bên trong quan tài đồng sao?"

"Vì sao lại như vậy, có biện pháp nào có thể đi ra ngoài?"

Không ngừng có người dùng di động quay số điện thoại, thế nhưng nhưng căn bản đánh không thông, không cách nào cùng ngoại giới liên hệ, này càng thêm khiến người ta sợ hãi rồi.

"Đại gia không cần sợ hãi, tuy rằng chúng ta tạm thời không cách nào cùng ngoại giới đạt được liên hệ, thế nhưng Thái sơn xảy ra loại này kinh thế hãi tục chuyện kiện, tất nhiên sẽ ở trước tiên truyền tới ngoại giới, tin tưởng cứu viện nhân viên rất nhanh sẽ chạy tới." Chu Nghị có vẻ rất bình tĩnh, hần lờ nói để mọi người sợ hãi nỗi lòng ít nhiều đã thả lỏng một chút.

"Chu Nghị nói rất đúng, đại gia không nên hoảng loạn, chúng ta nhất định phải trấn tĩnh, tin tưởng nhất định sẽ bình an vô sự." Vương Tử Văn thanh âm vậy rất bình tĩnh, nói ổn định ở đây mọi người tình hình.

"Không sai, đại gia không nên hoảng, sự tình đã phát sinh, chúng ta lại sợ hãi cũng không dùng, quan trọng là ... Nghĩ biện pháp thoát hiểm." Lâm Giai tuy rằng làm một nữ tử, thế nhưng lúc này biểu hiện rất thông dong, không có thất kinh.

Diệp Phàm không có nói, lẳng lặng địa ngồi ở chỗ kia. Cái kia do Thái Cực Bát Quái đồ xây dựng ra hắc ám mà lại thần bí thông đạo, thỉnh thoảng hiện lên tại trước mắt hắn. Giờ này khắc này, vẫn còn là tại Ngọc Hoàng đình trên sao? Hắn trong lòng có rồi một loại không tốt liên tưởng.

Mượn ánh sáng yếu ớt của điện thoại di động, có thể thấy nhất trương trương sợ hãi đích khuôn mặt, không ít người sắc mặt tái nhợt, thậm chí có người ở run lẩy bẩy.

Lý Tiểu Mạn ngay cách đó không xa, ôm hai đầu gối ngồi ở chỗ kia, sắc mặt mặc dù có chút trắng bệch, nhưng biểu hiện nhưng rất bình tĩnh. Tại nàng đích bên cạnh là cái kia tên là Cade nước Mỹ thanh niên, hai người không ngừng lấy tiếng Anh thấp giọng trò chuyện.

Lưu Văn Chí hai tay nắm rất căng, chỉ tiết đều có chút trắng bệch rồi, hiển nhiên nội tâm rất khẩn trương, thế nhưng nhưng cũng không có biểu hiện ra về

sợ hãi.

Kỳ thực, ở đây mọi người nội tâm đều rất bất an, dù sao thân ở một cái đóng kín đồng thau cổ quan tài bên trong.

"Tất cả mọi người đều rơi vào quan tài đồng trùng rồi sao? Chúng ta xác định một chút ở đây nhân số."

"Một, hai, ba. . . Hai mươi tám, hai mươi chín, ba mươi!" Đương đếm tới người thứ ba mươi lúc, phụ trách thống kê nhân số cái kia bạn học thanh âm nhất thời run rẩy đứng lên, nói: "Thế nào sẽ có. . . Người thứ ba mươi?!"

Toàn ban tổng cộng có ba mươi ba danh bạn học, ban đầu tụ hội lúc, có ba người xuất ngoại du học tại bên ngoài không thể tham gia, còn có mặt khác năm người một ít đặc thù nguyên nhân không thể chạy tới.

Mà lần này đến Thái sơn lúc, ba vị du học sinh đã trở về, nhưng mặt khác năm tên bạn học còn là chưa có thể tới rồi, tổng cộng có hai mươi tám nhân chạy tới Thái sơn, nếu như hơn nữa Lý Tiểu Mạn nước Mỹ bạn học Cade, hẳn là vì làm hai mươi chín người mới đúng.

Giờ này khắc này, thế nào sẽ có ba mươi người? Tại đây âm lãnh cùng hắc ám cổ quan tài bên trong, tại đây trong nháy mắt, tất cả mọi người đều cảm giác sờn gai ốc, lưng phát sinh từng tia ý lạnh.

*Lăng Du

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Người thứ ba mươi bên trong quan tài đồng

"Thế nào sẽ. . . Nhiều hơn một người!"

"Ài. . . Là ai?"

Người mở lời hỏi, thanh âm đều đều đang run rẩy.

Hết thấy điện thoại di động màn hình đều sáng lên, mọi người sợ hãi quan sát người chung quanh, vô cùng sợ hãi một cái xa lạ đích khuôn mặt xuất hiện ở trước mắt.

Quen biết người nỗ lực hướng dựa vào cùng nhau, nom nớp lo sợ nhìn quét bốn phía.

Liền vào lúc này, mọi người rốt cục xác định xác thực nhiều hơn một người, phải dựa vào tại cách đó không xa cái kia trong góc.

"Người. . . Người là ai?"

"Người là người hay quỷ?"

Thân ở thân bí quan tài lớn bằng đồng thau bên trong, phát sinh cái gì yêu tà sự tình đều có khả năng, ở đây mọi người trong lòng vô cùng bất an.

Ồ ồ ho khan âm thanh từ cái này đen kịt trong góc phát sinh, cái kia bóng đen giật giật thân thể, sau đó phát sinh trầm thấp mà lại khàn giọng thanh âm, nói: "Quý. . . Quý. . ."

Khàn giọng thanh âm tại đồng thau quan bên trong quanh quẩn, vào đúng lúc này, mọi người cảm giác từ đầu lạnh tới rồi chân, lông tơ đều bắt đầu dựng ngược lên, một cỗ ý lạnh âm u tràn ngập ra.

Mọi người như rơi vào hầm băng, không ít người tim mặt đều run, có chút bạn học nữ càng là phát sinh tiếng rít chói tai, lớn tiếng gào khóc lên, hầu như sắp xụi lơ trên mặt đất.

"Quý. . . Địa phương. . ." Cái kia thanh âm hơi có suy yếu, có thể cảm giác được bóng đen phi thường uể oải, hấn loạn choạng thân thể muốn đứng lên.

"Thực sự là cái. . . Địa phương quý quá, chúng ta này là. . . Tại quan tài đồng bên trong sao?" Trong góc cái kia bóng đen chậm rãi đứng lên, phát sinh như vậy hơi có chút mê hoặc nghi vấn, thanh âm dần dần trở nên hữu lực đứng lên.

Nhìn thấy cái kia cao to bóng đen đứng lên, không ít người không tự chủ được lui về phía sau.

Bóng đen một bên chuyển động về phía bên này một bên kể tục mở miệng, nói: "Là ta, Bàng Bác."

"Đứng lại, không nên lại đây!" Tất cả mọi người đều giờ lên điện thoại di động, mượn ánh sáng yếu ớt, về phía trước ngó nhìn.

Diệp Phàm tách ra mọi người, chậm rãi đi ra phía trước, nói: "Người thật là Bàng Bác?"

"Liền ta thanh âm đều nghe không ra sao?" Trong bóng tối điện thoại di động màn hình quang mang sáng lên, một cái bóng người quen thuộc nắm điện thoại di động xuất hiện ở phía trước, lông mày rậm mắt to, thân thể cường tráng.

Bàng Bác là Diệp Phàm đại học lúc bằng hữu tốt nhất, nhân một ít việc tư không thể tới tham gia tụ hội, lúc này chợt xuất hiện, dù là ai đều có nghi ngờ trong lòng.

"Ta không tin, Bàng Bác căn bản không có tới tham gia tụ hội, người. . . Rốt cuộc là ai?" Phía sau có người âm thanh run rẩy.

Một cái căn bản không nên xuất hiện người, liền đứng ở quan tài đồng bên trong, điều này làm cho ở đây không ít người đều cảm giác có chút tê dại da đầu.

"Ta tự nhiên là Bàng Bác, các người ai có nước? Ta sắp chết khát rồi." Bóng đen tiếp tục hướng phía trước đi tới.

"Đứng lại!" Mọi người vẫn còn là khó mà tin được.

Bàng Bác không thể làm gì khác hơn là đứng lại, vì chứng minh chính mình thân phận, hần cực lực giải thích, nói không ít đại học lúc chuyện cũ.

"Ta tin tưởng hần chính là Bàng Bác." Diệp Phàm lấy kiên định khẩu khí nói như vậy, sau đó đi nhanh đi tới Bàng Bác bên người, hai người đã có đoạn thời gian chưa gặp mặt, ngay cả dưới tình huống như vậy vậy dùng sức ôm rồi một chút.

"Lúc mới đầu, bởi vì trong nhà một sự tình, ta không thể đứng lúc tham gia tụ hội. Sau lại nghe nói đại gia muốn tới Thái sơn, ta xử lý xong trong nhà sự tình, tự nhiên liền chạy đến. . ."

Bàng Bác tiếp nhận Diệp Phàm đưa qua bình nước khoáng, "Rầm rầm" liên tục uống vài ngụm lớn, lúc này mới nói lên tiến vào quan tài đồng trải qua.

Khi hần chạy tới lúc, mọi người từ lâu lên núi, hần là dọc theo đường cáp treo ngồi xe cáp lên trên.

Nói tóm lại hần coi như may mắn, tại chín bộ long thi (xác rồng) cùng quan tài lớn bằng đồng thau va đến Thái sơn trước, vừa vặn tự đường cáp treo trên an toàn chống đỡ đến Ngọc Hoàng đình. Hần không có theo sủng người hướng dưới chân núi lưu vong, mà là gắt gao ôm lấy một cây đại thụ, vẫn đợi được Thái sơn bình tĩnh trở lại, không có thụ thương.

Sau đó, hần xa xa địa thấy Diệp Phàm đám người rơi vào hố lớn bên trong một màn, khi hần đã chạy tới lúc vừa lúc gặp được một cái cái chữ cổ lỏng lẻo đến giữa không trung, hần bị định tại hố lớn ở ngoài, khó có thể đi động một bước. Thẳng đến quan tài lớn bằng đồng thau lay động, nắp quan tài lệch khỏi vị trí, hần theo sát mọi người sau khi bị bắt vào trong quan tài.

Không biết có đúng hay không bởi đang ở ngũ sắc tế đàn ở ngoài, Bàng Bác rơi vào quan tài đồng lúc trực tiếp bị ngã ngất đi.

Thẳng đến lúc này, mọi người mới dần dần bỏ đi nghi ngờ, cái này căng thẳng tâm tình dây cung rốt cục thả lỏng ra.

"Chúng ta cần phải nghĩ biện pháp tự cứu, đang ở này cái quan tài đồng bên trong, khiến người ta trong lòng bất an, ta cuối cùng có cảm giác không tốt. . ." Lý Tiểu Mạn sắc mặt có chút trắng bệch, đôi mắt đẹp dùng ở quan tài đồng nơi sâu xa cái này phiền đến kịt chỗ. So với cái khác bạn học nữ mà nói, nàng cùng Lâm Giai đều biểu hiện rất bình tĩnh.

Được nghe lời ấy, không ít người cảm giác thân thể có chút rét run.

"Đại gia tụ tập cùng một chỗ, không nên tách ra." Chu Nghị như vậy kiến nghị nói.

Mọi người dựa vào cùng một chỗ, mượn điện thoại di động ánh sáng yếu ớt quan sát tình hình xung quanh. Bọn họ kẻ sát quan tài đồng một bên, có thể thấy một vài bức mô hình chạm khắc bằng đồng thau, có hung tàn Thần Điều chín đầu giương cánh bay cao, cũng có cả người mọc ra xích trường ngành gai lông cực lớn mãnh thú ngửa mặt lên trời rít gào. . .

Đầy rì đồng xanh hình chạm khắc bằng đồng thau, có chút cằn là (Sơn Hải Kinh) bên trong ghi chép Hoang Cổ hung thú, như là Thao Thiết, Cùng Kỳ, ác thú đội, hình thể khổng lồ, khuôn mặt dữ tợn, trông rất sống động, khiến người ta sợ.

Dọc theo quan tài đồng trong vách đi một khoảng cách, mọi người vậy phát hiện không ít nhân vật hình chạm khắc, như là người dân thời thượng cổ cùng với một ít viễn cổ thần chi. Sau đó, mọi người lại phát hiện một mảnh lớn đồ án kỳ dị, rậm rạp, một vài điểm nhỏ, cực kỳ giống một mảnh tinh không đồ.

Quan tài lớn bằng đồng thau dài đến hai mươi mét, rộng vậy chừng hơn tám mét, mọi người nhìn thấy đến hình chạm khắc bất quá là một góc mà thôi. Bọn họ không có kẻ tục quan sát, bởi vì vào lúc này, mọi người cảm thấy được quan tài đồng nơi sâu xa tựa hồ còn có cái gì đồ vật tồn tại.

Hết thấy điện thoại di động đều giờ lên cùng nhau, mọi người ý vào lá gan về phía trước đi vài bước, loáng thoáng có thể thấy quan tài lớn bằng đồng thau trung ương, cái này phiên đen kịt chỗ có một cái mờ hồ hình chữ nhật vật thể.

Rất hiển nhiên, cái này không phải thi hài, vậy không giống như là có sinh mệnh vật thể, điều này làm cho mọi người hơi thoáng an tâm, tiếp tục hướng phía trước đi vài bước.

"Quan bên trong có quan, dĩ nhiên là một ... khác cái quan tài đồng!" Có thật không chính thấy rõ phía trước vật thể sau, không ít người hít vào một ngụm khí lạnh.

Ở cái này vị trí trung tâm đặt một cái quan tài đồng khác, dài không đến bốn mét, rộng không đến hai mét, cổ phác mà lại lò mờ, chạm trổ cổ đồ, bao trùm đồng thau, tuyền khắc đầy rồi năm tháng phong sương, khiến người ta lạnh cả người, sợ.

"Không phải quan bên trong có quan, thanh này mới là chân chính quan tài, là khâm liệm thi thể khí cụ. Mà bên ngoài quan tài lớn bằng đồng thau gọi là lam quách, chính là bọc quan tài, hai người hợp cùng một chỗ được xưng là quan tài." Bằng Bác vì làm số ít không quá sáng tỏ quan tài hàm nghĩa người giải thích nói.

Nghe nói phía trước thanh này quan bên trong quan mới là chân chính khâm liệm thi thể khí cụ, lập tức liền có không ít người "Đặng đặng đặng" lui về phía sau, nội tâm sợ đến cực điểm.

Như vậy một cái thần bí đồng thau cổ quan tài rốt cuộc có chôn nhân vật cỡ nào? Mọi người nội tâm vừa có kinh nghi, lại có sợ hãi.

Dĩ vãng nghe nói khảo cổ bí tân, hoàng lăng cổ mộ các loại, cùng trước mắt thanh này đồng thau quan so với, quả thực không đáng giá nhắc tới, căn bản không tính là gì!

Có ai gặp qua dài hai mươi mét đồng thau quan tài? Có ai gặp qua từ trên trời giáng xuống thần bí cự quan? Có ai gặp qua chín bộ long thi (xác rồng) kéo quan tài? Khiến người ta hoài nghi bên trong chôn đến tột cùng có hay không vì làm một người thi thể, quả thực không cách nào tưởng tượng quan bên trong rốt cuộc có chôn cái gì.

*Lăng Du

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Mặt đất bao la

Bên trong quan quách đồng đen kịt dần dần an tĩnh lại, không ai nói nữa, mọi người đều tràn đầy sợ hãi, nhìn phía trước khâm liệm thi thể quan tài đồng, mọi người phát sinh tiếng hô nặng nề, nội tâm mỗi người đều rất khẩn trương.

Quan tài đồng gì xanh loang lổ, bên trong rốt cuộc khâm liệm nhân vật như thế nào?

"Tất cả những thứ này đều ứng với Thái sơn trên ngũ sắc tế đàn có quan hệ."

Qua thật lâu, mọi người mới thấp giọng bắt đầu nghị luận, bọn họ muốn biết tất cả những thứ này vì sao sẽ phát sinh.

"Hẳn là như vậy, cùng ngũ sắc cổ đàn có quan hệ, là nó đem chín bộ long thi (xác rồng) cùng với quan quách đồng đưa tới."

Nhìn thấy đến tất cả quá mức không thể tưởng tượng nổi, nghiêm trọng trùng kích rồi ở đây mọi người tư tưởng nhận thức. Ngũ sắc tế đàn vì làm thượng cổ tiên dân dựng nên, có thể nói thần bí vô tận, Diệt Phàm nghĩ tới rất nhiều, yên diệt cổ sử rốt cuộc ẩn tàng rồi bao nhiêu bí mật không muốn người biết?

Không có nguy hiểm sự tình phát sinh, mọi người nổi lòng dần dần bình tĩnh trở lại, chăm chú suy đoán trước mắt tất cả những thứ này.

"Hay là, Cửu Long kéo quan tài là thượng cổ tiên dân hô hoán tới." Lời này vừa nói ra, lập tức có người phản bác nói: "Thượng cổ chỉ nhân từ lâu vong tận cũng không biết đã bao nhiêu năm."

"Ta ý từ là nói, Cửu Long kéo quan tài đến muộn, vào ngay hôm nay xuất hiện, là với thượng cổ đáp lại."

Khi một vị bạn học nữ đưa ra thuyết pháp như vậy lúc, tất cả mọi người đều ngẩn ra, đến từ thượng cổ tiên dân hô hoán, đến muộn Cửu Long cùng với

cổ quan tài, vượt qua mấy nghìn năm đáp lại, này vị miễn có chút không thể tưởng tượng!

"Chân tướng là cái gì, chúng ta không thể nào biết được, tất cả đều chỉ là suy đoán, có rất nhiều loại khả năng."

"Đúng vậy, hay là Cửu Long kéo quan tài căn bản cùng thượng cổ tiên dân không quan hệ, mà là chính mình trở về."

"Các người thấy này hình chạm khắc bằng đồng thau rồi mạ, có viền cổ tiên dân, có thái cổ thần chi, rất nhiều nhân vật hình chạm khắc đều điều khắc có nước mắt, khiến người ta cảm giác được thể lương cùng u uất, tựa như tại kẻ ra 1 cái cổ sự xa xưa."

"Hay là thực sự, Cửu Long kéo quan tài, phá tan hiểm yếu, trở về quê cũ! Một đoạn chuyện cũ đau thương. . ."

Lẽ nào người dân thời thượng cổ thật là có không muốn người biết đích thủ đoạn, thăm dò đến một mảnh không biết mà xa xôi nơi? Cửu Long kéo quan tài, trở về quê cũ, sinh nhi tử, khô cốt quy, khóa thi hoàn (Chú thích: Khi ra đi còn sống, trở về chỉ còn xương khô, còn thi thể mà thôi).

Tại trong tiếng trò chuyện, mọi người cảm giác sợ hãi ít dần, suy đoán ra các loại khả năng. Bất quá vẫn như cũ đối với trung ương vị trí quan tài đồng tràn ngập kính nể, không ai đi đụng vào, càng không thể có người đi mở nó.

"Ta nghĩ cứu viện người hẳn là leo lên Thái sơn rồi ba, có thể đã tới rồi cách đó không xa."

"Chỉ mong không nên có ngoài ý muốn phát sinh, sớm một chút cầm chúng ta cứu ra đi."

Mọi người không có thoát ly cổ quan tài biện pháp, quan quách đồng cao đều có 8,9 mét, mà lại bị nắp quan tài phong kín, căn bản không cách nào thoát đi.

Tại mọi người mong ngóng mau chóng thoát hiểm thời khắc, quan quách đồng đột nhiên một trận rung động kịch liệt, tất cả mọi người đều không đứng thẳng được, lung lay lắc lắc, không ít người trực tiếp ngã trên mặt đất.

"Làm sao vậy, xảy ra cái gì?" Mọi người kinh nghi bất định. Có chút bạn học nữ càng là có khóc nước nỏ, chăm chú nắm người ở bên cạnh.

"Người cứu viện đã tới mạ, lẽ nào đang giải cứu chúng ta?"

Tại lo lắng cùng sợ hãi bên trong, quan tài đồng rung động càng thêm mãnh liệt rồi, không ai có thể đặt chân, hầu như toàn bộ té trên mặt đất, cùng băng lãnh quan tài đồng thân mật tiếp xúc.

"Bang "

Lại là một tiếng rung mạnh, như là máy bay tại trên không xuyên qua tầng mây lạnh lẽo, kết rồi 1 tầng dày băng giáp bình thường, không ngừng run lên.

"Rầm "

Cuối cùng một tiếng rung mạnh, quả thực như sấm sét bình thường, tựa như muốn chấn vỡ hết thủy hữu hình chi chất (vật chất), rõ ràng có thể cảm giác quan tài lớn bằng đồng thau xảy ra va chạm mạnh.

Bất quá vậy chính là vào lúc này, đen kịt quan tài đồng bên trong, này hình chạm khắc bằng đồng thau phát sinh điểm điểm ánh sáng yếu ớt, trong nháy mắt trung hoà rồi một cổ không cách nào tưởng tượng lực đánh vào.

Mọi người kinh nghi bất định, mới có thể rõ ràng cảm giác sắp sửa long trời lở đất, nhưng cũng với trong nháy mắt gió êm sóng lặng rồi, khiến người ta dâng lên một cô kỳ dị ảo giác.

"Không đúng, mới có thể rõ ràng có một cổ đáng sợ lực đánh vào, thế nào sẽ đột nhiên an tĩnh lại?"

"Không là ảo giác, quan tài đồng xác thực xảy ra kịch liệt va chạm mạnh, đảo lộn vài lần, bất quá chúng ta không có chịu ảnh hưởng."

Đúng lúc này mọi người giật mình phát hiện, đồng thau khâm liêm thi thể quan tài động ở rồi quan tài trên vách, nó vững vàng định ở nơi nào, cũng không có rơi xuống.

"Quan quách đồng hiện tại đã ngã lật trên mặt đất, khâm liêm thi thể tiểu quan tài đồng nhất định là đúc vững chắc tại đại quan dưới đáy, khó có thể di động mấy may, bởi vậy quan tài ngã lật nghiêng sau, chợt vừa nhìn nó như là động ở rồi trên vách."

Có thể tưởng tượng mới có thể đáng sợ lực đánh vào lớn đến mức nào, thế nhưng lại bị này hình chạm khắc bằng đồng thau dao động ra ánh sáng yếu ớt hoá giải mất, khiến người ta cảm giác không thể tưởng tượng.

"Quang, bên ngoài tiến vào quang mang!" Lý Tiểu Mạn kinh hô.

Mọi người cùng quay đầu, hướng về Lý Tiểu Mạn đang nhìn phương hướng nhìn lại, phía trước quả nhiên có điểm điểm tia sáng mờ mờ xuyên thấu vào.

"Quan tài lớn bằng đồng thau ngã lật, nắp quan tài nghiêng, mở ra một cái khe, chúng ta rốt cục thoát hiểm rồi!"

Nấp quan tài đồng lệch khỏi vị trí ban đầu, cái khe này đủ để khiến hai người sóng vai đi ra, bắt quá bên ngoài rất tối tăm, bởi vậy quăng vào quan tài đồng bên trong tia sáng cũng không rõ ràng.

Mọi người phát sinh một mảnh tiếng hoan hô, tranh đoạt xông về phía trước, muốn chạy trốn này phiến đen kịt mà lại đáng sợ không gian, không muốn hơn dừng lại dù cho một giây đồng hồ.

Bắt quá, khi mọi người lao ra quan quách đồng sau, tất cả đều như tượng đất bình thường ngây dại.

Mặt đất như là bị dòng máu xâm nhiễm qua, hiện lên hồng nâu, lạnh nganh mà cô quạnh, đập vào mắt một mảnh hoang vắng cùng trống trải, trên mặt đất linh tinh đứng sừng sững một ít cực lớn nham thạch, phóng tầm mắt nhìn lại như từng toà từng toà mộ bia.

Trong thiên địa này tia sáng lơ mơ, một mảnh âm đạm, như là từ khí âm u hoàng hôn lượn lơ hắc vụ nhàn nhạt.

Mọi người ngây ra như phỗng, nơi này tuyệt đối không thể có thể là đỉnh Thái sơn!

Mệnh môn bát ngát hồng nâu mặt đất, sâu thẳm mà lại tĩnh mịch, không có một chút sinh mệnh dấu hiệu, căn bản không phải bọn họ đã hiểu biết bất luận một địa phương nào.

Từ trước tới nay chưa từng gặp qua, cho tới bây giờ chưa nghe nói qua, hoàn toàn là một mảnh xa lạ mà lại thần bí chỗ!

"Này là. . . Nơi nào, chúng ta. . . Rồi đi Thái sơn rồi sao?" Người nói chuyện thanh âm đều tại run.

"Cứu viện người cảm chúng ta ngăn cách bởi một mảnh nơi không người, là sợ chín bộ long thi (xác rồng) có nguy hiểm sao?" Nói những lời này tên kia bạn học chính mình đều khó có thể thuyết phục chính mình.

Tất cả mọi người đều cao lên một cổ dự cảm không tốt, hình như có cực kỳ không ổn sự tình phát sinh ở trên người bọn họ. Vào đúng lúc này, rất nhiều người đồng thời lấy điện thoại di động hướng ra phía ngoài quay số điện thoại, thế nhưng căn bản không có khả năng đã thông, không có bất luận cái gì tín hiệu.

"Nơi này không phải Thái sơn, chúng ta ở nơi nào?" Rất nhiều người đều lộ ra thần sắc kinh hoảng, không có thoát vây sau vui sướng, chỉ có sợ hãi mà thôi.

Từ bị nhốt quan tài đồng bên trong đến một lần nữa đi ra, bắt quá một khắc thời gian thời gian, thế nhưng trước mắt nhìn thấy cảnh tượng nhưng triệt để đại biến dạng, khí thế hùng hồn nguy nga, có thể bao quát vạn sơn Thái sơn không gặp rồi, phía trước là địa thế pháp phòng bằng phẳng, bao trùm đá sỏi vô ngần hoang mạc.

Diệp Phàm lặng lẽ địa nhìn tất cả những thứ này, không rõ dự cảm quả nhiên trở thành sự thật, tự Thái sơn trên thấy Thái Cực Bát Quái đồ ngưng tụ, hình thành 1 cái hắc ám mà lại cực lớn thông đạo lúc, hần liền có rồi một loại không tốt liên tưởng. Tuy rằng lúc đó không có nhìn thấy Cửu Long kéo quan tài tiến vào cái kia liên thông hướng không biết địa vực thông đạo, thế nhưng lúc này không cần suy nghĩ nhiều, trước mắt nhìn thấy đủ để nói rõ tất cả, không ở Thái sơn, thậm chí từ lâu không tại Địa Cầu.

*Lăng Du

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Nguồn sáng

"Chúng ta rốt cuộc đã đến nơi nào? Ta muốn về nhà. . ." Có chút bạn học nữ nhịn không được khóc ra tiếng.

"Lại là một tòa ngũ sắc tế đàn. . ." Bằng Bác cùng Diệp Phàm đứng chung một chỗ, hai người liếc mắt nhìn nhau, sau đó lại đều lắc đầu. Bọn họ tại đại học lúc đó là bằng hữu tốt nhất, sau khi tốt nghiệp cũng thường xuyên gặp mặt, lẫn nhau hiểu rõ nhất, hiện tại hai người đều cảm giác tình huống không ổn, mọi người tình cảnh đáng lo, lúc này tràn ngập rồi không biết cùng biến số.

Mà vào lúc này, những người khác vậy từ trống trải hoang mạc thu hồi rồi ánh mắt, lo lắng mà lại hoảng loạn quan sát chu vi đích tình huống.

Cực lớn quan quách đồng ngã lật tại bọn họ phía sau, mà ở quan tài đồng dưới nhưng là 1 cái lớn lao ngũ sắc đàn đá, cùng tại Thái sơn nhìn thấy Tế Đàn lớn phi thường tương tự, do năm loại màu sắc khác nhau cự thạch xây mà thành.

Ngũ sắc đàn đá chiếm diện tích cực lớn, có thể tưởng tượng năm đó xây dựng lúc tất nhiên là 1 cái công trình vĩ đại, nhưng quanh năm suốt tháng bị gió cát tập kích, lở ra cao lớn vững chãi trên mặt đất cực lớn tề đàn hầu như toàn bộ bao phủ ở tại lòng đất, hôm nay cùng đây hồng nâu sỏi mặt đất đều bằng nhau.

Hôm nay Cửu Long kéo quan tài tới, tầng tầng đánh trên mặt đất, mới đưa chu vi sỏi chân đi, khiến tề đàn hiển lộ ra một đường viền mờ mờ. Không chỉ có cực lớn quan quách đồng ngang dọc tại đàn tề trên, chính là chín bộ xác rồng khổng lồ cũng đều ép ở mặt trên, có thể tưởng tượng ngũ sắc đàn đá lớn lao.

"Chúng ta. . . Lạc lối rồi, tìm không được đường về rồi." Có vị yếu đuối bạn học nữ khóc ra tiếng, thân thể lay động, nếu như không là có người đỡ, từ lâu ngã trên mặt đất.

Rất nhiều người đều sắc mặt tái nhợt, vào đúng lúc này mọi người liên tưởng đến rồi các loại khả năng, trước mắt nhìn thấy đến cảnh tượng cực kỳ giống một cái thế giới lạ lẫm. Không ai nguyện ý tiếp thu sự thực này, thế nhưng Thái sơn không gặp rồi, trống trải hoang mạc ngay trước mắt, khiến người ta không thể không trầm mặc.

"Không nên hoảng loạn, không nên sợ hãi, sẽ có biện pháp giải quyết." Diệp Phàm la lớn.

"Giải quyết thế nào, chúng ta làm sao trở lại, thế nào. . . Đi ra mảnh thế giới xa lạ này?" Ngay cả là có chút nam bạn học lúc này thanh âm vậy đã run rẩy, tràn ngập rồi cường liệt ý sợ hãi cùng bất an.

Không biết, sẽ làm bộ phận nhân trần ngập kính nể cùng sợ hãi, đồng thời cũng sẽ để khác một phần nhân sinh ra thăm dò dục vọng.

Diệp Phàm cùng Bàn Bác tách ra chín bộ xác rồng khổng lồ, đi về phía trước, tưởng nhìn một cái tình huống xung quanh.

Lý Tiểu Mạn ngay cách đó không xa, tựa hồ hơi bị lạnh, ôm hai tay, mỹ lệ dung nhan có chút thương bạch, nhưng cũng vẫn như cũ có vẻ rất bình tĩnh, như một gốc cây thanh lệ liên hoa tại hôn ám bên trong tỏa ra. Diệp Phàm đi ngang qua lúc cúi áo đưa tới, nhưng nàng nhưng chỉ là nói một tiếng cảm ơn, sau đó lắc đầu cự tuyệt rồi.

Diệp Phàm tịnh không nói thêm gì, hần cũng không phải tưởng vấn hồi cái gì, phủ thêm áo khoác cùng Bàn Bác tiếp tục đi đến phía trước. Tránh quá xác rồng khổng lồ cùng quan quách đồng, bọn họ thấy Lý Tiểu Mạn nước Mỹ bạn học Cade cũng ở quan sát tình huống xung quanh, trong miệng thỉnh thoảng xuất hiện phát sinh "god" loại này kinh thán.

Tại ngũ sắc đàn đá cách đó không xa có một khối cực lớn nham thạch, nằm ngang ở nơi nào, chỉ độ cao liền đạt tới hai mươi mấy mét, nhưng độ dốc cũng không phải rất chót vót, có thể leo lên đi tới.

Diệp Phàm thân cao 1m79 khoáng chừng, tuy rằng tướng mạo thoát nhìn rất văn tĩnh, nhưng kỳ thực thân thể rất cường kiện, năm đó là đội bóng đá trường chủ lực đội viên, tại sân bóng trên bình thường bị người xưng hô vì làm dã man nhân.

Mà Bàn Bác thì lại người cũng như tên, rất có "Bàn bạc" chi thể, nhưng cũng không phải mập mạp, mà là chân chính cường tráng, là 1 cái khôi ngô to con, cánh tay gần như so được với thường nhân chân thô to như vậy rồi.

Hai người thể chất đều siêu hảo, tại cự thạch trước rất nhanh bắt đầu chạy, căn bản không có cần thận leo lên, liền trực tiếp xông lên trên. Đứng ở trên tảng đá lớn hướng phương xa nhìn ra xa, càng nhìn thấy điểm điểm ánh sáng yếu ớt từ hôn ám bên trong lộ ra, điều này làm cho hai người tương đương kinh dị.

"Chúng ta hơn phân nửa trở về không được." Đối với bằng hữu tốt nhất không có gì không thể nói, Diệp Phàm nói thẳng ra bản thân suy đoán cùng phán đoán, nói: "Nơi này khẳng định không phải nơi chúng ta ở cái này mảnh thời không."

"Nơi này xác thực đã không phải nơi chúng ta ở cái này mảnh thời không." Bàn Bác tuy rằng thường ngày tùy tiện, nhưng gặp phải chính kinh sự chưa bao giờ nói đùa, hần nhìn chăm chú vào phương xa cái này đoàn yếu ớt vàng sáng, nhíu mày nói: "Người nói trên cái thế giới này thật là có thần sao?"

Diệp Phàm cũng ở ngó nghiêng xa xa cái này đoàn như ẩn như hiện ánh sáng, nói: "Chúng ta liền long thi (xác rồng) đều thấy được, ta nghĩ ngay cả 1 cái rõ ràng Thần xuất hiện ở chúng ta trước mắt, ta cũng sẽ không kinh ngạc rồi."

"1 cái rõ ràng Thần xuất hiện ở trước mắt. . . Sẽ là thế nào 1 cái tình cảnh." Bàn Bác nói nhỏ.

Phía sau truyền đến tiếng vang, thân cao chừng một mét chín Cade vậy leo trên cự thạch, khi hần thấy thấy phương xa cái này đoàn ánh sáng sau, lập tức phát sinh một tiếng thét kinh hãi.

"Ca ngời. . . Nhân từ Thượng Đế, ta. . . Thấy được quang minh." Hần lấy không quá lưu loát tiếng Trung nói rằng, sau đó xoay người dùng sức về phía sau phát tay, hướng về phía trong đám người Lý Tiểu Mạn la lớn: "Ta thấy được. . . Quang minh!" Sau đó, hần từ trên tảng đá lớn leo xuống, nhắm phía Lý Tiểu Mạn nơi nào.

Cade kêu to, nhất thời làm người quần một trận phân loạn, không ít người hướng nơi này chạy tới.

Bàn Bác nhìn một chút cách đó không xa đứng chung một chỗ Lý Tiểu Mạn cùng Cade, đối với Diệp Phàm nói: "Cái này quý dương rốt cuộc có đúng hay không Lý Tiểu Mạn nam bằng hữu?"

"Ta thế nào biết."

"Thực sự cứ như vậy buông tha rồi?" Bằng Bác liếc xéo hẳn.

"Có một số việc mặc dù có thể từ đầu trở lại, vậy rất khó lại về đến nguyên điểm. Ngay cả là tương đồng đường, nhân sinh có thể hai lần đi ngang qua, cũng không tạm biệt có nguyên lai cảm giác. Đây đều là chuyện của quá khứ rồi, người phải đi về phía trước." Diệp Phàm lắc đầu, sau đó như là nhớ tới rồi cái gì, cười nói: "Cũng là người người kia tiêu sái, sống về đêm muôn màu muôn vẻ."

"Ta khinh bỉ người, nơi nào có người sinh hoạt phong phú." Bằng Bác nhìn một chút Diệp Phàm, lại nhìn một chút cách đó không xa Lý Tiểu Mạn, nói: "Dựa vào nam nhân trực giác, ta luôn cảm thấy hai người các người vẫn sẽ phát sinh một sự tình."

"Ít bại hoại thanh danh của ta." Diệp Phàm cười cười nói: "Người vậy cùng nữ nhân đường như có giác quan thứ sáu sao?"

Giờ này khắc này, chỉ sợ cũng chỉ có bọn họ hai người còn có thể cười được, hai người đều không phải người bị quan, bất luận lúc nào đều rất khó sàu mi khổ kiểm.

Không bao lâu, không ít người leo lên trên cực lớn nham thạch, nhìn về phương xa, yếu ớt ánh sáng như là đom đóm đang nhấp nháy, xuyên thấu hôn ám không gian, ánh vào mọi người mi mắt. Về điểm này nguồn sáng tuy rằng cũng không sáng ngời, nhưng cũng như là châm rồi mọi người hi vọng, không ít bạn học nữ phát sinh tiếng hoan hô.

Phía trước có yếu ớt ánh sáng, tuy rằng vẫn như cũ tràn ngập không biết, thế nhưng tất cả mọi người tưởng đi tới. Hay là, này là nhân loại thiên tính, e ngại hắc ám, hướng tới quang minh.

"Ngàn vạn đừng cho chúng ta thất vọng."

"Hi vọng sẽ có kỳ tích phát sinh."

Mọi người lục tục leo xuống cự thạch, đi tới ngũ sắc tế đàn trước thương lượng đối sách.

"Nơi này tất cả đối với chúng ta mà nói đều rất xa lạ, ngay cả phía trước có ánh sáng, vậy phải cẩn thận một ít cho thỏa đáng." Vương Tử Văn so sánh cẩn thận, đưa ra như vậy kiến nghị.

Chu Nghị vẫn rất bình tĩnh, nghe vậy gật đầu nói: "Không sai, trước chọn phải đi vài người dò đường, ngược lại cái này đoàn ánh sáng tựa hồ cũng không phải rất xa, đề ngừa vạn nhất."

Những người khác đều biểu thị đồng ý, không biết con đường phía trước ai cũng không cách nào dự liệu, hoàn cảnh lạ lẫm tất cả đều phải cẩn thận cho thỏa đáng.

"Bang "

Đột nhiên gian, một tiếng kịch liệt rung động truyền đến, bên trên tế đàn ngũ sắc quan tài đồng phát sinh một tiếng kim chúc âm thanh rung động.

"Xảy ra cái gì?"

"Ta cảm giác như là bên trong quan tài đồng phát sinh thanh âm." Ly quan tài đồng gần nhất 1 người bạn học nữ sắc mặt tái nhợt, nói như vậy.

Được nghe lời ấy, mọi người đều bị biến sắc, phải biết rằng cự quan bên trong thế nhưng có một cái khâm liệm thi thể tiểu quan tài đồng a.

*Lăng Du

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Huỳnh Hoặc

"Không nên nói lung tung, quan tài đồng ngã lật, cái này nắp quan tài không có ổn định được, vừa mới khẳng định là xảy ra di chuyển vị trí." Lâm Giai rất bình tĩnh nói như vậy, ổn định ở đây mọi người tâm tình.

Chín bộ xác rồng khổng lồ đều dài đến trăm mét, vây giáp lạnh lạnh, ô quang nhấp nháy, nằm ngang ở cách đó không xa, quan quát đồng có chừng dài hai mươi mét, đặt ở bên trên tế đàn ngũ sắc, mang cho người ta lấy cường liệt bất an.

"Ta nghĩ chúng ta vẫn còn là tập thể đi thăm dò phía trước đoàn ánh sáng này ba."

"Ta cũng hiểu được đại gia hân là đồng thời hành động."

Không ít người đều như vậy kiến nghị, rất hiển nhiên là lòng có ý sợ hãi, hầu như không ai nguyện ý lại kẻ tục dừng lại nơi đây. Cuối cùng, mọi người nhất trí đồng ý, tập thể đi trước đi thăm dò cái này đoàn nguồn sáng.

Mảnh mặt đất này tất cả đều là do màu đỏ nâu thổ nhượng cùng sỏi tạo thành, trông trơn mênh mông, cực lớn nham thạch chỉ là linh tinh tô điểm.

Đương đi qua vừa mới cái khối này treo cao nhìn xa cự thạch lúc, Lưu Vân Chí kinh ngạc phát ra âm thanh, nói: "Trên tảng đá lớn này có chữ viết."

Vòng tới cái khối này cự thạch mặt hướng nguồn sáng cái này một bên, có thể rõ ràng thấy hai cái chữ cổ cực lớn khắc vào trên đá, mỗi cái chữ cổ đều có chừng 5,6 mét cao, móc sắt ngân hoa, cứng cáp hữu lực, khí thế bàng bạc, như là hai cái nộ long xoay quanh mà thành.

So với hiện nay tự thể phiền phức rất nhiều, hân là rất lâu trước đây cổ đại trước mắt, cũng không biết tồn tại bao nhiêu năm tháng rồi. Mọi người tụ tập tại trước vách đá, ngóng nhìn hai cái cứng cáp chữ cổ, rất nhiều người đều nhủ mày, khó có thể nhận ra ý tứ.

"Này tựa hồ là Chung Đình văn, chữ thứ nhất là hân là 'Huỳnh'." Chu Nghị nhận ra chữ thứ nhất, hân nhủ mày, lẩm bẫm: "Chúng ta rốt cuộc đi tới thế nào một chỗ. . ."

"Xác thực là Chung Đình văn, hai chữ này vì làm 'Huỳnh Hoắc'." Diệp Phàm nhận ra hai chữ này sau thuận miệng nói ra, hân nhìn như bình tĩnh, nhưng hai chữ bản thân đại diện ý nghĩa nhưng thực tại để trong lòng hân rung động không gì sánh được.

Huỳnh Hoắc, thế nào sẽ là Huỳnh Hoắc? Hân quả thực không thể tin được tất cả những thứ này, không khỏi nhìn phía bầu trời, thế nhưng hiện tại tuy rằng rất tối tăm, nhưng tinh thần còn không có xuất hiện vài khóa.

"Huỳnh Hoắc, có ý tứ gì?"

"Huỳnh Hoắc là một chỗ sao?"

Không ít người đều không hiểu, không rõ hai chữ này hàm nghĩa.

Chu Nghị nghe được "Huỳnh Hoắc" hai chữ sau, vậy như Diệp Phàm bình thường chấn động trong lòng, sắc mặt có chút trắng bệch, nói: "Lấp lánh ánh lửa, ly loạn ly hoắc. Chúng ta thực sự. . . Không có cách nào trở về."

"Có ý tứ gì, đây là nơi nào?" Mọi người kinh nghi bất định.

Vương Tử Văn khi nghe đến Huỳnh Hoắc hai chữ lúc, vậy rõ ràng rồi nó đại biểu hàm nghĩa, vì mọi người giải thích: "Nơi này sợ rằng đã không phải Địa Cầu, lấp lánh như lửa, cổ xưng Huỳnh Hoắc, vì làm dấu hiệu không may, tại cổ đại đem sao Hoả xưng là Huỳnh Hoắc."

Tại vô tận năm tháng trước, cổ nhân liền từ lâu chú ý tới sao Hoả hiện lên màu đỏ, độ sáng bình thường biến hóa, lấp lánh như hỏa. Hơn nữa tại trên bầu trời vận động, có lúc từ tây sang đông, có lúc lại từ đông sang tây, tình huống rất phức tạp, làm người mê hoặc, "Lấp lánh ánh lửa, ly loạn ly hoắc", tại cổ đại xưng là Huỳnh Hoắc.

Thời cổ đế vương mê tín, kiêng kỵ này khoa tai tính, cho rằng nó báo hiệu xui xẻo, mỗi có xuất hiện, không phải tể tướng cũng bị mất chức chính là hoàng đế muốn chết, đối với loại này mê tín truyền thuyết hậu thế nhân tự sẽ không tin tưởng.

"ohmygod!" Lý Tiểu Mạn bên người Cade hao hết tâm thần, rõ ràng Huỳnh Hoắc hai chữ tiếng Trung hàm nghĩa sau, lại là trào màu đỏ nâu thổ nhượng, lại là gồ nham thạch, không ngừng quan sát địa chất, kinh liên tục hét lên kì quái.

"Điều này sao có thể?" Rất nhiều người mất chữ a mồm chữ o, căn bản không thể tin tưởng trước mắt sự thực này.

"Chúng ta dưới chân mảnh này màu đỏ nâu mặt đất là. . . Sao Hoả, chúng ta đã không tại Địa Cầu trên? !" Bất kể là ai nghe được kết quả này cũng sẽ ngờ ngác sững sờ, căn bản không có bất kì đạo lí gì.

Nửa giờ trước còn đang đỉnh Thái sơn, nửa giờ sau nhưng đứng ở rồi Huỳnh Hoắc cổ tinh trên, này quả thực là thiên phương dạ đàm!

Lâm Giai vóc người thon dài, xinh đẹp yêu kiều, lúc này đẹp gương mặt có chút trắng bệch, mắt phượng liếc về phía mọi người, nói: "Hiện tại, chúng ta chỉ có thấy được này diện khắc đá mà thôi, vẫn chưa thể thật sự xác định có hay không thực sự tại Huỳnh Hoắc tinh trên."

"Thế nhưng, có người nói ở khô hanh sao Hoả ở trên mặt khắp nơi đều có màu đỏ thổ nhượng cùng sỏi, chúng ta trước mắt nhìn thấy cảnh tượng bất chính là như vậy sao?" Có vị bạn học nữ mang theo khóc nước nở.

Nhân loại từ lúc thế kỷ trước 60 năm đại cũng đã phóng ra quá tàu thăm dò vũ trụ thăm dò sao Hoả, nhất cử cử 7 năm "Sao Hoả dò đường giả" càng

là tại sao Hoả mặt ngoài thành công chạm đất.

Gần mấy chục năm nay thăm dò, nhân loại đối với sao Hoả từ lâu không nữa là mờ mịt vô tri, thu được rồi lượng lớn trân quý tư liệu.

"Sao Hoả thô nhưỡng bên trong đựng lượng lớn ôxy hoá thiết, bởi trường kỳ chịu từ ngoại tuyến chiếu xạ, toàn bộ sao Hoả giống như là 1 cái bị gì thể giới, cùng chúng ta trước mắt nhìn thấy đến cảnh tượng hoàn toàn như thế. Lẽ nào. . . Chúng ta thực sự đã rời đi Địa Cầu, lúc này đang đứng tại một tình cầu khác trên? !" Một vị nam bạn học dùng sức nắm chặt rồi nắm tay, chỉ tiết đều đã phát thanh rồi.

"Nếu như đúng là đứng ở trên sao Hoả, ta nghĩ chúng ta không có khả năng sinh tồn, cũng không đủ dưỡng khí, không có thích hợp nhiệt độ không khí. . ." Lý Tiểu Mạn nói như vậy, bất kể sắc mặt nàng rất thương bạch, thế nhưng những lời nói này sau khi ra, vẫn còn là để không ít người cao lên một tia hi vọng.

Mà ở cái này trong quá trình Diệp Phàm, Bằng Bác mấy người này trước sau rất bình tĩnh, bọn họ vững tin đã không tại Địa Cầu, còn có so với này sự tình càng xui xẻo hơn sao? Kế tiếp bất luận xảy ra cái gì, cũng chỉ có như thế thôi.

Mọi người tại đây khối cự thạch trước ở lại một lúc lâu, cuối cùng rời đi, kế tục hướng về xa xa cái này yếu ớt nguồn sáng đi trước. Nhìn như không xa lắm, thế nhưng đi ra ngoài 500 hơn mét sau vẫn như cũ chưa tới đạt nơi cần đến, nhìn kiểu này còn muốn đi lên đồng dạng một khoảng cách.

Mọi người tâm sự tăng tăng, rất ít có người nói chuyện, có vẻ rất nặng nề, rất sợ phía trước cái này cuối cùng một tia hi vọng vậy tan biến.

"Bang "

Bằng Bác dùng sức đem dưới chân một khối đá vụn đá đi ra ngoài, mang theo một mảnh bụi mù. Đúng lúc này hần lộ ra kinh dị vẻ, hần chú ý tới cái này đá ra đi hòn đá tựa hồ là một khối mái ngói.

"Thực sự là mái ngói!" Đương nhật lên cái này nửa khối tàn toái mái ngói lúc, hần lập tức xác nhận, này là nhân công chế thành thô ngổa.

Nhất thời, một đám người đều xông tới, quan sát khối này toái mái ngói, không ít người đều lộ ra kích động vẻ.

"Đã có gạch ngói vụn, nhất định có kiến trúc, mảnh mặt đất này trên có người ở lại, không chỉ có là một tòa ngũ sắc tế đàn đơn giản như vậy."

"Chúng ta được cứu rồi!"

"Chúng ta nhất định có thể thoát hiểm!"

Bí quan tâm tình giảm thiểu, vui sướng tâm tình hơn một chút, mọi người thấy tới rồi sinh tồn đi xuống hi vọng.

Lúc này, sắc trời đã tối dần, trên bầu trời đầy sao điểm điểm.

Diệp Phàm ngưỡng vọng tinh không, phát hiện một vòng mơ hồ vòng tròn động ở chân trời, có thể có tại Địa Cầu trên nhìn thấy đến ánh trắng phân nửa to nhỏ, đủ để chứng minh nơi đây không phải Địa Cầu. Mà ở một cái khác phương vị, còn có một viên to bằng nắm tay lượng tinh, so với bình thường tinh thần sáng hơn nhiều, nhưng lại so với kia khóa tiểu hào ánh trắng mờ mờ một ít, xưng là tinh thần quá sáng ngời, xưng là ánh trắng lại quá tiểu cùng mờ.

Chu Nghị, Vương Tử Văn, Lưu Văn Chí liền đứng ở cách đó không xa, bọn họ chú ý tới rồi Diệp Phàm cử động, cũng không nhận được ngửa mặt lên trời quan sát, đương nhìn thấy hai đọt tú tiểu ánh trắng động ở chân trời, bọn họ lập tức biến sắc.

*Lăng Du

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Thiên cung di chỉ

"Này là. . ." Bất kể sớm có chuẩn bị tâm lý, mấy người trên mặt vẫn còn là tràn ngập rồi thất vọng.

Chịu cái này mấy người ảnh hưởng, những người khác cũng đều ngưỡng vọng tinh không, rất nhanh liền phát hiện rồi hai đọt mặt trắng treo lơ lửng trên không sự thực.

"Tại sao có thể như vậy?" Rất nhiều người nhìn không được kêu lớn lên, cuối cùng một tia hi vọng về nhà vậy tan biến rồi, vĩnh viễn cũng không cách nào nhìn thấy thân nhân rồi, rất nhiều bạn học nữ thất thanh khóc rống, tất cả mọi người đều đã rõ ràng, lúc này thực sự đã rời xa Địa Cầu, không cách nào trở về rồi.

"Sao Hoả. . . Có hai viên vệ tinh, tương đương với Địa Cầu trên. . . Nhìn thấy đèn mặt trăng. . ." Cade lấy không lưu loát tiếng Trung tự nói, sau đó lại lấy tiếng Anh rất nhanh nói một đồng lớn, đồng Lý Tiểu Mạn bắt đầu trò chuyện.

Mấy chục năm nay, một ít tàu thăm dò vũ trụ đã truyền tổng về Địa Cầu rất nhiều liên quan với sao Hoả trân quý tư liệu. Vòn quanh sao Hoả hai viên vệ tinh đều là thiên thể cực nhỏ, hơn nữa khoảng cách mặt đất cao độ các loại nhân tố ảnh hưởng, nếu như tại sao Hoả quan sát, Hỏa vệ vừa nhìn đi tới to nhỏ ước tương đương với từ Địa Cầu trên xem mặt trăng lúc nhìn thấy được to bằng một nửa. Hỏa vệ thứ hai muốn càng nhỏ hơn một chút, nhưng cũng muốn so với cái khác tinh thần sáng ngời, là một viên mặt trăng thu nhỏ.

Đối với sao Hoả có lí giải người nói ra tất cả những thứ này sau, mọi người đều là thất vọng sâu sắc, trước mắt tựa hồ đã không có con đường về nhà, hôm nay nhiệm vụ hàng đầu là muốn tìm được tiếp tục sinh tồn đường sống.

Đã rời đi ngũ sắc tế đàn 600 mét xa, khoảng cách đoàn này yếu ớt nguồn sáng gần rồi rất nhiều, nhìn kiểu này đã bắt quá 500 mét xa. Mọi người không nữa nán lại, tiếp tục hướng phía trước bước đi.

Dưới bầu trời đêm, gió nhẹ hây hây, mang đến từng tia lạnh lẽo.

Lại tiến lên hơn trăm mét, khoảng cách nguồn sáng càng ngày càng gần. Mà liền vào lúc này có người phát ra tiếng kêu sợ hãi, phát hiện một mảnh kiến trúc sụp đổ, tựa tựa hồ là một tòa cổ lầu đình đài, dưới sự ăn mòn của năm tháng sập rồi.

"Nhân công kiến thành đình đài, này khóa cô quanh tinh cầu trên hẳn là có nhân loại, chúng ta nhất định có thể tìm được đường sống."

"Này thật là sao Hoả mạ, vì sao lại có nhân loại kiến trúc? Không khí, nhiệt độ, trọng lực vẫn vẫn đều cùng tại Địa Cầu khác nhau không lớn, vèn vèn như là Địa Cầu trên một khối hoang mạc mà thôi."

Mặc dù là vô tận thất vọng, thế nhưng mọi người cũng không có tuyệt vọng, bọn họ có rất nhiều nghi hoặc.

"Chúng ta liền long thi (xác rỗng) đều gặp được, những này lại tính là gì, có thể đây là sao Hoả trên một khu vực đặc thù."

"Hay là vậy. Nơi này có xây một tòa tế đàn ngũ sắc to lớn, có thể tiếp dẫn cái này chín bộ long thi (xác rỗng) cùng quan tài đồng, đem nơi này nói thành thần phong ấn chi địa vậy không phải là không thể được."

"Nếu như chúng ta suy đoán là thật, này chỉ là sao Hoả trên một khu vực đặc thù, như vậy chúng ta sinh tồn không gian sợ rằng sẽ không lớn lắm."

Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều trầm mặc một hồi.

"Nơi này nếu như chỉ là sao Hoả trên một khối nhỏ hẹp tịnh thổ, như vậy chúng ta còn có đường ra nào? !"

Mọi người nổi lòng bốn bề sóng dậy, này liên quan đến đến sinh tử của bọn họ cùng tương lai, không ai có thể bình tĩnh.

"A. . ." 1 người bạn học nữ đột nhiên phát sinh tiếng hét chói tai, tại dưới bầu trời đêm truyền ra xa xôi một cách đặc biệt.

"Làm sao vậy?" Mọi người biến sắc, vội vàng hỏi.

"Xương sọ, một viên xương sọ người!" Tên kia bạn học nữ hoa dung thất sắc, thân thể run rẩy không ngừng, run run rẩy rẩy lui về phía sau.

Ngay cái này tọa sụp xuống đình đài cách đó không xa, trong lớp sỏi có nửa khỏa xương sọ trắng như tuyết lộ ra, vừa mới bị tên kia bạn học nữ dẫm nát dưới chân, chẳng trách nàng sẽ kinh khủng như vậy.

Hết thầy nam bạn học đều tiến lên vây xung quanh, Bằng Bác dùng chân đem xương sọ tự cát đất bên trong đá ra, rất hiển nhiên đây là 1 cái xương sọ của người trưởng thành, không biết tồn tại đã bao nhiêu năm, đã gần như phong hoá, cốt chất từ lâu không nữa sáng loáng, mặt trên có rất nhiều vết rạn thô ráp.

Mà khiến người ta giật mình chính là của nó trên xương trán có một cái phi thường quy tắc lỗ tròn, có thể có ngón tay độ lớn, như là bị lợi khí xuyên thủng, lỗ thủng chu vi phi thường san bằng.

"Xem ra nơi này tràn ngập rồi không biết cùng biến số, tuy rằng đây là xương khô, là nhiều năm trước để lại, thế nhưng chúng ta vẫn còn là cẩn thận một chút là tốt nhất."

Hoàn cảnh lạ lẫm, không xác định các loại nhân tố, khiến người ta lạnh cả người.

"Phía trước này là cái gì?"

Mông lung dưới bầu trời đêm, tinh nguyệt cũng không phải cỡ nào sáng ngời, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy phía trước một mảnh phập phồng ảnh tích, như

là từng mảng từng mảng loạn thạch chất chồng cùng nhau, cao thấp bất bình, cài răng lược.

Khi đi tới phụ cận lúc, tất cả mọi người đều ngây dại, này dĩ nhiên là một mảnh phế tích, mà che ở phía trước bất quá là một phần nhỏ, càng thêm hạo đại phế tích hướng ngang quán thông đến xa xa.

Tường đồ, một chỗ gạch ngói vụn, tựa như tại kể ra một đoạn chuyện cũ không muốn người biết. Dưới ánh trăng đêm, nơi này có vẻ đặc biệt tịch mịch, quá khứ nơi này hẳn là một mảnh liên miên nối liền cung điện to lớn, thế nhưng trước mắt nhưng là một mảnh thê lương cảnh tượng.

Đây là một mảnh phế tích cực lớn, diện tích rất rộng, cái này kiên cố nền toàn bộ là do cự thạch xây mà thành, có thể tưởng tượng năm đó mảnh cung điện này hùng vĩ cùng hạo đại.

Mà đoàn này nguồn sáng ngay mảnh này phế tích phần cuối, tại một đạo tường đồ mặt sau.

"Chúng ta. . . Thật là ở trên sao Hoà mạ, nơi này đã từng có một mảnh quần thể cung điện to lớn?"

"Như vậy một mảnh công trình vĩ đại đến tột cùng cần bao nhiêu nhân lực mới có thể hoàn thành a."

"Là nguyên nhân gì để này bên trong trở thành một mảnh phế tích, cao to to lớn kiến trúc toàn bộ sập?"

Mọi người hầu như nhanh quên rồi sợ hãi, trước mắt mảnh này phế tích cực lớn để tất cả mọi người đều kinh thần không ngớt, nếu như lúc này thực sự là ở trên sao Hoà, tất cả những thứ này thực sự quá không thể tưởng tượng rồi.

Diệp Phàm rất bình tĩnh nói rằng: "Kỳ thực vậy không có gì, chúng ta ngày hôm nay đã trải qua rất nhiều, theo lẽ thường mà nói đều là chuyện không nên xảy ra, lúc này ngay cả là có người nói cho ta biết trước mắt mảnh này hạo đại phế tích là một mảnh Thiên cung di chỉ, ta cũng sẽ không kinh ngạc."

Bàng Bác cảm thán nói: "Thiên cung di chỉ. . . Này thật là có khả năng, dù sao chúng ta liền long thi (xác rồng) đều gặp được."

Nghe đến mấy cái này ngôn ngữ, tất cả mọi người đều không khỏi vì đó ngẩn ra, Thiên cung di chỉ, này hay là cũng không phải nói xằng!

Nguồn sáng ngay phía trước, tự cái này tường đồ mặt sau nhẹ nhàng mà dao động ra, để nơi nào xuất hiện một vòng vàng sáng nhàn nhạt, nói không nên lời mờ lung cùng thánh khiết.

"Cái này rốt cuộc là cái gì?"

Nguồn sáng tại cổ lão phế tích phần cuối lưu chuyển, khiến tường đồ có vẻ càng ngày càng thê thê hoang vắng, tự nhiên khiến người ta cảm giác thần bí không gì sánh được.

"Sát", "Sát", "Sát" . . .

Mọi người dẫm lên gạch ngói vụn lúc phát sinh từng đợt tiếng vang, tại đây trống trải dưới bầu trời đêm truyền rất xa, đi ngang qua từng toà từng toà sập cung điện, rốt cục xuyên hành quá mảnh này phế tích cực lớn. Ngay phía trước, đoạn tường đồ này tuy rằng đã tổn hại một phần, nhưng là có chừng 4,5 mét cao, thật không biết năm đó là cỡ nào hùng vĩ.

"Ngược lại muốn xem xem cái này nguồn sáng rốt cuộc là cái gì!"

Đoàn người cẩn thận vòng qua cái này đạo cực lớn tường đồ, đi tới phế tích phần cuối, nhất thời cảm giác được một cỗ khiến người ta toàn thân thư thái khí tức trước mặt đập tới, hình như có một đạo thần quang xẹt qua hư không, ánh vào mọi người mi mắt.

Mọi người đã triệt để đi ra phế tích, xuất hiện ở cái này tường đồ phía sau, rõ ràng thực sự thấy rõ rồi phía trước nguồn sáng.

Ngay phía trước 50 mét xa nơi, một gian cổ miếu lẳng lặng địa đặt ở nơi nào, thanh đăng cổ phật, một điểm ánh đèn như đậu.

Cổ miếu trước, một gốc cây bồ đề cổ thụ cứng cáp như Cầu Long, toàn thân khô, chỉ có cách mặt đất hai mét nơi linh tinh tô điểm 5,6 phiến lá xanh, mỗi phiến đều trong suốt long lanh, lục quang nhấp nháy, như thần ngọc phủ thủy.

*Lăng Du

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Đại Lôi Âm tự

Phế tích phần cuối, một tòa cổ miếu hiển hiện, yên tĩnh không tiếng động, quy mô rất nhỏ, căn bản chưa nói tới to lớn. Vén vén một gian cổ điện, bên trong lập một bức tượng Phật bằng đá, bụi bậm dày đặc che lại, bên cạnh nhất trần đồng thau cổ đăng chập chờn ra từng điểm từng điểm ánh sáng.

Tại cổ miếu trước làm bạn một gốc cây cứng cáp cổ thụ bồ đề, 6,7 người cùng ôm cũng không hết, cổ lão thân cây đã ánh sáng, nếu không phải còn có 5,6 phiến màu xanh biêng biếc phiến lá vẫn tô điểm ở trên, cả cây cổ thụ liền như chết héo rồi bình thường.

Cổ miếu cùng cây bồ đề cùng gắn bó quán quýt, phong cách cổ đạt dào, khiến người ta tựa như cảm thụ được mông lung thời gian lưu chuyển, năm tháng biến thiên, mang cho người ta lấy vô tận yên tĩnh cùng thương cảm.

Sau khi đi tới nơi này, tất cả mọi người đều khó nén kinh dị vẻ, phía sau mảnh này to lớn cùng hào đại quần thể cung điện hóa thành phế tích từ lâu, mà này một gian cổ miếu nhỏ nhỏ nhưng vẫn còn trường tồn, khiến người ta có một loại bình thần chết cảm giác.

"Thế nào sẽ có một tòa cổ miếu như thế này?"

"Cái này chu cổ thụ bồ đề cận tồn vài miếng lá cây lại có thể có trong suốt lục sắc hoa quang lưu chuyển!"

Cây bồ đề vài có thể coi vì làm Phật thụ, cùng Phật giáo ngọn nguồn rất sâu. Tục truyền nói, hơn 2500 năm trước, Thích Ca Mâu Ni đó là tại một gốc cây dưới cổ thụ bồ đề đại triệt hiểu ra, thành tựu Phật đà chính quả.

Trước mắt này chu cổ thụ bồ đề cùng cổ miếu làm bạn suốt đời, đều có bất phạm chi tượng, khiến người ta không thể không kinh dị.

"Vì sao ta cảm giác như là có dòng sông lịch sử tại bắt đầu khởi động, trước mắt tất cả những thứ này phảng phất không gì sánh được cửu viễn, như là đã trải qua lịch sử lắng đọng."

50 mét khoảng cách rất ngắn, mọi người rất nhanh liền đến rồi phụ cận, mỗi người trong lòng đều dâng lên một loại cảm giác kỳ dị, nhìn thấy trước mắt như một bức cổ xưa bức tranh lịch sử, có năm tháng khí tức tại tràn ngập.

"Lẽ nào đây là một tòa Thần ở lại miếu thờ?"

"Này thế gian nên không thật sự có Phật đà ba, cổ miếu tuy rằng đã bỏ hoang, thế nhưng vẫn như cũ khiến người ta cảm giác được cái loại này bình thần cùng tương từ thiện cảnh."

Cổ miếu yên tĩnh không tiếng động, nơi này một mảnh an bình.

"Nơi nào có một khối biển đồng, có chữ viết ở trên mặt."

Cổ miếu bỏ hoang có một khối rỉ sét loang lổ biển đồng, mặt trên có khắc 4 cái chữ cổ, như long xà quay quanh, thiện ý vô tận. Vẫn như cũ là phức tạp khó có thể nhận ra Chung Đình văn, bất quá cái thứ nhất "Đại" tự rất dễ nhận ra, rất nhiều người ngay cả không hiểu Chung Đình văn cũng có thể phân biệt ra.

"Cuối cùng một chữ vì làm 'Tự' ." Chu Nghị đối với Chung Đình văn có hiểu biết nhất định, nhận ra chữ cuối cùng.

"Này bốn chữ vì làm 'Đại Lôi Âm tự' ." Đúng lúc này, Diệp Phàm đem bốn chữ toàn bộ đọc ra.

Mọi người ở đây không ai là không giật mình, đều lộ ra thần sắc không thể tưởng tượng.

"Đại Lôi Âm tự. . . Ta sẽ không nghe lầm rồi ba? !"

"Điều này sao có thể. . ."

Trong truyền thuyết Đại Lôi Âm tự vì làm Phật đà chỗ ở, là Phật giáo vô thượng Thánh Địa. Thế nhưng, trước mắt tòa này cổ miếu bỏ hoang, nhỏ bé như vậy, không có một điểm khí thế to lớn, vén vén một gian cổ điện, thế nào cũng tên là Đại Lôi Âm tự?

Đã tự mình nhìn thấy qua chín bộ long thi (xác rỗng) kéo quan tài, mọi người sớm đã có chuẩn bị tâm lý, hầu như đã tin tưởng Thần tồn tại. Thế nhưng lúc này vẫn còn là có chút kinh hãi, sao Hoà trên một tòa cổ miếu tên là Đại Lôi Âm tự, cái này có ý nghĩa gì? Hay là, rất nhiều lịch sử cùng truyền thuyết đều sẽ đem có mối giải, yên diệt cổ sử sẽ bị vạch trần một góc khăn che mặt thần bí.

"Phật âm thuyết pháp, âm thanh như sấm chấn." Là vì làm Đại Lôi Âm tự!

Lẽ nào trước mắt tòa cổ miếu này thật là trong truyền thuyết cái này tòa miếu thờ?

Nếu như suy đoán là thật, này không thể nghi ngờ là cực kỳ có tính chấn động. Khắp nơi đều có đất màu đỏ nâu cùng sỏi sao Hoà trên, một tòa cổ lão miếu thờ bị bụi bậm che đậy, lại có lai lịch kinh thế hãi tục.

Mọi người càng là quan sát càng ngày càng cảm thấy tòa cổ miếu này phi phạm

Phía sau mảnh này Thiên cung quá khứ hùng vĩ biết bao, hạo đại cùng bao la, nhưng chung quy hủy diệt rồi, chỉ để lại một chỗ gạch vụn. Mà này cổ miếu nhìn như rách nát, nhưng cũng vẫn như cũ sừng sững không ngã, hình thành một loại so sánh kỳ dị.

Cây bồ đề làm bạn, thanh đăng cổ phật, một điểm ánh đèn như đậu.

Bình phàm tầm thường, yên tĩnh bình lặng, chống lại thời gian ma luyện cùng khảo nghiệm, để lại mới có thể "Chân", cái này phù xa bất quá là xem qua vân bụi.

Nhất đăng, nhất phật, nhất miếu, nhất thụ, tựa như tuyên cổ như nhất, trường tồn trên thế gian.

Hết thấy tất cả những thứ này, an lành mà lại an bình, khiến người ta như một gió xuân, phảng phất có mờ ảo tụng kinh vang lên.

"Nếu như này thật là trong truyền thuyết Đại Lôi Âm tự, phối hợp tại miếu thờ trước này chu cổ thụ sẽ không phải là Thích Ca Mâu Ni chứng đạo lúc cái này chu cổ thụ bồ đề ba?"

"Điều này sao có thể, cái này bất quá là tôn giáo truyền thuyết thôi. Lẽ nào người thực sự cho rằng 2500 năm trước trước Thích Ca Mâu Ni ở trên sao Hoả một gốc cây dưới cây cổ thụ tĩnh tọa rồi 7 ngày 7 đêm, cuối cùng thành tựu phật đà?"

"Từ những tạo ngộ cùng kinh lịch của chúng ta mà nói, không có gì không có khả năng!"

Mọi người ở đây hôm nay kinh lịch tất cả, để cho bọn họ cảm giác tựa như ảo mộng, nhưng... này nhưng là sự thực một trăm phần trăm.

Lúc này Diệp Phàm bỗng nhiên đi về phía trước, Bằng Bác đồng hành cùng hắn, hai người trực tiếp cất bước tiến vào trong cổ miếu. Cùng lúc đó, Chu Nghị bước nhanh cùng theo tới, Vương Tử Văn theo sát sau đó, cũng tiến vào trong cổ miếu.

Phía sau, Lưu Vân Chí như là nhớ tới rồi cái gì, đột nhiên biến đổi sắc mặt, rất nhanh xông tới quá khứ. Những người khác cũng như vừa mới tỉnh mộng, nếu như nơi này là Đại Lôi Âm tự, như vậy ở nơi này đó là Thần chỗ ở, tuy rằng từ lâu hoang bại, bịt kín rồi 1 tầng bụi bậm dày, nhưng vẫn như cũ thị phi phạm nơi.

Cổ miếu rất nhỏ, bất quá một gian phật điện, hoàn toàn trống trơn, hầu như cái gì cũng không có. Diệp Phàm trực tiếp đi tới vị này tượng phật bằng đá trước, một tay bắt lên bên cạnh làm bạn cái này trần đồng thau cổ đăng.

Đồng đăng bình thường, không có gì kì lạ, hình thức cổ phác, thế nhưng vào tay ôn nhuận, cũng không có kim chú cảm giác lạnh lẽo cứng rắn, ngược lại như là cầm lấy một khối ôn ngọc. Khiến người ta kinh dị chính là, cổ miếu bên trong trần đầy bụi bậm, thế nhưng đồng thau cổ đăng nhưng không dính một hạt bụi, như là có thể cách ly bụi bình thường.

Toà này miếu thờ tuyệt đối nhiều năm chưa từng có người quét tước qua, bụi bậm tích rồi một tầng dày, thế nhưng cổ đăng nhưng tránh được bụi, vẫn như cũ trường minh, không thể không để Diệp Phàm cảm thấy kinh dị, lẽ nào nó từ cái này xa xôi cổ đại vẫn trường minh đến bây giờ không được?

"Thực sự là sạch sẽ, ngoại trừ tượng phật bằng đá cùng đồng đăng cái gì cũng không có còn lại." Bằng Bác nhìn quét bốn phía, nhưng tiếc nuối chính là cũng không có thấy cái khác đồ vật.

Đúng lúc này, theo sát bọn họ 2 người phía sau vào Chu Nghị một cước đạp tại dày bụi trên, phát sinh "Loảng xoảng" một thanh âm vang lên âm, đem 1 cái bình bát đạp rồi đi ra.

Cùng lúc, Lưu Vân Chí đám người cũng tiến vào trong cổ miếu, mọi người đều không phát ra tiếng, tất cả đều tại yên lặng suy tầm.

Ban đầu lúc, mọi người không có thoát khỏi cách thức tư duy thông thường, vẫn kinh nghi bất định đối mặt nhìn thấy đến cổ miếu, vẫn còn là lấy đang ở Địa Cầu lúc tâm tính lo lắng sự tình. Thẳng đến Diệp Phàm cái thứ nhất hành động đứng lên, bọn họ mới bỗng nhiên nghĩ đến, hôm nay đang ở một ... khác khóa tinh cầu trên, đang ở đối mặt vô cùng có khả năng là trong truyền thuyết phật đà chỗ ở Đại Lôi Âm tự, khả năng hữu thần chỉ lưu lại đồ vật tồn tại!

Cổ miếu bên trong, Diệp Phàm cảm trong tay không dính một hạt bụi đồng đăng, điểm điểm nhu hòa quang huy rơi ra, miếu thờ bên trong quang hoa lưu chuyển.

Đột nhiên, Diệp Phàm nghe được một loại như có như không tụng kinh, như là từ trên trời truyền đến. Lúc đầu, hắn tưởng ảo giác, nhưng phật âm dần dần hạo đại đứng lên, tại cả tòa trong cổ miếu lượn lờ, như hoàng chuông đại lễ tại rung động, trang nghiêm, hạo đại, tuyệt diệu, huyền ảo.

Sau đó cả tòa cổ miếu bên trong bụi bậm tận thối, Vô Trần trong sáng, một mảnh sạch sẽ, lại có sáu tự chân ngôn vang lên: "Ông, Ma, Ni, Bá, Mễ, Hồng . . ."

*Lăng Du

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Bò Đê

"Người làm sao vậy?" Bàng Bác thanh âm truyền vào Diệp Phàm trong tai, đang ở dùng sức lay động đầu vai hắn.

Diệp Phàm như vừa mới tỉnh mộng, nơi nào có cái gì Phật âm, nơi nào có cái gì tụng kinh, cổ miếu như trước, tích rồi 1 tầng bụi bậm dày, mà những người khác vừa mới phảng phất không nghe thấy bình thường.

"Thật là Đại Lôi Âm tử sao?" Hắn nhẹ giọng tự nói, vừa mới nghe thấy, nhìn thấy được, tuy rằng ngẩn ngui, nhưng vì sao chân thực như vậy? Điều này làm cho hắn xuất thần một lúc, bắt đầu tỉ mỉ suy nghĩ.

Diệp Phàm ngưng mắt nhìn thanh đồng cổ đăng trong tay, thể nhưng không còn có bất luận cảm giác đặc biệt gì, mặt trên có chút hoa văn chạm trổ, cổ phác tự nhiên, bình thường không có gì kỳ lạ, không có một chỗ nào dị thường.

"Bồ đoàn!" 1 người nam bạn học từ một đồng tro tàn bên trong tìm ra 1 cái bồ đoàn cổ xưa, năm tháng vẫn chưa có thể đem huỷ diệt.

Không bao lâu, lại có 1 người bạn học nữ từ bên dưới lớp bụi bậm dày đặc tìm ra một viên tràng hạt tử đàn, không có dưới sự bảo tồn của thời gian tồn tại chút nào, thời hết bụi bậm, vẫn như cũ hơi có sáng bóng nhàn nhạt.

Cùng lúc, Cade tại tượng Phật bằng đá trước bụi bậm bên trong tìm được nửa mõ gãy, mặt trên chạm trổ có ba tôn Bồ Tát, hoặc trang nghiêm, hoặc từ bi, trông rất sống động.

Lúc này, Diệp Phàm suy nghĩ vạn ngàn, nếu như nơi này thực sự là trong truyền thuyết cái kia Đại Lôi Âm tử, như vậy đó là Thần vực bỏ nơi, hết thấy khai quật đồ vật đều bắt phạm!

"Đương "

Vương Tử Văn chân như là đá tới rồi cái gì, phát sinh một tiếng thanh âm kim loại rung động, đẩy ra cái kia bên trong góc bụi đất, lộ ra một cái có thể to bằng bàn tay tàn tạ chuông đồng, thiếu hụt rồi một khối vách chuông, hình thức cổ lão.

"Đương. . ." Hắn lay động chuông đồng, nhất thời có tiếng chuông du dương truyền ra, như là Phật âm tại lượn lờ, khiến người ta tâm thần yên tĩnh.

Diệp Phàm bị cắt đứt tâm tư, không khỏi hướng cái này khẩu chuông đồng nhìn lại, mặt trên chạm trổ có hình mây trời, mộc mạc bên trong có chứa thiện ý, có lưu Phật vận.

Bàng Bác nhẹ giọng lầm bầm rồi một câu, hắn trước một bước tiến vào cổ miếu, nhưng cũng cái gì cũng không tìm được, chỉ có thể nói hắn vận khí không tốt.

Hầu như tại cùng lúc, Lý Tiểu Mạn tại tượng Phật bằng đá dưới chân tìm được nửa đoạn Ngọc Như Ý, lau đi bụi, long lanh long lanh tàn ngọc nhất thời lưu chuyển ra từng điểm từng điểm ánh sáng.

Cổ miếu nhìn như hoàn toàn trống trơn, nhưng cũng có mấy người tại tích bụi hạ tìm được đồ vật, những người khác nhất thời nhanh chóng bắt đầu hành động, tới tập tìm kiếm.

Diệp Phàm đối với những dụng cụ này vẫn chưa để ý, trong cổ miếu duy nhất không dính một hạt bụi, hoàn chỉnh không tổn hao gì, trường minh bất diệt thanh đồng cổ đăng nơi tay, những dụng cụ khác rõ ràng không cách nào so sánh được.

"Ta không tin cái gì cũng không tìm được. . ." Bàng Bác lầm bầm.

"Người tìm kiếm kĩ càng ở đây, bất luận phát hiện đồ vật gì, đều phải thu tới." Diệp Phàm đem cổ đăng đưa cho Bàng Bác, để hắn mượn ánh sáng sưu tầm, tuy rằng tạm thời nhìn không ra những này tàn tạ Phật khí có gì thần dị, thể nhưng hắn biết nếu như thế gian thật có Thần, mấy thứ này nhất định bắt phạm!

Diệp Phàm đem đồng đăng tạm thời giao cho Bàng Bác, chính mình thì lại bước ra cổ điện, hướng về trước miếu thờ cây bồ đề đi đến. Lúc này, hắn đã thoát khỏi cách thức tư duy thông thường, tạm thời khiến chính mình tin tưởng Thần thực sự tồn tại.

Nếu cổ miếu vì làm Đại Lôi Âm tử, như vậy làm bạn ở bên cây bồ đề làm sao có thể bỏ qua, nếu như trên đời có Phật đà, cái này chu khô héo cổ mộc nhất định không tầm thường!

Cây bồ đề chính là Phật giáo Thánh thụ, dựa vào (Đại Đường Tây Vực ký) bên trong ghi chép, Phật đà từng đối với A Nan nói thế gian có ba loại đồ

vật nên chịu lễ bái————— Phật cốt xá lợi, tượng Phật cùng cây bồ đề.

Bởi vì, Phật đà là ở dưới cây bồ đề thành Đạo, gặp cây bồ đề như gặp Phật.

Trước mắt này chu cô thụ khô héo cứng cáp như Cầu Long, 6,7 người cùng ôm cũng không hết, thân cây trĩu trĩu, chỉ có 1 cái buồng xuống đến cách mặt đất hai ba thước nơi cành khô trên mang theo sáu diện lá xanh, long lanh lờ lờ, như long lanh như mã não xanh.

Trước bất luận này chu cô mộc có hay không cùng Phật đà có quan hệ, chỉ đơn giản dựa vào cái này sáu phiến giống như lục ngọc lá cây, liền đủ để biểu hiện ra sự bất phàm của nó.

Diệp Phàm đi tới dưới tàng cây tỉ mỉ quan sát bồ đề cô thụ, chạc cây cực lớn hầu như hoàn toàn đặt ở cổ miếu phía trên, nếu như treo đầy cành lá, có thể tưởng tượng cái loại này che kín bầu trời cảnh tượng.

Đúng lúc này, Diệp Phàm trong lòng hơi động, hần phát hiện sáu phiến lá xanh sáng lấp lánh có điểm điểm nhỏ đến mức không thể nhận ra ráng mây xanh dao động ra, một bộ phận nhỏ hướng về xa xa ngũ sắc tế đàn phương hướng thối đi, đại bộ phận thì lại nhập vào rồi vị trí rễ cây.

Ráng mây xanh điểm điểm, hình dạng như tơ, không ngừng từ sáu phiến lá xanh bên trong tràn ra, khiến người ta cảm giác được một cỗ khí tức của sự sống, có vô tận sinh cơ mạnh mẽ đang lưu chuyển.

Diệp Phàm ngồi xổm xuống đây ra vị trí rễ cây bùn đất, muốn nhìn một chút phía dưới rốt cuộc có vật gì, càng có thể ngưng tụ lá bồ đề tràn ra ráng mây xanh.

Ở dưới bùn đất, hần cũng không có thấy thân dị vật, vèn vèn phát hiện một quả hạt bồ đề, không ánh sáng lóe ra, tự nhiên hội tụ, vô hà lượn lờ, nhan sắc u ám phổ thông, không chú ý nói sẽ bị ngộ nhận là cục đất.

Chỗ đặc biệt duy nhất ở chỗ độ lớn của nó, tầm thường hạt bồ đề bất quá móng tay cái to nhỏ, mà cái này u ám hạt bồ đề nhưng có chừng hạch đào lớn như vậy.

Diệp Phàm kinh dị một lúc, lẽ nào lá bồ đề tràn ra ráng mây xanh là bị nó hấp thu không được? Quan sát rồi chốc lát, chỉ thấy dây trạng ráng mây xanh lưu chuyển xuống, ở viên này hạt bồ đề ba tác bên ngoài liền biến mất rồi.

Tuy rằng không thấy nó hấp thu lá bồ đề tinh khí, thế nhưng hầu như có thể xác nhận là nó tạo thành.

Diệp Phàm đem cái này hạt bồ đề nắm ở trong lòng bàn tay, sau khi tỉ mỉ quan sát lộ ra kinh sợ, này u ám mà lại phổ thông hạt bồ đề trên hoa văn thiên nhiên nối liền cùng nhau dĩ nhiên là 1 cái từ bị Phật đà!

Phật đà thiên thành, hoàn toàn là tự nhiên hoa văn tự hợp mà sinh, nhưng cũng hình như là tỉ mỉ điều khắc ở phía trên bình thường.

U ám Phật đồ, cỗ phác mà tự nhiên, mơ hồ có một cỗ thiện vận thấu phát ra.

"Trời sinh Phật đà đồ, lẽ nào nói 2500 năm trước, Thích Ca Mâu Ni thực sự là bởi vì cây bồ đề mà chứng đạo không được?"

Cây bồ đề, còn có mặt khác tên, vì làm trí tuệ thụ, giác ngộ thụ, tư duy thụ, truyền thuyết có thể mở ra nhân chi thần tính, giác ngộ bản thân.

Diệp Phàm đem cái này hạt bồ đề giơ lên trên đỉnh đầu, đón hướng mặt trên sáu phiến lá xanh, ráng mây xanh tràn ra tốc độ nhất thời nhanh hơn rất nhiều, sinh cơ bùng bùng khí tức càng dày đặc, toàn bộ tập trung hướng hạt bồ đề, đương nhiên quang hoa vẫn như cũ biến mất ở ba tác bên ngoài.

"Ba "

Một tiếng vang nhỏ truyền đến, một mảnh lá bồ đề long lanh lưu chuyển ra cuối cùng một đạo ráng mây xanh, sau đó nát bấy, hóa thành tro bụi, phiêu phiêu bay xuống.

Đến tận đây, Diệp Phàm rốt cục vững tin, hạt bồ đề nhìn như bình thường không có gì kỳ lạ, nhưng cũng phi thường bất phàm, đem trân trọng thu hồi.

Vào lúc này hần chú ý tới trên mặt đất có rất nhiều bột phấn, cùng vừa mới mảnh này lá bồ đề hóa thành tro bụi không có chút nào khác nhau, lẽ nào nói mảnh thụ lá bồ đề đều là biến mất như vậy? Điều này làm cho Diệp Phàm tương đương giật mình.

Trời sinh Phật đà đồ hạt bồ đề, để hần cảm giác không phải chuyện đùa, hần loáng thoáng cảm thấy so với kia trân trọng bạn tượng Phật bằng đá thanh đồng cổ đáng càng trọng yếu hơn!

Bồ đề cô thụ trên còn có ngũ phiến lá xanh, bất quá nhưng không tựa như vừa mới long lanh như vậy, âm đậm không ít, Diệp Phàm không có hái xuống, thu hoạch một viên hạt bồ đề là đủ, hần không muốn làm người khác chú ý.

Lúc này còn không có người từ Đại Lôi Âm tự bên trong đi ra, Diệp Phàm rời đi cây bồ đề, trở lại trong cổ miếu.

Lúc này, lại có 7,8 người tìm được Phật giáo đồ vật, tất cả đều có điểm bất đồng. Lưu Vân Chí càng từ tượng Phật bằng đá phía sau tìm được nửa đoạn kim xử, tuy rằng chôn ở bụi bặm bên trong cũng không biết đã bao nhiêu năm, nhưng hôm nay một lần nữa khai quật, vẫn như cũ lóa mắt, khiến người ta lấy trăm trọng cô động cảm giác, nếu không phải trong đó một mặt tổn hại, xưng được với một kiện hoàn mỹ mà có cảm giác đầy lực lượng kiệt tác đức

luyện.

Loại này giống như quyền trượng xử tại Phật giáo bên trong có cái danh tự rất có uy thế, vì làm Kim Cương Xử, ngụ ý "Phá hủy địch giả" gián tiếp ý nghĩa, tượng trưng cho Sở Hướng Vô Địch, vô kiên bất tồi trí tuệ cùng chân như Phật tính, là chư tôn Thánh Giả nắm giữ đích khí trượng.

Nếu như thế gian có Phật đà tồn tại, cái này Kim Cương Xử không thể nghi ngờ là một kiện Thánh vật, tất có phi phạm dị tượng lộ ra, dù có dồi non lấp bễ chỉ sức mạnh to lớn thần bí cũng chẳng có gì lạ, bất quá lúc này nhưng không nhìn ra chỗ thần diệu.

Lưu Vân Chí dùng sức huy động một chút, nửa đoạn Kim Cương Xử như kim sắc thiểm điện xẹt qua, quang mang xán xán, bảo xử phi thường có khí thế.

"Các người nói, nếu như những đồ vật này đều là Thần nắm giữ vật, nếu như bị chúng ta phát giác làm sao sử dụng, sẽ có như thế nào một phen tình cảnh kinh thiên động địa. . ."

Nghe được Lưu Vân Chí những lời nói này, hết thảy tìm được Phật khí người đều mê mẩn một lúc.

*Lăng Du

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Như Thần giáng trần gian

Trừ Kim Cương Xử ở ngoài, còn có mấy người tìm được tồn tại hư hư, giới xích, chuông đồng, ngư cổ các loại.

Trong đó tên kia bị Diệp Phàm đồng tình, tại bạn học tụ hội trên thần sắc tiêu tụy bạn học nữ tìm được kiện đồ vật đặc biệt. Đó là một chuỗi hoàn chỉnh niệm châu, còn sót lại sáu viên, long lanh ướt át, hiện lên màu vàng nhạt, trong suốt như thủy tinh, mỗi viên đều có to bằng long nhãn.

"Sẽ không phải là xá lợi tử chế thành ba?" Người bên cạnh kinh nghi bất định nói rằng.

Này sáu viên hạt châu đều là màu vàng nhạt tinh thể, rất giống mỹ lệ bảo thạch, dễ làm người ta liên tưởng đến cổ Phật viên tịch sau để lại xá lợi tử, dù sao đây là tồn tại với Đại Lôi Âm tự bên trong đồ vật, chất liệu sẽ không thể nào đơn giản.

Này xuyên niệm châu rất không bình thường, là tên kia bạn học nữ trong lúc vô tình tự vị này tượng Phật bằng đá trên đỉnh đầu phát hiện. Sáu viên hạt châu bị một dây trong suốt dây nhỏ kết hợp lại cùng nhau, mỗi viên mặt trên đều một vị mơ hồ đồ án hình người, tư thế không giống nhau.

Đây là kẻ Diệp Phàm đồng đẳng, Chu Nghị bình bát sau đệ tam kiện hoàn chỉnh nguyên vẹn đồ vật, đương nhiên vẫn còn là cái này chiếc đồng đẳng làm người khác chú ý nhất, dù sao đây là duy nhất không có nhiễm bụi bậm cổ đẳng, trường minh bất diệt, dù là ai đều có thể nhìn ra bất phạm.

Trong cổ miếu có mấy đạo quang mang nóng bỏng thỉnh thoảng chăm chú vào đồng đẳng, Diệp Phàm tuy rằng cảm ứng được rồi, thế nhưng không có bất luận biểu hiện gì, hẳn phi thường bình tĩnh đối mặt tất cả những thứ này.

Đại Lôi Âm tự Phật điện đã bị tìm khắp, không nữa những dụng cụ khác, mọi người lui đi ra.

Bằng Bác phiên muộn nhất, trước sau có mười mấy người tìm được đồ cổ, hẳn là trước hết đi vào miếu thờ bên trong người, thế nhưng đến bây giờ vẫn như cũ không có kết quả, cái gì cũng không có phát hiện.

Đứng ở trước miếu thờ một lần nữa quan sát cổ miếu, Bằng Bác hai mắt nhất thời sáng lên, hần sải bước đi trở lại, đưa đến vài khối tảng đá lớn điểm tại dưới chân, hẳn đem cái này diện chạm trở có "Đại Lôi Âm tự" biển đồng hái xuống, nhất thời đề ở đây không ít người trợn mắt há hốc mồm.

Sau đó mọi người bình tĩnh, khối biển đồng này khẳng định bất phạm, chịu đủ phong sương gội rửa, kinh lịch thời gian bào mòn, cũng không có tại phía trên để lại bụi bậm, mặt trên phi thường sạch sẽ. Phải biết rằng cổ miếu bên trong hết thảy đồ vật bên trong, cũng chỉ có cái này trần thanh đồng cổ đẳng không dính một hạt bụi, biển đồng cũng như vậy, hiển nhiên phi phạm.

"Thật đúng là trầm trọng. . ." Bằng Bác kéo biển đồng đi trở về, hần vừa rời đi miếu thờ, cả tòa cổ miếu liền lay động lên, bên trong vị này tượng Phật bằng đá càng đột nhiên nứt, phát sinh "Răng rắc răng rắc" âm hưởng.

Sau đó, Phật gia sáu tự chân ngôn vang lên: "Ông, Ma, Ni, Bá, Mễ, Hồng. . ."

Lớn lao phật âm vang vọng trời đất, rung động rồi bầu trời, thiên địa lục hợp đều đang run động!

Từ bi, trang nghiêm, tuyệt diệu, huyền ảo thiện âm không gì sánh được hạo đại, gột sạch dơ bẩn, tẩy tận phàm trần, cổ miếu chu vi đều đắm chìm trong một mảnh thần thánh an lành quang mang bên trong.

Lúc này đây cũng không ảo giác, không chỉ có Diệp Phàm cùng Bằng Bác nghe được, cái khác tất cả mọi người đều toàn bộ như tượng đất bình thường, khiếp sợ nói không ra lời.

Cùng lúc, mọi người tại phật điện bên trong tìm được hết thấy đồ vật, bất luận là hoàn hảo, vẫn còn là tổn hại, tất cả đều phát sinh nhu hòa quang huy, xán xán quang mang soi sáng, để mỗi người đều kinh hãi không ngớt.

Thế nhưng, cuối cùng "Rầm" một tiếng nổ, cổ miếu bên trong vị này tượng phật bằng đá nát bấy, hóa thành tro bụi, sau đó Đại Lôi Âm tự cũng ở một trận trong gió nhẹ hóa thành bột mịn.

"Phốc "

Cùng lúc, cái này chu làm bạn ở bên bờ đề cổ thụ cũng băng nát, không có vụn gỗ, không có cành khô, có chỉ là khắp bầu trời tro bụi, bay là tả mà xuống.

Kế tiếp, mọi người trong tay phật khí quang hoa nội liễm, toàn bộ ảm đạm xuống, lần thứ hai quy về bình thường.

Mọi người toàn bộ ngây dại, không biết vì sao sẽ phát sinh chuyện như vậy, chẳng lẽ là lấy đi miếu thờ bên trong phật khí, trích đi biển đồng gây nên?

Cổ miếu còn sót lại một chỗ tro bụi, cái gì cũng không có còn lại, Diệp Phàm ngóng nhìn một lát sau, nói: "Lấy đi các loại phật khí, trích đi cổ miếu tám biển, để vốn là đã hoang khí Đại Lôi Âm tự mất đi tiếp tục tồn tại ý nghĩa, hay là đây là nó theo gió mà tán nguyên nhân ba."

Chu Nghị thường ngày tao nhã, lúc này nhưng phi thường kích động, mất lộ ra kỳ quang, nói: "Ta hiện tại càng thêm kiên định rồi, cái này trên đời thật là có Thần, cũng có thể dọc theo bọn họ để lại dấu chân đi tới, hôm nay đã trải qua các loại đối với chúng ta mà nói có lẽ là một loại lớn lao cơ hội."

Thần, Phật đà, bất hủ. . . Những này hoang đường truyền thuyết hiện tại bị nhắc tới, không ai sẽ cảm thấy quá sai lầm, trước mắt việc này thực biểu thị rất nhiều lẽ thường đều có thể bị phá vỡ, thần không phải tuyệt đối không tồn tại.

"Dọc theo Thần để lại dấu chân đi tới. . . Nói dễ, nhưng ta không có thấy hi vọng." Bằng Bác tà rồi Chu Nghị liếc mắt, nói: "Trước mắt nghĩ biện pháp sống sót quan trọng nhất, mảnh này hoang mạc bên trong trước không thôn sau không điểm, không có nguồn nước, không có thực vật, lại thêm 7,8 giờ, tình huống sợ rằng sẽ trở nên cực kỳ gay go."

"Các loại dấu hiệu cho thấy, viên tinh cầu này hơn nửa chính là sao Hoả, mà chúng ta đều biết sao Hoả trên không có khả năng có sinh tồn hoàn cảnh." Lý Tiểu Mạn thanh lệ cảm động, trải qua một ít liệt sự kiện sau, nàng trở nên càng ngày càng trấn định rồi, kế tục nói: "Nếu như thật là có thần tồn tại, như vậy cũng có thể giải thích tất cả những thứ này, nơi này ven vện là sao Hoả trên một mảnh nhỏ hẹp tịnh thổ."

Lời nói của nàng vừa ra, màu đỏ nâu trên mặt đất liền đột nhiên truyền đến từng trận ù ù vang, trống trải mặt đất đều lay động lên, như là có thiên quân vạn mã đang lao nhanh, hoặc như là có nộ hải phong ba tại cuộn trào mãnh liệt.

"Bão cát. . . Sao Hoả trên siêu cấp bão lớn!" Lý Tiểu Mạn bên người Cade thần sắc đại biến, lấy không lưu loát Hán ngữ kêu lớn lên.

Sao Hoả hàng năm đều có một phần tư thời gian bao phủ tại khắp bầu trời cuồng sa bên trong, Địa Cầu trên đại bão mỗi giây hơn 60m, mà sao Hoả trên bão tập nhưng cao tới mỗi giây 180 mét, siêu cấp bão lớn có thể bao phủ toàn bộ tinh cầu.

Không chỉ nói là người, chính là xe tăng hạng nặng cũng muốn bị cuốn lên trời cao!

Ven vện trong nháy mắt, khắp bầu trời tinh nguyệt toàn bộ biến mất rồi, vô tận màu đỏ nâu cát bụi triệt để bao trùm rồi vòm trời, một hồi bao phủ toàn bộ sao Hoả bão lớn mở ra rồi.

"Không đúng, chúng ta nơi này không có bão tập. . ."

Ngay vừa mới rất nhiều người đều kinh khủng rồi, cho rằng ngập đầu tai ương hàng lâm, thế nhưng lúc này mọi người phát hiện mặc cho xa xa bão tập ngập trời, nhưng phụ cận nhưng gió êm sóng lặng.

Lấy ngũ sắc tế đàn cùng Đại Lôi Âm tự vì làm cuộn chỉ, hình thành 1 cái đường kính vì làm hơn một ngàn mét móng lung lồng hình tròn, che đầy ở khu vực này bầu trời, đem nơi này cùng ngoại giới ngăn cách rồi.

Lý Tiểu Mạn nói đến đích ngôn ngữ trở thành sự thật, nơi này quả nhiên là một mảnh nhỏ hẹp tịnh thổ, có siêu tự nhiên lực ngăn chặn lại bão tập, gián tiếp chứng minh Thần khả năng tồn tại, nơi này có lẽ là Thần che chở nơi.

"Không tốt, cái này móng lung lồng ánh sáng đang ảm đạm, sắp sửa biến mất rồi!" 1 người ngưỡng vọng bầu trời bạn học nữ sắc mặt trở nên tuyết trắng.

Trên vòm trời cái này tầng lơ mờ lồng ánh sáng đang ở dần dần tan rã, sợ rằng không mất bao lâu sẽ biến mất hoàn toàn. Nhìn thấy này một màn sau mọi

người toàn bộ biến sắc, tử vong là gần như vậy, không ai có thể tâm tình yên ổn.

"Làm sao bây giờ, lẽ nào chúng ta. . . Thực sự muốn chết ở chỗ này rồi sao?" Có mấy người lời nói đều đang run rẩy.

"Ta không muốn chết. . ." Một ít danh bạn học nữ khóc ra tiếng.

"Nếu như lồng ánh sáng biến mất, chúng ta sẽ bị siêu cấp bão táp nghiền nát!" Ngay cả là nam bạn học cũng lòng sinh sợ hãi, sao Hoả trên mảnh này duy nhất tịnh thổ sắp không còn tồn tại nữa, không còn có sinh tồn không gian.

"Àm ảm ảm. . ."

Bão táp như là sấm rền như tại nổ vang, toàn bộ mặt đất tựa hồ đều tại vì đó rung động, trong thiên địa mông mông một mảnh, khắp nơi đều là cuồng sa, giữa mọi người tâm tình sợ hãi tại lan tràn.

Diệp Phàm vẫn như cũ ánh mắt thanh minh, nhìn phía phổ thiên cái địa bão cát, bình tĩnh địa mở miệng nói: "Hôm nay có thể chỉ có một con đường sống rồi."

"Chúng ta có thể trốn chết? Nói mau có biện pháp nào!"

"Mảnh này tịnh thổ sắp không còn tồn tại nữa, vẫn có chỗ nào có thể sinh tồn? !"

Sống chết trước mắt, mọi người không gì sánh được lo lắng, không ít người đều rối loạn tám lòng.

"Dọc theo Thần đi qua đường đi trước, rồi đi mảnh này không cách nào sinh tồn hoàn cảnh." Diệp Phàm nói như vậy.

Nhất thời có mấy người rõ ràng rồi Diệp Phàm ý nghĩ, nhưng vẫn còn là có không ít người không giải thích được.

"Không sai, này có lẽ là duy nhất đường sống rồi." Chu Nghị gật đầu, biểu thị đồng ý.

Dựa theo Diệp Phàm suy đoán, ở cái này xa xôi quá khứ, có Thần mở ra ra tình không cổ lộ, có thể từ Địa Cầu đi tới Huỳnh Hoắc, nhưng...này bên trong khả năng cũng không phải là đích đến cuối cùng.

Sao Hoả trên cũng có một tòa ngũ sắc tế đàn, rất có khả năng liên thông hướng càng thêm xa xôi tình không, đây là Thần đã từng đi qua đường, hôm nay bọn họ đem bị buộc nhập tuyệt cảnh, chỉ có dọc theo này cổ lộ tiếp tục đi về phía trước, rồi đi sao Hoả, mới có tiếp tục sinh tồn hi vọng.

Lúc này, tất cả mọi người đều rõ ràng rồi, rất nhanh hướng ngũ sắc tế đàn nơi nào phóng đi.

Tuy rằng vền vền là một ngàn mét khoảng cách, nhưng mọi người nhưng cảm giác như là cách đại dương mệnh mông như vậy xa xôi, này đoạn khoảng cách liên quan đến sinh tử của bọn họ, nếu như tại không có đến ngũ sắc tế đàn ngày hôm trước không trên lồng ánh sáng liên nghiền nát, tất cả mọi người đều hẳn phải chết không thể nghi ngờ.

Hạo đại Thiên cung phế tích, khắp nơi trên đất gạch vụn, đây là một đoạn khó đi lộ trình, bởi đi quá mức nhanh chóng, có người ở nơi này trọ chân, nhưng cũng không dám hơi dừng lại một chút, cổ nén đau đớn, rất nhanh đi trước, không muốn tụt lại phía sau.

Ngay cả bình an đến ngũ sắc tế đàn, có thể không mở ra tình không cổ lộ vẫn còn là một kết quả chưa biết, đây là bao phủ tại mọi người trái tim một cái bóng tối không lồ, phải biết rằng tại Thái sơn lúc tất cả đều là bị động. Bất quá lúc này không có lựa chọn, nơi nào là bọn họ duy nhất ngọn cỏ cứu mạng, trước mắt chỉ có thể trước chạy tới nơi nào còn muốn biện pháp.

"A. . ." 1 người bạn học nữ tại phế tích bên trong chạy trốn lúc, đột nhiên phát sinh hét thảm một tiếng, "Rầm" một tiếng ngã sấp xuống tại bụi bặm bên trong, cũng lại bất động.

Tại nàng đích trên mặt trần ngập rồi kinh khủng thần sắc, ở tại cái trán có một cái ngón cái thô lỗ máu, máu tươi ồ ồ mà lưu, nàng trước khi chết như là gặp được cực kỳ kinh khủng sự tình.

"Chuyện gì xảy ra? !" Mọi người cảm giác một trận sơn gai ốc, nội tâm trần ngập sợ hãi, 1 cái đầy sức sống đích sinh mệnh cứ như vậy đột nhiên chết đi rồi, vừa mới vẫn cùng đại gia cùng tồn tại, nhưng hôm nay nhưng vĩnh viễn rồi đi, là như vậy đột nhiên cùng kỳ hoặc.

"Không nên tới gần nàng!" Diệp Phàm quát bảo ngưng lại hai gã muốn tiếp cận thi thể nam bạn học, hẳn nhớ tới tại lai lịch lúc thấy cái này viên xương sọ trắng như tuyết, cũng là cái trán trung ương có một cái ngón tay độ lớn cốt động, đồng dạng chết kiểu này, hẳn trong lòng phát lên một cổ dự cảm không tốt.

"Chúng ta khinh nhờn rồi Đại Lô Âm tự, sẽ không phải là. . . Thần tại trừng phạt ba." 1 cái bạn học nữ âm thanh run rẩy, nàng đích nội tâm trần ngập rồi sợ hãi.

"Dù có thần tồn tại, Phật đà cũng là nhân từ." Chu Nghị cắt đứt lời nói của nàng, tránh cho kinh khủng tâm tình lan tràn, nói: "Chúng ta trước mắt không có cách nào mang theo nàng rồi đi, chỉ có thể để nàng ngủ yên ở chỗ này rồi, hiện tại cần phải nhanh lên trở lại ngũ sắc tế đàn nơi nào."

Không ai do dự, trước mắt sinh tử tồn vong thời khắc, đã cố không lên tên kia bạn học nữ thi thể.

"Đương. . ." Đột nhiên, tiếng chuông du dương, thanh âm hạo đại trang nghiêm, tựa như hoàng chuông đại lữ tại rung động.

Cực kỳ óng ánh kim quang tự Vương Tử Văn nơi nào vọt lên, hấn toàn thân đều bao phủ tại sáng lạn kim sắc quang huy bên trong, như là mặc vào rồi 1 tầng dày hoàng kim chiến y, cực kỳ đẹp mắt, như kim sắc thần hỏa tại thiêu đốt.

Tại Vương Tử Văn trong tay khẩu này tàn tạ chuông đồng đang ở nhẹ nhàng run lên, lớn lao thanh âm chính là nó phát ra ra, mà cái này óng ánh kim quang cũng bắt nguồn từ nó.

"Xảy ra cái gì?" Lưu Vân Chí cách hấn gần nhất, phi thường khẩn trương hỏi.

"Vừa mới có vật gì tập kích ta. . ." Vương Tử Văn thường ngày nhã nhặn, thế nhưng lúc này bị hoàng kim thần diễm bao phủ, dường như mặc vào rồi kim sắc chiến y, rất có khí thế, quả thực dường như Thần giáng trần gian.

*Lăng Du

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Sinh tử

"Người nhìn rõ là thứ gì không?" Bàn Bác hỏi, hấn muốn hiểu rõ nguồn gốc của nguy hiểm. Con người hấn thường ngày tùy tiện, nhưng rất trầm ổn ở thời khắc mấu chốt.

"Không thấy cái gì, chỉ cảm giác được một cỗ khí tức đáng sợ bao phủ toàn thân ta, sau đó cái chuông đồng này bỗng nhiên rung động." Lúc này, Vương Tử Văn bị bao phủ bởi kim sắc quang huy, nhưng trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Nghe đến mấy lời này, phạm là ai đã lấy được Phật khí đều chăm chú nắm chặt tay. Máy thứ này đã được chứng thực là đồ vật của Thần, khẳng định là bất phạm.

Cái chuông đồng tàn tạ thôi rung động, tiếng chuông du dương dần dần biến mất, thần diễm kim sắc trên người Vương Tử Văn cũng biến mất, dường như ánh sáng của hoàng kim chiến y đã quay trở về bên trong chuông đồng.

"Đi, chúng ta mau rời khỏi mảnh phế tích này!" thanh đồng cổ đăng trong tay Diệp Phạm toả ra diễm diễm thần huy, hấn thì dẫn đầu đi về phía tể đàn ngũ sắc.

Mọi người đi theo sát phía sau. Mảnh Thiên cung phế tích không lồ này chắc chắn là có thứ gì đó đáng sợ tồn tại, dừng lại thêm một giây chính là thêm một phần hiểm nguy.

"A... ." Tiếng kêu thảm thiết lại truyền đến. Một người bạn học nam khi đi đến gần biên giới của khu phế tích bỗng ngửa mặt lên trời, ngã lăn trên mặt đất, ở giữa trán có một cái lỗ máu to bằng ngón cái, máu tươi từ đó chảy ra ồ ồ. Hấn cũng chết cùng một kiểu! Hấn chết mà không nhắm mắt, hai mắt hấn mở to, thần sắc kinh khủng trước khi chết vẫn còn đọng lại.

Vào lúc này rất nhiều người đều đã vô cùng sợ hãi, một người bạn học nữa lại chết rồi. Bọn họ chỉ có thể trơ mắt nhìn mà không có cách nào ngăn cản, thậm chí là không biết thứ gì đã lấy đi tính mạng của hấn.

Sinh ly tử biệt nói nghe thì dễ, thế nhưng tự mình trải qua làm người ta cảm giác cay đắng không gì bằng. Bạn học thân cận bên người chết mặc danh kì diệu, một câu di ngôn cũng không thể nói ra, làm sao người ta tiếp thu cho nổi? Không ít nữ bạn học đã gần như tan vỡ tinh thần, thấp giọng khóc ò lên, trước đây bọn họ làm sao có thể gặp trường hợp như vậy.

"Đi!"

Mọi người không dừng lại, cũng không thể dừng lại, nhanh chóng hướng về ngũ sắc tể đàn chạy tới. Rốt cục họ đã thoát đi mảnh phế tích này, thế nhưng hai sinh mệnh vĩnh viễn ở lại nơi nào, đã không còn cách nào gặp được.

Chạy ra đi rất xa, quay đầu lại quan sát, bức tường đồ kia như ác ma dữ tợn, mờ mờ ảo ảo dưới bầu trời đêm, khiến tim người ta đập thành thịch.

Thế nhưng mọi người vẫn chưa kịp thở dài một hơi, ba tiếng hét thảm hầu như đồng thời liên tiếp vang lên, hai gã bạn học nam cùng một người bạn học nữ trước sau ngã rầm rầm trên mặt đất, vết thương vẫn như cũ là cái trán, ba cái lỗ máu giống nhau như đúc làm người ta nhìn thấy mà giật mình!

Máu tươi nhuộm đỏ cả mặt đất, 3 người bạn học ngày xưa, bằng hữu cứ như vậy chết thảm rồi, bọn họ hai mắt trừng trừng, biểu tình vô cùng sợ hãi.

Chỉ trong một khắc ngắn ngủi, đã có 5 người mất đi sinh mệnh, điều này làm cho mọi người vừa thương cảm vừa lạnh cả người băng, da đầu tê dại, có thể kể tiếp sẽ đến phiên chính mình, không ai có thể xác định khi nào sinh mệnh của mình kết thúc.

"Hu hu . . ." 1 người bạn học nữ gần như hoàn toàn sụp đổ, khóc rống lên, nói: "Mấy người bị chết đều là không tìm được đồ vật gì ở trong miếu, con ma quỷ kia ở ngay gần đây, người nào không nắm giữ Thánh vật do Thần để lại, sớm muộn đều phải chết. . ."

Đây là một sự thực, 5 người vừa chết ở bên trong miếu thờ đều là không có thu hoạch, mà Vương Tử Văn cũng đồng dạng gặp tập kích, thế nhưng chính là nhờ cái chuông đồng rách nát này mới bình yên vô sự.

"Giúp giúp chúng ta. . ." Nhưng người không ở bên trong miếu thờ tìm được đồ vật, tất cả đều kinh khủng không gì sánh được, tiếp cận người có thu hoạch, dùng ngữ khí gần như cầu xin khẩn cầu được cứu giúp. Thế nhưng, ở trước ranh giới sinh tử, ai sẽ đưa ra cọng cỏ cứu mạng của mình cho người khác?

Có mấy người không hề dừng lại, thậm chí không quay đầu lại, nhanh chóng xông về hướng tới tể đàn ngũ sắc, tình nghĩa bạn học cố nhiên là đáng quý, thế nhưng khi đối mặt với sinh tử, không ít người lựa chọn thái độ lạnh lùng, chỉ cần tự bảo vệ mình.

Quan hệ giữa người với người, sự mâu thuẫn của nhân tính, lúc này đã phải đối mặt với lần thử thách khó khăn đầu tiên.

"Cầu xin các người, cứu ta với. . ." Người bạn học nữ kia đã gần như sụp đổ, vừa chạy vừa gào khóc, khuôn mặt xinh đẹp đầm lệ, vừa thấp thòm vừa lo âu, cực kỳ là đáng thương, hai chiếc giày của nàng đã rơi mất, thế nhưng nàng vẫn hoàn toàn không biết, tâm linh của nàng lúc này chỉ tràn ngập sợ hãi.

Diệp Phàm la lớn: "Đồ vật tìm được ở trong miếu thờ, chúng ta có thể dùng chung cùng người khác."

Bàng Bác từ trước đến nay luôn cùng Diệp Phàm cùng tiến thoái, nghe vậy bèn đứng ở bên người hắn, cũng la lớn: "Không sai, chúng ta có thể để 2,3 người cùng nhau nắm giữ một đồ vật tìm được từ trong cổ miếu."

Rất nhiều người đều nhìn lại, nhưng cũng mang theo vẻ chần chờ, lại có người mở miệng nói: "Những đồ vật rách nát này vạn nhất không có tác dụng lớn như vậy thì phải làm sao bây giờ? Nếu như chúng chỉ có thể che chở một người, chẳng phải sẽ làm nguyên bản chủ nhân rơi vào nguy hiểm sống chết. . ."

Vừa nói như vậy, lập tức lại làm người ta dao động rồi, thậm chí có hai người bắt đầu tăng tốc độ, không quay đầu lại, xông thẳng về phía trước.

"Cảm tạ người, Diệp Phàm. . ." Người bạn học nữ làm mất giày, nước mắt giàn giụa, điềm đạm đáng yêu, lao đảo đi tới trước người Diệp Phàm, trên mặt lộ ra thần sắc cảm kích vô cùng, lại kết hợp với những giọt nước mắt lăn xuống, làm người ta sinh ra cảm giác rất đáng thương hại.

Nàng run run vươn tay phải, thế nhưng khi còn cách cổ họng một thước, khuôn mặt nàng chợt cứng ngắc lại, sau đó hai mắt thất thần, nặng nề ngã lộn trên mặt đất.

Biến cố xảy ra đột nhiên như vậy, Diệp Phàm chỉ kịp trở mắt nhìn hai mắt của nàng đích mắt đi ánh sáng, gương mặt điềm đạm đáng yêu lại mỹ lệ mang theo nước mắt, cùng với nụ cười cảm kích vừa kịp loé lên đọng lại ở đó, khiến người ta cảm giác khó chịu trong lòng.

Diệp Phàm rất muốn nâng nàng lên, nhưng chung quy chỉ có thể hơi duỗi duỗi tay, lại thu lại rồi. Người bạn học nữ đáng thương này bị xuyên thủng sau não chứ không phải cái trán, máu tươi chảy ra từ giữa mái tóc dài đen nhánh. Nàng chỉ còn cách một bước, thế nhưng cuối cùng nàng vẫn chết ở ngay trước mắt Diệp Phàm.

Dáng tươi cười bị đông lại kia, làm đau đớn hai mắt Diệp Phàm. Hắn chậm rãi lui về phía sau, rời khỏi bộ thi thể đang dần dần lạnh đi.

"Rốt cuộc nó là cái gì?" Là câu hỏi lớn vồn trong đầu mọi người.

Tử vong gần trong gang tấc như thế, làm mọi người vô cùng sợ hãi, 3,4 người rất nhanh vây quanh Diệp Phàm cùng Bàng Bác, bọn họ khẩn cấp chộp tới cổ họng cùng biển đồng. Tư thế của bọn họ gần như là muốn chiếm làm của riêng vậy.

"Các người muốn làm gì?" Bàng Bác liền tròn trừng hai mắt lên, quát to: "Chúng ta đang cứu các người, muốn cùng nhau nắm giữ mấy thứ này cùng các người, chứ không phải hi sinh tính mạng bản thân, đem biển đồng cùng cổ đồng tặng cho các người!"

Vóc người hắn rất khôi ngô, khổ người rất lớn, tròng nhãn tức giận như thế tất nhiên là rất có uy thế, làm cho mấy người này đồng thời ngừng lại, chỉ là ngưng ngừng tiến tới, đặt tay lên trên biển đồng và cổ đồng.

Mọi người không có thời gian dừng lại, nhanh chóng chạy trốn. Thế nhưng có người bắt đầu không an phận, hai mắt nóng bỏng muốn cướp giật Phật khí. Còn những người nắm giữ mấy thứ Phật khí rách nát thì trong lòng tràn ngập đề phòng, bắt đầu hồi hận vì đã chia sẻ với người khác.

"Chúng ta đến từ cùng một nơi, cùng lớp bốn năm, đừng để đến lúc tuổi già các người sẽ phải hối hận vì hành động của mình ngày hôm nay!" Diệp Phàm cao giọng quát, lời hắn càng kiểm chế người ta hơn so với Bàng Bác, để cho rất nhiều người đã bắt đầu trở nên an phận.

"Rầm "

Đúng vào lúc này, trên người Lưu Vân Chí ở phía trước đột nhiên bộc phát ra hàng trăm hàng ngàn tia lôi điện, tia điện bay lượn, làm cho hắn giống như Lôi Thần hàng thế!

Thiểm điện dày đặc, hoàn toàn bao trùm lại thân thể của hắn, ánh chớp nhấp nháy, làm chung quanh sáng rực một mảnh, mà cái Kim Cương Xử ở trong tay hắn càng toả ra quang mang óng ánh, tất cả đều bắt nguồn từ nửa đoạn bảo xử tàn tạ trên đó.

Lưu Vân Chí giống như đang mặc một chiếc chiến y bằng điểm điện, cả người phát ra một cỗ khí thế sắc bén vô cùng, quanh người từng đạo tia điện lượn lờ, quả thực giống như là một vị lôi điện Chiến Thần.

"Ta vừa bị thứ kia tập kích." Hắn chỉ vờ vờ nói một câu như vậy, sau đó liền không tiếp tục nhiều lời. Ánh mắt sắc bén của hắn trong lúc vô ý đảo qua chỗ Diệp Phàm, nhưng sau khi nhìn thấy cái thanh đồng cổ đăng này, hai đạo lệ mang kia liền biến mất rất nhanh.

Chốc lát sau, tia điện trên người Lưu Vân Chí mới dần dần biến mất, trong tay hắn kim cương bảo xử lại mờ xuống.

Đồ vật của Thần linh!

Mọi người đều rõ ràng thấy được uy năng của cái bảo xử này, ai nấy đều kinh hãi.

Trên đường đi, tất cả mọi người đều trầm mặc không nói, rốt cục đi tới phái trước ngũ sắc tế đàn, vẫn may là không còn xuất hiện tử vong, làm cho mọi người thoáng thở dài một hơi.

Chín bộ xác rồng khổng lồ bên trên tế đàn ngũ sắc còn có đồng thau cổ quan tài vẫn lẳng lặng nằm ở chỗ kia, vẫn làm người chán động như cũ.

"Đây là. . ."

Đi tới phía trước tế đàn, tất cả mọi người đều lấy làm kinh hãi, bởi ngũ sắc tế đàn vàng sáng mờng lung, điểm điểm quang hoa yếu ớt từ bốn phương tám hướng ngưng tụ tới, nhập vào phía dưới nền đá.

Lồng ánh sáng bao phủ trên bầu trời dần dần tan rã, chậm rãi biến mất, dĩ nhiên là bởi vì ngũ sắc tế đàn tựa hồ đang tích tụ một loại năng lượng thần bí nào đó.

Mọi người đầu tiên là giật mình, sau đó đều lộ ra sắc mặt vui mừng, bởi vì ngũ sắc tế đàn đang lóng lánh, giống như khi ở Thái sơn, cho nên rất có khả năng là đang mở tính không cô lộ. Bất quá lúc này đây cũng không phải "Thạch thư, sách ngọc" cung cấp năng lượng, mà là một cái lồng ánh sáng mờng lung cực lớn.

"Ầm ầm ầm"

Lồng ánh sáng mờng lung trên bầu trời đang tan rã, bão táp ở bên ngoài ù ù rung động như sấm nổ, phảng phất toàn bộ mặt đất đều bắt đầu lay động.

Lồng ánh sáng đang dần ảm đạm, còn mọi người đã leo lên ngũ sắc tế đàn, khẩn trương nhìn chăm chú tất cả những chuyện này.

Cái thứ đáng sợ tồn tại ở trong bóng tối kia, giống như là một cái bóng ma lượn lờ trong trái tim mọi người, tuy rằng tạm thời không hiện ra nữa, nhưng chỉ cần chưa rời khỏi nơi này, nó vẫn là một uy hiếp lớn lao, làm cho tất cả mọi người đều bức thiết muốn chạy trốn khỏi sao Hoả.

Rõ ràng kéo dài đến nửa giờ, cái này lơ mờng lồng ánh sáng không ngừng áp súc lại, cuối cùng chỉ miễn cưỡng bao trùm ngũ sắc tế đàn, đường kính đã từ hơn ngàn mét thu nhỏ lại còn gần 200 mét, hầu như đã sắp ép tới mặt đất, hết thảy thần bí năng lượng của nó đều đã bị ngũ sắc tế đàn hấp thu rồi.

Bàng Bác hạ giọng nói nhỏ ở bên tai Diệp Phàm: "Lưu Vân Chí có mấy lần vô ý đảo qua chỗ chúng ta, người kia rất tâm cơ rất sâu, phải cẩn thận một chút." Hắn là người bên ngoài thô kệch, bên trong tỉ mỉ cẩn thận, nhạy cảm phát giác được chuyện này.

"Yên tâm, ta biết!" Diệp Phàm quay đầu nhìn về phía Lưu Vân Chí, lộ ra một nụ cười ôn hoà.

Lưu Vân Chí rất thông dong, gật đầu một cách thân mật, không nhìn ra bất cứ điều gì lạ thường. Ở bên người hắn còn có hai người, một người bạn học nam trong đó chính là vừa mới nhờ thanh đồng cổ đăng của Diệp Phàm bảo vệ, mới bình an đến nơi này.

Điều này làm cho Bàng Bác rất bất mãn, hắn thấp giọng nói: "Tên vong ân phụ nghĩa này, lúc còn ở trường đều cả ngày vây quanh Lưu Vân Chí, chúng ta vừa mới bảo vệ tính mạng của hắn, thế mà hiện tại lại cùng đi với Lưu Vân Chí."

Nửa phút sau, lồng ánh sáng mờng lung bên ngoài đã thu nhỏ lại đến mức sắp ép xuống tế đàn ngũ sắc, làm mọi người có thể rõ ràng cảm ứng được sự đáng sợ của bão táp bên ngoài.

Tiếng gió "Ù ù" giống như quỷ khóc thần hào, cát đá va đập ở bên trên lồng ánh sáng, sinh ra tiếng vnao như sấm rền, thậm chí có chút cát bụi còn thổi vào bên trong rồi, cho nên có thể thấy được lồng ánh sáng đã yếu đuối đến mức nào, tùy thời sẽ hoàn toàn biến mất.

Mọi người kinh hãi, lui về phía sau, vạn nhất rơi ra ngoài tế đàn, sợ rằng sẽ lập tức bị gió bão cuốn bay lên trời cao.

Lúc này tên nam bạn học vong ân phụ nghĩa mà Bàng Bác nói tới, chậm rãi đi từ chỗ Lưu Vân Chí tới bên Diệp Phàm, rồi đột nhiên một tay bắt lấy thanh đồng cổ đăng trong tay Diệp Phàm, tay kia thì lại đẩy mạnh Diệp Phàm, vừa muốn cướp đoạt thanh đồng cổ đăng vừa muốn đẩy hắn ra khỏi tế đàn.

*Lăng Du

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đối lập

Diệp Phàm tay trái nắm thanh đồng cổ đăng, lùi sang bên hai bước, tay phải "Bang" một tiếng tóm chặt rồi cái kia nam bạn học cổ áo, hầu như đưa hắn nhấc lên khỏi mặt đất.

Bên cạnh Bàng Bác phản ứng lại đây lúc đó liền nổi giận, quát: "Người này đồ lòng lang dạ sói, thực sự là vong ân phụ nghĩa 'bạch nhãn lang'! Người đã quên vừa mới là ai cùng người dùng chung đồng đăng, che chở người tính mạng, đem người an toàn đưa đến nơi này tới sao?"

Bàng Bác vron một đôi bàn tay to, tóm chặt cái này nam bạn học cổ áo, trực tiếp đã nghĩ đưa hắn ném tới bên ngoài ngũ sắc tế đàn, trước mắt cái này tình cảnh thực sự để hắn tức giận bất quá.

"Khái . ." Tên này nam bạn học sắc mặt tái nhợt, tại bị Diệp Phàm một tay nắm lúc, liền bắt đầu giãy dụa, nhưng cũng khó có thể thoát ly Diệp Phàm nắm giữ. Lúc này lại bị Bàng Bác kẹp lại cái cổ, hầu như muốn ngắt đi rồi.

Bên cạnh những người khác biểu tình không giống nhau, có mấy người trong lòng từ lâu không an phận, thế nhưng không nghĩ đến có người sẽ thực sự động thủ, hơn nữa lựa chọn mục tiêu là có ân với hắn Diệp Phàm.

"Người cái này nuôi không lớn 'bạch nhãn sài lang' còn có lương tâm hay không? Nếu không là Diệp Phàm cứu người, vừa mới người đã chết ở bên ngoài rồi!" Bàng Bác càng nghĩ càng căm giận, hắn là tính tình người trong, cảm thấy như vậy đem đối phương ném ra chưa hết giận, giờ lên tay phải "Bùm bùm" chính là 4,5 cái bạt tai mạnh.

Phía sau 1 người nam bạn học tiến lên, khuyên bảo nói: "Đại gia bốn năm cùng trường, không nên như vậy, Bàng Bác mau buông tay!"

Bàng Bác liếc mắt nhìn hắn, nói: "Người làm cho ta buông tay liền buông tay? Vừa mới người không nhìn thấy hắn muốn hại chết Diệp Phàm mà, nếu như không phải Diệp Phàm phản ứng nhanh, sớm bị đẩy ra ngũ sắc tế đàn, rơi vào trong bão táp rồi, như vậy ác độc hỗn đản còn có thể buông tha?"

"Đại gia dù sao đến từ một chỗ, hôm nay hắn là đồng tâm hiệp lực, có gì từ từ nói, trước thả hắn ra." Lại 1 người nam bạn học tiến lên khuyên bảo.

Bàng Bác xem rõ ràng, người này chính là vừa mới cùng Lưu Vân Chí đứng chung một chỗ người một trong, bất kể lúc này bọn họ đã tách ra, thế nhưng hai người khẳng định là cùng tiến thoái quan hệ. Hơn nữa, bị hắn thu ở trong tay nam bạn học vừa mới cùng bọn họ cùng một chỗ, bất kể không có chứng cứ cho thấy bọn họ là kẻ đồng mưu, thế nhưng Bàng Bác bắt chấp tất cả, trong lòng nhận định sau liền mặc kệ có hay không chứng cứ, đem đối phương nhớ kỹ.

"Người nói nhẹ, nếu như có người muốn hại chết người, người còn có thể tâm tình yên ổn mà, nếu không ta đem người đẩy ra ngũ sắc tế đàn xem thử xem!" Bàng Bác càng nói càng tức, "Bùm bùm" lại ngoan giật mấy cái bạt tai mạnh.

"Không nên nháo chết người, có gì từ từ nói, trước đưa hắn thả ra, chúng ta thương lượng ra xử lý hắn như thế nào." 1 người bạn học nữ cũng mở miệng bênh vực, nói xong lúc khẽ liếc rồi Lưu Vân Chí liếc mắt.

Mà ở cái này trong quá trình, Lưu Vân Chí vẫn rất bình tĩnh, cũng không tiến lên khuyên bảo, cũng không mở miệng phát biểu ý kiến, như là không quan hệ với bản thân, bàng quan tình thế phát triển.

Diệp Phàm đem mọi người biểu tình xem tại trong mắt, gấp không cách nào dẫn Lưu Vân Chí xuất đầu, liền ngăn lại rồi Bàng Bác, nói: "Thả hắn ra thôi."

"Đúng vậy, trước buông tay ba."

"Đúng, trước thả hắn ra, bạn học gian không có gì không thể hóa giải, không nên làm quá căng."

Vừa mới tiến hành khuyên bảo cái này hai gã nam bạn học còn có tên kia bạn học nữ tới tấp ra nói, cùng lúc những người khác gặp Diệp Phàm chính

mình đều mở miệng rồi, cũng theo khuyến bảo.

"Làm quá căng. . . Người cảm thấy bây giờ còn không có vượt quá cái này giới hạn sao?" Bằng Bác trừng hướng tên kia cùng Lưu Văn Chí cùng tiến thối nam bạn học, nói: "Hắn thiếu chút nữa hại chết Diệp Phàm, người lại có thể còn như thế vì hắn giải vậy."

Bất quá Bằng Bác cũng không có tiếp tục âm ỉ, thấy Diệp Phàm ra hiệu, chung quy buông lỏng tay ra.

Thế nhưng, dù là ai cũng không nghĩ đến chính là, Bằng Bác buông tay rồi, Diệp Phàm chính mình nhưng không có buông tay, một tay thu đối phương cổ áo, hầu như trực tiếp đem đối phương nhấc lên, vài bước liền đã tới biên giới ngũ sắc tế đàn, tựa hồ muốn đem cái này nam bạn học ném ra.

Mọi người toàn bộ ngẩn ngơ, ai cũng không nghĩ đến Diệp Phàm sẽ làm như vậy. Đồng thời, bọn họ phi thường giật mình với Diệp Phàm lực cánh tay, không khỏi nhớ tới đến trường lúc ấy hắn tại sân cỏ trên bị gọi đã man nhân tên hiệu. Diệp Phàm tướng mạo nhìn như văn tĩnh, nhưng thể chất nhưng phi thường cường kiện, khí lực lớn đến mức kinh người, giống như là thu con gà con như thế, một cái tay đã đem tên kia nam bạn học xách tới ngũ sắc tế đàn biên giới.

"Trước đó, ta đã cứu tính mạng của người, người vì sao muốn hại ta?" Diệp Phàm một tay đưa hắn đặt tại tế đàn biên giới, tùy thời có thể đưa hắn đẩy đi xuống, cùng cái này tầng mông lung ánh sáng bất quá xa nửa thường.

Tên này nam bạn học tim mặt đều run, hét lớn: "Không nên đẩy ta, ta lòng lang dạ sói, nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, không biết tốt xấu, buông tha ta đi, ta cũng không dám... nữa rồi. . ."

Diệp Phàm cười cười, lộ ra miệng đầy tuyết trắng hàm răng, có vẻ rất xán lạn, nói: "Nhân bất luận làm cái gì đều cũng có động cơ, người không nói có đúng không? Ta thật là không bằng lòng nhìn thấy người bị gió bão cuốn lên trời cao đích tình cảnh. . ." Dứt lời, hắn một tay dùng sức đè lại tên này bạn học, hướng về bên ngoài ngũ sắc tế đàn đẩy đi.

"Cứu mạng!" Tên này nam bạn học thực sự kinh khủng rồi, lớn tiếng hô đứng lên, nói: "Buông, ta nói, ta cái gì đều nói. . ."

Làm 1 cái hiện đại đô thị nhân, nơi nào kinh lịch quá loại trận chiến này, tên này nam bạn học tại chỗ liền sụp đổ rồi, đối mặt gần trong gang tấc bão táp, sắc mặt trắng bệch, không có một điểm huyết sắc.

"Như vậy không tốt ba, Diệp Phàm vẫn còn là đưa hắn thả ra ba, làm như vậy quá nguy hiểm rồi."

"Đúng vậy, vạn sự đều hao thương lượng, không thể như vậy không để ý bạn học tình nghĩa, chân nháo chết người liền không tốt rồi."

Vẫn như cũ là vừa mới cái này vài tên bạn học nói khuyên can, bọn họ đã chậm rãi đi tới.

"Loảng xoảng "

Bằng Bác cầm trong tay cái này cao hơn nửa người Đại Lôi Âm tự biến đồng tầng tầng đứng ở trên mặt đất, trừng mắt bọn họ, nhất thời khiến cái này mấy người ngừng lại bước chân.

Diệp Phàm quay đầu lại ôn hòa cười cười, nói: "Không có việc gì, hắn nguyện ý nói cho ta biết nguyên nhân, ta cũng muốn nghe một chút chính mình na điểm làm không tốt, sẽ không cùng hắn phát sinh không thoải mái, các người mấy vị yên tâm được rồi."

Khi hắn lại quay đầu, đối mặt tên kia bị đặt tại tế đàn biên giới nam bạn học lúc, ánh mắt nhất thời sắc bén lên, nếu như đối phương không nói nói liền trực tiếp đẩy ra đi, đây là Diệp Phàm lấy ánh mắt truyền lại tin tức.

"Ta. . . Ta ở trong cổ miếu không có thu hoạch, không có Thần vật, có cảm thấy bất an cảm giác, cho nên. . . Liên này lòng tham, thực sự là lòng lang dạ sói!" Nói, hắn bắt đầu tự và miệng mình.

Diệp Phàm cái gì cũng không có nói, trực tiếp đưa hắn hướng ra phía ngoài đẩy đi, nửa người nhất thời huyền không, hầu như chạm được rồi cái này tầng mờ mờ ánh sáng.

"Không nên. . . Cứu mạng a!" Tên này nam bạn học kinh khủng hô to, nói: "Là Lý Trường Thanh. . . Là hắn cho ta ra chú ý!"

Diệp Phàm đưa hắn kéo lại, đối với cái này không cốt khí "Nhuyễn thương", hắn căn bản chưa để ở trong lòng, người như thế không thể làm được cái gì, không thể tạo thành uy hiếp. Nếu thật sự trước mặt mọi người đưa hắn đẩy ra bên ngoài ngũ sắc tế đàn, sợ rằng cái khác bạn học sẽ đối hắn có phi thường không tốt cái nhìn, dù sao bạn học một hồi, làm như vậy cái được không bù đắp đủ cái mất.

Diệp Phàm phi thường tự nhiên đưa hắn trên người cái này bình nước khoáng cầm lại đây, sau đó vỗ vỗ đầu vai hắn, nói: "Chúng ta bốn năm cùng trường, đồng tao ngộ trận này biến cố, muốn đồng tâm hiệp lực, cho nhau nâng đỡ mới tốt."

"Nhất định. . . Nhất định!" Tên này nam bạn học khôi phục tự do sau, thân thể vẫn như cũ đang run run, run run rẩy rẩy lui về phía sau.

Vào lúc này, Bằng Bác từ lâu nổi giận, mang theo cái khối này biến đồng liền xông lên trên, đập về phía cái kia tên là Lý Trường Thanh bạn học.

"Bang "

Bằng Bác thân cao thể trắng, khí lực phi thường lớn, biển đồng huy động mà đến, tại chỗ đã đem người kia đập ngã trên mặt đất.

"Trách không được người không ngừng khuyên can, nguyên lai là người ở sau lưng sai khiến!" Bằng Bác lấy biển đồng đính tại đối phương trên người, nói: "Liên bốn năm cùng trường người đều tính toán, người có còn nhân tính không?" Hắn phi thường cảm tức, Lý Trường Thanh chính là không lâu trước cùng Lưu Vân Chí đứng chung một chỗ người một trong, cũng là vừa mới không ngừng khuyên bảo người một trong.

Diệp Phàm bước qua, phi thường tự nhiên đem Lý Trường Thanh trên người cái này bình nước cầm lại đây, kín đáo đưa cho Bằng Bác.

Nhìn thấy hắn lấy đi đệ nhị bình nước, mọi người trên mặt đều lộ ra thần sắc phức tạp, nếu như không thể rất nhanh thoát đi sao Hoả, sợ rằng lại thêm mấy giờ, thủy đối với mọi người mà nói chính là thứ quý giá nhất.

Diệp Phàm cảm giác thật đáng tiếc, không có có thể đem Lưu Vân Chí bắt được đến, bất kể biết hơn nửa chính là hắn khuyến khích, thế nhưng không có chứng cứ gì, không tốt hiện tại liền ở trước mặt mọi người cùng hắn giờ mặt.

Lý Trường Thanh miệng thực cứng, mặc cho Bằng Bác hung hăng thu thập rồi một trận, cái gì cũng không có thừa nhận, chỉ nói chính mình đầu nóng lên, không nên nói lung tung, dẫn đến tên kia bạn học sinh ra mớ ước chi tâm, đối với Diệp Phàm xuất thủ.

Bằng Bác rất muốn đưa hắn trực tiếp ném ra ngũ sắc tế đàn, thế nhưng lo lắng đến cái khác bạn học cảm thụ, chỉ có thể nhịn xuống lửa giận, cũng không có làm như vậy. Bất quá hắn cảm thấy loại này nhìn như bình thân quan hệ rất khó duy trì thêm lâu nữa, nếu như lại phát sinh sinh tồn nguy cơ, sợ rằng ngày xưa cùng trường tình nghĩa cùng mặt mũi đều sẽ bị phá tan tành, bởi vì hiện tại có mấy người trong lòng cũng đã bắt đầu không an phận rồi.

Diệp Phàm cũng không tức giận, rất hiền hoà đối với Lý Trường Thanh cười cười, nói: "Nhân có đôi khi rất phức tạp, có một số việc khả năng không tự chủ được, nhưng hay nhất hay là muốn tự mình một ít, không nên bị người lợi dụng."

Nói đến đây hắn ngồi xổm xuống, thông dong hướng về Lý Trường Thanh bên hông chộp tới, mục tiêu là 1 cái tàn tạ ngư cổ, chính là Lý Trường Thanh tự Đại Lôi Âm tự bên trong tìm được đồ cổ.

"Người muốn làm gì?" Lý Trường Thanh kịch liệt giãy dụa, vừa mới bị Bằng Bác bàn tấu lúc cũng không có biến sắc, thế nhưng lúc này nhưng hoảng loạn cả lên, dùng sức che hướng bên hông ngư cổ, thế nhưng hắn nửa người trên còn đang bị Bằng Bác lấy biển đồng đây, căn bản không dùng được lực, không thể ngăn cản.

"Đồng"

Đột nhiên, Lý Trường Thanh trên người ngư cổ phát sinh một tiếng sấm rền âm hưởng, từng đạo thanh sắc quang mang bắn ra, như là từng đạo thiểm điện tại chạy nhảy.

Coi như Thiên Lô thần cổ, ong ong rung động, sau đó phát sinh càng thêm cực lớn sấm rền âm hưởng, từ sắc quang mang quay quanh, nhất thời đem Lý Trường Thanh bảo hộ ở bên trong.

Nơi nào quang hoa óng ánh, như là 1 cái tử sắc kén lớn, toả ra ra loá mắt thần huy, đem ngũ sắc tế đàn đều làm nổi bật một mảnh sáng rực.

Người chung quanh thất kinh, cảm giác song nhĩ ong ong nổ vang, có mấy người thậm chí không đứng thẳng được, suýt nữa ngã lăn trên mặt đất.

Cùng lúc, Bằng Bác trong tay cái khối này biển đồng bộc phát ra ngàn vạn đạo quang mang, tịnh nương theo có ù ù tiếng sấm, "Đại Lôi Âm tự" bốn chữ quang hoa trùng thiên, từng trận mờ ảo tung kinh vang lên.

Phật âm thuyết pháp, âm thanh như sấm nổ!

Đại Lôi Âm tự biển đồng toả ra ra sáng lạn quang mang nhất thời đem cái này tử sắc kén lớn áp chế rồi đi xuống, ngư cổ phát ra ra thanh âm gần như biến mất.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm trong tay cái này trần thanh đồng cổ đăng vương ra điểm điểm nhu hòa quang huy, trong nháy mắt đưa hắn toàn thân bao phủ ở bên trong, 1 tầng thánh khiết quang hoa đều đều nằm dày đặc tại hắn bên ngoài thân, hắn như là mặc vào rồi một thân thần thánh chiến y.

Quang mang cũng không chói mắt, phi thường mờ lung cùng nhu hòa, thế nhưng nhưng để mọi người phát lên lòng kính nể, phảng phất một vị Thần đứng ở rồi nơi nào, cái này tầng thánh khiết quang hoa thật sự giống như thần y của thần, để Diệp Phàm có vẻ siêu trần thoát tục.

Ngư cổ tại chỗ bị áp chế rồi, từ sắc quang hoa nội liễm, kén lớn biến mất, tàn tạ ngư cổ lơ lửng không ánh sáng, quy về bình thường. Diệp Phàm thông dong tự nhiên, đưa tay liền vào tay rồi trong tay, không có gì có thể ngăn trở, hắn hiện tại coi như một vị thần còn sống, thanh đồng cổ đăng chấp chôn ra điểm điểm thần huy, đưa hắn tôn lên càng ngày càng xuất trần.

Đúng lúc này, Lưu Vân Chí cách đó không xa tên kia đã từng khuyên can quá Diệp Phàm cùng Bằng Bác bạn học nữ, cầm trong tay 1 cái tổn hại chuông đồng tiến lên, nói: "Diệp Phàm người làm như vậy có chút quá phận rồi!"

Ngay sau đó, một người khác nam bạn học cũng theo lên trên, nói: "Chúng ta trong lúc đó hắn là hoà thuận, không nên đối lập như vậy, sự tình yết đã qua thì thôi, không nên quá tuyệt tình."

Hai người này tự vừa bắt đầu liền giúp Lưu Vân Chí cùng Lý Trường Thanh bên kia nói chuyện, lập trường từ lâu rõ ràng, lúc này đứng ra rõ ràng là

không muốn để Diệp Phàm nhiều hơn nữa đắc một kiện Thần đồ vật.

Lúc này, vẫn không đếm xỉa đến Lưu Vân Chí, cầm trong tay kim cương bảo xử đi lên đến đây, nói: "Diệp Phàm chuyện đã qua rồi thì thôi, ngay cả vừa mới hấn không đúng, cũng không có thể như vậy trừng phạt hấn, làm như vậy bằng tại cướp đoạt hấn sinh mệnh."

Ngoài Diệp Phàm dự liệu, vẫn không có tỏ thái độ, một bộ không liên quan đến bản thân hình dạng Chu Nghị, cũng một tay nâng tử kim bình bát đi tới, khuyên nhủ: "Diệp Phàm ngươi không nên thu đi hấn ngư cổ, ngươi đã có đồng đẳng, nhiều hơn nữa một kiện đồ vật cũng vô dụng, mà hấn nếu như mất đi ngư cổ, rất có khả năng bị trong bóng tối cái này không biết đáng sợ đồ vật giết chết."

*Lăng Du

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Thông dong

"Sự tình vừa nãy các ngươi cũng thấy được, đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra đại gia trong lòng rõ ràng." Diệp Phàm tay trái nắm thanh đồng cổ đẳng, tay phải trì tổn hại ngư cổ, cũng không lui lại, ngược lại đón mấy người về phía trước đi vài bước, nói: "Nếu ta đã đem ngư cổ lấy lại đây, liền không thể trả lại cho hấn."

Thanh đồng cổ đẳng vương xuống thần huy rực rỡ như mặt trời, trong sáng như mặt trăng, lại như lấy ra một đoạn thần thánh hồng mang, long lanh xán lạn, tia sáng đan xen, hoàn toàn cùng Diệp Phàm tương hợp, hai người phảng phất như trời sinh ra, giống như là một thể, để hấn thoát nhìn siêu trần thoát tục, tựa như mặc thần y tiên giáng trần bình thường.

Mà ở cửa hấn tay phải bên trong nắm giữ đích ngư cổ tuy rằng tổn hại, mà lại lúc này đã mờ mờ không ánh sáng, thế nhưng vừa mới tất cả mọi người gặp được của hấn Lôi Thần uy thế, từ điện ngang dọc, sấm sét từng trận, trước mắt đồng dạng bị Diệp Phàm nắm ở trong tay, thực sự khiến người ta kiêng kỵ.

"Lý Trường Thanh xác thực không nên nói lung tung, dẫn đến cuộc đời hấn ra lòng mơ ước, xảy ra như vậy khiến người ta không thoải mái sự tình, thế nhưng Diệp Phàm ngươi cướp đi hấn bảo mệnh vật cũng xác thực quá phận rồi." Lưu Vân Chí đi tới phụ cận, trong tay cái này can Kim Cương bảo xử khóa mắt, khiến người ta lấy trầm trọng cô đọng cảm giác, phi thường có khí thế.

Tại hấn bên người còn có một nam một nữ, tự bắt đầu lúc liền vẫn ngăn cản Bằng Bác động thủ, trợ giúp Lý Trường Thanh nói chuyện, lúc này toàn bộ theo sát Lưu Vân Chí tiến lên.

"Diệp Phàm ta biết ngươi rất tức giận, dù là ai xảy ra chuyện như vậy, đều sẽ lửa giận sôi trào, thế nhưng chúng ta hấn là hơn một phần khoan dung." Tên kia bạn học nữ nói chuyện rất thông dong, như là đứng ở đạo lý một bên, không thiên không hướng, tựa như hoàn toàn là một bộ công chính tư thái, nói: "Tại trong hoàn cảnh này cướp đoạt hấn bảo mệnh gì đó, chúng ta đều biết ý nghĩa cái gì, ngươi không thể quá phận như thế."

Tại nàng đích chỉ đoan có một cái cũ nát chuông đồng, tựa như bị long đong nhiều năm, u ám không ánh sáng, tuy rằng thoát nhìn phổ thông bình phàm, thế nhưng không được không cho nhãn chú ý, tại nàng nói chuyện lúc, mảnh khảnh ngón tay vô ý thức động tác, thỉnh thoảng sẽ phát sinh một hai tiếng chuông vang.

Lưu Vân Chí bên người tên kia nam bạn học cũng mở miệng nói: "Chúng ta đều hấn là có một viên khoan dung chi tâm, đại gia quen biết hiểu nhau 4 năm, lại cùng lúc tao ngộ ngày hôm nay trận này biến cố, lý nên đồng tâm hiệp lực, lẫn nhau nâng đỡ. Không thoải mái sự tình đến đây bỏ qua, không nên lại dây dưa, Diệp Phàm vẫn còn là đưa hấn bảo mệnh ngư cổ trả lại cho hấn ba, ngươi cũng không tương trợ mất nhìn hấn mất đi sinh mệnh ba."

Tại hấn buông xuống tay phải bên trong, có một cái ri sét loang lổ lư hương, bất quá to bằng bàn tay, có chút không tròn vẹn, bộ phận vạch lõ vỡ vụn, nhưng cũng có vẻ cổ phác tự nhiên.

3 người đứng chung một chỗ, mà lại đều tại Đại Lôi Âm tự bên trong có điều thu hoạch, mỗi người nắm một kiện Thần vật bỏ đồ vật, giờ này khắc này, bọn họ nói chuyện tự nhiên có vẻ rất có trọng lượng.

"Loảng xoảng "

Bằng Bác đi nhanh tiến lên, sau đó tầng tầng đem Đại Lôi Âm tự biển đồng đứng ở trên mặt đất, nói: "Thực sự là nói so với hát đến đều êm tai, ta phát hiện các ngươi đôi mắt trắng thay đen công lực rất cao thâm. Đầu tiên các ngươi muốn rõ ràng mới vừa mới xảy ra cái gì, thứ nhì các ngươi phải biết rằng nhân muốn chính khí một ít mới tốt! Rõ ràng là Lý Trường Thanh cùng người muốn hại Diệp Phàm, thế nào liền biến thành Diệp Phàm thiếu rộng lượng

rồi, đây là cái gì đạo lý, cuối cùng thế nào sẽ là Diệp Phàm không đúng rồi? Người khác muốn hại chết hần, Diệp Phàm đem cây vào gì đó thu đi, có cái gì không đúng? Dựa theo các người theo như lời, Diệp Phàm ngược lại giống như biến thành rồi ác nhân, mà Lý Trường Thanh ngược lại giống như không có gì sai lầm, đứng ở nơi nào giả mù sa mưa, hiện ngang lăm lăm, làm cho ta xem buồn nôn!"

Lúc này, Bàn Bác trên người quang mang vẫn như cũ không có tiêu tán, biển đồng trên "Đại Lôi Âm tự" 4 cái chữ cổ toả ra ra từng đạo trùng thiên quang hoa, phật âm thuyết pháp, âm thanh như sấm nổ, có mờ ảo tụng kinh như có như không truyền ra, hần cả người như là một vòng rừng rực thái dương bình thường, phi thường có khí thế.

Những lời này vừa ra, nhất thời để vừa mới cái này nói chuyện một nam một nữ sắc mặt trở nên phi thường không dễ nhìn.

"Chúng ta cũng không có nói Diệp Phàm không đúng, chỉ là muốn cho Diệp Phàm nhớ bạn học tình nghĩa, không nên thu đi Lý Trường Thanh ngư cổ, để hần có thể bảo mệnh sống sót."

Hoàn toàn là tránh nặng tìm nhẹ, không đề cập tới Diệp Phàm thiếu chút nữa bị người đẩy ra ngũ sắc té đàn, hiểm bị gió bão cuốn đi sự tình, cường điệu để Diệp Phàm làm như vậy bằng hại chết bạn học tính mạng.

Diệp Phàm nghe bọn hần nói xong, bình thần cười cười, nói: "Kỳ thực, các người 3 cái cũng không cần lo lắng, ta cũng không muốn cùng hần tính toán cái gì."

Hần toàn thân lượn lờ thần huy, mang cho người ta một mạc mông lung cảm giác, chu vi không dính một hạt bụi, để tất cả mọi người đều cảm giác được yên tĩnh cùng an lành.

"Bất quá ta muốn sửa lại một chút, là Lý Trường Thanh cùng người thiếu chút nữa làm cho ta mất mạng, mà không phải các người đều là động trên mép ta muốn hại hần tính mạng, chuyện này mọi người cùng chứng kiến rõ ràng." Diệp Phàm quét Lưu Vân Chí 3 người vài lần, nói: "Nơi này có không ít bạn học không có tại Đại Lôi Âm tự đạt được cái gì, nhưng vẫn như cũ háo hảo còn sống, vì sao? Bởi vì không lâu trước đại gia dùng chung trong tay Thần di vật. Ta thu đi Lý Trường Thanh ngư cổ, chỉ là không muốn để hần có chỗ dựa để làm bậy, hần có thể sai khiến nhân cướp ta gì đó, đồng dạng có thể với những người khác sinh ra như vậy tâm tư. Hần an nguy, mấy vị có thể hoàn toàn yên tâm, đại gia bạn học một hồi, có thể dùng chung trong tay thần vật, lẫn nhau nâng đỡ, hoàn toàn có thể bình an vô sự. Đương nhiên, nếu như mấy vị không muốn cùng hần dùng chung trong tay chuông đồng, lư hương, Kim Cương Xử, như vậy để hần đi theo bên người ta ba, ta tuyệt đối sẽ không nhớ bạn học tình nghĩa."

Diệp Phàm đầu tiên là điểm xảy ra sự tình nguyên nhân căn bản, nhắm thẳng điểm mấu chốt. Sau đó lại nhắc tới dùng chung Thần di vật, tuy rằng không nói thêm gì, thế nhưng mọi người tự nhiên có thể liên tưởng đến không lâu trước chính là hần đề nghị, mới để rất nhiều người tránh được một kiếp. Sau đó, lại nhẹ nhàng tước rồi Lưu Vân Chí cùng cái này hai gã bạn học một cái, diện diện điểm đến, khiến người ta không lời nào để nói.

Chu Nghị cũng đứng ở phía trước, ngoại trừ ban đầu phản đối Diệp Phàm thu đi ngư cổ ở ngoài, ở cái này trong quá trình một mực lắng lắng địa nghe, không có phát biểu cái gì ý kiến, thẳng đến lúc này mới lần thứ hai mở miệng, nói: "Lý Trường Thanh xác thực rất không đúng, xử lý hần như thế nào đều không quá. Nhưng Diệp Phàm người nắm giữ hai kiện Thần di vật có đúng hay không có chút lưỡng phí đây, phải biết rằng ở đây còn có không ít bạn học liền một kiện phế phẩm cũng không có."

Chu Nghị trong nhà có nhất định bối cảnh, nhưng chưa từng có khiến người ta cảm giác được quá kiên cường, vẫn rất nho nhã cùng hiền hoà, hần lúc này điểm ra vấn đề này, nhất thời để bên cạnh Bàn Bác nhú nhú mày, nhưng không có biện pháp phản bác cái gì.

"Ta ngay cả thanh đồng cổ đăng trong tay đều nguyện ý cùng mọi người dùng chung, hiện tại thu rồi phía này ngư cổ, lo lắng sự tình tự nhiên cũng muốn từ mặt này bắt tay vào làm." Diệp Phàm cười đối với phía sau 1 cái nam bạn học ngoắc, nói: "Trương Tử Lăng cho người, nếu như phát sinh nguy hiểm, nhất định phải nhớ được cùng người bên cạnh dùng chung."

Cái này tên là Trương Tử Lăng bạn học vẫn đứng ở Diệp Phàm cùng Bàn Bác mặt sau, năm đó là ở bãi bóng trên đá ra cảm tình, so với bình thường bạn học phải thân cận hơn một chút, vừa mới hần tuy rằng không có như Bàn Bác như vậy động thủ, nhưng là hiển nhiên đứng ở Diệp Phàm bên này.

Diệp Phàm quyết định này rất đột nhiên, Chu Nghị khoe miệng động một chút, thế nhưng cái gì cũng không có nói.

Lưu Vân Chí lúc đó liền nhú mày, hần bên người cái kia bạn học nữ thì lại lập tức nói lời phản đối, nói: "Ở đây nam bạn học không ít người đều tại Đại Lôi Âm tự có thu hoạch, đối lập mà nói, bạn học nữ tìm được phật khí người nhưng không có mấy cái. Ta cảm thấy hần là giao 1 cái bạn học nữ." Nói năng ra hiệu nhìn một chút phía sau một người nữ sinh.

Bàn Bác lộ ra châm chọc vẻ, nói: "Bạn học gian vẫn phân cái gì lẫn nhau, trong tay có Thần di vật người đều phải cùng người khác dùng chung, giao cho ai không như thế, lẽ nào người không bằng lòng trợ giúp những người khác sao?"

Có tính chọn lọc quên, cường điệu đột xuất công kích tính gì đó, Bàn Bác gây ông đập lưng ông, diện mang chế nhạo vẻ, nhất thời đem tên kia bạn học nữ ể đắc một trận tức giận, sắc mặt hốt thanh hốt bạch, nói: "Người không nên xuyên tạc ý tứ của ta!"

Trương Tử Lăng rất tự nhiên tiến lên, tiếp nhận Diệp Phàm đưa qua ngư cổ, hai người đều không nói gì thêm, tất cả đều ở không nói bên trong.

Diệp Phàm trực tiếp bỏ qua Lưu Vân Chí, xem cũng không có nhìn hần, hỏi Chu Nghị nói: "Chu Nghị người cảm thấy thế nào?"

"Ta không có ý kiến, chúng ta hiện tại gặp rủi ro tại bên ngoài, lẫn nhau hần là lẫn nhau trợ giúp, hi vọng không nên lại phát sinh không thoải mái sự tình rồi." Chu Nghị rất bình tĩnh nói ra những lời này, sau đó liền cái gì cũng không nói rồi.

Chu vi cái khác bạn học đem tất cả những thứ này xem tại trong mắt, đều cảm nhận được rồi vừa mới cái loại này vì diệu đích tình cảnh, tuy rằng nhìn như bình thân, nhưng cũng có mấy lần vô hình đối lập, nhưng cũng tất cả đều bị Diệp Phàm nhẹ nhàng hóa giải rồi.

Điều này làm cho nhân nhớ tới rồi thời đại học sinh Diệp Phàm, khi đó chính là như vậy, nên bình thân lúc phi thường hiền hoà cùng lãnh đạm, nên bộc lộ tài năng lúc tuyệt không hàm hồ, chưa bao giờ gây sự, nhưng lại càng không sợ phiền phức tình tình tới cửa.

Bằng Bác tay vịn Đại Lô Âm tự biên đồng, xem phía trước Lưu Vân Chí mấy người, nói: "Diệp Phàm rất không tính toán người khác hại chính mình sự tình, thế nhưng có mấy lời ta không thể không nói, người làm gì, trời cao đều nhìn thấy, đến bây giờ ta nghĩ đã không thể phủ nhận Thần tồn tại, người hay là muốn chính khí một ít cho thỏa đáng, không nên làm chuyện mờ ám!"

Bực này rõ ràng trắng trợn tát vào mặt mấy người ở phía trước, thế nhưng nhưng làm người không lời nào để nói, bởi vì hắn đứng ở "Lý" bên này.

Lưu Vân Chí không hề bận tâm, không có gì lúng túng biểu tình, chỉ là gạt đầu, nói: "Nói rất hay, sau này nhất định phải tránh cho loại chuyện này phát sinh."

Lâm Giai cùng Vương Tử Văn đứng ở mặt sau, hai người đều trì trung lập tư thái, vừa mới cũng không có phát biểu cái gì ý kiến, lúc này trước sau nói.

"Vi tránh cho lại phát sinh không thoải mái, ta cảm thấy chúng ta hẳn là hảo hảo thương lượng một phen."

"Hiện tại hẳn là xác định hạ, tại Đại Lô Âm tự có thu hoạch người nên thế nào trợ giúp những người khác, mỗi người hẳn là trợ giúp mấy người."

Mà Lý Tiểu Mạn tự thủy chí chung đều không nói gì thêm, nàng nhìn chăm chú vào cách đó không xa Diệp Phàm, nhìn hắn thông dong hóa giải tất cả những thứ này trải qua, đôi mắt bên trong phi thường bình thân, không có bất luận cái gì biểu thị, không có giúp đỡ bất luận một phe nào.

Mà hắn bên người Cade đối với Hán ngữ lý giải rất bình thường, cho tới bây giờ mới hoàn toàn rõ ràng xảy ra cái gì, cái này người nước ngoài âm thầm lưu luyến không ngớt.

"Bang "

Đột nhiên, một tiếng vỗ vụn âm hưởng truyền đến, mọi người cả kinh, bảo hộ ở ngũ sắc tế đàn bên ngoài quang mạc dĩ nhiên bị đâm phá rồi, có vật gì chui vào, mọi người toàn bộ hướng cái kia phương hướng nhìn lại.

Một đạo ô quang nhanh đến cực hạn, "Phốc" một tiếng xuyên thủng rồi 1 người nam bạn học cái trán, vài đoá huyết hoa tung toé dựng lên, tên kia nam bạn học hai mắt mở lớn, ngửa mặt lên trời ngã xuống đất, không còn có rồi tiếng động.

Nếu như không phải bởi vì quang mạc nguyên nhân, loại này đáng sợ gì đó quả thực không một tiếng động, mọi người căn bản không thể phát giác ô quang đột kích. Nhớ tới không lâu trước tại màn đêm bên trong bị tập sát mấy người, mọi người tim mặt đều run, cái này đạo ô quang ẩn với hắc ám, không có khả năng phát giác.

Ô quang xuất hiện, giống như tuyên cáo Tử thần lại đến rồi!

Từng trận kinh khủng tiếng kêu vang lên, tế đàn trên rồi tung rồi mù, không có Thần di vật người điên cuồng đánh về phía Lưu Vân Chí, Chu Nghị, Vương Tử Văn đám người, năm bọn họ cũng lại không chịu buông tay, dùng chung phật khí.

"Ngao hồng. . ." Đột nhiên, bão táp bên trong truyền đến một tiếng khiến người ta sồn gai ốc âm hưởng, kinh thiên động địa, tiếng sấm bão cát đều bị nó áp chế rồi đi xuống.

"Là Đại Lô Âm tự. . ."

Vào đúng lúc này, không ít người đều sắc mặt trắng bệch, bọn họ nghe ra rồi cái này thanh âm phương vị, chính là Đại Lô Âm tự nơi nào!

"Đại Lô Âm tự đã huỷ rồi, chẳng lẽ là Đại Lô Âm tự trấn áp ở bên dưới cái gì không được. . ."

Bằng Bác những lời này vừa ra, nhất thời để rất nhiều người da đầu tê dại, cảm giác từng trận kinh từng.

*Lăng Du

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Cá sấu tổ

Đại Lôi Âm tự phương hướng truyền đến một tiếng khiến người ta sởn gai ốc tiếng gào, như là có 1 con viên cổ hồng hoang cự thú băng liệt mặt đất, gãy thoát ra khỏi phong ấn, hồng động rồi sơn hà, lay động rồi tinh nguyệt, khiến người ta có một cổ phát ra từ linh hồn sợ run.

Thế nhưng kế tiếp liền lại triệt để bình tĩnh rồi, cái này kinh khủng tiếng gầm gừ quy về bình tĩnh, bên ngoài ngũ sắc té đàn chỉ còn lại có bão cát ù ù tiếng vang.

"Cái này là cái gì?"

"Sao Hoá trên còn có các sinh vật khác sao?"

"Truyền thuyết, Phật đà trấn áp rồi không ít yêu ma quỷ quái, có thể địa điểm phong ấn ngay Đại Lôi Âm tự phụ cận."

Vén vén nghị luận rồi vài câu, mọi người liền có cảm giác sợ hãi run rẩy cả linh hồn, làm người thành phố hiện đại chưa từng tin vào những truyền thuyết này. Hôm nay đã trải qua các loại không thể tưởng tượng sự tình, lúc này lại liên tưởng đến càng thêm đáng sợ truyền thuyết, mọi người trong lòng đều dâng lên ngập trời hãi lãng.

Nếu như suy đoán trở thành sự thật, như vậy bọn họ tình cảnh đem cực kỳ đáng lo, Đại Lôi Âm tự đã biến thành tro bụi, nơi nào không nữa có Phật đà, không nữa có Thần, bọn họ nếu như một mình phải đối mặt cái loại này trong thần thoại truyện thuyết yêu ma, hạ tràng có thể tưởng tượng.

"Ngày hôm nay đối với chúng ta mà nói, tư tưởng không ngừng đã bị trùng kích, khiến người ta khó có thể thừa thụ. . ."

"Dĩ vãng thần thoại cổ sự bên trong yêu ma quỷ quái, có thể sẽ rõ ràng xuất hiện ở chúng ta trước mặt!"

Vừa nghĩ đến sắp sửa phát sinh các loại khả năng, mọi người trong lòng đều phát lên một cổ hàn khí, cả người băng lãnh.

Vô tận khả năng, không biết số phận, khiến người ta sợ hãi cùng lo lắng!

Mà lúc này tại mọi người trước mắt, vẫn nằm một bộ băng lãnh thi thể, máu tươi nhiễm đỏ mặt đất, nhân nhật mùi máu tươi tại lượn lờ. Nhắc nhở mọi người, trước mắt tình thế đã phi thường không ổn, không biết gì đó lần thứ hai xuất hiện rồi, tại mọi người trước mắt cướp đi rồi 1 cái đầy sức sống đích sinh mệnh.

"Sách "

Thi thể đầu bên trong truyền ra mạc danh tiếng vang, nhất thời đề ở đây không ít người một trận khản trương.

"Bep "

Như là ăn uống cùng nhắm nuốt thanh âm, nghe đứng lên phi thường khiến người ta khó chịu, dù sao đó là một viên đầu của con người a, không biết sinh vật tựa hồ ở bên trong ăn uống, đề ở đây rất nhiều người lông tơ đều bắt đầu dựng ngược lên.

"Kèo kẹt kèo kẹt "

Xương mài nhỏ thanh âm vang lên, như là có sắc bén hàm răng tại cắt ra xương sọ, hiện trường bầu không khí nhất thời một trận khản trương cùng kiểm chế.

Không ai nói nữa, ngũ sắc té đàn thoáng cái an tĩnh rồi hạ xuống, rất nhiều thở mạnh đều không dám, yên tĩnh đến cực điểm, tràn ngập một cổ kinh từng khí tức.

Đây là một loại dây vò, ăn uống tiếng vang, cắn xương sọ thanh âm, hai người nói tại cùng một chỗ, như là địa ngục kinh hồn khúc, dẫn vật nhân tâm thần.

Rất nhiều nữ sinh bùng nổ niệng mình, muốn khóc cũng không dám lên tiếng, loại trận chiến này đề các nàng gần như sụp đổ.

Đương nhiên cũng không phải tất cả mọi người đều sợ hãi, tri có Thần di vật người trong lòng bao nhiêu có chút sức lực. Bằng Bác từ trước đến nay rất sinh mãnh, lúc này cảm giác rất kiểm chế, kéo Đại Lôi Âm tự biến động liền muốn tiến lên, đập ra cái đầu này.

Diệp Phàm ngăn cản hấn, nói: "Không nên hành động thiếu suy nghĩ."

"Phốc "

Đúng lúc này, cái này ngã trong vũng máu thi thể, cái trán cái kia lỗ máu toát ra một cổ huyết hoa, còn có một cổ bạch sắc chất lỏng, rất nhiều người đều cảm giác một trận buồn nôn, càng là óc chảy ra.

Sau đó, đầu trên cái kia lỗ máu bên trong lộ ra 1 cái như cái đuôi hắc sắc đầu, thật nhỏ mà bén nhọn, bao trùm vảy giáp.

"Cái này là vật gì vậy?"

Mọi người tất cả đều không tự chủ được rút lui, ngay cả là Diệp Phàm cùng Bằng Bác cũng lui lại mấy bước.

Đó là 1 cái giống như cá sấu kỳ dị sinh vật, từ thi thể trên lỗ máu bên trong chui đi ra, trên người không chỉ có nhiễm vết máu, còn có bạch sắc óc, nhìn đến khiến người ta da đầu tê dại.

Nó không dài đến mười cm, chỉ có to bằng ngón tay, như xà cũng không phải xà, giống như cá sấu, nhưng không có sinh chân, dưới bụng trụ lúi, toàn thân bao trùm hắc sắc vảy giáp, đen đặc, như là đến từ âm minh địa phủ ác vật.

Máu tươi cùng óc nhiễm tại của nó vảy giáp màu đen trên, nhìn thấy mà giật mình, để rất nhiều người trong lòng đều cực kỳ khó chịu, đồng thời tràn ngập lên một cỗ lạnh lẽo ý sợ hãi.

Này không rõ sinh vật từ lỗ máu bên trong chui ra sau, leo tại thi thể đầu trên, một đôi rất nhỏ con mắt phát ra cực kỳ lãnh liệt hàn mang, lẳng lẳng địa nhìn chăm chăm mọi người, như là cao cấp trí tuệ sinh mệnh thể giống như, mà không giống như là 1 cái cấp thấp sinh mệnh thể.

7 người bạn học, bốn năm cùng trường, mấy cái đầy sức sống đích sinh mệnh, vĩnh viễn rời đi, càng là bị một cái như thế không gì sánh được xấu xí sinh vật cắn nuốt.

Của nó ánh mắt không gì sánh được ác độc, như là oán linh giống như lạnh lùng nhìn quét mọi người, không giống như là xem ngang nhau tồn tại, ngược lại như là tại quan sát chính mình thực vật.

"Người mẹ cái tam thôn đình, còn không có con chuột trường ni, dĩ nhiên giết chết ta 7 cái bạn học, lão tử ta đập chết ngươi!" Bằng Bác nhắc lên Đại Lôi Âm tự biến đồng, mãnh lực ném tới, đập thẳng cái kia lãnh huyết không rõ sinh vật.

Lôi âm từng trận, quang mang trùng thiên, biến đồng quang hoa vạn đạo, tia điện về phía trước cuộn trào mãnh liệt mà đi, tung hoành ngang dọc, đan vào thành một mảnh thiên la địa võng.

"Sưu "

Thế nhưng, cái này không biết sinh vật phi thường nhanh chóng, nó tựa như biết lợi hại, hóa thành một đạo ô quang vọt lên, tránh né thoát khỏi mảnh này rực rỡ quang mang.

Diệp Phàm tri thanh đồng cổ đăng tiến lên, hấn quay về bắc đèn thổi mạnh một cái, một đạo rừng rực thần diễm nhất thời phụt lên mà ra, về phía trước cuộn trào mãnh liệt mà đi.

Cái này bất quá ngón tay thô, dài mười cm dữ tợn sinh vật phát sinh một tiếng thê lương tiếng kêu, thanh âm cực lớn khiến người ta khiếp sợ, quả thực như là 1 cái lệ quý tại tê hồng giống như, làm màng nhĩ người rung đến ông ông rung động, lạnh cả sống lưng.

Rất khó tưởng tượng như vậy thật nhỏ vảy giáp thân thể thế nào sẽ phát sinh như thế cực lớn cùng kinh khủng thanh âm.

Diệp Phàm thổi ra bắc đèn hỏa diễm đập ra đi xa khoảng ba mét, nhưng cũng không có chân chính đem cái này không rõ sinh vật nuốt hết, bất quá là hơi chút lau một chút của nó đuôi mà thôi, tại chỗ liền khiến của hấn lần phiền bức ra, nửa đoạn tiêu vĩ gãy ra mà xuống.

Nó ác độc đích nhìn Diệp Phàm, như nhân loại giống như có biểu tình, dữ tợn không gì sánh được, há mồm lộ ra um tùm răng nhọn, tuyết trắng hàn long lánh, quay về Diệp Phàm không ngừng thấp giọng tê hồng.

"Này rốt cuộc là cái gì quý đồ vật?" Phía sau rất nhiều bạn học đều rất sợ hãi, ngay cả nắm giữ có Thần đồ vật cũng không dám tiến lên.

"Người cái tam thôn đình, ánh mắt ác độc như vậy, ta phi đập nát ngươi không thể." Bằng Bác không hề ý sợ hãi, phi thường sinh mãnh, luân lên Đại Lôi Âm tự biến đồng liền xông qua, nói: "Giết chết ta 7 cái bạn học, hôm nay mới gãy rồi ngươi 1 cái đuôi nát mà thôi, ngươi cho ta đi chết ba!"

Bằng Bác cả người đều bị biến đồng phát ra ra chói mắt quang mang bao phủ rồi, như là một vị tức giận Chiến Thần giống như uy thế bức nhân, biến đồng rung động, phạt âm động thiên, phát sinh tiếng vang ầm ầm.

Mà Diệp Phàm thì lại tại một bên vây chặt này chỉ còn lại có nửa đoạn thân thể đáng sợ sinh vật, thần đẳng bên trong hỏa diễm như 1 cái nộ long lao ra, cực nóng nhiệt độ để không khí đều phảng phát cháy khét rồi.

Lúc này phía sau Chu Nghị, Vương Tử Văn đám người cũng đã xông tới, đồng thời giờ lên chính mình đạt được Thần di vật, quay về cái này giống như cá sấu dữ tợn sinh vật đập chém.

Tuy rằng bị vây đuổi chặn đường, thế nhưng cái này sinh vật thể quá nhanh rồi, như là một đạo hắc sắc thiểm điện, không ngừng tại bên trên té đàn ngũ sắc xuyên hành, mọi người rất khó va chạm vào nó.

Thê lương tiếng kêu truyền ra, cái này dữ tợn mà lại đáng sợ sinh vật bị mọi người đuổi đánh, tựa hồ không gì sánh được oán độc cùng phẫn nộ, tiếng kêu không dứt, như là Cửu U lệ quý tại kêu khóc.

"Sát "

Xuyên thấu quang mạc tiếng vang truyền đến, có vài giống như cá sấu xấu xí sinh vật tại bên ngoài ngũ sắc tế đàn thành công đâm phá lồng ánh sáng chui vào, tất cả đều bắt quá dài mười cm, cùng cái thứ nhất không khác nhiều, chúng nó ánh mắt như ác quỷ thâm hàn, như là có thù không đội trời chung, không gì sánh được oán hận đích nhìn mọi người.

"Thế nào có nhiều như vậy?"

"Này rốt cuộc là cái gì sinh vật, sao Hoà là chúng nó sào huyệt sao?"

Mọi người sinh ra một cỗ cảm giác vô lực, bọn họ không phải Thần, không biết thế nào vận dụng trong tay đồ vật, chỉ có thể dựa vào phật khí tự chủ phát sinh quang mang ngăn trở sát khí, mà hiện tại cũng không 1 cái dữ tợn sinh vật, căn bản không cách nào toàn bộ tiêu diệt.

Lúc này "Sàn sạt" tiếng vang đi ra, lồng ánh sáng ở ngoài rậm rạp, đầy đủ xuất hiện hơn trăm cái giống như cá sấu hung vật.

Diệp Phàm bọn họ phía sau, này không có xuất thủ, người nhất gan đã bắt đầu run rẩy, nhiều như vậy hung vật nếu như đồng thời vọt vào đến, ngay cả có Thần di vật cũng sẽ không nhìn được có thể phòng thủ được!

"Bàng Bác đừng đuổi theo rồi, chúng ta tụ tập cùng một chỗ." Diệp Phàm đối với Bàng Bác hô.

Hiện tại như vậy hơn dữ tợn hung vật xuất hiện, căn bản giết không hết, trước mắt phòng thủ là tốt nhất sách lược, chích phải chờ tới ngũ sắc tế đàn tích tụ đến đầy đủ năng lượng, mở tính không cỗ lộ liền có thể rồi.

"Ngao hồng . ."

Đột nhiên, một tiếng khiến người ta linh hồn sợ run cực lớn rít gào lần thứ hai từ Đại Lôi Âm tự phương hướng truyền đến!

Theo này một tiếng nhiếp hồn phách người tê hồng, bên ngoài bão cát đều phẳng phát trong nháy mắt tĩnh rồi, bởi vì trong thiên địa này không nữa cái khác thanh âm, chỉ có cái này cuộn cuộn kích động thú hồng.

Mặt đất không ngừng run run, ngũ sắc tế đàn đều một trận lay động, bên ngoài bão táp triệt để bị đè xuống.

"Đại Lôi Âm tự. . . Là hung vật sào huyệt!" Có người run lên nói rằng.

Mọi người hướng lồng ánh sáng ở ngoài nhìn lại, càng ngày càng nhiều đáng sợ sinh vật tụ tập mà đến, xem phương vị chính là đến từ Đại Lôi Âm tự phương hướng, khắp nơi đều có đen thui vẩy giáp, rậm rạp, đầy đủ có ngàn vạn cái.

"Rầm"

Đột nhiên, mọi người cảm giác mặt đất một trận mãnh liệt lay động, sau đó ngàn mét ở ngoài đột nhiên truyền đến một cỗ cực kỳ thâm liệt khí tức, trên chóng đỡ bầu trời, cho tới Hoàng Tuyền, lan truyền trong thiên địa!

Ngay cả bên ngoài có bão cát cách xa nhau, thế nhưng mọi người vẫn như cũ thấy hai cái đèn lồng đáng sợ đôi mắt, tại Đại Lôi Âm tự di chỉ xuất hiện, xuyên thấu hắc ám không gian.

Nơi nào như là núi lửa phun trào giống như, đất đá bay khắp trời, không ít cự thạch to bằng căn phòng, tầng tầng rơi tại ngũ sắc tế đàn phụ cận, thanh thế kinh thiên động địa.

"Là Đại Lôi Âm tự nền. . . Bể nát, lòng đất có cái gì đáng sợ gì đó đi ra rồi!"

Nếu là như vậy, ngay cả mọi người trong tay nắm giữ vài món Thần di lưu Thánh vật, chỉ sợ cũng căn bản không phải sử dụng đến.

"Ta tựa hồ biết này giống như cá sấu hung vật là cái gì rồi. . ." 1 người bạn học nữ âm thanh run rẩy nói rằng.

Tây Tạng đối với Phật giáo là tôn sùng nhất, hầu như người người tín ngưỡng, tên này bạn học nữ đã từng đi qua Tây Tạng, du lãm quá Đại Chiêu tự cùng Tiểu Chiêu tự(*) các loại trọng địa của Phật giáo, từng nghe địa phương một vị lão tăng dân(**) nói qua một ít truyền thuyết.

Có người nói, Phật đà chỗ ở Đại Lôi Âm tự hạ, cũng không phải gì đó tịnh thổ cùng thiện địa, mà là trấn áp rồi không ít cái thể yêu ma, trong đó tầng thứ nhất trấn áp chính là cá sấu tổ, làm một trên đầu Cổ Thần cá sấu, pháp lực vô biên, nhưng cuối cùng bị Phật đà thu áp.

"Người là nói, phật môn Thánh Địa Đại Lôi Âm tự hạ trấn áp rồi không ít cái thể yêu ma?"

"Vị kia thờ phụng Phật giáo lão tăng dân xác thực là như vậy nói."

Nghe tới tất cả những thứ này sau, mọi người cảm giác thân thể một trận hàn lãnh, nếu thật sự là như vậy, Đại Lôi Âm tự nơi nào nhất định là cá sấu tổ muốn xuất thế rồi, mà những này xấu xí hung vật đều là của nó hậu thế.

Diệp Phàm nhú mày, nói: "Ta từng tại một quyển cổ đại tạp văn bên trong thấy qua một ít ghi chép. . ."

Ở cái này bản tạp ký bên trong ký có một loại không chân không trào "Cá sấu", thân cứng như kim cương, có thể phi thiên độn địa, có thể dễ dàng xuyên thủng huyết nhục thân thể, được xưng là thần cá sấu.

Chu Nghị gật đầu nói: "Ta cũng thấy qua cùng loại sách cổ. . ."

Tục truyền, Phật giáo truyền thừa có ghi chép, thần cá sấu chỉ tổ bị Phật đà trấn áp, từ đó của hắn từ tôn đều không hiện thế nữa.

Tất cả mọi người có không chân thực cảm giác, một ít truyền thuyết quá khứ đều bị coi như cổ sự nghe, mà hôm nay dĩ nhiên phải tự mình chứng kiến, khiến người ta đã khiếp sợ lại là sợ hãi.

"Cái kia lão tăng dân(*) nói, cá sấu tổ bị trấn áp tại Đại Lôi Âm tự hạ tầng thứ nhất, cái này có đúng hay không nói còn có tầng thứ 2, tầng thứ 3. . ." 1 người bạn học nữ run lên hỏi.

Ai cũng không có trả lời, trước mắt nếu như thật có cá sấu tổ xuất thế, như vậy đã đủ để diệt sạch bọn họ.

Sân sạt tiếng vang truyền đến, ngàn vạn cái tiểu cá sấu xuất hiện ở bên ngoài ngũ sắc tế đàn, đang ở dùng sức xuyên vào phía trong.

"Rầm "

Đột nhiên, ngũ sắc tế đàn một trận lay động, trên bầu trời xuất hiện năm loại nhan sắc cổ lão phù văn, như là vô số ngôi sao tại lòng lãnh, Thái Cực Bát Quái đồ sắp hiện lên, đây là mở tính không cổ lộ dấu hiệu.

Thế nhưng, hơn ngàn mét bên ngoài Đại Lôi Âm tự di chỉ đồng thời truyền đến một trận đáng sợ rung động, cái này như đèn lồng huyết sắc con người lên cao rồi mấy mét, rất hiển nhiên nó tại thoát khỏi địa cung ràng buộc, đang ở lao ra mặt đất.

Trốn cách nơi này, thoát đi sao Hoá! Đây là mọi người ý nghĩ, rất nhiều người đều tại cầu khẩn, hi vọng mau chóng mở tính không cổ lộ, cho dù là tại vũ trụ cô quạnh bên trong vĩnh viễn phiêu hành, cũng so với nơi này làm người ta an tâm.

*Lăng Du

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Huyết tế

Bát Quái đồ xò xuyên qua Trung Quốc cổ sử, khởi nguyên phi thường sớm, rốt cuộc là làm sao sáng tạo ra, đến tốt cùng có mục đích gì, đến nay vẫn là một bí ẩn mê người.

Đã từng căn cứ nó chứng minh cùng tính toán ra tính thể quỹ đạo tốc độ, liền ngay cả máy tính cơ số hai sáng chế cũng cùng với có quan hệ, có thể nói rất có thần bí màu sắc.

Cho đến ngày nay, cổ lão Thái Cực Bát Quái đồ bao hàm ý nghĩa huyền ảo vẫn như cũ không có bị phá giải, bất quá mọi người nhưng tiến hành rồi rất nhiều lớn mật suy đoán cùng suy đoán.

Đã từng có người nói nó đại biểu rồi không biết "Thế", có thể căn cứ nó tiến hành thôi diễn, tính toán ra tương lai phát sinh các loại khả năng. Đương nhiên cần phải là hoàn mỹ thôi diễn, mới có thể đại thể đo lường tính toán ra tương lai "Thế", bằng không thì tính toán "thất ngộ nhất bộ, mất cục giai thâu" (Chú thích: Sai một ly, đi ngàn dặm), vô hiệu.

Cũng có người nói nó bằng ngắn gọn phương thức miêu tả ra vũ trụ bản chất, mỗi một cái ký hiệu đều là tối bản nguyên gì đó.

Càng có nhân đã từng lớn mật đưa ra giả thiết, Thái Cực Bát Quái đồ cùng thời không có quan hệ, Bát Quái đồ 8 cái quẻ vị ký hiệu là tính không tọa độ, khác nhau sắp hàng tổ hợp đại biểu khác nhau tính vực.

Dựa theo loại này giả thiết, có thể xác định vũ trụ bên trong bất luận cái gì một mảnh tính vũ tọa độ, mà Thái Cực Bát Quái đồ tương đương với tính không chi môn, có thể liên thông hố đen.

Căn cứ loại suy đoán này, Thái Cực Bát Quái đồ là một loại ổn định kết cấu, nếu như có thể cung cấp đầy đủ năng lượng, xác lập một mảnh tính không nào đó tọa độ, trải qua phức tạp cùng tính vi tính toán, liền có thể mở ra tính không chi môn.

Thế nhưng, loại này "Phức tạp" là khó có thể tưởng tượng, trong đó liên quan đến tới rồi kỳ dị "Trận", mà loại này cái gọi là "Trận" còn chưa bị thừa nhận, cũng ở vào một loại suy đoán cùng giả thiết giai đoạn.

"Trận" bản thân liền cùng không gian có quan hệ, đến nay viễn không thể phá được, huyền ảo phức tạp đến cực điểm.

Có thể tưởng tượng, xây dựng tinh không chi môn ——— Thái Cực Bát Quái đồ, có bao nhiêu mờ ảo, có thể nói, tại tương đương dài dòng thời kì bên trong đều không có khả năng thực hiện.

Lúc này, Diệp Phàm đắm người may mắn lần thứ hai nhìn thấy Thái Cực Bát Quái đồ xây dựng quá trình, nếu như đối với tinh không chi môn tiến hành suy đoán cùng nghiên cứu nhiều năm nhân sĩ thấy, nhất định sẽ kích động đến phát cuồng, bởi vì ... này là một chứng kiến vĩ đại.

Đáng tiếc, Diệp Phàm đắm người không có cái loại này tâm tư, bọn họ hiện tại có cường liệt sinh tồn cảm giác nguy hiểm, trước mắt thậm chí mau chóng trốn cách nơi này, bởi vì tử vong bóng tối lúc nào cũng bao phủ bọn họ.

Ngần mét bên ngoài Đại Lôi Âm tự di chỉ, nơi nào tuy rằng tạm thời đã an tĩnh lại, thế nhưng cái khí tức thảm liệt kia đã phổ thiên cái địa lan truyền tới, mà lại cái đôi này con mắt màu huyết hồng to bằng đèn lồng đang ở không hề chớp mắt nhìn chằm chằm nơi này, trong bóng đêm đặc biệt làm người sợ hãi, khiến người ta sợ mất mật.

Trên bầu trời Thái Cực Bát Quái đồ đã thành hình, có kim châu ngưng trâm cùng cảm xúc, như là bách luyện kim tinh đúc mà thành.

Ở tại chu vi, không gian vận vẹo, tia sáng mờ lung, cùng càn, khôn, tốn, đoái, cần, chấn, ly, khảm đối ứng Bát Quái ký hiệu trước sau phát sinh quang mang, như là một tổ thần bí mà lại cổ lão mật mã tại lóng lánh.

8 cái quẻ phù đã chớp động hàng trăm hàng ngàn lần, tiến hành rồi nhiều lần sắp hàng tổ hợp, thế nhưng trước sau không thể đồng thời sáng lên, cuối cùng không ngờ chậm rãi ảm đạm xuống, cực lớn Thái Cực Bát Quái đồ đang run động, có xu hướng tan rã.

"Tại sao có thể như vậy. . ."

Rất nhiều người đều sợ hãi rồi, nếu như không cách nào mở tinh không cổ lộ, đối với bọn họ mà nói liền ý nghĩa tử vong.

Bao phủ tại bên trên tế đàn ngũ sắc quang mạc lờ mờ đến gần như không ánh sáng, chỉ có điểm điểm yếu ớt hào quang lưu chuyển hướng trên bầu trời Thái Cực Bát Quái đồ, thấy này nhất tình cảnh tất cả mọi người đều biết rồi vì sao.

"Xây dựng Thái Cực Bát Quái đồ, hoặc là nói mở tinh không chi môn, cần đầy đủ cùng ổn định thần bí năng lượng cung ứng, thế nhưng hiện tại năng lượng không đủ!"

"Làm sao bây giờ, lẽ nào chúng ta thực sự muốn chết ở chỗ này. . ."

Viễn có cá sấu to, gần có cá sấu nhỏ, một tấm võng chết chóc to lớn đã hướng mọi người mở ra.

"Bang "

Đã có mấy chục cái cá sấu nhỏ tiến vào quang mạc, bắt đầu hướng mọi người khởi xướng công kích. Lư hương, Kim Cương xử, chuông đồng, ngư cổ đội Thần di vật đều liên tục lóng lánh ra chói mắt quang mang, chặn lại rồi thần cá sấu trùng kích, thế nhưng cái loại này lực lượng nhưng vô cùng lớn, đánh mọi người không tự chủ được rút lui.

"Răng rắc răng rắc "

Tại bên ngoài ngũ sắc tế đàn, rậm rạp, khắp nơi trên đất vẩy giáp, ngàn vạn cái thần cá sấu không ngừng trùng kích quang mạc, càng nhiều vỡ vụn tiếng vang truyền đến, chỉ trong chớp lát liền đạt tới hơn trăm cái cá sấu nhỏ thành công phá vỡ mà vào.

Loại này nhìn như thật nhỏ, nhưng cũng cực kỳ dữ tợn vật chủng phi thường kinh khủng, có thể như phi thiên độn địa, mỗi một cái thần cá sấu đều như là một bả lợi kiếm, xuyên thấu lực cực cường.

"Không được, còn như vậy bị động tiếp tục phòng thủ, chúng ta sớm muộn phải chết ở chỗ này." Bàn Bác kêu to, Đại Lôi Âm tự biến động không ngừng rung động, hoa quang vạn đạo, hình thành một mảnh quang mạc, bên trong bảo vệ 3,4 người, tuy rằng có thể tạm bảo bình an, nhưng thời gian dài đi xuống ai cũng khó có thể dự liệu sẽ thế nào.

"Người trước không nên cử động, ta trước đi ra ngoài xem thử xem." Diệp Phàm căn dặn Bàn Bác, mà chính hắn thì lại không bị động phòng thủ nữa, nắm cổ đăng đi nhanh đi về phía trước.

Nhất thời liền có mấy chục cái thần cá sấu hướng hắn chọc tới, mấy chục đạo ô quang như là từng đạo thiểm điện, nhanh cùng ngoan đến mức tận cùng, như là cái đinh gióng như đóng ở cổ đăng lưu chuyển ra quang mạc trên, tại dùng sức xuyên vào bên trong.

"Hô "

Diệp Phàm lăng lẳng đợi mấy chục cái thần cá sấu gần người sau, mới mạnh mẽ hướng về cổ đăng bắc đèn thổi đi, nhất thời có một mảnh thịnh liệt quang

mang phóng lên cao, tại hán phương viên 5,6 mét bên trong hỏa diễm ngập trời, nơi nào hoàn toàn bị thần hỏa bao phủ rồi.

Mùi cháy khét nhất thời truyền ra, tiếng kêu thảm thiết thể lương liên tiếp, đương hỏa diễm chậm rãi lui bước, Diệp Phàm không dính một hạt bụi, lơ lửng đạo sáng tỏ quang huy, như là trích tiên (*) đạp nguyệt mà đến, mà ở xung quanh hán nhưng là một chỗ vầy giáp, mấy chục cái thần cá sấu hầu như toàn bộ chết cháy.

Mấy cái may mắn tránh được một kiếp dữ tợn sinh vật cũng đều gần như cháy khét, cả người tổn thương, thân thể không còn hoàn chỉnh nữa, tại xa xa ác độc đích nhìn Diệp Phàm, phát sinh tiếng kêu trầm thấp, khiến người ta từng trận ớn lạnh.

"Hảo, thiêu được!" Bànng Bác ở phía sau kêu to, hán liền muốn tiến lên, cũng tiến hành công sát. Thế nhưng lại bị bên người 3 người gắt gao ôm lấy rồi, đó là tam trưởng không có huyết sắc đích khuôn mặt, bọn họ không có Thần di vật, nếu như không có Đại Lôi Âm tự biến đồng che chở, bọn họ hán phải chết không thể nghi ngờ.

"Răng rắc răng rắc "

Vỡ vụn tiếng vang lần thứ hai truyền đến, lúc này đây đầy đủ có 500,600 cái thần cá sấu đột phá quang mạc, xông vào, mỗi cái lạnh lạnh, thật nhỏ thân thể như là ngưng tụ rồi ma tính lực lượng, răng nhọn hàn quang lóng lánh, đôi mắt yêu tà dọa người, tất cả đều dừng mảnh không sợ chết xông tới, vây quanh Diệp Phàm không ngừng đảo quanh.

"Không được, Diệp Phàm một người khẳng định không đối phó được nhiều như vậy 'Hắc đĩnh từ' (**), ta phải giúp hán." Bànng Bác lần thứ hai muốn qua đi.

"Nhưng mà. . . Chúng ta phải làm sao?" Bên người 3 người sắc mặt trắng bệch, gần như cầu xin nhìn Bànng Bác.

"Ta đương nhiên sẽ không cho các ngươi chịu chết." Bànng Bác xoay người nhìn về phía phía sau Vương Tử Văn, Lưu Văn Chí đám người, nói: "Các ngươi bảo vệ ba người bọn họ, ta muốn qua đi trợ giúp Diệp Phàm, hơn nữa hay nhất lại cử ra mấy người, như vậy bị động phòng thủ chung quy không phải biện pháp."

"Hảo, ta với ngươi cùng nhau qua." Chu Nghị đứng tiến lên đây.

Bànng Bác vẫn đối với Chu Nghị không thích, cho rằng hán tâm tư thâm trầm, nhưng không thể không thừa nhận cái này nho nhã nam nhân tại thời khắc mấu chốt vẫn còn là có nhất định khí phách.

Lúc này, nhìn như nhã nhặn Vương Tử Văn cũng đi về phía trước, mà lại đối với phía sau người nói: "Lại cùng lên đến một hai người, còn lại Thần di vật đủ để bảo vệ mọi người, bất quá nữ sinh sẽ không muốn lại đây rồi."

Đối mặt loại này tướng mạo hung ác dữ tợn sinh vật, nữ sinh thiên tính yếu nhược, lên trên sợ rằng chỉ biết nương tay nương chân, ngay cả trong tay có phật khí cũng không nhất định có thể giúp được.

"Loảng xoảng "

Bànng Bác lên trên đã đem Đại Lôi Âm tự biến đồng vung lên, tầng tầng nện ở bên trên tế đàn ngũ sắc, nhất thời có nhất cổ cuồng bạo về phía trước cuộn trào mãnh liệt mà đi, đây là một mảnh do quang hoa ngưng tụ thành sóng to gió lớn, trùng kích đi ra ngoài xa 7,8 mét, nhất thời đem một mảnh thần cá sấu bao phủ ở bên trong.

Sấp chết gãy dựa tiếng kêu khiến người ta da đầu tê dại, như là một đám ác quỷ đang bị luyện hóa, nhẹ nhàng khói trắng bay lên, đầy đất thi thể, một mảnh mùi cháy khét.

Đây là phạm vi lớn công kích, không giống như là lần thứ nhất độc đối với 1 cái thần cá sấu như vậy, đuổi không kịp tốc độ của nó, lúc này nhiều như vậy hung vật đồng thời dâng lên, tùy tiện luân động biến đồng liền có thể đè ép mấy chục hơn trăm cái.

"Đương. . ."

Du dương tiếng chuông vang lên, như là thâm sơn cổ tháp chuông vang, khiến người ta một loại u tĩnh sâu xa cảm giác, Vương Tử Văn trong tay tàn tạ chuông đồng kim quang ngàn tầng, từng đạo có thể thấy được gọn sóng rung động mà ra. Nhìn như nhu hòa, giống như gọn nước, thế nhưng khi va chạm vào này xông lên thần cá sấu lúc, nhưng như là biến thành rồi dao mổ, mỗi một đạo kim sắc gọn sóng đều có thể chém eo 1 cái thần cá sấu.

"Phốc phốc phốc" thanh âm không ngừng vang lên, trong nháy mắt thì có mấy chục cái thần cá sấu bị chặt đứt, chảy xuống máu tươi đầy đất, loại này máu chảy đầm đìa tràng cánh phi thường khiếp người.

Thế nhưng, hằng hà thần cá sấu dừng mảnh không sợ chết, hiện tại đã có gần nghìn cái cá sấu nhỏ xông vào, rậm rạp, từng đạo ô quang ngang dọc trùng kích, đan vào thành một mảnh Tử thần liêm đao vòng.

"Bang "

Chu Nghị lấy từ kim bình bát không ngừng đập chém, quét ra một mảnh lớn phật quang, nghiền nát rồi vô tận vầy giáp, trên mặt đất để lại một mảnh lớn từ thi, vô cùng thâm trầm, rất nhiều cá sấu nhỏ đều hóa thành rồi thịt vụn, huyết nê mơ hồ.

Đây là một bức phi thường thâm liệt cảnh tượng, vì mạng sống, mấy người tất cả đều bất cứ giá nào rồi, máu tươi rất nhanh nhiễm đỏ tể đàn, gay mũi mũi máu tươi phân tán, nhàn nhạt huyết vụ bay lên, như Tu La tràng giống như.

"A "

"A "

Đúng lúc này, phía sau đột nhiên liên tiếp truyền đến hai tiếng kêu thảm thiết, hai gã bạn học ngã trong vũng máu, mỗi người đầu đều xuất hiện rất nhiều lỗ máu, mà lại trên người leo đầy xấu xí cá sấu nhỏ, vảy đen um tùm.

Mọi người một trận bị ai, sinh tử không do chính mình quyết định, ngay cả khổ sở giây dựa, rồi lại có hai cái bạn học chết thảm rồi.

Hai người này cùng nhau nắm giữ một kiện Thần di vật, thế nhưng vừa mới đầy đủ có 300,400 cái thần cá sấu vọt tới, điên cuồng xông tới, lực đánh vào không lồ biết bao, trực tiếp đem cái này hai người đánh bay, trong tay phật khí cầm cầm không được, rơi ở một bên, hai người nhất thời liền bị này cá sấu nhỏ bao phủ rồi, chết thảm tại tại chỗ.

"Dù chết cũng không thể buông tay!" Lâm Giai hô to, nhắc nhở mọi người.

Rất nhiều người đều đã bị xông tới lần qua lần lại, mà lại bởi cùng người cộng trì phật khí, hành động đã bị ràng buộc, nguy hiểm đến cực điểm.

"A "

"A "

Lại là hai tiếng kêu thảm thiết truyền đến, một nam một nữ hai gã bạn học ngã trong vũng máu, máu tươi chảy đầm đìa, vô cùng thê thảm, hai mắt tròn tròn, chết không nhắm mắt.

Phía sau người vội vàng tụ lại cùng một chỗ, cộng đồng phòng ngự đồng thời cũng bắt đầu công kích, cùng nắm Thần di vật chém đánh thần cá sấu, tình huống cuối cùng cũng tạm thời ổn định được.

"Sát!" Lưu Vân Chí sắc mặt có chút trắng bệch, hần tính cách âm trầm, lá gan cũng không lớn, thế nhưng vào lúc này cũng nắm Kim Cương bảo xử vọt ra.

Tại Phật giáo trong truyền thuyết đây là một kiện uy lực cực đại hộ giáo Thánh vật, phá hủy địch giả như diệt "thỏ kê ngựa cầu", vô kiên bất tội, trọng trung cho Sở Hưởng Vô Định, là có chân như phật tính chư tôn Thánh Giả nắm giữ khí trọng.

Tia điện bay lượn, quang hoa nhấp nháy, Lưu Vân Chí chu vi thần mạng chói mắt, Kim Cương bảo xử quét ngang qua, như quét ngang thiên quân vạn mã giống như, nhất thời để lại đầy đất máu tươi cùng vô tận vảy giáp rách nát, một mảnh lớn thần cá sấu bị nghiền nát.

Kim Cương bảo xử uy lực có thể thấy chút ít!

Đúng lúc này, cái kia người nước ngoài Cade cũng xông tới, trong miệng "Bô bô" hô to hét to không ngừng, trì 1 cái tàn tạ mỡ không ngừng lung tung gõ.

"Thượng Đế là nhân từ. . ." Hần tuy rằng như vậy kêu to, nhưng hạ thủ cực kỳ rõ ràng, mỡ nát thoát nhìn tùy thời sẽ tan vỡ, thế nhưng nhưng có thần bí uy năng.

Mặt trên chạm trở có ba tôn Bồ Tát, lúc này toàn bộ hiển hóa thành quang ảnh, lượn lờ tại người nước ngoài Cade bên người, quét ngang chu vi thần cá sấu.

"Chủ a, đây là người phái tới thiên sứ mạ, mau mau giết chết những này đến từ địa ngục ma quỷ ba!" Cái này người nước ngoài tại đây không gì sánh được khăn trương thời khắc, Hần ngữ đột nhiên nói có thứ tự lên, oa oa hét to không ngừng.

"Quý lông vàng người nắm chính là Phật đà gì đó, đừng nói lung tung có được hay không. . ." Tại đây sinh tử thời khắc, Bằng Bác lại có thể bị hần chọc cho cười rồi.

Cade "Bô bô" một trận kêu to sau, nói: "Thượng Đế nói, chúng sinh bình đẳng, ta chủ từ bi, Bồ Tát chính là thiên sứ. . ."

"Thà người cái Thượng Đế thí, chúng sinh bình đẳng, ngã phật từ bi, là Phật đà nói có được hay không. . ."

Hai người đối thoại, ngược lại cũng để này tràn ngập từ vong khí tức tể đàn xuất hiện rồi một cỗ bầu không khí khác biệt.

Tể đàn trên máu tươi hóa thành điểm điểm huyết quang, phá tan quang mạc, hướng về trên bầu trời thổi đi, hội tụ hướng cái này đã bất ổn định Thái Cực Bát Quái đồ, dễ sắp tan rã tình không chỉ môn lần thứ hai lóe ra ra quang hoa.

Hiển nhiên, mọi người tất cả đều phát hiện rồi tình huống này, nhất thời lộ ra phản chấn vè.

"Sát, chúng ta giết đến càng nhiều càng tốt, loại này thần cá sấu từ bản chất mà nói là cái thể đại yêu ma hậu đại, trong cơ thể chảy thần huyết, có ngưng tụ thần lực, trải qua tể đàn có thể chuyển hóa thành Thái Cực Bát Quái cần thiết thần bí năng lượng."

"Không sai, này ngũ sắc đàn đá vốn là tế đàn, ở cái này xa xôi quá khứ nhất định lo lắng qua huyết tế loại tình huống này."

Trên bầu trời Thái Cực Bát Quái đồ càng ngày càng rõ ràng cùng óng ánh, như kim chúc chú luyện mà thành, ánh sáng lấp lánh không ngừng, Bát Quái tám loại ký hiệu sáng tối chấp chôn, dựa theo phiên phức trình tự biến hóa vô số lần sau, sắp toàn bộ sáng lên, mở tính không cổ lộ.

"Rầm "

Nhưng là vậy chính là vào lúc này, Đại Lôi Âm tự nơi nào thăm liệt khí tức trùng thiên mà lên, mặt đất hoàn toàn băng liệt rồi, 1 cái đồ vật to lớn phóng lên cao, lay động rồi bầu trời!

Hầu như tại trong sát na, mọi người cảm giác linh hồn muốn rời khỏi thân thể, tất cả mọi người đều suýt nữa ngã oặt ở trên tế đàn.

Hai điểm cự đại huyết mâu như đèn lồng, trong bóng đêm từ xa đến gần, đang ở rất nhanh áp sát!

"Cái này nhưng là trong thần thoại truyền thuyết bị Phật đà trấn áp tại Đại Lôi Âm tự hạ cá sấu tổ a, hôm nay thoát vây mà ra, cái này thế gian còn có ai có thể trấn trụ nó? !"

Mọi người như rơi vào hầm băng, cảm giác triệt để tuyệt vọng, sợ rằng ngay cả là thật có Bồ Tát hiển linh, đều không nhất định có thể hàng phục như vậy cái thể cự yêu, trừ phi Phật đà tự thân tới.

Lẽ nào tại đây thời khắc cuối cùng thực sự cũng bị này trong truyền thuyết yêu ma để lại tính mạng không được?

"Loảng xoảng "

Đúng lúc này, bên trên tế đàn ngũ sắc quan tài lớn bằng đồng thau đột nhiên phát sinh một tiếng âm thanh rung động, xa xa cái này hai ngọn hồng đăng lung lay như huyết mâu nhất thời đứng lại rồi, tựa như kinh nghi bất định, không tiến lên nữa.

*Lãng Du

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Đồng quan trấn yêu

Tinh thần của tất cả mọi người đều uest không chịu nổi, vừa mới linh hồn thiếu chút nữa rời khỏi thân thể, cái kia cái thể cá sấu tổ tiếng gào thét có lực lượng không thể tưởng tượng được, tựa hồ có thể thu lấy hồn phách con người.

Nếu như không phải đồng thau cổ quan tài phát sinh một tiếng kỳ dị thanh âm kim loại rung động, sợ rằng mọi người ở đây đã cát hung khó liệu.

Thăm liệt khí tức từ xa xa phổ thiên cái địa mà đến, như là sóng thần giống như tại cuộn trào mãnh liệt, cái kia từ đại lôi âm lòng đất thoát vây mà ra đại yêu ma, tuy rằng không đi tới nữa, dừng ở chỗ này, thế nhưng tự nhiên phóng ra ngoài cổ khí thể kia vẫn như cũ để nhân không thể chịu đựng được, linh hồn đang run rẩy.

Sát khí cuộn cuộn kích động, rung động trời cao, bão cát nhân nó mà trong nháy mắt tỉnh, ở nơi nào yêu khí ngập trời, trong bóng tối hai con như đèn lồng huyết mâu một cái chớp mắt nhìn chăm chăm vào nơi này.

Thấy không rõ bản thể của nó, nơi nào hắc vân bốc lên, che đầy rồi tinh nguyệt, bao phủ rồi bầu trời.

Tuy rằng không có tiến tới gần trước mắt, thế nhưng loại này cái thể yêu tổ khí thể, vẫn như cũ không phải phạm nhân có thể chịu đựng, bên trên tế đàn ngũ sắc rất nhiều người đều hầu như ngã mềm trên đất, ngay cả nắm giữ Thần di vật nơi tay, cũng không cách nào chống đỡ.

Đây là bị Phật đà tự mình trấn áp đại yêu sao? Vốn là tồn tại ở trong thần thoại truyền thuyết, dĩ nhiên tại trong hiện thực nhìn thấy, rõ ràng thực sự xuất hiện ở cách đó không xa, quả thực giống như giấc mơ.

Làm người thành phố hiện đại, chưa từng gặp qua loại này đáng sợ tràng diện, tất cả mọi người đều cảm giác là như vậy không chân thực, lúc này nhìn thấy nghe thấy, thực sự kinh thế hãi tục!

Cá sấu tỏ hờn nay thoát vây mà ra, đã sớm qua đi vô tận năm tháng, thương hải tang điền, Thiên cung sụp đổ, Đại Lôi Âm tự từ lâu hoang phế, cảnh còn người mất, Thần không ở, ai còn có thể áp chế nó?

"Ngao hồng . ."

Đột nhiên, cá sấu tỏ phát sinh một tiếng sấm rền rít gào, như là có vạn trọng sấm sét vang ở bên tai, mọi người ở đây ở giữa nhất thời từng người từng người trực tiếp ngã xuống đất. Không là chân chính công kích, vẹn vẹn là âm ba rung động, nhưng ngay cả như vậy cũng để nhân không thể chịu đựng được, có mấy người tai và mũi đều tại hướng ra phía ngoài chảy máu.

"Sàn sạt" tiếng vang truyền đến, tại bên ngoài ngũ sắc tế đàn, rậm rạp, đen ngịt một mảnh, hằng hà thần cá sấu vây tụ lên trên, rất nhanh xuyên phá quang mạc, xông lên ngũ sắc tế đàn. Là cá sấu tỏ tại mệnh lệnh những này cá sấu nhỏ, nó chính mình tựa như đối với quan tài đồng có kiêng kỵ trong lòng, để cái này những này hậu thế đến thăm dò.

"Đứng lên, mau đứng lên!"

Vài tên bị ngã mềm trên đất, tai và mũi chảy máu bạn học, tựa hồ sức cùng lực kiệt, khó có thể nhúc nhích một bước, ngay cả trong tay phật khí đều sắp cầm không được rồi, có thể tưởng tượng vừa mới cái loại này hồng khiêu đáng sợ đến mức nào.

Tại mọi người tiếng hô hoán bên trong, rốt cục có mấy người đứng lên, thế nhưng vẫn còn là có hai người chậm một bước, như thủy triều trùng tới được thân cá sấu trực tiếp bao phủ bọn họ.

Không có kỳ tích phát sinh, hai tiếng kêu đau đớn truyền ra, di vật của Thần tuột tay, trong chớp mắt hai cái dây sức sống đích sinh mệnh vĩnh viễn biến mất rồi. Nơi nào máu bắn tung toé, thân cá sấu tranh đoạt chui vào bọn họ thân người cùng đầu, hồng máu tươi, bạch óc, đặc biệt chói mắt,

Những người khác căn bản không kịp cứu viện, bọn họ bị số lượng hàng ngàn thần cá sấu vây quanh, mỗi người đều óc còn không mang nổi mình óc.

Cho đến bây giờ, tổng cộng có mười ba người mất đi sinh mệnh, còn lại 17 người cũng ngàn cân treo sợi tóc, sinh mệnh vô thường, tử vong là đột nhiên như thế, sẽ tùy thời hàng lâm.

Quang mang lóng lánh, tất cả mọi người đều tại huy động trong tay di vật của Thần, chống đối chu vi lãnh Huyết Sát thủ, muốn xông ra 1 cái đường sống, ngay cả thiên tính mềm yếu bạn học nữ cũng đều từ lâu quên gào khóc, lúc này không cho phép các nàng không liều mạng.

Nhưng nguy hiểm nhất sự tình vẫn còn là xảy ra, phạm là hợp dùng phật khí người đều lâm vào hiểm cảnh, thiếu linh hoạt tự nhiên, hứng chịu ràng buộc.

"Ngao hồng . ."

Xa xa, cá sấu tỏ phát sinh một tiếng rít gào, gặp quan tài đồng không có dị thường phản ứng, nó kêu ngao ngập trời, "phun vân thổ vụ", chậm rãi tới gần lại đây. Con người màu máu to như cái chậu, trong bóng đêm nhấp nháy tỏa ánh sáng, như là hai vòng mặt trời bằng máu treo lơ lửng trên không.

Đương nó áp sát đến gần, tất cả mọi người đều khó có thể đứng thẳng, cái loại này thảm liệt khí tức tuyệt đối là giết chóc vạn ngàn sinh linh ngưng tụ mà thành, khiến người ta ba hồn bảy vía đều đang run rẩy, muốn xông ra thể xác.

Khoảng cách bất quá cách xa 10 mét, thế nhưng vẫn như cũ không cách nào thấy rõ bản thể của nó, chỉ có thể nhìn thấy hai vòng huyết mâu, mọi người hầu như tuyệt vọng.

"Ồ ô . . ." Đột nhiên, một cổ yêu phong lan truyền trong thiên địa, như quý khóc thần hào giống như, ví như mới bão cát muốn mãnh liệt rất nhiều lần, hình như có vạn đạo sấm sét tại phách thiên liệt địa.

Ở cái này ngập trời hắc vụ bên trong, 1 con hắc sắc bàn tay to thò xuống, hướng về ngũ sắc tế đàn chộp tới, hình dạng cùng nhân loại tay không có chút nào khác nhau, chỉ bất quá nó quá lớn, quang ngón tay liền đủ để dài 7,8 mét, đen bóng mà lại lạnh lạnh, sợ đến không ít người hồn vía đều bay lên.

Đây là Phật đà tự mình trấn áp cái thể đại yêu!

Ngay cả bị áp chế rồi vô tận năm tháng, vừa mới xuất thế, vẫn như cũ kinh thiên động động, uy thế không gì sánh được.

Mà vào lúc này, trên bầu trời Thái Cực Bát Quái đồ rốt cục triệt để thành hình, đó là bị thần cá sấu máu tươi ẩn chứa thần lực bổ sung hoàn thành, 8 cái quẻ vị ký hiệu đồng thời lóng lánh, phát sinh loá mắt quang mang, tinh không chỉ môn tái hiện.

"Rầm "

Một tiếng nặng nề rung động, Thái Cực Bát Quái đồ như môn hộ giống như hoàn toàn mở rộng, lộ ra một cái thần bí mà lại cực lớn thông đạo, cũng không biết liên hướng phương nào, bên trong tối om một mảnh.

Cái này thăm dò tới bàn tay to bị nhất cổ lực lượng thần bí đẩy sang một bên, cùng lúc đó, chín bộ nguyên bản yên tĩnh bất động xác rỗng không lồ đột nhiên rung động lên.

Cùng thần cùng tồn tại long ngay cả đã thành lãnh thi, lúc này cũng không cho phép khinh nhờn, truyền lưu ra một cổ cuồng đại long khí, bên trên tế đàn ngũ sắc hết thấy thần cá sấu tất cả đều nom nớp lo sợ, nằm xuống trên mặt đất, sau đó thể nếu như run rẩy, hoàn toàn bị kinh sợ rồi, cuối cùng nhanh như

nước thủy triều lùi về phía sau.

Tể đàn để lại đầy đất cá sấu thì, còn có mấy cỗ nhân loại thì thể, trong nháy mắt trở nên thanh tịnh.

"Đi, tiến quan tài đồng!" Diệp Phàm cái thứ nhất đứng lên, sau đó nâng dậy Bàn Bác.

Cũng không phải bọn họ không đồng đạo, mà là cái thể đại yêu thực sự phi phạm, chỉ riêng cỗ khí thể kia đối với thường nhân mà nói liền đủ để trí mạng, yêu khí ngập trời, hoàn toàn có thể đánh chết phạm nhân.

Tất cả mọi người đều loạng choạng thân thể đứng lên, mọi người ý kiến nhất trí, muốn đi vào quan tài lớn bằng đồng thau bên trong. Tinh không chỉ môn đã mở, chỉ bằng vào thân thể sợ rằng không thể tại tinh không cỗ lộ bên trong đi trước. Tiến vào quan tài lớn bằng đồng thau, đây là một loại bất đắc dĩ lựa chọn, quan tài đồng yêu dị, khiến người ta bất an, thể nhưng trước mắt nhưng không được không mượn nó.

Trong bóng tối, cá sấu tổ ánh mắt càng ngày càng băng lãnh rồi, huyết sắc cự mâu như mặt trời đỏ treo lơ lửng, đột nhiên bắn ra hai đạo chói mắt huyết sắc quang hoa, giao nhau che lại rồi trên bầu trời Thái Cực Bát Quái đồ.

Nhìn thấy cảnh tượng này, mọi người toàn bộ biến sắc!

Này tôn cái thể đại yêu chung quy không chịu từ bỏ ý đồ, bày ra ra thiên yêu huyền pháp, nó tưởng che lại tinh không cỗ lộ, ngăn cản mọi người đường đi. Cùng lúc, cái này hắc sắc bàn tay to lần thứ hai thò xuống, dễ dàng đột phá lồng ánh sáng âm đạm, hướng về tể đàn trên chộp tới.

Mọi người hoảng sợ, rất nhanh tiến vào quan tài đồng bên trong. "Đặng đặng đặng" lui về phía sau. Đen thui bàn tay to chộp xuống phía dưới, của nó mục tiêu không phải mọi người, càng là thanh này đồng thau cỗ quan tài!

"Thương "

Hắc sắc bàn tay to bắt được quan tài lớn bằng đồng thau, phát sinh một tiếng "Leng keng" thanh âm, mọi người trong lòng đều trầm xuống, này cái thể cá sấu tổ pháp lực ngập trời, phi Phật đà khó áp chế, trước mắt nếu như thần bí quan tài đồng không khác thường phản ứng, mọi người thực sự không có bất luận cái gì biện pháp rồi.

Tại mọi người cảm giác kinh từng lúc, cá sấu tổ hắc sắc bàn tay to như tránh rắn rết giống như nhanh chóng rồi đi, giữa bàn tay lại có xán xán yêu huyết chảy ra, như là 1 cái sông nhỏ giống như lạc ở trên tể đàn, toả ra ra từng đạo huyết sắc quang hoa, làm như bị quan tài lớn bằng đồng thau bị thương bàn tay.

Thế nhưng cỗ quan tài tinh không có bất cứ động tĩnh gì, vẫn như cũ lẳng lặng hoành ở trên tể đàn. Cách đó không xa truyền đến một tiếng không gì sánh được thâm hàn cười nhạt, đó là cá sấu tổ tại nghiêng răng nghiêng lợi, thanh âm khiến người ta da đầu tê dại.

"Làm sao bây giờ, tinh không cỗ lộ bị này cự yêu che lại rồi, chúng ta thể nào mới có thể rời đi?" Rất nhiều người đều sợ hãi rồi, mắt thấy trốn chết có hi vọng, lại bị nhân chặn kín đường đi, khiến người ta sợ hãi cùng lo lắng.

"Năng lượng. . . Hiện tại cần thần bí năng lượng mở tinh không cỗ lộ!"

"Đây là làm sao vậy? Chúng ta trong tay di vật của Thần đang không ngừng trôi đi thần huy. . ." Có người kinh kêu lên, vào đúng lúc này bất luận là Diệp Phàm thanh đồng cỗ đẳng, vẫn còn là Bàn Bác Đại Lôi Âm tự biến đồng, cũng hoặc là Chu Nghị đám người bình bát đại, bên trong bao hàm thần huy tại cuộn cuộn không ngừng chảy ra, mà lại hội tụ tới rồi đồng thời.

Đột nhiên, như là dạ kiều khóc nỉ non cười nhạt tiếng vang lên, ngay quan tài lớn bằng đồng thau ở ngoài đột ngột xuất hiện 1 cái thân cao gần hai mét bóng người, tất cả mọi người đều thất kinh, các loại di vật của Thần lưu chuyển ra thần huy chính là hướng nơi này trùng kích mà đi.

Bóng người này yêu khí trùng thiên, khói đen bốc lên xung quanh, thấy không rõ hình dạng, thế nhưng mọi người có thể nhận biết, nhất định là vừa mới cá sấu tổ! Nó dĩ nhiên hiển hóa ở trên tể đàn, muốn đi vào quan tài lớn bằng đồng thau bên trong, hẳn không nhìn mọi người, hai điểm huyết sắc con ngươi nhìn thẳng khẩu này quan bên trong quan!

Đây là cùng Phật đà đã giao thủ đích nhân vật, từ thần thoại bên trong đi tới mọi người trước mắt, cái này tràng cảnh khiến người ta suốt đời khó quên, thực sự chấn động lòng người.

"Rầm "

Đối mặt cái thể cá sấu tổ yêu khí, có di vật của Thần như là thiêu đốt lên, toả ra ra óng ánh loá mắt quang hoa, hồi tụ tập cùng một chỗ đem cá sấu tổ bao phủ.

Cùng lúc đó, thanh đồng cỗ đẳng, Đại Lôi Âm tự biến đồng, bình bát, Kim Cương xử, ngư cỗ tất cả các loại Phật khí quang hoa vạn trượng, tất cả đều tự mình phóng lên cao, sau đó hướng về cá sấu tổ trấn áp mà đi!

Băng hàn cùng âm âm trầm cười nhạt vang lên, lạnh đến tận xương, cái thể cá sấu tổ run nhẹ thân thể, nhất thời ô quang phun ra, ma điểm ngập trời.

Hết thầy Phật khí đều bị đứng lại tại hần trước người, mà lại bỏ đoàn, giới xích đại vài món Phật khí trước sau phát sinh vỡ vụn tiếng vang, "Phốc" một tiếng, bỏ đoàn trước hết nát bấy, sau đó là giới xích đại, liên tiếp có 4 kiện di vật của Thần hóa thành bột mịn.

4 kiện phật khí hóa thành bốn đạo đẹp mắt quang hoa, toàn bộ tiêu tán tại bên trên tế đàn ngũ sắc, vì làm tình không chỉ môn cung cấp rồi cường đại thần bí năng lượng.

Chín bộ xác rồng khổng lồ đều rung động lên, sau đó phát sinh ù ù vang, chậm rãi bay lên trời!

Cái thể cá sấu tổ cả kinh, tách ra thanh đồng cổ đẳng đợi vài món di vật của Thần, nó phóng lên cao, tay phải rất nhanh phóng to, bao phủ thiên địa, hướng về chín bộ bên cạnh đại long thi (xác rồng) chớp tới.

Mà vào lúc này, thanh đồng cổ đẳng, Đại Lôi Âm tự biến đồng đợi như là có linh giống như, từng người lao ra một đạo thần quang chói sáng nhất, chói lọi đến mức nhân không mở ra được hai mắt, bao phủ hướng cá sấu tổ.

Trên bầu trời có vô tận quang mang lóe ra, rực rỡ không gì sánh được, để người không cách nào nhìn thẳng vào, không ai có thể thấy rõ, chín bộ long thi (xác rồng) tạm thời bị cá sấu tổ ngăn cản lại rồi.

"Đương", "Đương" . . .

Tế đàn trên truyền đến thanh thúy tiếng vang, phật xá lợi niệm châu, Đại Lôi Âm tự biến đồng, bình bát đợi toàn bộ rơi mà xuống, đều lờ mờ không ánh sáng, thậm chí liền thanh đồng cổ đẳng đều dập tắt.

"Chín bộ long thi (xác rồng) bị chặn lại rồi, làm sao bây giờ?" Mọi người lo lắng.

Quan tài lớn bằng đồng thau không có lên không, chín bộ long thi (xác rồng) bị trở tại giữa không trung, khó có thể tiến vào tình không chi môn.

Mọi người đi ra quan tài đồng, rất nhanh đem này lờ mờ phật khí nhất lên, mà Bảng Bác càng là phi thường nhanh nhẹn đem cái này mấy cỗ bạn học thi thể trên bình nước khoáng thu hồi.

Mà Diệp Phàm thì lại cởi áo, đem trên mặt đất này cá sấu thi thu rồi một túi lớn.

Đúng lúc này, trên bầu trời truyền đến kịch chấn, mọi người thất kinh, vội vàng xông về quan tài đồng.

Quan tài lớn bằng đồng thau phát sinh một tiếng thanh âm kim loại rung động, chín bộ long thi (xác rồng) dĩ nhiên đồng đưa một chút cự vĩ, phịch một tiếng toàn bộ đánh ở cá sấu tổ cái này hắc sắc bàn tay to trên, đề của hấn rút lui rồi đi ra ngoài.

"Rầm "

Trên bầu trời truyền đến một tiếng nổ, chín bộ xác rồng khổng lồ chậm rãi hướng về tình không chi môn đằng đi, "Loảng xoảng" một tiếng, quan tài lớn bằng đồng thau lay động, đảo lộn một chút, mọi người nhất thời cảm giác trời đất quay cuồng.

Cá sấu tổ huyết sắc ánh mắt không gì sánh được lãnh liệt, tại nắp quan tài không có đóng kín trước, càng muốn xông vào đến, mục tiêu vẫn như cũ là khẩu này quan bên trong quan!

Nhưng vào lúc này, đầy màu xanh đồng quan trên vách này viễn cổ trước dân cùng Thần hình chạm khắc, cùng với hồng hoang hung cầm cùng man thú đồng thau đồ án, toàn bộ lưu chuyển ra mông lung quang hoa, để cá sấu tổ ngừng lại bước chân. Nó như là thoáng cái nhớ tới rồi cái gì, trong đôi mắt nó bắn ra hai đạo sâm hàn huyết quang, "Đặng đặng đặng" ở trên hư không bên trong rất nhanh lùi lại mấy bước về sau.

"Loảng xoảng" một tiếng nổ, nắp quan tài đồng khép kín, chín bộ xác rồng khổng lồ lôi kéo quan quách đồng chậm rãi bay lên trời, phá tan cá sấu tổ bày huyết sắc phong ấn, nhập vào tình không chi môn.

*Lăng Du

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Trong quan tài

Trong bóng tối có người ở nhẹ giọng gào khóc, cũng có người tại run rẩy bầy, vừa nhắm mắt sẽ hiện ra cái trán bị xuyên thủng, huyết hoa tung toé, óc chảy ra đáng sợ hình ảnh, như là một hồi ác mộng, hoặc như là 1 cái u linh, trước sau bồi hồi ở trong lòng.

Khó có thể quên bạn học chết thảm cảnh tượng, cái này thể điểm huyết hoa, cái này không cam lòng tuyệt vọng, cái này không cách nào nhắm lại hai mắt, kia tuổi trẻ dung nhan, thỉnh thoảng hiện lên tại trước mắt, bốn năm cùng trường, 13 cái đầy sức sống đích sinh mệnh, tại cùng một ngày vĩnh viễn rời đi.

Lúc này tuy rằng tạm thời an toàn rồi, thế nhưng rất nhiều người căn bản không cách nào bình tĩnh, thậm chí càng thêm sợ hãi, chết thảm bạn học, dữ tợn thân cá sấu, thỉnh thoảng xuất hiện ở trái tim, có thể kiếp này kiếp đều không thể quên.

Quan tài lớn bằng đồng thau bên trong một mảnh đen kịt, có bạn học nữ tại mức nờ, cũng có nam bạn học tại thờ dài, tuy rằng trốn thoát, thế nhưng con đường phía trước mênh mông, khó có thể dự liệu.

Cửu Long kéo quan tài, muốn đến phương nào, nơi nào là bến bờ, nơi nào là thiên đường, quang minh chưa từng nhìn thấy, khổ hải cũng đã vô biên, là dọc theo Thần đi qua cô lộ đang tiến lên sao? Chúng thần nơi hội tụ, đó là thế nào một chỗ. . .

Cho đến qua rất lâu quan tài đồng bên trong mới yên tĩnh lại, dựa theo Địa Cầu trên thời gian mà nói, hiện tại đã là đêm khuya, mọi người mệt mỏi không chịu nổi, tinh thần uể oải, tất cả đều mê man đi vào giấc ngủ.

Không ít người tại trong mộng vẫn như cũ lo nghĩ cùng sợ hãi, trong tay chăm chú cầm lấy di vật của Thần, như là muốn lấy điều này thu được một loại dựa vào cùng cây vào.

Đây là 1 cái dân vật ban đêm, rất nhiều người đều khó có thể yên giấc, thỉnh thoảng bị ác mộng giật mình tỉnh giấc, thậm chí có nữ sinh từ gào khóc bên trong tỉnh lại, không là bọn hần nhu nhược không chịu nổi, mà là tao ngộ quá đáng sợ. Rất nhiều chuyện mặc kệ thật hay giả, nếu như chỉ là nghe nói, bắt luận cỡ nào kinh tởm, cũng không quá là 1 cái cổ sự mà thôi. Nhưng nếu như tự mình trải qua, vậy hoàn toàn là hai việc khác nhau rồi.

Một đám đô thị nam nữ thường ngày sinh hoạt không gì sánh được an nhàn, đột nhiên kinh lịch như vậy một phen thảm liệt sự kiện, đây là một loại khó có thể tưởng tượng tư tưởng trùng kích. Tận mắt nhìn thấy đối với trong truyền thuyết yêu ma, khẳng phệ đồng bạn thi thể, người ở bên cạnh cái người tiếp một người đích cái chết đi, làm sao sẽ không sợ hãi?

Liên ngay cả Bàng Bác như vậy tùy tiện người, cũng khó lấy đi vào giấc ngủ, không phải trong lòng sợ hãi, mà là thỉnh thoảng bị người chung quanh giật mình tỉnh giấc. Diệp Phàm cùng loại như hần, rất khó đi vào giấc ngủ, người ở bên cạnh thỉnh thoảng nói mê, hoặc tại ác mộng bên trong gào khóc, để hần khó có thể yên giấc.

Vén vén qua đi 5,6 giờ, tuyệt đại đa số liền đều đã tỉnh, cho đến lại quá khứ hai giờ, mọi người nổi lòng mới hơi chút bình tĩnh. Lúc này, không biết đồng thau cổ quan tài đang ở xuyên hành hướng vũ trụ nơi nào, mỗi người đều bắt đầu lo lắng hiện thực vấn đề.

Quan quách đồng phi thường vững vàng, không một chút nào rung động, như là từ lâu đình chỉ tại tĩnh vực bên trong, còn có trạm tiếp theo sao? Có thể, khả năng sẽ vĩnh viễn tại vũ trụ cô quạnh nơi sâu xa tiếp tục phiêu hành.

"Chúng ta sẽ tới một nơi như thế nào?"

Gào khóc quá, phát tiết quá, liền ngay cả thiên tính mềm yếu bạn học nữ cũng không thể không bắt đầu suy tư vấn đề này.

"Sẽ tới chúng thần nơi hội tụ sao?"

Tĩnh không cô lộ vì làm tổ tiên khai sáng, ở cái này xa xôi phía trước, có thể thực sự sẽ có Thần, khả năng sẽ tới một cái thần bí thế giới.

"Thần thực sự tồn tại sao? Chúng ta đã nhìn thấy Cửu Long kéo quan tài, nhìn thấy trong truyền thuyết Đại Lôi Âm tự, nhìn thấy thần thoại bên trong cá sấu tổ, hần là không có lý do gì không tin. Thế nhưng, ta vẫn như cũ khó có thể tiếp thu loại này hiện thực, dựa theo ta lý giải, Thần hay là chỉ là một chủng tộc, hay là vẫn đã từng cùng chúng ta cùng ở Địa Cầu."

Làm người hiện đại, hầu như đều không tin thần tồn tại, trước mắt nhưng không được không đối mặt, mà nghe được Vương Tử Văn nói như vậy, thì lại càng dễ làm người ta tiếp thu.

"Hay là, đối với chúng ta mà nói này Thần cũng không xa lạ, có thể liền là nhân loại tự thân tiến hóa một loại kết quả, rất có khả năng là chúng ta nghe nhiều nên thuộc cổ đại nhân vật."

"Bất luận là tiến hóa, vẫn còn là 1 cái đặc thù chủng tộc, nhưng chúng ta không thể không thừa nhận, xác thực có thần linh tồn tại, mà rất hiển nhiên thượng cổ tiên dân từ lâu tại cùng bọn họ giao tiếp."

Đình Thái sơn có ngũ sắc tế đàn, vì làm thượng cổ tiên dân dựng nên, từ lúc vô tận năm tháng trước, liền có Tam Hoàng Ngũ Đế 72 Vương đẳng Thái sơn "phong thiện", này đủ để nói rõ rồi cái gì.

"Hay là, này Thần liền là tổ tiên của chúng ta. . ."

Tam Hoàng Ngũ Đế đều là thần linh thượng cổ nhân vật, truyền thuyết bọn họ bản thân liền là Thần, như vậy có thể tưởng tượng, tại Thái sơn "phong thiện" cũng không phải đơn giản như vậy, có rất nhiều loại khả năng.

Có thể, bọn họ tại hô hoán tỉnh không bên trong sinh mệnh, tại hướng vũ trụ cô quạnh truyền tống một loại tin tức nào đó.

Có thể, bọn họ thực sự có thể phi thiên độn địa, thượng cổ mặt đất đã để cho bọn họ cảm giác đã bị ràng buộc, thiếu rộng lớn, bởi vậy bọn họ đang làm Thái sơn, rồi đi Địa Cầu, tiến vào mệnh môn nơi sâu xa của vũ trụ.

Có thể, Địa Cầu chỉ là 1 cái trạm dịch, là này hoặc người hoặc thần tồn tại ngắn ngủi nghỉ chân địa, là bọn hắn dài dòng sinh mệnh một đoạn lịch trình.

Có thể. . .

Ở cái này muốn xa xôi cổ đại đến tột cùng xảy ra cái gì, không ai có thể đủ nói rõ, tất cả đều chỉ là "Có thể", chỉ có một chút không thể phủ nhận, thượng cổ tiên dân đã mở tính không chỉ môn, thăm dò tiến vô ngần nơi sâu xa của vũ trụ.

"Người thế nào không nói lời nào?"

Thanh đồng cổ đang đã tắt, quan tài đồng bên trong một mảnh đen kịt, mọi người chưa từng có với phân tán, khoảng cách đều rất gần. Ngay Diệp Phàm bên cạnh, người kia dựa vào quan bích, trước sau không phát ra tiếng, này gây nên hấn chú ý.

"Làm sao vậy, còn đang căm ghét việc ta đánh người?" Bằng Bác rất bất mãn, cười lạnh nói: "Người thiếu chút nữa đem Diệp Phàm đẩy ra ngũ sắc tế đàn, hại mất tính mạng của hắn, đánh người một trận xem như là tiện nghi rồi, bằng không thì đem người ném vào thần cá sấu đồng bên trong cũng không quá đáng."

"Uy, tỉnh tỉnh, nói chuyện a." Bên cạnh một người đẩy hấn một bả.

Nhưng mà, khiến người ta không nghĩ đến chính là, người này không chỉ có không có đáp lại, hơn nữa ứng thủ ngã ở trên mặt đất, phát sinh "Phù phù" một tiếng vang lên.

"Người. . . Làm sao vậy? !" Người đẩy hấn thất kinh, sợ đến liên tục lui về phía sau.

Vào lúc này, tất cả mọi người đều cảm giác được dị thường, mặc dù là ngủ say, như vậy ngã lăn trên mặt đất, chỉ sợ cũng hồi tỉnh đến. Nhưng mà, hấn vẫn như cũ vẫn không nhúc nhích, lẳng lặng địa nằm nơi nào, như là một đoạn cây khô giống như.

"Tỉnh tỉnh, mau tỉnh lại!" Bằng Bác tiến lên, đẩy đẩy hấn, thấy hấn còn không tỉnh, lại vỗ vỗ hấn gương mặt, bỗng nhiên cả kinh kêu lên: "Da thế nào như thế lạnh, thân thể cũng có chút trở nên cứng!"

Nghe đến đó, tất cả mọi người đều cảm giác sơn gai ốc, từ đầu lạnh đến chân, một cổ dự cảm không tốt xuất hiện ở trong lòng bọn họ.

Diệp Phàm cảm giác sự tình phi thường không ổn, đưa tay tìm được hấn miệng mũi gian, cuối cùng hấn một trận thất thần, nói: "Chết rồi, từ lâu đã không có hô hấp."

"Cái gì? !" Tất cả mọi người đều kinh kêu lên.

Một người sống sờ sờ thế nào đột nhiên chết rồi? Không lâu trước còn đang nói mê, còn đang chịu đủ ác mộng dẫn vật, hiện tại nhưng không một tiếng động không có tính mạng, thực sự khả nghi.

Quan tài lớn bằng đồng thau bên trong nhất thời một mảnh khẩn trương cùng kiểm chế, trong bóng tối mọi người thở hồn hển, cả người băng lãnh, này quá đột nhiên cùng yêu tà rồi, không cách nào giải thích, tất cả mọi người đều chăm chú cảm trong tay di vật của Thần.

"Sáng lên điện thoại di động, xem hấn rốt cuộc là thế nào chết đi?" Diệp Phàm vừa nói vừa giơ lên chính mình điện thoại di động, mượn ánh sáng yếu ớt về phía trước ngó nhìn.

Đó là nhất trương trắng bạch mặt, hai mắt đột xuất, từng rất lớn, miệng tại hơi giương, có điểm điểm tơ máu tự khoe miệng tràn ra.

"Thực sự chết rồi. . ." Mọi người cut hứng mà lại sợ hãi, đột phát tử vong sự kiện để mỗi người đều cảm giác sau lưng lạnh lẽo, này quan tài đồng bên trong tựa hồ có cái gì đáng sợ gì đó tồn tại.

Mấy cái gan lớn bạn học bắt đầu kiểm tra hấn toàn thân, tương kiểm tra tử vong nguyên nhân.

"Mau nhìn, hấn cái cổ. . ."

Hấn cổ một mảnh tím bầm, nơi nào tràn ngập rồi vết máu, như là bị người ghim chết, từ hồng sắc ấn ký nhìn thấy mà giật mình.

"Quý. . . Quan tài đồng bên trong có quý!" Một người nữ sinh nội tâm sợ hãi, run lên mở miệng, tràn ngập rồi ý sợ hãi.

Nghe đến câu nói ấy, nhất thời để không ít người cảm giác da đầu tê dại, cái này tử hồng sắc ứ ngân cực kỳ giống lệ quý để lại dấu tay, rất giống là bị tươi sống bóp chết.

Nhất là trước mắt mọi người thân ở như vậy một cái quan tài bên trong, liền càng thêm khiến người ta sản sinh đáng sợ hoài nghi cùng liên tưởng rồi, cách đó không xa khẩu này trong quan tài quan như là địa ngục chỉ môn, khiến người ta sợ, rất nhiều người không tự chủ được lùi lại mấy bước về sau.

Diệp Phàm nhủ nhủ mày, đưa tay sờ sờ thì thấy vết hằn, phát hiện hằn kết đều vỡ vụn rồi, nơi nào mềm nhũn, vền vền bị lợn coi như hoàn chỉnh, không có tề lạn. Điểm điểm vết máu ẩn ở trên tay hằn, thoát nhìn yêu điểm không gì sánh được, khiến người ta trong lòng phát lạnh.

"Không phải có quỷ, là bị người giết!" Đúng lúc này, Lưu Vân Chí âm trầm không gì sánh được, nói ra rồi như vậy mấy câu nói, hằn lạnh lùng quét về phía Diệp Phàm.

Bàng Bác nhìn hằn ánh mắt quét về phía Diệp Phàm, nhất thời liếc mắt nhìn hằn, nói: "Người có ý tứ gì?"

"Từ vết thương đến xem, là bị người bóp chết, ai có thể không một tiếng động làm được tất cả những thứ này?" Lưu Vân Chí sắc mặt rất lạnh, nhìn chăm chăm Diệp Phàm cùng Bàng Bác, nói: "Chỉ có cách hằn gần nhất, hơn nữa lực tay lớn đến mức đặc biệt người mới có thể làm được!"

Những này lời vừa ra khỏi miệng, thái độ đã rất rõ ràng, đầu mâu trực chỉ Diệp Phàm, bởi vì hằn lân cận người chết, mà lại thể chất vượt xa người thường, lực tay vô cùng lớn, mọi người đều biết.

"Người nói vậy!" Bàng Bác tức giận, sao lên đại lời âm biến đồng, đã nghĩ đập tới.

Lưu Vân Chí cười nhạt, nhìn hằn nói: "Người muốn giúp người giết ta diệt khẩu sao?"

Diệp Phàm kéo Bàng Bác, ngăn lại rồi hằn xung động.

"Là Diệp Phàm, là hằn giết người!" Trước sau đứng ở Lưu Vân Chí cái này một bên, đã từng vài lần trợ giúp hằn cùng với Lý Trường Thanh nói chuyện tên kia bạn học nữ kinh khủng kêu lên: "Nhất định là Diệp Phàm, hằn đây là tại trả thù, trả thù tại tề đàn lúc suýt nữa bị đẩy ra đi cừ hận!"

Nghe được mấy câu này, những người khác thoáng cái liên tưởng đến không lâu trước chuyện đã xảy ra, có mấy người nhất thời lùi lại mấy bước về sau.

"Không sai, là Diệp Phàm, là hằn giết chết rồi cùng lớp bạn học!" Lý Trường Thanh nghiêng răng nghiêng lợi, nói: "Hay là còn có người ở bên hỗ trợ!"

Bàng Bác nhất thời có một cỗ xung động, tưởng tiến lên, ngoan trừu bọn họ một trận.

"Ông "

Lưu Vân Chí giờ lên trong tay Kim Cương bảo xử, càng phát sinh một tiếng thanh âm kim loại rung động, có cực kỳ yếu ớt quang hoa lưu chuyển ra.

Mọi người cả kinh, trong tay bọn họ di vật của Thần tất cả đều quy về bình thường, không thể tại toà ra quang mang rồi, mà lưu viễn chí Kim Cương xử dĩ nhiên vẫn có thần lực, thực sự ngoài mọi người dự liệu.

"Diệp Phàm người quá hung ác rồi, ngay cả hằn có sai trước đây, nhưng người cũng không nên như vậy hạ tử thù trả thù. . ." Lưu Vân Chí trì Kim Cương bảo xử về phía trước tới gần hai bước.

"Ta nói ta không có sát nhân, các người tin tưởng sao?" Diệp Phàm nhìn quét mọi người.

"Ta tự nhiên tin tưởng!" Bàng Bác cái thứ nhất đứng ra.

"Ta cũng tin tưởng!" Trương Tử Lăng cũng đi tiến lên đây.

Diệp Phàm lại hướng những người khác nhìn lại, nói: "Các người không tin sao?" Sau đó, ánh mắt ở lại trên người Lý Tiểu Mạn.

*lăng Du

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Đối lập cùng lựa chọn

"Hiện tại không là. . . Tin hay không tin vấn đề, mà là người xác thực có. . . Trọng đại. . . Hiềm nghi." Lý Tiểu Mạn bên người Cade lấp ba lấp bắp nói ra như vậy một câu nói.

Bàng Bác nhất thời trừng mắt lên, nói: "Quỷ lòng vàng người có ý tứ gì? Người dựa vào cái gì cho rằng nhân là Diệp Phàm giết."

"NO, ta không phải chủ quan. . . Cho rằng, ta là đang nói. . . Khách quan sự thực. Ta cũng không nói gì hần là. . . Hung thủ, ta chỉ tại kể rõ một sự thực, hần hiềm nghi. . . Rất lớn." Cade nghiêm trang cùng cũ kỹ hình dạng, chăm chú phân tích nói: "Luru Vân Chí nói. . . Có lý, Diệp Phàm cùng người chết có xung đột, có mưu sát. . . Động cơ. Hơn nữa, lý. . . Rất gần, có xuất thủ. . . Điều kiện."

Hần tuy rằng nói không thể nào có thứ tự, nhưng tất cả mọi người nghe rõ ràng rồi ý tứ của hắn, chính như rất nhiều một cây gân người phương Tây giống như, đem sự thực luận sự.

"Quý, người chân không thông đạo lý đối nhân xử thế, rất rõ ràng sự tình, không nên khiến cho như luận chứng số học định lý dường như, một cây gân!"

"Cái gì là. . . Quý?" Người nước ngoài Cade cảm thấy lẩn lộn, nói: "Ta nghe được người nói. . . Vài lần rồi, cái gì. . . Ý tứ?"

"Người chính là quý, một cây gân, không thêm nói với người nữa." Bảng Bác tức giận, không phản ứng hần rồi, sau đó quay đầu nhìn về phía Lý Tiểu Mạn, nói: "Người vì sao không nói lời nào, người hần là đối với Diệp Phàm hiểu rất rõ ba?"

Lý Tiểu Mạn duyên dáng yêu kiều, tại điện thoại di động ánh sáng yếu ớt tôn lên hạ, như một đóa tươi mát mỹ lệ liên hoa, trong bóng đêm tỏa ra mùi thơm thoang thoảng, nằng sắc mặt bình tĩnh tự nhiên, nhẹ nhàng mở miệng nói: "Từ trong lòng mà nói, ta không tin Diệp Phàm là hung thủ, thế nhưng hiện tại hần xác thực có hiềm nghi. . ."

"Lý Tiểu Mạn!" Bảng Bác phi thường tức giận, đem nằng đích tên giáo rất nặng, cắt đứt rồi lời nói của nằng, nói: "Người thật đúng là tuyệt tình, ta không thể ngờ rằng người sẽ nói ra nói như vậy, ai không tin đều có thể, chỉ có người không được! Người khác không biết Diệp Phàm, người vẫn không biết sao? Bất kể các người đã biệt lý rồi, nhưng người cũng không có thể tuyệt tình như vậy ba, người là tướng tại Diệp Phàm trong lòng trên sát muối sao?"

"Ta cũng không có cái khác ý tứ, ta chỉ là ở nói một sự thực mà thôi." Lý Tiểu Mạn rất bình tĩnh, dung nhan đẹp dễ, trắng nõn như ngọc, nằng hơi chút nhũ nhũ mảy, nói: "Ta căn bản không có nhằm vào ai, ta chỉ là muốn nói, hung thủ dám giết người, như vậy liền không gì không dám làm, chúng ta trước mắt đều rất nguy hiểm. Ta hi vọng khách quan một ít, mà không phải chủ quan nắm quyền, trên thực tế Diệp Phàm hiềm nghi rất lớn, mà ở đây những người khác cũng đều có một chút hiềm nghi."

Bảng Bác cười lạnh nói: "Nói cho cùng Diệp Phàm hiềm nghi lớn nhất, người không tin hần, hà tất nói nhiều như vậy!" Hắn tăng tăng quay đầu, nói: "Ta đúng là nhìn lầm người rồi, quá khứ người quyết định sự tình rất khó thay đổi, bằng hữu ai đều không thể khuyên bảo người, hiện tại mới hiểu được người tính cách không phải quả đoán kiên quyết, mà là tuyệt tình."

Đúng lúc này 1 cái có chút khản trương, gần như khiếp nhược thanh âm nhỏ giọng nói: "Ta. . . Ta tin tưởng Diệp Phàm, ta tin tưởng hần. . . Không phải hung thủ." Là cái kia sinh hoạt không như ý bạn học nữ, nằng thân thể gầy yếu, phi thường nhu nhược, cúi đầu đi ra, có vẻ có chút khản trương cùng bất an.

Nguyên bản đơn thuần vui sướng thiếu nữ, bởi mấy năm gần đây sinh hoạt không như ý, cả người đều trở nên rất không tự tin, không nữa ánh mặt trời xán lạn, ở trước mặt mọi người nói chuyện đều không phải thông thuận như thế, có vẻ lo lắng bất an.

Cái này cũng là tại bạn học tụ hội lúc Diệp Phàm đối với nằng cảm giác sâu sắc đồng tình tới nguyên nhân chủ yếu.

Bảng Bác đồng Diệp Phàm như thế, đối với cái này khiếp nhược bạn học nữ lòng có đồng tình, quá khứ tại trường học lúc rõ ràng không phải cái dạng này, nằng bình thường cùng Diệp Phàm còn có hần nói đùa, nói cười như châu, 3 người quan hệ phi thường tốt, ở cùng nằng rất dễ làm người ta cảm giác được vui sướng.

"Liễu Y Y cảm tạ người!" Diệp Phàm cười đối với nằng gật đầu.

"Không cần cảm ơn, ta tin tưởng người sẽ không giết người. . ." Liễu Y Y thanh âm nhu nhược, điều này làm cho nhân rất là thương hại, lo lắng đứng ở nơi đó.

"Không phải hần còn có ai?" Lý Trường Thanh cảm giận không ngớt, nói: "Ngoại trừ Diệp Phàm ở ngoài, ai còn có sát nhân động cơ? Hần đây là tại tra thù."

Đứng ở Luru Vân Chí bên cạnh cái kia bạn học nữ cũng lần thứ hai mở miệng nói: "Diệp Phàm người thế nào có thể nhẫn tâm như vậy, cái này nhưng là quen biết hiểu nhau rồi bốn năm bạn học a!"

"Ta nói lại lần nữa, ta không giết người." Diệp Phàm đối mặt chức trách, bình tĩnh vô ba, phi thường trấn định, nói: "Người có thể hoài nghi ta, nhưng tại sự tình không có điều tra rõ ràng trước, thỉnh không nên trực tiếp hướng ta trên người bát nước bẩn."

"Sự thực rành rành trước mắt, người cùng người chết hầu như lần lượt, khoảng cách gần nhất, người khác không có cách nào vòng qua người giết chết hần mà không bị người phát hiện, cũng chỉ có người đối với hần có động cơ gây án!"

Bảng Bác tính tình rất trùng, tới không nhìn được giận, cả giận nói: "Người giảng điểm đạo lý có được hay không, tại sự tình còn không có kết luận trước, không nên trước hướng người khác trên đầu đổ chậu phân. Ta đúng là không rõ, tốt nghiệp lúc ấy nói thật dễ nghe người cùng Luru Vân Chí chia lý, nói khó nghe chính là Luru Vân Chí không thêm chú ý chút nào địa quảng người, cho người hận đến phát điên. Thế nào hiện tại lại hận không thể dán tại trên người hần, vì hần khua chiêng gõ trống trợ uy rồi?"

"Người. . . Người đây là ác độc nhân thân công kích!" Tên này bạn học nữ khí đích sắc mặt trắng bệch, thân thể đều đang run rẩy, lấy tay chỉ vào Bảng

Bác.

"Công kích? Đúng, công kê!" Bàn Bác là 1 cái không bao giờ chịu thiệt chủ, có đôi khi miệng xác thực rất độc, nói: "Ta cái này gọi là lấy độc trị độc, gặp người nói tiếng người, gặp quý nói tiếng quý, thấy cóc, tùy tiện mấy cái nước bọt chấm nhỏ chết đuối nó!"

"Người. . ." Tên kia bạn học nữ thân thể run rẩy, khí đích nói không ra lời.

Lưu Vân Chí sắc mặt âm trầm, nói: "Được rồi, Bàn Bác người vẫn là nam nhân mạp, nói những này có ý tứ sao?" Trong tay hắn Kim Cương bảo xử lượn lờ vài đạo thật nhỏ hào quang, trong bóng đêm đặc biệt bắt mắt, nhắc nhở mọi người nó nắm giữ tuyệt đối uy hiếp lực, nếu như phát sinh xung đột, sợ rằng không ai có thể mà đối kháng.

Bàn Bác cũng giận tái mặt, nói: "Bởi vì hung thủ không phải Diệp Phàm, mà các người tại càn quấy, ta đây là tại gây ông đập lưng ông."

Diệp Phàm tự ánh mắt tự Lý Tiểu Mạn trên người đảo qua, sau đó nhìn phía những người khác, lúc này có 3 người bạn học đi lên trước, nói: "Chúng ta tin tưởng Diệp Phàm không giết người."

Hơn nữa Liễu Y Y, Trương Tử Lăng, Bàn Bác, thoáng cái có sáu người đứng ở Diệp Phàm bên này, tính cả chính hắn nói cộng 7 người, mà trước mắt tổng cộng có 16 người may mắn thoát nạn, tin tưởng Diệp Phàm người hầu như nhanh chiếm được rồi phân nửa nhân số.

Lâm Giai phi thường đẹp, vóc người duyên dáng, trời sinh mặt phượng đề nàng tự nhiên mà vậy hơn rồi một cổ quyến rũ khí chất, ngay cả là ở trước mặt loại này bầu không khí ở giữa, nàng mặc dù đang bình tĩnh mở miệng nói chuyện, nhưng vẫn như cũ có vẻ có chút xinh đẹp cùng mỉa mai.

"Ta cũng hiểu được không có khả năng là Diệp Phàm, chúng ta đều lý giải hắn tính cách, hắn không là như thế này tàn nhẫn người, chưa bao giờ sẽ tính toán những chuyện nhỏ nhặt với người khác cái gì. . ."

Lý Trường Thanh không thích, cắt đứt rồi lời nói của nàng, nói: "Ngoại trừ hắn còn có thể có ai, chúng ta mọi người ở đây ai sẽ giết người, ai sẽ có loại ý nghĩ này?"

Bàn Bác lúc đó liền phát hỏa, trừng mắt nói: "Lý Trường Thanh người vẫn có thể hay không lại thiếu đạo đức điểm, vẫn có thể hay không sẽ tìm ra chút lý do, lại bắt một ít nước bẩn? Ta rất muốn đem khối biển đồng này đặt tại mặt của người trên, loại lời nói vô đoán như thế mà người cũng nói ra được sao?"

"Ta mặc kệ người!" Lý Trường Thanh khí đích xoay qua đi, thẳng đến lúc này hắn vẫn mặt mũi bầm dập, tại bên trên tế đàn ngũ sắc lúc hắn bị Bàn Bác tấu không nhẹ.

"Ta cũng tin tưởng Diệp Phàm, hắn không phải là loại người như vậy, sẽ không làm ra sự việc độc ác như thế." Lúc này, Vương Tử Văn đi tới, lựa chọn tin tưởng Diệp Phàm.

Chu Nghị từ đầu đến cuối đều như là một người đứng xem, nhưng lúc này cũng đã làm ra lựa chọn, nhìn một chút Lưu Vân Chí trong tay thần huy lóe ra Kim Cương bảo xử, lại nhìn một chút thông dong tự nhiên Diệp Phàm, nói: "Chúng ta không thể dễ dàng có kết luận ai là hung thủ, ta tin tưởng Diệp Phàm sẽ không hại chết bạn học."

Giờ khắc này, tuyệt đại đa số mọi người đứng ở Diệp Phàm bên này. Hắn biết có mấy người là thật lòng, mà có mấy người nhưng là thông qua sát ngôn quan sắc, cho rằng hắn đối mặt Lưu Vân Chí Kim Cương bảo xử như vậy trấn định, nhất định có điều vị "Con bài chưa lật", là gần như lựa chọn mang tính đầu cơ.

"Không phải Diệp Phàm nói là ai, lẽ nào hung thủ là chúng ta ở giữa một người khác sao?" Lưu Vân Chí lạnh mặt lại, nhìn chăm chăm Diệp Phàm, sau đó lại nhìn về phía Bàn Bác.

"Thu hồi tư thế của người, đừng tưởng rằng người nắm một cây phát quang chày gỗ, người khác liền sợ người." Bàn Bác chẳng hề để ý, rất là hùng hổ, nói: "Ta nắm khối này không phát quang biển đồng như thường có thể phách tàn người!"

Lưu Vân Chí sắc mặt nhất thời trở nên âm trầm, dùng sức nắm chặt Kim Cương bảo xử, về phía trước tới gần ba bước!

Diệp Phàm một bả kéo muốn xông lên Bàn Bác, sau đó đối mặt mọi người, chăm chú mà lại nghiêm túc không gì sánh được, nói: "Ta có thể nói cho đại gia, hung thủ không phải chúng ta ở giữa bất luận cái gì một người."

*Lăng Du

Chương 25: Thần âm như chuông

"Cái gì?!"

Tất cả mọi người đều thất kinh, bọn họ tin tưởng Diệp Phàm không phải làm việc vô ích, nhất định là đã phát hiện cái gì. Ngay cả là Lý Trường Thanh, còn có Lưu Vân Chí bên người tên kia chuyên môn nhắm vào Diệp Phàm bạn học nữ cũng đều biến sắc, khăn trương nhìn quanh bốn phía.

Diệp Phàm vừa mới đem mọi người hết thấy biểu hiện xem hết ở trong mắt, toàn bộ trong quá trình biểu hiện như bình hồ tĩnh thủy, đến cũng lý giải tới rồi ai là thật lòng, ai là giả ý. Thẳng đến lúc này mới bắt đầu vì làm chính mình chứng minh thuần khiết, nói thẳng ra 1 cái then chốt tính điểm đáng ngờ.

"Các ngươi có thể thân thủ kiểm tra hần yết hầu, hầu kết nát bấy, người khí lực lớn hơn nữa, cũng không có khả năng làm được."

Có người ngồi xổm xuống, thân thủ đụng vào sau chứng thực rồi Diệp Phàm lời nói, mà càng nhiều người thì lùi sau rồi vài bước, đối mặt không rõ từ thi trong lòng tràn ngập hân ý. Không phải người làm hại chết địch, cái này là vật gì vậy? Mọi người tất cả đều lạnh cả sống lưng.

"Diệp Phàm ngươi biết cái này là vật gì vậy mà, nó có thể hay không. . . Cũng tìm tới chúng ta." Có người run lên mở miệng hỏi đạo,

Thi thể trên cổ cái này từ hồng sắc ứ ngân cực kỳ giống lệ quý để lại dấu tay, nghĩ tới đây, không ít ánh mắt người không tự chủ được hướng khẩu này trong quan tài quan nhìn lại.

"Chúng ta cũng không có thoát khỏi thần cá sấu. . ."

Nghe tới Diệp Phàm nói ra như vậy một câu nói, tất cả mọi người đều kinh tủng, vững vàng nắm trong tay di vật của Thần, khăn trương nhìn quét chu vi.

Có một vị bạn học nữ mang theo khóc nức nở, nói: "Là cái kia trấn áp tại Đại Lôi Âm tự hạ cá sấu tổ cùng vào được sao?"

Đó là 1 cái cái thể đại yêu, chính là Phật đà thân thủ trấn áp, mọi người tuy rằng vẹn vẹn thấy được nó chốc lát phong thái, nhưng đủ để cả đời đều khó mà quên được, cái loại này lay động bầu trời kinh khủng uy thế, không gì sánh được.

"Không có khả năng, nó chưa cùng tiến đến, không phải nó!" Lý Trường Thanh sắc mặt trắng bệch, trong tay hần đã không có di vật của Thần, khăn trương không gì sánh được đi theo Lưu Vân Chí bên người, gắt gao nắm Kim Cương bảo xử.

"Ta cũng không nói gì là cá sấu tổ theo vào đến, ý tứ của ta là nói, quan tài lớn bằng đồng thau bên trong hỗn vào được cá sấu nhỏ." Nói đến đây, hần ngồi xổm xuống, lấy điện thoại di động ánh sáng yếu ớt chiếu vào từ thi trên mặt, nói: "Hần thần sắc tràn ngập rồi kinh khủng, hai mắt đột tỉnh, chết không nhắm mắt, cùng ly chúng ta mà đi mặt khác 13 người bạn học từ vong lúc biểu tình giống nhau như đúc."

"Ta ở cái này bản sách cổ tịch ký bản trông được đến liên quan với thần cá sấu ghi chép, ngoại trừ đối với của nó hình thể có miêu tả ở ngoài, vẫn ký có 'Thần cá sấu phệ nhân, liên hồn mang thân, tâm cụ phách tán'." Diệp Phàm trong tay cổ đẳng bát kê đã tắt, nhưng vẫn như cũ bị hần vững vàng cầm lấy, tựa hồ tại phòng bị cái gì, nói: "Này không phải vừa khớp, loại này từ trạng cùng lúc trước 13 người bạn học tương đồng, cùng sách cổ bên trong ghi chép tương đồng, tại sợ hãi bên trong hồn phi phách tán. Nhất định là có thần cá sấu tại tác loạn."

Diệp Phàm không kiêng kỵ đây là một bộ tử thi, bài mờ của hần khẩu, quả nhiên tại trong miệng phát hiện 1 cái lỗ máu, hướng về phía trước nói thẳng xương sọ. Mọi người nhất thời cảm giác cả người lạnh lẽo, cái kia thật nhỏ lỗ máu, cùng chết đi này bạn học trên người vết thương giống nhau như đúc,

Cũng chỉ có thần cá sấu loại này đáng sợ sinh vật mới được dễ dàng xuyên thủng nhân thể, ở bên trong cán hầu kết tự nhiên không thành vấn đề.

Quan tài lớn bằng đồng thau bên trong dĩ nhiên có thần cá sấu tiến vào, rốt cuộc có mấy cái? Di vật của Thần mất đi thần huy sau còn có thể phủ chống đỡ được, điều này làm cho mọi người trong lòng thấp thỏm bất an.

"Nói như vậy, thần cá sấu còn đang trong cơ thể hần?"

"Rất khó nói." Diệp Phàm lắc đầu.

"Còn đang hần trong cơ thể, hần trong ngực có cái gì nhúc nhích!" Trương Tử Lăng đột nhiên kêu lên, chỉ vào từ thi trước ngực.

"Phốc "

Một đóa huyết hoa toát ra, 1 cái quen thuộc dữ tợn sinh vật tại từ thi ngực lộ ra lạnh lạnh đầu, chính là 1 cái dài mười cm thần cá sấu, nó hóa thành một đạo ô quang vọt lên, thẳng đến Diệp Phàm cái trán mà đi.

"Bang "

Diệp Phàm phản ứng cấp tốc, lấy đồng đẳng đáng ở trước người, vài viên yếu ớt sao Hoả bắn ra bốn phía mà ra, này thần cá sấu thể lương kêu thảm thiết, bị một viên sao Hoả bắn trúng, hầu như bị xuyên thủng, tung bay rồi đi ra ngoài.

"Đương "

Bàng Bác cũng mau tay nhanh mắt, luân động Đại Lôi Âm tự biến đồng, hung hăng phách trên mặt đất, nhẹ nhẹ thần quang bắn ra, lấy biến đồng đem cái này thần cá sấu tạp thành thịt nát.

"Lư Vân Chí người bây giờ còn có nói cái gì có thể nói?" Bàng Bác trì biến đồng, đối với Lư Vân Chí chất vấn.

"Ta quá xung động rồi, nhưng ai có thể nghĩ đến sẽ có 1 cái thần cá sấu tiến vào quan tài đồng bên trong." Lư Vân Chí không không lại nói nhiều nữa, càng không có xin lỗi, sự tình phát triển đến bây giờ, gần như đối chọi gay gắt, lại làm thấp tư thái đã không cần phải.

"Ba "

Đúng vào lúc này, Bàng Bác đột nhiên xuất thủ, 1 cái bàn tay lớn hung hăng giết quá khứ, kết rắn chắc thực bỏ vào rồi Lư Vân Chí trên mặt.

Ở cái này trong quá trình, Kim Cương bảo xử còn có Đại Lôi Âm tự biến đồng đồng thời lưu chuyển ra điểm điểm lơ mờ quang hoa, va chạm cùng một chỗ, đem hai người bao phủ. Thế nhưng, tất cả những thứ này cũng không có thể ngăn cản cái kia lòng bàn tay, Lư Vân Chí mặt bị trù kết rắn chắc thực, khoe miệng tại chỗ liền chảy ra rồi nhẹ vết máu.

"Xin lỗi, ta cũng vậy quá xung động rồi." Bàng Bác hướng lưu viễn chí chế nhạo nói.

"Người . . "

Mọi người vội vàng ngăn ở hai người gian, phòng ngừa bọn họ xung đột, Lư Vân Chí sắc mặt âm trầm không gì sánh được, cầm trong tay Kim Cương bảo xử liền muốn xông lên, nhưng nhớ tới vừa mới biến đồng cũng có điểm điểm thần huy lưu chuyển ra, hẳn cuối cùng vẫn là nhịn xuống.

"Hư "

Diệp Phàm đột nhiên làm 1 cái chó có lên tiếng tay thế, sau đó hướng về trung tâm khẩu này trong quan tài quan ngóng nhìn mà đi, như là tại lắng nghe cái gì. Sau một lúc lâu sau Diệp Phàm hướng mọi người hỏi: "Các người nghe được cái gì rồi sao?"

Tất cả mọi người đều lấy làm kinh hãi, bởi vì bọn họ cái gì cũng không có nghe được. Diệp Phàm lộ ra thần sắc nghi hoặc, cuối cùng hẳn chậm rãi hướng về khẩu này dài bốn mét tiểu quan tài đồng đi đến.

Giờ khắc này, hẳn trong lòng cái này viên hạt bồ đề bỗng nhiên phát nhiệt, để hẳn trong lòng ấm áp, vậy chính là vào lúc này hẳn nghe được càng thêm rõ ràng thanh âm

Hắn không tự chủ được, đưa tay xoa hướng khẩu này trong quan tài quan, mặt trên che kín rồi ri đồng xanh, điều khắc rồi không ít viễn cổ tiên dân cùng Thần, phát ra một cỗ cỗ phác mà lại tang thương khí tức.

Vào đúng lúc này, hẳn cảm giác trong lòng hạt bồ đề như là vì hẳn mạnh mẽ mở ra rồi nhất phiên môn, để hẳn lĩnh nghe được một loại cực kỳ đặc biệt thanh âm.

Lúc đầu cái loại này thanh âm vẫn rất nhỏ, sau đó dĩ nhiên càng ngày càng hạo lớn lên, Diệp Phàm trong lòng hạt bồ đề cũng càng ngày càng nóng bỏng.

Cây bồ đề, lại tên là trí tuệ thụ, giác ngộ thụ, tư duy thụ, truyền thuyết Phật đà đó là tại một gốc cây dưới cây bồ đề thành Đạo. Diệp Phàm hạt bồ đề có thiên nhiên sinh thành Phật đà đồ, hoàn toàn do tự nhiên hoa văn tụ hợp mà sinh, hiển nhiên không phải bình thường.

Trước mắt thanh này cổ phác mà lại thần bí đồng thau cổ quan tài, truyền ra thanh âm càng ngày càng lớn lao, như là đại đạo thiên âm, hoặc như là huyền diệu chí lý.

"Thiên chi đạo, tồn có thừa mà bỏ không đủ. . . "

Thần bí đại đạo thiên âm, lúc đầu câu đầu tiên chính là bắt nguồn từ Đạo Gia điển tịch bên trong danh ngôn, nhưng mà kế tiếp nhưng là chưa từng nghe thấy huyền ảo cổ kinh, khó có thể minh của hẳn ý.

Hạo đại mà lại thâm ảo thanh âm, tựa như từ cái này viễn cổ hồng hoang xé rách bầu trời truyện đăng mà đến, cuối cùng như hoàng chuông đại lý giống như tại Diệp Phàm bên tai rung động, truyền vào hẳn trong lòng.

*Lăng Du

Chương 26: Cổ đại tinh không đồ

Diệp Phàm tay vịn đồng thau cổ quan tài, thân như bóng trắng trong mặt hồ yên ả, không nhúc nhích chút nào địa đứng ở nơi đó, có một cổ siêu trần thoát tục khí tức dao động ra, vào đúng lúc này hắn thoát nhìn phiêu dật xuất trần, như là trích tiên không dính bụi phàm trần sẽ tùy thời thuận gió mà đi.

Mà hần lúc này nội tâm thế giới vẫn chưa như thân thể như vậy yên tĩnh, đại đạo thiên âm, như vực sâu biển lớn, thâm ảo mênh mông, mỗi một chữ vang lên, đều như hải băng uyên liệt, vang vọng trong thiên địa.

Như là viễn cổ tụng kinh, hoặc như là hồng hoang Thần cầu khẩn, cuộn cuộn không dứt, cắt phá tuyên cổ bầu trời, chậm rãi chảy vào Diệp Phàm nội tâm, để hần tâm hải rung động, tâm tư pháp phòng, không biết bản thân đang ở nơi nào.

Xa xa, mọi người thấy hần yên tĩnh bất động, đều lộ ra vẻ không giải thích được, không biết xảy ra cái gì, vèn vèn cảm giác được hần như không dính một hạt bụi trích tiên, có một loại trong sáng tinh khôi, mờ ảo xuất thế khí chất.

Diệp Phàm cả người dừng ở nơi đó, thần âm như chuông, xa xưa mà hạo đại, tối nghĩa khó hiểu, căn bản không rõ ý nghĩa của nó. Một lúc sau như đổi một vực sâu địa ngục, một lúc sau lại như đi vào Thần tịnh thổ, các loại mặc danh cảm thụ nổi lên trái tim, để hần cảnh giác cùng mê man.

Loại này huyền ảo thần âm cũng không dài dòng, ngược lại, tích tụ như kim, tổng cộng mới là không quá ngàn ngui mấy trăm từ mà thôi, rất có đại đạo đơn giản, phồn hoa tan mất, bình đạm quy chân cổ phác cảm giác.

Hoàng chuông đại lữ thiên âm một lần lại một lần vang lên, mỗi một chữ rơi vào Diệp Phàm nội tâm đều là trước như rung động son hà kích động, sau đó lại như trên biển trắng sáng yên tĩnh. Mấy trăm cái chữ cổ đã rõ ràng chạm trở tại Diệp Phàm trong lòng, thế nhưng thần âm không dứt, vẫn như cũ không ngừng quanh quẩn ở bên tai hắn.

Ở trong quá trình này, Diệp Phàm trong lòng hạt bồ đề âm áp không gì sánh được, để hần cả người đều âm áp, chính là bởi của nó duyên có, Diệp Phàm mới nghe được chủng loại huyền diệu chí âm.

Truyền thuyết, cây bồ đề có thể mở ra nhân chi thần tính, giác ngộ bản thân, bắt giữ đạo vận trong thiên địa. Rất hiển nhiên, này viên chôn ở Đại Lôi Âm tự trước dưới cổ thụ bồ đề hạt bồ đề lai lịch phi phàm.

Tại Diệp Phàm yên tĩnh bất động lúc những người khác đều sinh ra nghi hoặc, có người kiến nghị giật lại Diệp Phàm, dù sao hần phù tại một cái đồng thau cổ quan tài trên, này vô luận như thế nào đều khó có thể khiến người ta sản sinh tốt liên tưởng.

Bàng Bác vây quanh Diệp Phàm vòng vo hai vòng, thấy hần cũng không có bất luận cái gì thống khổ thần sắc, ngược lại trên người có một cổ xuất trần khí chất, mà lại trong lúc phảng phất, này cái quan tài đồng có một cổ Thần khí tức tại tràn ngập.

Cuối cùng, Bàng Bác không có hành động thiếu suy nghĩ, mà là ở một bên bảo vệ, lẳng lặng chờ đợi.

"Không có yêu nghiệt trên người, bám vào thân thể hần trên rồi ba?" Lý Trường Thanh nhìn chăm chăm đồng thau cổ quan tài, lại nhìn Diệp Phàm, nói như vậy.

Những người khác nghe vậy nắm chặt rồi trong tay di vật của Thần, mà lại có mấy người không tự chủ được lùi lại mấy bước về sau, thần bí cổ quan tài tràn ngập rồi không biết, khiến người ta bất an.

"Cái mông quyết định đầu, không hướng Diệp Phàm trên người bát nước bản người sẽ từ a, người là cái gì tư tưởng, trong đầu đều là ý nghĩ gì?" Bàng Bác từ trong lòng không tiếp đãi hần, từ tại ngũ sắc tế đàn đối lập tới nay, đối phương một mực nhắm vào hần cùng với Diệp Phàm, bởi vậy hần nói chuyện cũng không chút khách khí.

"Được rồi, không nên sảo rồi." Chu Nghị hơi nhú nhú mày, sau đó nhìn quét tứ phương, nói: "Trước mắt vẫn chưa thể xác định này quan tài lớn bằng đồng thau bên trong còn có hay không thần cá sấu, chúng ta cẩn thận một ít, tỉ mỉ tìm tòi một phen."

Những người khác sau khi nghe được trong lòng nhất thời căng thẳng, đây là tình hình thực tế, nếu đã phát hiện 1 cái thần cá sấu, khó bảo toàn không có cái thứ 2 cùng cái thứ 3, thậm chí càng nhiều. Này liên quan đến đến mọi người sinh tử, đã có 14 người bởi vì thần cá sấu mà mất tính mạng, loại này dù tợn mà lại đáng sợ sinh vật khiến người ta sợ.

Mọi người cũng không có quá phân tán, vèn vèn phân rồi hai tổ, mục đích là có thể phối hợp với nhau, sáng lên điện thoại di động, nắm chặt di vật của Thần, bắt đầu tại hôn ám bên trong tìm tòi.

Thế nhưng, tìm khắp mỗi một góc, thẳng đến hai tổ nhân lần thứ hai hội hợp cũng không có phát hiện gì. Ngay cả như vậy, mọi người cũng không dám phớt lờ, quan tài đồng rất lớn, như vậy trống trải, tàng mấy cái thần cá sấu không bị phát hiện trắc trắc có thừa. Còn nữa, khó bảo toàn không có thần cá sấu leo lên tại chỗ cao trên vách quan tài, này địa phương một mảnh hắc ám, căn bản không cách nào thấy rõ.

"Cảnh giác nhiều hơn một chút, chúng ta cẩn thận phòng bị là không bao giờ sai." Lâm Giai nhắc nhở mọi người, đồng thời trấn an nói: "Nghĩ đến mặc dù là còn có thần cá sấu, nó đối với chúng ta trong tay phật khí cũng rất kiêng kỵ, bằng không thì từ lâu lần thứ hai đột kích giết chúng ta rồi."

Đột nhiên, mọi người nghe được một loại kỳ dị thanh âm, tuy rằng rất yếu ớt, hầu như không thể nghe thấy, nhưng cũng chấn động tâm thần người! Có tiếng trống tựa hồ đang ở từ xa xôi thời không truyền đến, nặng nề mà tràn ngập bi thương, sau đó lại có chuông vang vang lên, bi thương tràn ngập, mờ ảo mà chân thực.

"Đến từ nơi nào thanh âm?"

Tất cả mọi người đều thất kinh, nhìn quanh bốn phía, nhưng cũng cái gì cũng không có phát hiện.

Dáng vẻ già nua nặng nề tiếng trống cùng bi thương chuông vang, tựa hồ là xuyên thấu vách quan tài mà ra, điều này làm cho nhân cảm giác sồn gai ốc.

"Này. . . Sẽ không phải là cổ đại đế hoàng hạ táng lúc ai khúc ba?"

Đột nhiên, càng nhiều thanh âm truyền đến, như là có vô tận ai điệu thanh âm, hàng vạn người đều tại vì làm một người lễ tang mà làm lễ cùng cầu khẩn.

Chuông tang minh hưởng, ai cổ trệ trệ, phảng phất một hồi vô hạn đại lễ tang hiện ra ở mọi người trước mắt, trong thiên địa có vô tận biến người đều tại cực kỳ bi ai cùng cầu xin.

Đúng lúc này, liên tiếp chín tiếng cao vút long ngâm đột nhiên vang vọng bầu trời, rung động non sông, truyền khắp mặt đất, như là có một bức chân thực hình ảnh chạm trở vào lịch sử tình không bên trong. . .

Trong nháy mắt này, tất cả mọi người đều sản sinh rồi một loại cảm giác kỳ dị, tựa hồ tận mắt chứng kiến rồi một vị cổ hoàng quân lâm mặt đất bao la, tung hoành thiên hạ trăng cảnh, sau đó là một hồi quy mô không tiền khoáng hậu đại lễ tang.

Kỳ thực cũng không có hình ảnh, tất cả những thứ này đều là nghe được này long ngâm, nghe được mang mang biến người cầu xin sau sản sinh liên tưởng. Mọi người rất nhanh thanh tĩnh lại, cái loại này mờ ảo ai điệu thanh âm còn đang lượn lờ, để mọi người cảm giác lưng lạnh lẽo.

"Chúng ta trong tay di vật của Thần lần thứ hai phát quang rồi. . ."

Lúc này, thần huy rơi ra, mọi người trong tay phật khí đều tại toả ra quang mang, nhưng cũng không phải khôi phục rồi thần lực, mà là tại gần như khô kiệt dường như trôi đi quang hoa. Ngàn vạn đạo thần huy lưu chuyển mà ra, toàn bộ hướng về quan tài lớn bằng đồng thau vách quan tài phóng đi, nhập vào này cổ lão hình chạm khắc bằng đồng thau bên trong.

Trên vách quan tài bao trùm đầy lục sắc rì đồng xanh, nhưng cái khó lấy che giấu này người dân thời thượng cổ cùng viễn cổ Thần, giờ khắc này bọn họ đều trong suốt lấp lánh, như là muốn sống lại rồi giống như, mà này man thú cùng thần cảm hình chạm khắc cũng đều trở nên trông rất sống động, những này thái cổ đồng khắc tràn ngập rồi nhất cổ lực lượng thần bí.

"Mau nhìn, mảnh này tình không hình chạm khắc đang loé lên. . ."

Tất cả mọi người đều phát giác rồi nơi nào dị thường, đó là lớn nhất một mảnh thái cổ đồng khắc, là một mảnh mệnh mỏng tình không, lúc này hết thấy tình thần đều tại lỏng lẻo. Mà làm vì làm bối cảnh mờ vách quan tài thì lại không có bất luận cái gì biến hóa, như đen kịt bầu trời đêm, đúng như xán xán tình không hiện lên rồi đi ra.

"Mảnh này tình không hình chạm khắc trên có 1 cái dây nhỏ đang loé lên, cái này sẽ không phải là chúng ta đi qua tình không cổ lộ ba?"

Mọi người tiến lên vây xung quanh, cùng quan sát, tới tập nói, đều lộ ra sự kinh hãi.

Mảnh này tình không đồ biển lớn như hải, vô số tình thần nhỏ bé như bụi bặm, nhưng trong đó vẫn còn là có một chút đặc biệt tình thần đặc biệt sáng ngời, so với cái khác đầy sao muốn bắt mắt rất nhiều, thu hút sự chú ý.

"Này bảy viên tình thần đặc biệt sáng ngời, tựa hồ là Bắc Đẩu thất tinh!"

Nghe được Vương Tử Văn nói như vậy, mọi người tất cả đều nhìn chăm chú, ở cái này cái hư hư thực thực tình không cổ lộ phía trước, Bắc Đẩu thất tinh quang hoa lờ lờ, đặc biệt làm người khác chú ý.

Vẫn có rất nhiều cùng Bắc Đẩu thất tinh giống như sáng ngời tình thần, tỉ mỉ nhận rõ sau số ít mấy người lộ ra sự kinh hãi.

Chu Nghị không chỉ có tướng mạo nho nhã, cũng xác thực đọc quá rất nhiều thư tịch, tại chỗ liền nhận ra rồi này đặc biệt sáng ngời tình thần, nói: "Này đều là Trung Quốc cổ đại tinh tú."

Trung Quốc cổ đại cảm tình không chia làm một số khu vực, khác nhau tình vực không có cùng tên gọi, có thể dùng tam viên tứ tượng nhị thập bát tú đến khái quát chu thiên tình đồ.

Mà trước mắt thái cổ đồng khắc, chính là dựa theo như vậy phân chia phương pháp, đặc biệt đánh dấu rồi một ít phi thường nổi danh tình thần.

"Xem qua mảnh này tình đồ, nhìn nữa cái kia tình không cổ lộ, thực sự là không thể không khiến người ta kinh thán. Cổ nhân tại phân chia tình không đồ

lúc hơn nửa cũng không phải mê tín gây nên, khác nhau tinh tú đại biểu cho khác nhau tinh vực, tựa hồ có cực kỳ đặc biệt cùng ý nghĩa trọng đại. . ."

"Không sai, trước mắt đến xem tựa hồ cùng tinh không cổ lộ có quan hệ. Có thể vẫn khả năng cùng nơi bắt nguồn sinh mệnh có quan hệ. . ."

Tất cả mọi người rất giật mình, hơn nửa ngày đều nói không ra lời.

"Mau nhìn, tinh không đồ trên cái này lóe sáng dây nhỏ tại kéo dài, lẽ nào đại biểu cho chúng ta đi tới phương hướng, là tinh không cổ lộ kéo dài tới cùng thể hiện?"

"Này dây nhỏ đang ở vô tuyến tiếp cận Bắc Đẩu thất tinh!"

Mọi người một trận đờ ra, bọn họ nguyên bản tại Địa Cầu Thái sơn trên, nhưng mới qua đi bao lâu thời gian, càng có khả năng đã nhanh tiếp cận Bắc Đẩu thất tinh! Này quả thực tựa như ảo mộng, phi thường không chân thực.

Lấy nhân loại trước có khoa học kỹ thuật mà nói, ngay cả phi hành mấy trăm vạn năm cũng không có khả năng đến Bắc Đẩu thất tinh phụ cận, căn bản khó có thể thực hiện, khoảng cách quá xa xôi rồi!

Tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm, trong lòng cực kỳ chấn động.

"Tại Bắc Đẩu thất tinh phía trước, còn có một viên ngôi sao càng sáng hơn————— Tử Vi tinh, chúng ta nơi cần đến có thể hay không là mảnh tinh vực này một viên hành tinh ni? Phải biết rằng Tử Vi tinh tại cổ đại có đặc biệt ý nghĩa." Có người đưa ra suy đoán như vậy, bởi vì Tử Vi tinh tại đây phiên tinh không đồ trên xác thực rất óng ánh, là chói mắt nhất tinh thần một trong.

"Này rất khó nói, khả năng còn có thể đi tới càng xa xôi hơn tinh vực."

Đúng lúc này có người kêu sợ hãi: "Cái kia lóe sáng dây nhỏ không ở lan tràn, định ở tại nơi nào, là Bắc Đẩu thất tinh chỗ tinh vực!"

Cùng lúc đó, mọi người cảm giác quan tài lớn bằng đồng thau mãnh liệt rung động lên, như là thiên điều địa động giống như.

"Chúng ta tựa hồ đạt đến điểm kết thúc rồi. . ."

"Lẽ nào thực sự đi tới chúng thần nơi hội tụ?"

"Có thể hay không là trong truyền thuyết Tiên Giới. . ."

"Có thể sẽ gặp trong truyền thuyết đích nhân vật."

"Đọc theo Thần khai sáng tinh không cổ lộ, đi tới tới hạn, rốt cuộc đều sẽ là một thế giới như thế nào? !"

Mọi người trong lòng đều khẩn trương không gì bằng, đồng thời lại tràn ngập rồi chờ mong, bọn họ cũng lại không muốn tại quan tài đồng bên trong tiếp tục ở lại rồi.

*Lăng Du

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Thái cổ cấm

Vũ trụ mệnh môn, tinh không vô ngần, rất nhiều khoa học gia suy đoán, Địa Cầu có thể là nơi bắt nguồn sinh mệnh duy nhất.

Tại quá khứ trong mấy chục năm, nhân loại tiến hành rồi vô tận suy đoán, cũng phóng lên không rất nhiều tàu thăm dò vũ trụ, muốn tìm kiếm sinh mệnh ở ngoài Địa Cầu. Nhưng mà thăm thủy tinh không, khó lường vũ trụ, như là một mảnh cổ quanh bãi tha ma, trống trơn lạnh lẽo, là vịnh hằng băng lãnh cùng hắc ám, căn bản dò xét không đến bất cứ cái gì sinh mệnh tín hiệu.

Vũ trụ thực sự quá rộng lớn rồi, căn bản không có phần cuối, lấy nhân loại hiện nay khoa học kỹ thuật trình độ phóng ra tàu thăm dò vũ trụ, ngay cả có thể thoát khỏi tinh hệ dẫn lực, mãi mãi không ngừng nghỉ chạy đi xuống mấy trăm vạn năm, mấy ngàn vạn năm, cũng khó lấy đạt đến bến bờ tinh không.

Hay là, hôm nay có thể trọng viết liên quan với tình không thăm dò lịch sử rồi, có nhân loại đi tới tình không bến bờ, vượt qua mấy chục, hơn trăm ức năm ánh sáng khoảng cách, đã trải qua nhân loại cực hạn lịch trình.

Chỉ là tất cả những thứ này khó có thể bị Địa Cầu trên nhân loại biết được, sẽ không có ai tin tưởng, càng không có ai sẽ hoan hô cùng chúc mừng.

Chín bộ xác rỗng khổng lồ lôi kéo đồng thau cổ quan tài, đi tới bến bờ tình không, xuyên việt vào Bắc Đẩu thất tinh chỗ mảnh này tình vực!

Vậy chính là vào lúc này Diệp Phàm tỉnh táo lại, bàn tay rời đi khẩu này đầy lực sắc rí đồng xanh trong quan tài quan, mấy trăm cái chữ cổ chạm khắc ở hần nội tâm, tối nghĩa khó hiểu, thâm ảo khó lường, như là vĩnh viễn cũng không cách nào xóa đi rồi, thẳng đến lúc này huyền ảo thần âm mới biến mất hoàn toàn.

Đại đạo đơn giản, tích tụ như kim, tất cả kết thúc, như phồn hoa tan mất, bình đạm quy chân.

Diệp Phàm suy nghĩ xuất thần, lẩm bẩm: "Đạo trời là lấy chỗ thừa bù vào chỗ thiếu. . ."

"Diệp Phàm ngươi không sao chứ?" Bằng Bác thân thiết hỏi.

"Ta không sao."

Ở trong quá trình này quan tài lớn bằng đồng thau trước sau tại liệt rung động, tất cả mọi người đều cảm giác trời đất quay cuồng, mọi người biết Cửu Long kéo quan tài rốt cục sắp đến điểm cuối.

Lúc này, trên vách quan tài này thái cổ đồng khắc toả ra thần huy, khởi động một mảnh màn ánh sáng mờ lung, trung hoà rồi một cổ không cách nào tưởng tượng lực đánh vào, cự quan rốt cục chậm rãi ổn định lại.

Tại cuối cùng ầm ầm một tiếng rung động bên trong, quan quách đồng nắp quan tài lệch khỏi vị trí, tầng tầng lướt xuống hướng một bên, quan tài đồng ngã ngửa trên mặt đất.

"Quang minh!"

"Ta thấy được quang minh!"

"Là quen thuộc quang minh thế giới!"

Quan tài lớn bằng đồng thau bên trong rất nhiều người nhện không được kêu lớn lên, trước mắt không nữa là Huỳnh Hoắc cổ tỉnh trên hôn ám cùng với khắp nơi huyết sắc thể lương. Không khí trong lành thổi vào mặt, thậm chí còn mang theo bùn đất khí tức cùng hoa cỏ thơm ngát, tự nhiên khí tức toát lên ở xung quanh, bên ngoài là 1 cái trần ngập bùng bùng sinh cơ quang minh thế giới.

Mọi người toàn bộ đứng lên, rất nhanh hướng về cự quan ở ngoài phóng đi, nhìn thấy trước mắt, một mảnh mỹ lệ cùng xinh đẹp tuyệt trần.

Lúc này, bọn họ đang đứng ở một tòa không cao không lùn trên đỉnh núi, có thể nhìn ra xa phía trước cảnh sắc.

Xa xa là liên miên pháp phòng tú lệ ngọn núi, giai mộc xanh um. Đỉnh núi ở gần là hình thù kỳ quái nham thạch cùng cứng cáp cổ mộc, còn có to bằng thùng nước dây leo lâu năm như Cầu Long quay quanh, càng có như đệm lục thảo cùng thơm ngát hoa dại, trần ngập sức sống cùng sinh cơ.

Đồng sao Hoà hôn ám cùng tĩnh mạch so sánh với, nơi này không thể nghi ngờ là một mảnh thiên đường an lành.

"Thật tốt quá, chúng ta rốt cục thoát khỏi hắc ám cùng cô quạnh, đi tới như vậy một mảnh mỹ lệ thần thổ."

"Rốt cục không cần lại hoảng sợ cùng chịu sợ rồi!"

Rất nhiều người đều đang hoan hô, có mấy người thậm chí vui mừng quá mà khóc lên, trải qua một loạt tử vong cùng đau khổ, rốt cục đi tới một mảnh sinh động cùng tự nhiên thế giới.

"Hôn môi ánh mặt trời, đối với chính mình nói, muốn tiếp tục sống cho thật tốt. . ." Thậm chí, khôn khéo mà xinh đẹp mỹ lệ Lâm Giai đều cảm động thành cái dạng này.

Bằng Bác đứng ở đỉnh núi trên hướng về phương xa rống to: "Rốt cục một lần nữa gặp được thái dương, bất kể đã không phải lúc trước cái kia, thế nhưng ta vẫn như cũ muốn lớn tiếng nói ta thu được cuộc sống mới rồi!"

"Loãng xoảng "

Đột nhiên, mọi người phía sau quan tài lớn bằng đồng thau phát sinh một tiếng thanh âm kim loại rung động, thoáng cái tác động rồi mọi người thần kinh, tề xoát xoát quay đầu lại quan sát.

Chín bộ xác rỗng khổng lồ có hơn nửa phần thân thể động ở dưới vách núi, quan tài đồng cũng khoảng cách vách núi không có bao xa, lúc này chín bộ như sắt thép Trường Thành long thi (xác rỗng) đang ở chậm rãi hướng dưới vách núi trượt, quan tài đồng cũng bị kéo chậm rãi trượt về phía trước.

"Ừ ừ ừ"

9 cái xác rồng khổng lồ còn có khẩu này đồng thau cổ quan tài cùng đỉnh núi sự trượt lúc phát sinh ừ ừ tiếng vang, cuối cùng nhanh hơn tốc độ rơi xuống cái này trên dưới thẳng tắp vách đá!

Tất cả mọi người đều kinh ra một thân mồ hôi lạnh, đỉnh núi một bên dĩ nhiên vách núi dựng đứng, nếu như nắp quan tài mở lúc bọn họ không có rất nhanh lao ra, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Chín bộ xác rồng khổng lồ cùng đồng thau cổ quan tài rơi xuống vách núi sau, rất lâu cũng không có phát sinh bất luận cái gì rơi xuống đất tiếng vang, điều này làm cho mọi người hai mặt nhìn nhau, phi thường giật mình.

Lúc này, đã không có quan tài lớn bằng đồng thau ngăn trở tầm mắt, có thể rõ ràng thấy vách núi bên này cảnh tượng.

"Lẽ nào chúng ta đứng ở một tòa siêu cấp khổng lồ miệng núi lửa trên?" Rất nhiều người đều lộ ra kinh sợ.

Bởi vì, cái gọi là dưới vách núi dựng đứng càng là sâu không thấy đáy hố lớn.

"Không phải miệng núi lửa, không có khả năng có núi lửa to như thế."

Xem xét tỉ mỉ có thể phát giác, tổng cộng có chín tòa núi lớn liên tiếp lẫn nhau, vờn quanh thành 1 cái không gì sánh được cực lớn thâm cốc. Dựa theo lẽ thường mà nói, đây hẳn là 1 cái trống trải sơn cốc, có thể liếc mắt liền nhìn tới đáy mới đúng, bởi vì chín tòa ngọn núi cũng không phải là cao vót trong mây.

Nhưng mà, nhìn xuống phía dưới nhưng tối om một mảnh, căn bản không có phần cuối, như là trực tiếp xuyên thủng rồi địa ngục Hoàng Tuyền đường, thâm sâu khó lường.

Chín tòa ngọn núi vờn quanh thành vực sâu như là vô chừng mực, chín bộ xác rồng khổng lồ cùng đồng thau cổ quan tài rơi xuống về phía sau, trước sau không nghe thấy bất cứ tiếng vọng nào, phẳng tựa như vĩnh viễn cũng không cách nào rơi đến phần cuối.

"Rốt cuộc sâu bao nhiêu, thực sự là khó có thể tưởng tượng!"

"Đây là nơi nào, thế nào sẽ có như vậy một chỗ cực lớn vực sâu. . ."

Mọi người kinh nghi bất định, loáng thoáng cảm thấy thế giới này cũng không như mặt ngoài thoát nhìn như vậy an lành yên tĩnh.

Diệp Phàm quan sát xong bốn phía cảnh vật sau, nói: "Các người phát hiện rồi mà, nơi này cũng không có ngũ sắc tế đàn, chúng ta như là trực tiếp từ trên trời giáng xuống rơi ở chỗ này, mà không phải từ tinh không chỉ môn bên trong xuất hiện."

Nghe được hắn nói như vậy, tất cả mọi người đều cả kinh, lúc này mới chú ý tới quả thực không có ngũ sắc tế đàn. Thế nhưng rộng lớn đỉnh núi cũng không có bị quan tài đồng đập đổ nát, thậm chí không có hố lớn xuất hiện, chỉ là mở ra rồi vài đạo khe lớn mà thôi.

Nếu như đúng là từ trên trời giáng xuống rơi đập ở chỗ này, lực đánh vào là khó có thể tưởng tượng, thế nhưng ngọn núi căn bản không có gặp bị thương nặng vết tích, sự tình phát ra dị thường.

"Không có ngũ sắc tế đàn, chúng ta vì sao lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ là trong truyền thuyết vũ trụ thả neo mà, mắc cạn ở tại nơi này?" Cái này chê cười một điểm cũng không êm tai, không có ai lộ ra ý cười, tất cả đều nhìn quét bốn phía, sau đó trở nên trầm tư.

"Nơi nào có nửa khối tám bia đá. . ." Đúng lúc này, Trương Từ Lăng đột nhiên kêu lên.

Trên đỉnh núi có một mảnh đồng đá vụn, còn có vài cọng cứng cáp cỏ mọc, làm bạn vài cọng to bằng thùng nước dây leo lâu năm, ở cái này dây leo điệp nhiều gian, có nửa diện bề gãy tám bia đá ngã ở nơi nào, nhân công đánh bóng vết tích rất rõ ràng.

Mọi người rất nhanh bước qua, giật lại dây leo khô, phát đi bia vỡ trên cành khô lá héo, nhất thời cảm giác được phong cách cổ dạt dào, mặt trên có khắc 3 cái chữ cổ, bút lực hùng hậu trầm ngưng, cứng cáp như rồng, chảy năm tháng khí tức, cũng không biết tồn tại đã bao nhiêu năm.

"Viết là cái gì?" Rất nhiều người đều không nhận ra.

Diệp Phàm nhận rõ rồi rất lâu, vẫn như cũ có chút không xác định, nói: "Tựa hồ là 'Thái cổ cấm' ba chữ."

"Thái cổ cấm, có ý tứ gì, căn bản không nói liền." Chúng người không cách nào phỏng đoán ra ý nghĩa.

"Đây là một khối gãy vỡ tám bia đá, phía dưới hẳn là còn có chữ, nhưng là bị vỡ vụn sau đã không có cách nào hoàn nguyên." Bằng Bác giật lại dây leo, nhỏ cổ đại, ở nơi nào phát hiện rồi rất nhiều đá vụn, như là bị một đòn sấm sét mà nát.

"Cái này 3 cái chữ cổ hẳn là tòa này vực sâu hoặc là ngọn núi tên." Chu Nghị lộ ra suy tư thần sắc, nói: "Có thể cùng 'Cấm' liên kết tự cùng từ thực sự không phải rất nhiều, có khả năng nhất chính là mặt sau tiếp theo 1 cái 'Địa' tự."

"Như vậy liền đứng lên chẳng phải là 'Thái cổ cấm địa'?" 1 cái bạn học liền lên bốn chữ, sau khi đọc ra trong nháy mắt biến sắc, những người khác cũng

đều nhúu mày.

Tên này thực sự khó có thể khiến người ta sinh ra liên tưởng tốt đẹp, rất nhiều người đều mơ hồ trở nên lo lắng.

"Này vực sâu phụ cận hơn nửa không là cái gì tịnh thổ cùng Thánh Địa. . ." Có người nói rằng.

Đâu chỉ không phải tịnh thổ cùng Thánh Địa, nếu như đúng như bị văn ký như vậy, sợ rằng không phải nơi tốt lành gì.

"Các ngươi có chú ý đến không, phụ cận tựa hồ không có gì điều thú, quá an tĩnh rồi!" Vương Tử Văn so sánh thận trọng, cảm giác được không đúng.

"Xác thực như vậy!" Mọi người cùng gật đầu.

Nơi này có hoa, có cỏ, có dây leo, có thụ, mặt ngoài thoát nhìn sinh cơ bừng bừng, nhưng tỉ mỉ quan sát nhưng phát hiện rất dị thường, chu vi dĩ nhiên không có bất luận cái gì động vật. Ngọn núi to lớn như vậy, nghe không được điều gọi thú hống, nhìn không thấy sâu kiến hoạt động vết tích, tĩnh đến gần như tĩnh mạch!

Cỏ mọc trên không có thiên minh, trên cỏ không có châu chấu, trên bầu trời không có phi điều, có chỉ là yên tĩnh không tiếng động.

Bảng Bác phi thường lạc quan, nói: "Mặc kệ thế nào nói, nơi này có xanh um thảm thực vật, hoàn cảnh như vậy đủ để cho chúng ta sống sót. Ngoài ra nơi này có bị văn, viên tinh cầu này trên nhất định có nhân loại, ta không tin như thế mỹ lệ thế giới sẽ là 1 cái cô quạnh tử địa."

"Ai nói không có động vật, ai nói trên bầu trời không có phi điều, các ngươi xem. . ." Diệp Phàm tại đây lúc có mới phát hiện, tay chỉ về nơi xa xôi phía chân trời.

Viễn không, tựa hồ có 1 con hùng ưng đang xoay quanh, phi thường đặc biệt, bởi vì nó cả người dĩ nhiên ánh vàng rực rỡ, ngay cả cách xa nhau rất xa, vẫn như cũ có thể cảm giác được cái loại này huyền lệ, như là hoàng kim đúc mà thành, toàn thân có kim quang long lánh.

Lúc này, kim sắc hùng ưng hướng cái này khu vực bay một khoảng cách, càng ngày càng rõ ràng rồi, sau đó nó đột nhiên lao xuống hướng ở giữa một mảnh rừng núi. Một lát sau lại phóng lên cao, lợi trao bên trong đã hơn rồi một con mồi, hướng về xa xa một mảnh vách núi bay đi.

"Ta. . . Ta không có nhìn lầm ba? !" Thấy này nhất cảnh tượng sau, từ trước đến nay tùy tiện Bảng Bác tại chỗ bắt đầu nói lắp.

Những người khác cũng gần như hoá đá, như tượng đất giống như ngưng tắc sừng sờ, quả thực không thể tin được hai mắt của mình.

"Ta thế nào cảm giác. . . Cái này kim sắc hùng ưng lợi trao hạ. . . Tựa hồ trao chính là 1 con voi lớn a?" Lý Trường Thanh cũng lắp bắp, cảm giác miệng khô lưỡi khô.

"Không phải tựa hồ, mà là căn bản là!" Vương Tử Văn tiếp nhận hần lời nói, nói: "Có thể nắm lên 1 con voi lớn, thực sự là không thể tưởng tượng! Có thể tưởng tượng cái này kim sắc hùng ưng lớn đến mức nào. . ." Nói đến đây hần không khỏi có chút lú lờ.

Rất rõ ràng vừa mới tất cả mọi người phán đoán sai lầm, bởi khoảng cách quá mức xa xôi, phán đoán sai rồi của nó thể tích, cái này hẳn là 1 con siêu cấp khổng lồ kỳ dị ác điều.

Diệp Phàm nhìn kỹ viễn không, nói: "Không có khả năng có lớn như vậy con ưng lớn, nó cả người vàng óng ánh, long lánh kim sắc quang huy, thể hình cực lớn vô biên, cực kỳ giống trong thần thoại truyền thuyết Kim Sí Đại Bàng!"

Nghe được mấy câu này, ở đây mọi người lại là hoá đá một lúc.

*Lăng Du

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Trái cây thần bí

Trong rất nhiều sách cổ đều có đề cập tới Côn Bằng, loài chim trong truyền thuyết, như phần Hoang kinh ở trong (Thần Dị kinh) cùng với (Thủy Kinh chú) đều có miêu tả về nó, trong đó nổi danh nhất chính là (Tiêu dao du) của Trang Chu.

"Có loài cá ở Bắc Minh, tên là Côn. Côn to lớn không biết đến bao nhiêu ngàn dặm. Nó hoá thành chim, lại gọi là Bằng. Cánh của Bằng không biết dài bao nhiêu ngàn dặm. Mỗi khi nó vỗ cánh bay, liền giống như mây che kín bầu trời."

Trang tử lấy giọng văn khí thế bàng bạc, phóng túng như đại dương mênh mông, phác hoạ ra hình tượng một con thần điều vỗ cánh liền bay xa chín vạn dặm, khiến người đọc không thể không kinh thán.

Rất hiển nhiên miêu tả này có chút không phù hợp lẽ thường, thần điều cho dù lớn đến mức nào cũng không có khả năng có thể hình như vậy, đây là một loại miêu tả cực kỳ khoa trương của cổ nhân. Nhưng mà ở trong rất nhiều tài liệu cổ đại khác cũng đều có ghi chép về bằng điều, hơn nữa rất nhiều sách cổ đều khẳng định không thể nghi ngờ rằng chim Bằng có tồn tại, mặc dù là không phải lớn đến mấy ngàn dặm như trong truyền thuyết, điều này lại khiến người ta không thể giải thích được.

Việc này khiến người ta sản sinh rất nhiều liên tưởng, liệu ở thời cổ đại xa xưa có hay không có một loại thần điều tên là "Bằng" từng tồn tại?

Mấy người Chu Nghị nhìn chăm chú vào cái bóng vàng như vàng ròng đúc nên đang dần dần biến mất ở sau một vách núi, trên mặt khiếp sợ không gì bằng.

"Thần điều trong truyền thuyết à!" Không ít người sau khi hết choáng váng đã phát ra lời kinh thán, đây là một loại chấn động phát ra từ nội tâm, bởi dễ dàng xé rách một con voi lớn, vụt lên một cái liền bay lên cao, dễ dàng giống như nhắc lên một con thỏ con, thể hình to lớn của nó khiến người ta phải cứng lưỡi, còn sức mạnh khủng khiếp của nó khiến người ta trợn mắt há hốc mồm.

Cade tỏ ra nghiêm trang, lấp ba lấp bắp nói rằng: "Con chim khổng lồ này. . . là một con ác điều chân chính, đây là 1 cái. . . sinh vật mới, là 1 cái. . . Phát hiện vĩ đại."

"Té sang một bên!" Bằng Bác đối với tên người nước ngoài ngốc nghếch này bắt đầu cảm thấy hết chỗ nói, giờ là lúc nào rồi mà vẫn còn lấy ánh mắt khoa học để xét sự vật cơ chứ, ít ra cũng nên nghĩ lại làm sao mà đến được nơi này.

"Thái độ tốt một chút, Bằng Bác ." Lý Tiểu Mạn lộ ra thần sắc khó chịu, lông mi dài run rẩy, con ngươi mờ lệ liếc mắt nhìn hắn.

"Ta còn chưa nói ngươi. . ." Bằng Bác nhẹ giọng nói thăm một câu.

"Chúng ta rốt cuộc là đã đi tới một thế giới như thế nào?" Sau khi bình tĩnh trở lại, tất cả mọi người đều không thể không tự hỏi vấn đề này.

Phi hành ở bên trong vũ trụ cô quạnh, sau đó đi tới khu tĩnh vực Bắc Đẩu thất tinh, tiến vào một thần bí thế giới như thế này, lẽ nào bọn họ thực sự đã đi tới nơi hội tụ của chúng thần?

Làm sao mới có thể tiếp tục sinh tồn, đây là vấn đề mà hiện nay tất cả mọi người đều đang lo lắng, con đường phía trước hoàn toàn mờ mịt, tất cả đều cần có sự suy nghĩ chu toàn.

Rất nhiều người đều nắm chặt di vật của Thần trong tay, thế nhưng hết thảy phật khí giờ khắc này đều đã lờ mờ không ánh sáng, thậm chí có mấy cái đã bị nứt, xuất hiện nhiều vết rạn, xem ra đã bị hỏng hoàn toàn rồi.

Điểm thần lực cuối cùng bên trong các di vật của Thần là bị đồng thau quan tài cổ hấp thu, lúc này không có thần huy lưu chuyển nữa, nắm ở trong tay so với nắm đồng vụn đều không khác nhau là mấy. Thế nhưng tất cả mọi người đều không vứt bỏ đi, họ đặt hi vọng vào di vật của Thần có thể tích tụ thần huy một lần nữa, để tương lai sau này sử dụng, nếu là có thể chữa trị được, nó sẽ là chỗ dựa lớn nhất của bọn họ.

"Ừng ục "

Không biết là cái bụng của ai kêu lên, không ít người đều cảm thấy rất xấu hổ, con người dù sao cũng phải ăn uống, vệ sinh, rất nhiều người bước chân đi tìm kiếm chỗ bí ẩn để giải quyết.

"Đến chết cũng muốn sĩ diện. . ." Bằng Bác bĩu môi xem thường, nói: "May mà ta đã dự kiến trước, ở Thiên cung đi chỉ trên sao Hoả để lại vết tích vĩ đại của ta, ta nghĩ cho dù mấy trăm năm nữa qua đi, nó cũng sẽ trở thành một trong những thu hoạch lớn nhất của nhân loại khi tìm kiếm tinh không!"

"Phốc "

Diệp Phàm vừa mới uống ngụm nước vào miệng đã phun sạch ra ngoài, bình nước khoáng trong tay cũng chỉ thiếu chút nữa là rơi xuống đất.

"Huynh đệ ngươi khi ta uống nước có thể bốt nói mấy câu như vậy được không, sẽ chết người đó."

Người bên cạnh thực sự là đã chịu không nổi hai người bọn họ, bước chân đi xa ra chỗ khác, tất cả mọi người đều vô cùng xấu hổ, ai nấy tự đi giải quyết vấn đề của mình.

Sau khi Bằng Bác thấy thần thái của mọi người bèn cười ha ha, sau đó có ý hướng một chỗ nào đó ho khục khục mấy tiếng, tỏ vẻ là sắp đi tới, nhất thời để người ở sau cây lớn run run một trận, giải quyết vấn đề của bản thân cũng bắt đầu không thuận lợi.

Bằng Bác cười hai tiếng hắc hắc, sau đó ngồi xổm xuống, nhặt lên hai hòn đá liền ném ra ngoài, phía sau bụi dây leo xa xa nhất thời truyền đến tiếng kêu phẫn nộ của Lý Trường Thanh: "Ai a, ai thiếu đạo đức như thế a?" Đồng thời nương theo tiếng hừ lạnh tức giận của Lưu Vân Chí.

Thấy người kia lại nhặt lên một hòn đá, muốn hướng về phía Lý Tiểu Mạn rồi đi mà ném, Diệp Phàm vội vàng vừa cười vừa ngăn cản hẳn.

Thấy mọi người lần lượt đi ra, Bàn Bác lập tức làm ra một bộ hình dạng nghiêm trang, sau đó liền kéo Diệp Phàm bắt đầu chuyển động ở trên đỉnh núi, muốn nhìn một chút có quả đại gì có thể ăn hay không.

Tuy rằng Diệp Phàm ở bên trên tế đàn ngũ sắc trên sao Hoả thu được một túi thi thể thần cá sấu, thế nhưng không tới thời khắc máu chốt, hai người thực sự không muốn phải chịu đựng cảm giác buồn nôn khi ăn nó.

"Nơi nào có một ao nước." Bàn Bác bỗng nhiên có phát hiện.

Ở mấy chục mét phía trước, vài cọng dây leo già to bằng thùng nước vờn quanh một khối đất trống, ở giữa là một cái ao nước rộng một mét vuông, nước chảy ồ ồ, giống như là cam lộ thần tiên.

Ở bên cạnh ao nước có mấy chục cây nhỏ cao hơn một thước, phiến lá to lớn, xanh biếc ướt át, giống như bàn tay người, tựa có mấy người tí hon nhiều tay đứng ở đó. Trên đỉnh mỗi cái cây nhỏ đều có một trái cây đỏ rực, giống như quả anh đào, nhưng đều lớn bằng quả trứng gà.

Diệp Phàm cùng Bàn Bác xuyên qua dây leo, bước nhanh qua, rất xa liền đã ngửi thấy được hương thơm nồng nặc, nhất thời thiếu chút nữa làm hai người chảy cả nước dãi. Dù sao đã một ngày một đêm không ăn gì, bụng đã rỗng tuếch từ lâu, nếu như vẫn không tìm ra thức ăn, hai đành chuẩn bị ăn thịt cá sấu rồi.

"Thật là thơm, từ trước tới nay chưa từng gặp loại trái cây nào thơm như vậy."

Càng đi tới gần hương quả càng thơm lừng, cho dù là loại rượu ủ ngàn năm cũng không thể sánh nổi.

"Quả thơm nồng nặc như thế, có thể có độc không?" Hai người đều không chắc chắn, bởi vì càng điễm lệ mê người, thường thường càng độc.

"Mặc kệ rồi, trái cây thơm ngát như thế, ngay cả là có độc ta cũng nguyện ý nếm thử, dù sao ta cũng không muốn ăn mấy con bò sát ghê tởm đã từng chui qua chui lại ở trong óc người kia."

"Thế thì người ăn thử trước, thân thể người cường kiện, nếu mà có độc thì chắc chắn là vẫn sống được."

"Ta cảm thấy người mới là da dày thịt béo, bách độc bất xâm, thích hợp thử độc hơn."

Hai người đều phi thường coi mò, ngay cả đã đi tới một thế giới hoàn toàn lạ lẫm, cũng không hề sàu mi khổ kiểm, trái lại càng là đem sự lạc quan ra để đối mặt với sự thật.

Diệp Phàm tháo xuống một quả trái cây đỏ rực, nắm nó ở trong tay thoát nhìn phi thường mê người, long lanh sáng sủa, như là ngọc thạch màu đỏ tạo thành.

Lúc này Bàn Bác cũng hái một trái cây đỏ tươi sáng sủa, nói: "Không được, loại mùi thơm này quá mê người rồi, ta nhìn không được rồi, ném trước."

"Đề ta ném trước tốt hơn."

Hai người hầu như đồng thời nhẹ nhàng cắn một cái, trong chớp mắt sau khi vỏ trái cây màu đỏ long lanh vỡ ra, nhất thời chỉ cảm thấy được một cỗ mùi thơm ngào ngạt ngan ngát vờn đến ngũ tạng lục phủ, tràn ngập quanh người.

"Mỹ vị a!" Bàn Bác hận không thể đem đầu ngón tay đều nuốt vào, nước quả chảy chậm chậm, đỏ au, hương khí lượn lờ, toả ra khắp nơi.

"Chưa bao giờ được ăn trái cây nào ngon như vậy, chẳng lẽ là do quá đói bụng?" Sau khi hai người ăn xong quả thứ nhất, đợi chốc lát, chỉ cảm thấy tinh lực dồi dào thêm nhiều, cũng không thấy không khoẻ.

"Không có độc."

"Thế thì còn chờ gì nữa, tiếp tục đi!"

Hai người ngồi ở bên cạnh ao nước, bắt đầu ăn như hùm như sói, nước bắn tung toé. Họ đói bụng đến mức độ đã hận không thể nuốt cả lưỡi của mình, chứ nói gì là đối mặt trái cây hương vị ngọt ngào như vậy.

Bất quá mỗi người chỉ ăn 4 quả liền ngừng lại, Diệp Phàm nói: "Mang cho YY và Trương Từ Lăng mấy quả."

"Ừm, bọn họ chắc là cũng đói còn cào rồi."

Loại cây nhỏ cao hơn một thước này đều xanh tươi ướt át, rất bắt phàm, nhưng mỗi cây đều chỉ có một trái cây, vây quanh tuyến tri tổng cộng mọc ra 13 cái cây như ngọc bích, lúc này cũng đã chỉ còn lại năm quả đỏ rực lấp lánh trái cây rồi.

Bàn Bác dùng sức hít một hơi, cúi người xuống quay về cái ao đang chảy nước ồ ồ nghe một lát, nói: "Kỳ quái, nước ao này tựa hồ cũng có một chút mùi hương."

Diệp Phàm nâng lên một ít nước suối, ngửi thấy mùi thơm ngát lớn vồn, tuy rằng chỉ hơi nhàn nhạt, nhưng đúng là có tồn tại, bèn nói: "Những cây nhỏ này có thể sinh ra trái cây kì lạ như vậy, có lẽ hơn nửa là bởi cái ao này."

Bàng Bác uống vài ngụm nước lớn, nói: "Có vị ngọt nhàn nhạt, đáng tiếc vậy chỉ là mùi vị khá đặc biệt mà thôi, sau khi uống xong không có cảm giác gì." Hắn đem nước bên trong mấy cái bình nước khoáng đổ hết ra, sau đó đem loại nước suối có mùi thơm nhàn nhạt này đựng vào .

Hai người ở đây nghỉ ngơi chốc lát, ăn trái cây, uống một ít nước suối, sau đó tháo xuống 5 trái cây còn lại. Lúc đi trở về chạy Bàng Bác thấp giọng nói: "Người có cảm giác được hay không, sau khi ăn xong trái cây, tựa như hết sạch một môi , giờ ta chỉ cảm thấy tinh lực dồi dào."

Diệp Phàm cũng đang cảm thấy kỳ quái, nghe vậy lập tức gạt đầu, nói: "Trái cây màu đỏ này xem ra đúng là không bình thường."

Vào lúc này, tất cả mọi người đều giải quyết xong vấn đề của mình, có người đang nhìn ra xa xa, kiểm tra địa hình, có người tụ tập lại thương lượng nên đi đường nào.

Khi Diệp Phàm cùng Bàng Bác đi tới, nhất thời truyền đến từng trận mùi thơm ngào ngạt thơm ngát, thoáng cái hấp dẫn toàn bộ ánh mắt của mọi người, không ít người đều không tự chủ mà nuốt một ngụm nước bọt, rất nhiều người đã cảm thấy đói bụng từ lâu.

"Cho người này Y Y, ăn mau đi." Bàng Bác nhét vào trong tay Liễu Y Y hai trái cây đỏ au , dưới ánh mặt trời lóe ra sáng quang mang lấp lánh.

Lý Trường Thanh đứng ở cách đó không xa, ngửi thấy mùi thơm mê người này, nhất thời nhịn không được nói: "Bàng Bác các người tìm thấy trái cây ở chỗ nào, nhanh chia cho mọi người đi, ai cũng đói sắp chết rồi."

Nói đoạn hắn liền tiến lên, không đem hề xem chính mình là người ngoài, tựa hồ đã quên chuyện vừa không lâu trước đây hắn mới ác ý nhắm vào Diệp Phàm, suýt nữa hại chết hắn. Sau đó bèn đưa tay chộp về ba quả trong tay Bàng Bác.

*Lăng Du

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Nộ

"Người thật đúng là ngựa không biết mặt mình dài, trâu không biết sừng mình cong(*), chưa thấy qua người mặt dày như người." Bàng Bác đẩy ra bàn tay của hắn, liếc mắt nhìn hắn, đem ba cái phiêu dật hương thơm trái cây thu lại.

"Người thế nào có thể nói lời như vậy?" Lý Trường Thanh mặt mũi có chút không nhịn được, giận tái mặt nói: "Chúng ta là bạn học, cộng đồng đi tới một cái thế giới lạ lẫm, hắn là giúp đỡ lẫn nhau mới đúng. Hiện tại tất cả mọi người rất đói bụng, tìm được đồ ăn hắn là lấy ra đại gia đồng loạt chia sẻ, lẽ nào người muốn ăn mảnh?"

"Ta phi, người vẫn không biết xấu hổ nói loại lời đó?" Bàng Bác cười lạnh nói: "Là ai tại quan tài đồng bên trong vụng trộm ăn chocolate, khi đó người thế nào không nghĩ đến 'Đại gia' hai chữ này? Hiện tại đến làm ra một bộ hiên ngang lắm liệt hình dạng rồi, đừng buồn nôn ta, thấy người so với thấy thần cá sấu cái loại này loài bò sát vẫn làm cho ta phản cảm. Tể ra một bên, mặc kệ người!"

Lý Trường Thanh nhất thời bị nghẹn sắc mặt thanh bạch, hắn căn bản không có khả năng thừa nhận, cãi cọ rồi vài câu, nhưng lại có vẻ thương bạch vô lực.

Bàng Bác tuy rằng nói chuyện rất trùng cùng hùng hổ, nhưng tịnh không có nghĩa là hắn tâm tư thiếu kín đáo, hắn tự nhiên biết Lý Trường Thanh dụng ý, có thể phân đến ăn tốt hơn, phân không tới nói thì lại sẽ cô lập Bàng Bác cùng Diệp Phàm, dù sao ở đây có không ít người, chẳng phân biệt được cho những người này nói, những người đó trong lòng khẳng định có chút cái nhìn.

"Xin lỗi các vị, tăng hơn thịt ít, tổng cộng liền hái được 5 cái trái cây, thực sự thiếu phân a. Y y thân thể quá đơn bạc, phân nàg hai cái, ta nghĩ tất cả mọi người không ý kiến ba?" Bàng Bác cũng không xem mọi người, tự cô phân trái cây, nói: "Trương Tử Lăng cho người 1 cái." Nói xong bèn ném tới, sau đó lại nói: "Năm quả trái cây là ta cùng Diệp Phàm mới hái trở về, nói như thế nào cũng có muốn khao hạ chúng ta chính mình ba."

Bàng Bác đem đệ tứ viên trái cây trực tiếp nhét vào Diệp Phàm trong miệng, về phần đệ ngũ viên sáng trông suốt trái cây thì lại bị chính hắn một cái gieo hạ hơn nửa thịt quả.

Năm quả trái cây cứ như vậy bị phân rớt, Liễu Y Y có chút lo lắng, nói: "Ta. . . Ta ăn nửa liền có thể, vẫn còn là cho đại gia phân phân ba." Nàng muốn

đem đồ rục trái cây trả lại, Diệp Phàm một bả đẩy trở lại, nói: "Yên tâm đi, nơi này thâm thực vật rậm rạp, khẳng định có thể tìm được rất nhiều quả đại."

Bàng Bác cũng trừng mắt, thôi nằng nạnh lên ăn, không cho nằng nhún nhường. Hắn nhưng là biết loại này trái cây rất không bình thường, ăn về phía sau tinh lực không gì sánh được dồi dào, một mồi bị quét sạch, khẳng định vẫn cái khác không biết đích chỗ tốt.

"Có thể là. . ." Liễu Y Y có chút không có ý tứ, nhìn một chút người chung quanh.

"Y y người quá thiện lương rồi, như vậy có thể không làm được a." Bàng Bác thấp giọng nói: "Bọn họ bên trong có không ít người trong lòng đều có chocolate, nhưng không ai không có lấy ra phân cho đại gia dùng ăn."

Gặp Diệp Phàm cũng hướng nằng gặt đầu, Liễu Y Y mới không từ chối nữa.

"Ta nơi này còn có chút chocolate, đại gia phân phân ba." Vào lúc này Lưu Vân Chí đột nhiên đi tiến lên đây, đưa ra vài bao chocolate để mọi người phân dùng.

"Ta cáo phi!" Bàng Bác lúc đó liền phát hỏa, đây là trần trụi vẽ mặt a, hận đến hàm răng đều ngứa, nhưng cũng chỉ có thể thừa thụ này ký vô hình bạt tai, chính là nhảy ra đi cũng không có gì có thể nói.

"Vẫn còn là Vân Chí trọng nghĩa a!" Lý Trường Thanh xé ra một khối chocolate, nhét vào trong miệng vừa ăn vừa nói như thế, đồng thời còn không quên nhìn thoáng qua Bàng Bác cùng Diệp Phàm.

"Cùng chung hoạn nạn, mới thấy lòng người. . ." Vẫn theo tại Lưu Vân Chí bên người cái kia nữ bạn học nữ cũng như là cố ý nói như vậy.

Điều này làm cho Bàng Bác sắc mặt càng ngày càng lúng túng, thấp giọng mắng: "Hắn quyền bên trong ngoài vòng tròn, trước kia thế nào không lấy ra, hiện tại mần son thực vật, khẳng định có thể tìm được quả đại. Chocolate đã không có tác dụng lớn rồi, lúc này mới lấy ra làm tư thái, ta viết hắn cái tiền nhân bản bản."

"lộ điều trị mã lực nhật cửu kiến nhân tâm" (Chú thích: Đường dài mới biết sức ngựa, lâu ngày mới rõ lòng người), sau đó tới rồi bên ngoài thế giới sau, Vân Chí ta theo người đi." Lý Trường Thanh cố ý làm ra như vậy một bức thần thái, sau đó lại thở dài một hơi, nói: "Ai!" Còn không quên quét qua Bàng Bác cùng Diệp Phàm vài lần.

Bị Lưu Vân Chí như vậy nhẹ nhàng xoa nhẹ một cái tát, lại bị hắn bên người một nam một nữ châm chọc, khí đích Bàng Bác hận không thể thu lại đây hân hạnh hung một trận, nhưng trước mắt bao người hắn cũng chỉ có thể nhịn.

Mọi người nhìn ra xa xa xa son hình cùng địa thế, xác định rồi một cái phương hướng, cho rằng dọc theo cái này phương vị đi sẽ ở gần nhất trong khoảng thời gian thoát ly mảnh này vùng núi, đến nơi có người ở.

Không có nản lại quá nhiều thời giờ, mọi người dọc theo ngọn núi đi về phía dưới, sau đó tiến vào giữa núi rừng cẩn thận đi trước, mỗi người trong tay đều nắm một cây mộc côn, phòng bị dã thú công kích, dù sao đi vật của Thần đã gần như phế đi.

Thế nhưng đầy đủ đi hơn nửa ngày, không chỉ nói đại hình mãnh thú, liền 1 con thỏ con chuột cũng không có thấy, càng không có nhìn thấy phi điều.

"Thật đúng là cấm địa, liền điều cũng không ở chỗ này thái phân. . ." Lý Trường Thanh tự nói.

Bàng Bác chế nhạo nói: "Người hắn là may mắn, nếu như đụng với 1 con đại hình mãnh thú, người nhất định sẽ cầu khẩn chạy trốn tới 1 cái liền lông chim cũng không có nơi."

Vùng núi gian thâm thực vật thông xanh um úc, mọi người hái đến rất nhiều quả đại, tạm thời giẫm bớt rồi thực vật vấn đề. Nhưng là mãi cho đến sắc trời sắp tối đen, cũng không có đi ra núi rừng, vô tận vùng núi tựa hồ không có phần cuối, bay qua một ngọn núi còn có một ngọn núi.

"Chúng ta có thể hay không đi sai phương hướng, lẽ nào đang ở hướng về núi rừng nơi sâu xa đi tới?" Có người như vậy hoài nghi, nhưng cuối cùng mọi người vẫn còn là quyết định tiếp tục đi về phía trước.

Sắc trời đã tối dần, mọi người không thể không tại núi rừng dừng lại, quyết định ngày thứ 2 tiếp tục lên đường.

Đây là 1 cái khiến người ta bất an ban đêm, nửa đêm lúc tất cả mọi người đều nghe được một trận khiến người ta sồn gai ốc tê hổng, thanh âm thê lương mà lại cực lớn, tịnh nương theo xích sắt tiếng vang rầm rầm, để tất cả mọi người đều cảm giác từ đầu lạnh tới rồi chân.

Tại đây âm trầm giữa núi rừng, thực sự dọa người, như mang theo gông xiềng lệ quỷ tại gãy dựa, cái loại này thanh âm để lòng người sợ hãi.

"Hình như là. . . Thái Cổ cấm địa trong vực sâu phát sinh thanh âm." Rất nhiều người đều nơm nớp lo sợ, hướng về phương xa cái này chín toà ngọn núi làm thành cực lớn vực sâu phương hướng nhìn lại.

Đêm khuya, bóng cây lắc lư, cổ mộc lang lang, tại trong gió run lên, như là từng con từng con Quỷ hồn mờ mờ ảo ảo.

Tiếng gào thét càng thêm cực lớn rồi, trực rung động toàn bộ vùng núi đều run rẩy lên, phụ cận cây rừng càng là không ngừng lay động, không ít lá cây rì rào rơi xuống.

Một cổ âm trầm hàn ý từ cái này Thái Cổ cảm địa vực sâu nơi nào lan tràn mà đến, điều này làm cho mọi người hoảng sợ, phải biết rằng cùng nơi nào đã cách xa nhau rất xa rồi, vẫn còn có thể cảm giác được này cổ đáng sợ khí tức, thực sự có chút kinh khủng.

"Loảng xoảng", "Loảng xoảng" . . .

Cực lớn tiếng chấn động tại trong đêm đen truyện đặc biệt sâu thăm, như là có cái gì đồ vật to lớn tại nên đánh kim chúc, để núi rừng run lên theo đó.

Mọi người đồng thời biến sắc, không tự chủ được nghĩ tới một chỗ.

"Chín bộ xác rồng không lộ còn có đồng thau quan tài cổ rơi vào trong vực sâu rồi. . ."

"Lẽ nào là. . ."

Loại này nặng nề mà mạnh mẽ va chạm, như là có người đang oanh kích quan tài lớn bằng đồng thau thanh âm, khiến người ta cảm giác được một cổ lạnh lẽo âm trầm, toàn thân lông tơ đều bắt đầu dựng ngược lên.

"Cái này là. . . Vật gì vậy?!"

Rất nhiều người trong lòng chấn kinh đến cực điểm, đồng thời cũng sợ hãi đến cực điểm, quan tài lớn bằng đồng thau thần bí khó lường, cho tới bây giờ mọi người cũng với nó không biết, đến tột cùng là vật gì vậy đang oanh kích nó? Phải biết rằng khẩu này cự quan nhưng là dễ dàng đã đem mọi người trong tay di vật của Thần thân lực hấp thu sạch sẽ rồi.

"Thái Cổ cảm địa, ý tứ là nói tự thái cổ tới nay chính là cảm địa sao?"

"Thái cổ tới nay không nữa có người dám đặt chân nơi này. . ."

"Loảng xoảng", "Loảng xoảng" . . .

Cực lớn thanh âm đình tại nhức óc, mạnh mẽ địa oanh tạp tiếng vang, quan tài đồng âm thanh rung động vang vọng thiên địa, mặt đất run run, chu vi cây rừng không ngừng run lên, lá cây thừa thốt, bay lá tả.

Tiếng gào thét phát ra phần nộ, càng ngày càng thê lương cùng đáng sợ, rất khó tưởng tượng trong vực sâu rốt cuộc có vật gì.

"Chúng ta hẳn là đáng được ăn mừng, nếu như không phải chín bộ long thi (xác rồng) còn có quan tài lớn bằng đồng thau rơi vào trong vực sâu, hấp dẫn ở cái kia đồ vật lực chú ý, sợ rằng nó tại ban đêm sẽ lao tới, nếu nói như vậy chúng ta đều khó mạng sống. . ."

Này rất có khả năng là một sự thực, dù sao nơi này được xưng là Thái Cổ cảm địa, liên điều thú cũng không dám nghỉ chân, có thể tưởng tượng nơi này kinh khủng, tất nhiên là một chỗ tuyệt địa, có thứ gì đó đáng sợ tồn tại.

"Thái cổ trước liền tồn tại gì đó, chân là. . . Khiến người ta sởn gai ốc, không dám tưởng tượng!"

"Xem ra nó tạm thời không cách nào làm sao khẩu này thần bí quan tài lớn bằng đồng thau, may là như vậy."

Đây là 1 cái đêm không ngủ, rất nhiều người đều không thể lại đi vào giấc ngủ.

"Rầm"

Đột nhiên, một tiếng mãnh liệt nổ vang, cái này xa xôi vùng núi gian, vực sâu đột nhiên xảy ra kịch liệt động đất, dâng trào ra vô tận hắc vụ, hoàn toàn đem nơi nào bầu trời che đầy rồi, hết thấy tinh nguyệt toàn bộ biến mất không gặp, đặc biệt kiểm chế.

"Ù ù ù"

Đột nhiên, hết thấy hắc vụ tại trong sát na lại đều bị hút vào rồi trong vực sâu, trên bầu trời tinh thần trong nháy mắt lóng lánh mà ra, thế nhưng mọi người nhưng thấy được một bộ cực kỳ chấn động hình ảnh.

Có một đạo mơ hồ bóng đen, nhìn không ra là người vẫn còn là thú, vũ động mấy trăm trọng trường thô xích sắt tại ngựa mặt lên trời rít gào, hung uy chấn thế! Cách xa nhau xa như vậy đều có thể thấy rõ, có thể tưởng tượng cái này mấy cái thiết xiềng xích có bao nhiêu thô to, tiếng gào thét đình tại nhức óc, nhất thời suýt nữa đem núi rừng bên trong người chấn động đến hôn mê đi, cuộn cuộn âm ba khiến người ta màng nhĩ đau đớn.

Cái kia đồ vật bị cực lớn thiết xiềng xích trói chặt, mang theo gông xiềng, nhưng cũng vũ động thiên địa, xích sắt ngang trời! Nó hung uy cái thế, như là tại tích tụ lực lượng, phát sinh một tiếng thê lương tê hống sau, mạnh mẽ đích một lần nữa lao xuống trong vực sâu.

"Loảng xoảng", "Loảng xoảng" . . .

Quan tài lớn bằng đồng thau bị oanh tạp tiếng vang lần thứ hai vang lên.

"Các ngươi nói nó có đúng hay không muốn đánh ra khẩu này quan tài bên trong quan tài?"

"Hắn là như vậy, dù sao khẩu này đại quan đã mở rộng, hắn không cần phải vô cớ đập nát."

Mọi người trong lòng vừa kinh vừa sợ, thẳng đến sau nửa đêm trong vực sâu mới bình tĩnh trở lại, không nữa có tiếng vang truyền ra, mọi người đã mê man ngủ say.

Ngày thứ 2, thái dương đã bay lên rất cao, mọi người mới lần lượt tỉnh dậy, tại 1 cái suối nước bên cạnh một phen rửa mặt, hái rồi một ít quả đại dùng ăn, sau đó nối tiếp đường.

Đầy đủ đi 2,3 giờ, mọi người cũng không có tại trên đường ngừng lại, bọn họ bức thiết tưởng rời nơi này, này Thái Cổ cấm địa thực sự khiến người ta bất an, cần phải tại đêm tối đến trước đi ra khu vực này.

Buổi trưa, nóng bỏng thái dương treo lơ lửng trên không, hoàn hảo có cây rừng che bóng. Đương đặt lên một tòa núi cao lúc, có người nghe được xa xa thú tiếng gào.

"Nhanh, chúng ta tại bầu trời tối đen trước hắn là có thể đi ra khu cấm địa này."

"Di, các người xem xa xa cái này tọa núi cao trên có đúng hay không có chút kiến trúc?" Vương Tử Văn đột nhiên ngón tay phía trước, đó là một tòa phi thường cao to ngọn núi, cùng nơi này khoảng cách vẫn rất xa xôi, cách vài tòa sơn phong, bất quá này núi nhỏ không cách nào ngăn trở nó.

"Thật là kiến trúc, tựa hồ liên miên nối liền!"

Mọi người nhất thời lộ ra kinh hãi, bầu trời tối đen trước khẳng định có thể chạy tới đó.

"Di, tựa hồ còn có tiên hạc ở nơi nào bay lượn, sẽ không phải là một chỗ tiên địa ba, lẽ nào nơi nào có tiên nhân. . ." Có mấy người tư duy rất phát tán, trong nháy mắt liên tưởng đến trong truyền thuyết tiên nhân.

Mọi người không khỏi nhanh hơn bước chân đi về phía trước, tại trên đường lúc "tam cá nhất quần, lưỡng cá nhất hòa" (Chú thích: tám năm tám ba)(**), rất nhiều người đều đã tại nhẹ giọng nghị luận, tiến vào có người ở khu vực sau, muốn tách ra đi phát triển.

Lúc này, Diệp Phàm chú ý tới Liễu Y Y có chút oan ức cùng mất hứng, hỏi: "Y y làm sao vậy?"

"Vương Diễm cảm ta niệm châu năm tới xem, không cho ta rồi. . ." Liễu Y Y có điểm oan ức, còn có chút tức giận.

"Là nàng? Khẳng định lại là Lưu Vân Chí sai khiến!" Bằng Bác lúc đó liền phát hỏa, Vương Diễm chính là cùng Lưu Vân Chí bên người cái kia bạn học nữ, vẫn nhắm vào Diệp Phàm cùng Bằng Bác.

Diệp Phàm nghe vậy không nói thêm gì, đi nhanh đi về phía trước, ngăn cản Lưu Vân Chí còn có Vương Diễm cùng với Lý Trường Thanh, đưa tay nói: "Năm đến!"

"Người đang nói cái gì?" Lý Trường Thanh không chút nào tỏ ra yếu kém hỏi.

"Ít nói nhảm, cảm niệm châu năm đến!" Diệp Phàm không phải không có tính tình, chỉ là một mực khắc chế mà thôi, một khi tức giận cái này là phi thường đáng sợ.

"Nga, người là nói chuyện này à." Vương Diễm giải thích: "Ta chỉ là thanh ngoạn một chút mà thôi, sau lại cảm giác rất thích, hay dùng ta chuông đồng cùng y y trao đổi rồi lại đây."

Diệp Phàm quay đầu lại nhìn về phía Liễu Y Y, lúc này những người khác cũng đều nghỉ chân, quay đầu lại nhìn lại đây.

"Ta. . . Ta không có cùng nàng trao đổi, là nàng lấy đi niệm châu sau, đem chuông đồng. . . Nhét mạnh vào rồi trong tay của ta." Liễu Y Y phi thường oan ức, tại mọi người nhìn kỹ có vẻ có chút bất an, điềm đạm đáng yêu.

"Y y người cũng không thể nói như vậy, rõ ràng là người nguyện ý trao đổi." Vương Diễm nói như vậy.

"Năm đến! Ta không muốn nhiều lời vô ích." Vào đúng lúc này, Diệp Phàm tại Lưu Vân Chí, Vương Diễm, Lý Trường Thanh 3 người trên người quét vài lần, nói: "Ta hiện tại đã không có kiên trì, đã sắp thoát hiểm rồi, các người không nên sai lầm!"

*Lăng Du

Chương 30: A miêu a cầu

Lý Trường Thanh tiến lên phía trước mấy bước, hất lộ ra một nụ cười châm chọc, nói: "Đây là Liễu Y Y cùng Vương Diễm gian sự tình, nhân gia nguyện ý trao đổi liên trao đổi, Diệp Phàm người có vẻ quan tâm quá nhiều thứ rồi thì phải?"

"Bang "

Diệp Phàm cái gì cũng không có nói, trực tiếp dùng sức vung tay phải, một cái tát đập ở trên mặt hắn, tiếng vang sợ ngây người mọi người. Lý Trường Thanh như cái người bù nhìn giống như nằm nghiêng bay ra đi xa hơn hai mét, có thể tưởng tượng cái đập tay này lực lượng cực lớn đến mức nào.

Hắn ngã xuống đất, nửa bên mặt lúc đó liền sưng lên, khoe miệng hướng ra phía ngoài chảy máu, ý nghĩ một trận phát mộng, sau một lát mới vô cùng phần nộ kêu lên: "Người. . ."

Chỉ là Diệp Phàm cũng không nhìn hắn cái nào, phát ra từ nội tâm miệt thị chính là không nhìn, hoàn toàn đưa hắn coi như không khí, coi như hắn không tồn tại.

"Đưa đây!" Diệp Phàm vẫn chỉ là hai chữ, bình tĩnh nhìn chăm chú vào Lưu Vân Chí cùng Vương Diễm.

Lý Trường Thanh gãy dựa đứng lên, phần nộ đến cực điểm, rất nhanh xông tới, liền muốn xé rách Diệp Phàm cổ áo. Chỉ là rất không may, hắn còn không có tìm thấy góc áo biên giới, Diệp Phàm trở tay một cái tát đánh ở hắn một bên trên mặt, vẫn như cũ hoàn toàn không nhìn hắn, xem cũng không có liếc hắn một cái, như là đánh con ruồi giống như đưa hắn đánh bay ra ngoài.

Đồng dạng vững vàng một cái tát, lực lượng vô cùng lớn, Lý Trường Thanh nằm bay ra đi, đánh vào trên một cây đại thụ, hắn hoàn toàn ngất rồi.

"Đưa đây!" Diệp Phàm vẫn như cũ vèn vèn phun ra hai chữ này, bình tĩnh nhìn Vương Diễm còn có Lưu Vân Chí.

Lúc này đây Vương Diễm triệt để bị kiềm chế, ánh mắt né tránh, không dám trực tiếp Diệp Phàm, nhìn phía một bên, cổ khoảng chừng mà nói hắn, nói: "Ta cũng không nói gì không cho nàng, ta một mực thương lượng cùng nàng ni. . ."

Đáng tiếc nàng đích sức lực thực sự không đủ, nói đến lúc sau liền ngừng rồi ngôn ngữ, sửa lời nói: "Nếu Y Y đổi ý rồi, ta trả lại nàng còn không được sao?"

Nói nàng đem trên cổ tay cái này xuyên long lạnh niệm châu gỡ xuống, liền muốn đưa cho Diệp Phàm, nhưng lúc này vẫn không có mở miệng Lưu Vân Chí nói chuyện rồi, nói: "Diệp Phàm người thật quá mức bá đạo rồi, người đem Lý Trường Thanh coi là gì?"

Thẳng đến lúc này Lý Trường Thanh mới rốt cục tỉnh thần hồi phục, tại chỗ đại sảo kêu to, liền lại muốn lần nữa xông tới. Bằng Bác ở bên cạnh xem thường bĩu môi nói: "Tự rước lấy nhục, không tin tiếp theo xông lên xem thử xem?"

Nghe được mấy câu này, Lý Trường Thanh nhất thời khiếp đảm, tại cách đó không xa la hét âm ỉ, nhưng chính là không dám lại tiến thêm một bước.

"Người vì sao như vậy đối với Lý Trường Thanh?" Lưu Vân Chí chất vấn Diệp Phàm.

"Người dựa vào cái gì đánh ta?" Lý Trường Thanh phần nộ kêu.

"Ta có cần phải cùng 1 con con ruồi giải thích cùng lý luận sao? Trực tiếp đánh bay là được." Diệp Phàm những lời này là với Lưu Vân Chí nói, vẫn như cũ không có xem Lý Trường Thanh liếc mắt.

"Người. . . Người đang nói cái gì?" Lúc này, Lý Trường Thanh gương mặt sưng, hốt thanh hốt bạch, khí đích thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu. Hắn đã nhìn ra, Diệp Phàm đối với Lưu Vân Chí đều là miệt thị, đối với hắn càng là không thèm chú ý chút nào, lười cùng hắn tính toán cùng nói chuyện, thực sự quá thương hắn tự tôn rồi.

Diệp Phàm tay phải về phía trước duỗi đi, Vương Diễm vội vàng đem niệm châu phóng ở trên tay hắn, không dám nhìn thẳng hắn, hướng lùi lại mấy bước về sau.

"Chúng ta đều biết, Y Y mấy năm gần đây sinh hoạt rất không như ý, hứng chịu nghiêm trọng đã kích, tính cách cùng tâm tính đều thay đổi, phi thường nhu nhược cùng không tự tin, loại này tâm lý thương tích cần thời gian dài điều tiết. Hi vọng người thu liễm điểm, tại lời nói và việc làm trên chú ý một ít, không nên dưới tình huống như vậy khi dễ nàng, đừng quá không biết xấu hổ!" Diệp Phàm lấy phi thường thấp thanh âm đối với Vương Diễm cảnh cáo.

Nghe được hắn nói ra nặng như vậy nói, Vương Diễm sắc mặt lúc đó thì có chút trắng bệch, vừa thẹn vừa giận, nhưng càng nhiều là sợ, về phía sau ngã lui lại mấy bước, không dám lại nói nhiều nữa.

"Diệp Phàm người quá đáng rồi!" Lưu Vân Chí sắc mặt âm trầm.

Những người khác nhìn kỹ tất cả những thứ này, cũng không có nhiều lời, mọi người ở đây cho rằng Diệp Phàm muốn xoay người rồi đi lúc, nhưng phát

hiện hấn đột nhiên huy động nắm tay nặng nề mà nện ở Lưu Vân Chí trên mặt.

Trong sát na, Lưu Vân Chí miệng mũi phun máu, trên mặt một mảnh hoa hồng, ngửa đầu ngã xuống trên mặt đất.

"Người. . ." Hấn vịn lần không ngờ Diệp Phàm cũng sẽ ra tay với hấn.

"Ta không tính toán với người, người nhưng đều là trêu chọc ta, chân cho là ta hảo tính tình?" Diệp Phàm nhàn nhạt liếc mắt nhìn hấn, trong mắt tràn đầy xem thường, xoay người rồi đi.

"Diệp Phàm!" Lưu Vân Chí nghiêng răng nghiêng lợi, nằm trên mặt đất, xoa miệng mũi gian máu tươi, kêu lên: "Người chờ!"

Bàng Bác nghe đến câu nói ấy lập tức xông tới, giơ lên chân to liền đạp, nói: "Người để ai chờ? Muốn như thế nào, nói cho ta biết!"

"Bang bang bang. . ."

Hấn liên tiếp đạp mấy chục chân, đem Lưu Vân Chí đạp ra rất xa, cuối cùng trực tiếp ngắt đi.

Những người khác ở bên mắt thấy tất cả những thứ này, không ai nói khuyên bảo, bởi vì có không ít người trong lòng đồng dạng xem Lưu Vân Chí không vừa mắt, tại trước đây sinh hoạt hoàn cảnh bên trong cũng liên thôi, tới rồi một cái như thế tân thế giới không cần phải lại quan tâm hấn cái gọi là thân phận.

Mà chính là tưởng giúp Lưu Vân Chí nói chuyện 2,3 người, cũng tất cả đều lựa chọn giữ yên lặng, bởi vì bọn họ biết Diệp Phàm một khi lộ ra phong mang, hay nhất đừng đi trêu chọc.

"Đại gia đều thấy được ba. . ." Lý Trường Thanh hãy còn không có xem rõ ràng tình thế, lại sảo lại bảo địa nhìn về phía người chung quanh.

Ngoại trừ Bàng Bác ở ngoài không có ai phản ứng hấn, lúc này Bàng Bác đạp xong Lưu Vân Chí sau đi nhanh tới, ứng tiếng nói: "Thấy được, tất cả đều đã thấy."

"Bang bang bang. . ."

Bàng Bác bàn chân lớn như đạp đồng cát giống như, đem Lý Trường Thanh đá cùng lộn chết giống như lăn đi ra ngoài, kêu thảm thiết không ngớt.

Mọi người cũng không có bởi vậy nán lại, tiếp tục lên đường, Vương Diễm đem Lưu Vân Chí còn có Lý Trường Thanh nâng dậy, 3 người theo ở cuối đội.

Vào đúng lúc này, Lưu Vân Chí cùng Lý Trường Thanh nghiêng răng nghiêng lợi, vừa mới bộ mặt mất hết, quả thực quá mất mặt rồi. Đồng thời bọn họ có một cổ chân thực muốn thổ huyết cảm giác, hiện tại xem ra bọn họ trước đây hành vi chút nào không có bị Diệp Phàm đặt ở trong mắt, căn bản là chưa để ở trong lòng, đối với bọn hấn hành vi tựa hồ không thêm chú ý chút nào.

Loại này vân đạm phong khinh miệt thị, để cho bọn họ cảm giác nghiêm trọng tổn thương tự tôn, chính mình tựa hồ bất quá là 1 cái thằng hề mà thôi, nhân gia không thêm để ý, thẳng đến phiên chán lúc mới như phách con ruồi một cái tát quất bay, căn bản không có đưa bọn họ xem là ngang nhau đối thoại người.

Lớn nhất đã kích cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi, bị người xem là a miêu a cầu, căn bản chưa xem là đối thủ.

Một giờ sau mọi người lại bay qua một ngọn núi thấp, đã có thể rõ ràng thấy xa xa cái này tọa núi cao trên có một mảnh kiến trúc, mà lúc này chu vi vùng núi bên trong thú tiếng gào càng ngày càng vang dội rồi, mắt thấy sắp đi ra mảnh này Thái Cổ cấm địa.

"Lại đi về phía trước một khoảng cách, chúng ta dừng lại nghỉ ngơi một chút." Đã tại vùng núi bên trong xuyên hành hơn nửa ngày, mọi người xác thực cảm giác rất mệt mỏi rồi.

Đương lại bay qua một ngọn núi sau, mọi người rốt cục thấy phi điều ở xung quanh xuất hiện, rất nhanh liền tiến nhập một mảnh sinh động thế giới, chim hót thú hồng, thực vật phồn thịnh, sinh cơ dạt dào, lại cũng không phải từ khí âm u hình dạng.

"Nơi nào có 1 con thỏ!"

"Còn có 1 con lửng!"

Đương thấy hoang đại động vật sau, không ít người hóp nước đều sắp chảy ra rồi, chỉ ăn quả đại trong miệng thực sự thanh đạm chịu không nổi.

"Di, trên vách đá kia có chữ viết!" Đúng lúc này, có người phát hiện phía trước có một mảnh thạch bích, điêu khắc mấy cái chữ cổ cực lớn.

Trước 3 cái chữ cổ tất cả mọi người đã gặp qua, vì làm "Thái cổ cấm", mà cái thứ 4 tự rốt cục bị chứng thực vì làm "Địa" tự.

"Thế nào lần thứ hai gặp được bốn chữ này, lẽ nào chúng ta không có đi ra cấm địa?"

"Sai, vừa vặn chứng minh chúng ta đi ra, nơi này hấn là Thái Cổ cấm địa biên giới khu vực, rốt cục bình an thoát hiểm."

"Chúng ta ở chỗ này nghỉ ngơi một chút, tin tưởng sau đó không lâu liền có thể nhìn thấy người ở rồi."

Giữa mọi người, 2,3 người tụ tập cùng một chỗ, chia thành mấy cái vòng nhỏ, tới tấp ngồi xuống, bắt đầu lo lắng sau khi rời khỏi đây sự tình, rất hiển nhiên bọn họ nhất định ra đi.

"Ta đi xem xem Lưu Vân Chí bọn họ 3 cái đang làm gì, thế nào cảm giác lên lút." Bàn Bác nói đến đây, đứng dậy, vòng vào cách đó không xa trong rừng cây.

Không bao lâu Bàn Bác đi trở về, tại Diệp Phàm bên tai nói vài câu.

"Sắp đi ra khu rừng núi này, mọi người khẳng định muốn mỗi người một phương. Mà cái này thần bí thế giới hơn nửa thật là có Thần, có trường sinh bất hủ tiên nhân, để lại bọn họ 3 cái vạn nhất đặc thể, sớm tối là mối họa, khi đó phiền phức liền lớn. Vẫn còn là triệt để tránh cho loại chuyện này phát sinh ba." Diệp Phàm đứng dậy, đang nói những lời này lúc vẫn đậm phong khinh, nhưng cũng đã quyết định rồi số phận của ba người.

*Lăng Du

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Ném vào hang hổ

Vương Tử Văn an vị ở cách đó không xa, loáng thoáng giữa nghe được vài câu, nhin không được hỏi Diệp Phàm, nói: "Đã xảy ra cái gì?"

Diệp Phàm xoay người nhìn về phía Bàn Bác, nói: "Người không phải dùng điện thoại di động ghi lại đến rồi sao, thả ra vội tới mọi người nghe một chút."

Lúc này, những người khác cũng đều chú ý tới bên này tình huống, tất cả đều hướng Diệp Phàm nơi này trông lại.

Bàn Bác phi thường hiểu rõ cùng rõ ràng, đó là muốn động thủ cũng muốn chiếm trụ một cái lý tự, tốt nhất ngay tại mọi người mặt làm rõ. Sắc mặt của hắn rất khó xem, nói: "Lưu Vân Chí, Lý Trường Thanh, Vương Diễm bọn họ muốn hại ta cùng với Diệp Phàm."

Nói tới đây hắn phi thường phần nộ, nói: "Cái này ba cái lang tâm cầu phế bạch nhãn lang, lần lượt buông tha bọn họ, không theo chân bọn họ so đo, nhưng là bọn họ nhưng không biết tốt xấu, cư nhiên còn muốn giết chết chúng ta!"

Những lời này vừa ra, nhất thời khiến mọi người lấp bắp kinh hãi, ánh mắt của mọi người tập trung ở trên người của hắn, phi thường khó hiểu hỏi: "Làm sao vậy, rốt cuộc sao lại thế này?"

Bàn Bác ở trên điện thoại di động đề xuống vài cái kiện, nhất thời có một đoạn ghi âm vang lên.

"Mẹ nó, ta nuốt không dưới cái này khẩu khí, quyết không thể như vậy quên đi!" Đây là Lý Trường Thanh thanh âm.

Tiếp đón Lưu Vân Chí âm trầm thanh âm truyền ra, nói: "Trước hết để cho hắn sống thượng hai ngày, ta nhất định sẽ thu xếp chết hắn!"

"Cái gì, người... Người muốn giết chết hai người bọn họ cái?" Lý Trường Thanh cùng Vương Diễm tựa hồ đều rất giật mình.

"Không sai, có bọn họ không có ta, có ta không có bọn họ!" Cứ việc là ghi âm, nhưng vẫn như cũ có thể nghe ra Lưu Vân Chí ở nghiêng răng nghiêng lợi.

"Có thể là chúng ta căn bản không bắt quá cái kia thoát nhìn rất văn tĩnh người man rợ, hơn nữa cái kia chương mắt Bàn Bác không ngờ rồi tình rồi mù, căn bản không có biện pháp." Lý Trường Thanh thanh âm có một số phần hận cùng bất đắc dĩ.

Lưu Vân Chí cười lạnh nói: "Không quan hệ, của ta kim cương bảo xử xuất hiện một tia thần lực, ta nghĩ tiếp qua một đêm nhất định có thể tráng lớn hơn một chút, đến lúc đó xuất kỳ bất ý, đủ có thể lấy lập tức giết chết hai người bọn họ cái."

Di động trong truyền đến Lý Trường Thanh này sinh ác độc thanh âm, nói: "Tốt, nếu đã như vậy, còn có cái gì đáng sợ, nhất định phải giết hết bọn họ!"

"Vương Diễm, đến lúc đó người hướng Liễu Y Y xin lỗi, bà hắn dẫn tới một bên. Ta cuối cùng cảm thấy được của hắn kia xuyên làn tràng hạt không đơn giản, có thể cũng có còn sót lại một chút thần lực. Đáng tiếc, cho người đi cùng hắn trao đổi nhưng lại làm cho trở thành cái này phó bộ dáng." Lưu Vân

Chỉ thanh âm rất bất mãn.

"Được rồi!" Cuối cùng Vương Diễm ngừ khí cũng lạnh xuống dưới, đáp ứng rồi Lưu Vân Chí yêu cầu.

Lưu Vân Chí lấy trầm thấp khàn khàn thanh âm lạnh băng: "Không thể ở những người khác trước mặt động thủ, như thế cái phiền toái, yêu cầu hảo hảo mưu đồ một phen."

"Ba "

Bàng Bác khếp lại di động cái, nói: "Tất cả mọi người nghe được vậy, cái này ba cái xem thường sai lang tướng cả chết ta cùng với Diệp Phàm, lần này đừng trách chúng ta không đề ý niệm đồng học tình nghĩa."

Lúc này, Diệp Phàm đi nhanh đi về phía trước đi, cái gì cũng không có nói. Bàng Bác theo sát sau đó, Trương Tử Lăng cũng bước nhanh theo đi lên, những người khác cũng toàn bộ đứng lên, tùy theo bọn họ tiến vào kia phiền trong rừng cây.

Lúc nhìn ra Diệp Phàm cùng Bàng Bác đi nhanh mà đến thì, Lý Trường Thanh cùng Vương Diễm dù sao trong lòng có quý, nhất thời có một số vô cùng lo sợ, Lưu Vân Chí sắc mặt thì âm trầm tới cực điểm.

"Nhiều lần buông tha các ngươi, không theo các ngươi so đo, mà các ngươi nhưng lại muốn biết chết chúng ta hai cái, lần này lại buông tha các ngươi lời nói ta Bàng Bác hai chữ này đảo lại viết!"

"Ngươi... Ngươi nói vậy!" Lý Trường Thanh đương trường liền toát ra mồ hôi lạnh.

Vương Diễm sắc mặt phi thường tái nhợt, kinh hoàng biện giải nói: "Ngươi... Ngươi đang nói cái gì, ta không rõ."

Bàng Bác cũng không nói thêm cái gì, trực tiếp lại thả một lần ghi âm.

Vào giờ khắc này, Vương Diễm cùng Lý Trường Thanh nhất thời luống cuống, mà Lưu Vân Chí sắc mặt cũng bắt đầu trắng bệch, ở vững chắc chuyện thực trước mặt bọn họ căn bản không thể biện giải.

"Chúng ta nói chỉ là khí nói, điều này sao có thể quả thật..." Lý Trường Thanh kêu to, giờ phút này hẳn hoàn toàn sợ hãi.

"Khí nói? Ngươi lúc ở đây đồng học đều là ba tuổi hài tử sao? Tất cả mọi người rõ ràng là chuyện gì xảy ra." Từ trước đến nay trầm mặc ít lời Trương Tử Lăng lạnh lùng mở miệng đạo.

"Lưu Vân Chí các ngươi quá không nên, làm sao sẽ sinh ra loại này tâm tư, thật sự là hồ đồ a!" Vương Tử Văn sắc mặt phi thường nghiêm túc.

Lâm Giai cũng lắc đầu thở dài nói: "Mọi người đồng học một hội, các ngươi làm sao có thể ác độc như vậy độc?"

"Cái này cũng hơi quá đáng! Ngay cả cộng đồng lưu lạc đến thế giới này đồng học đều muốn hại chết, các ngươi còn có ... hay không nhân tính?" Những người khác cũng đều đều nói, tất cả đều chỉ trích cùng quở trách trước mắt ba người này.

Cuối cùng Chu Nghị nhú nhú mày, nói: "Đồng học giữa về phần phải chết muốn sống sao? Chạy nhanh hướng Diệp Phàm cùng Bàng Bác xin lỗi..."

Lưu Vân Chí ba người sắc mặt trắng bệch, vào giờ khắc này hận không thể tìm cái kẻ hờ dùi đi xuống.

"Xin lỗi sẽ không tắt, khẩu thị tâm phi, có thể có cái gì thành ý cùng hiệu quả." Diệp Phàm nhìn thoáng qua Chu Nghị, lại xoay người nhìn về phía mọi người, nói: "Bọn họ cũng đã sinh ra loại này tâm tư, nếu nói ta còn có thể bình tĩnh đối mặt, đó là lừa mình dối người. Có người thời khắc tưởng tìm cơ hội giết chết chúng ta, ta cũng không thể một ngày phòng ngự đến muộn vậy?"

Nói tới đây, Diệp Phàm đi nhanh đi về phía trước đi.

Lưu Vân Chí mặt lúc ấy liền trắng, không có có một chút huyết sắc, lập tức nắm chặt trong tay kim cương bảo xử, trong mắt dần hiện ra một tia bối rối.

Vương Diễm thì kinh hoàng kêu lên: "Ngươi... Ngươi muốn làm gì?"

Lý Trường Thanh cũng lộ ra vẻ sợ hãi, thần thái phi thường kích động, thúc giục Lưu Vân Chí nói: "Mau dùng kim cương bảo xử!"

Ba người bọn họ cũng biết, lần này Diệp Phàm không phải không nhìn bọn họ tồn tại, một khi ra tay khẳng định không phải thiện.

Bàng Bác cũng vội vàng đi theo, nhưng Diệp Phàm nhưng lại ngăn cản hắn, nói: "Lần này ta làm ác người, một làm được cuối!" Nói xong hắn đem Bàng Bác trong tay đại lôi âm tự đồng biến nhận lấy.

Diệp Phàm một tay dẫn theo, về phía trước tới gần mà đến.

"Ngươi... Ngươi không nên lại đây!" Vương Diễm kêu sợ hãi.

Diệp Phàm không có xem hắn, đầu tiên hướng Lưu Vân Chí cùng Lý Trường Thanh đi đến.

Vào giờ khắc này, Lưu Vân Chí đột nhiên một tay lấy bên người Lý Trường Thanh hướng Diệp Phàm đẩy đi, che ở trước người của mình, rồi sau đó cầm kim cương bảo xử theo đi lên, dùng sức huy động, kêu to: "Đi tìm chết vậy!"

"Phanh "

Diệp Phàm một tay kén động đại lôi âm tự đồng biến, như là phách đánh ở một cái người bù nhìn trên người một loại, lập tức đem Lý Trường Thanh đánh lảng không dựng lên, bay tứ tung đi ra ngoài chừng tứ năm thước xa, có thể nghĩ có lớn cỡ lực lượng.

Phía sau, mọi người thăm giạt mình, cảm thấy được Diệp Phàm thật đúng là phối hợp thượng "Người man rợ" này trác hảo, khí lực thật sự đại đặc biệt.

Bàng Bác nhìn té lẩn trên đất Lý Trường Thanh, chế nhạo nói: "Đây là người nói 'Trượng nghĩa mây chỉ' ? Thời khắc máu chốt đem người đẩy ra chấn dao nhỏ, thật sự là trượng nghĩa a!"

Lý Trường Thanh cảm giác nửa người đều đau nhức vô cùng, xương cốt tựa hồ chặt đứt vài cái, giãy dụa suy nghĩ muốn đứng lên, nhưng bị đi ra phía trước Bàng Bác một cước thái ở nơi đó, rốt cuộc khó có thể nhúc nhích một chút.

"Lúc "

Đúng lúc này, Diệp Phàm kén động đại lôi âm tự đồng biến trùng điệp nện ở kim cương bảo xử thượng, Lưu Vân Chí trong tay có một tia rất nhỏ thần huy lóng lánh, nhưng là căn bản ngăn không được loại này lớn lực!

Diệp Phàm trong tay đại lôi âm tự đồng biến cũng không có hào quang thả ra, nhưng là hấn lực lớn vô cùng, kén động đứng lên sau quả thực như là một tòa đồng núi ở chấn động.

"Đương đương lúc "

Liên tiếp ba tiếng kim chúc âm rung, Lưu Vân Chí bị Diệp Phàm sinh sôi nẩy nở quỳ rạp trên mặt đất, quỳ ở nơi đó, song chưởng tựa hồ bẻ gãy, không ngừng co rút, kim cương bảo xử ngã nhào ở một bên, bị Diệp Phàm thu hồi.

Phía sau, Trương Tử Lăng đã đi tới, đem Vương Diễm đưa phụ cận.

"Người... Muốn như thế nào?" Lưu Vân Chí sắc mặt tuyết trắng, bị kia trầm trọng đồng biến áp ở trên người, quỳ gối Diệp Phàm trước người.

Diệp Phàm nghe vậy bình thân cười cười, nói: "Muốn như thế nào? Tưởng về sau an tâm, không hề bị người nhớ thương."

"Người... Người muốn làm gì?" Lưu Vân Chí hoàn toàn luống cuống, hướng về phía cách đó không xa mọi người hô: "Mọi người là cùng học, đừng cho hấn dính vào..."

"Người nghe nói qua cổ đại một loại hình phạt sao, là đặc biệt nhằm vào ngoan độc phạm nhân sáng chế, tươi sống ngã chết ở cự thạch thượng hoặc là vách đá thượng."

"Người... Không nên a!" Lưu Vân Chí hoảng sợ kêu to, nhưng là nhưng lại vô lực phản kháng, bị Diệp Phàm một tay nói lên, như là bắt con gà con từ một loại đi ra rừng cây, linh tới rồi kia chỉ chớp lát "Thái cổ cấm địa" bốn cổ tự thạch bích trước.

Bàng Bác cùng Trương Tử Lăng phân biệt thất lại Lý Trường Thanh cùng Vương Diễm, cũng theo lại đây.

"Không nên, cứu mạng a!" Ba người toàn bộ sợ hãi đích xác kêu lớn lên.

"Diệp Phàm như vậy không tốt vậy, bọn họ không còn đối với cũng là đồng học, người không thể như vậy qua loa xử trí sinh tử của bọn họ." Chu Nghị sắc mặt không vui, giờ phút này mở miệng ngăn trở.

"Đúng vậy, không nên như vậy, dù sao cũng là ba điều mạng người, bọn họ không còn đối với cũng không mà là giết chết, lại cho bọn hấn một cái sửa đổi cơ hội vậy." Có ba bốn người đi theo khuyên giải đạo.

Diệp Phàm quay về xoay người đối mặt mọi người, nói: "Kỳ thật ta thật không tưởng làm như vậy. Nhưng là cho bọn hấn một cái đường sống, chẳng khác nào vì chính mình mở ra một cái tử lộ."

Đột nhiên, Diệp Phàm về mặt bị kiểm hãm, hấn ở thạch bích nơi này nhìn ra một cái nhai động, bên trong có hai đầu quanh thân vẫn quấn quanh cạp con đang ở đối với hấn nhẹ răng trợn mắt, tuy rằng đều bắt quả một thước dài, nhưng là đã có mãnh thú khí tượng.

Cạp răng kiểm!

Diệp Phàm nhất thời cả kinh, ở trên địa cầu này giống sớm tuyết tích, không nghĩ hôm nay nhưng lại có thể nhìn thấy, tuy rằng thoạt nhìn còn rất còn nhỏ, nhưng là có thể rõ ràng nhìn ra kia phong duệ mà lại mũi nhọn lớn lên răng nhọn hàn lóng lánh.

Nơi này là cạp răng kiểm sào huyết, trưởng thành hồ ra ngoài săn thực không ở, nếu không đoàn người e rằng nguy hiểm.

Giờ phút này, ngoại trừ Chu Nghị khuyên can bên ngoài, cũng có những người khác mở miệng, nói: "Diệp Phàm không nên kích thích, lại cho bọn hắn một cơ hội, giết chết đồng học đầu có không dễ nghe..."

Diệp Phàm thấy rõ nhai trong động hết thấy sau, xoay người thân hình mặt hướng mọi người, nói: "Ta một mực chưa cùng bọn họ so đo, nhưng là bọn họ vẫn không ngừng sinh ra ác ý, muốn hại chết ta cùng với Bảng Bác, ta làm như vậy hoàn toàn là vì tự bảo vệ mình. Nhưng là mọi người không hy vọng đồng học giữa tự mình hại mình, như vậy ta nghe mọi người, lại cho bọn hắn một cơ hội."

Bảng Bác vừa nghe lời này nhất thời mặc kệ, kêu lên: "Còn cho bọn hắn cơ hội? Chẳng lẽ chờ bị bọn họ hại chết!"

Diệp Phàm lắc đầu, đừng có thâm ý nhìn thoáng qua Bảng Bác, nói: "Đưa bọn họ ba cái trước trời lại đến, ở tại chỗ này một thời gian ngắn, không thể để cho cái này ba cái nhân vật. nguy hiểm đi theo chúng ta đồng hành."

Bảng Bác cứ việc rất không tình nguyện, nhưng hắn đối với Diệp Phàm rất hiểu biết, thấy hắn lộ ra đừng có thâm ý ánh mắt, biết rõ hắn khẳng định có tính toán gì không, liền không lại nói thêm cái gì.

Lưu Vân Chí bị Diệp Phàm linh ở trong tay, cũng không có nhìn ra phía sau nhai trong động hai đầu cạp con, tự nhiên không biết rõ Diệp Phàm vì cái gì sẽ thay đổi tâm tư, trong lòng không ngừng may mắn, cuối cùng có thể sống sót.

Rất nhanh, Lưu Vân Chí, Lý Trường Thanh, Vương Diễm bị trói cái kết rắn chắc thực, dây thừng là bọn họ trên người dây lưng, còn có bị tẽ thành mảnh vải quần áo. Cuối cùng ở Diệp Phàm yêu cầu hạ, ba người miệng cũng bị đồ đứng lên.

Diệp Phàm linh khởi Lưu Vân Chí đi đến nhai trước động, rồi sau đó trực tiếp đưa hắn ném đi vào. Lúc Bảng Bác cùng Trương Tử Lăng đi đến phụ cận thì, nhất thời trợn mắt há hốc mồm, kia hai đầu ấu hồ chính ở bên trong nghe rằng trợn mắt, nơi này dĩ nhiên là một chỗ hang hồ!

Bảng Bác vẻ mặt không tình nguyện nhất thời đảo qua mà ánh sáng, suýt nữa kêu to ra tiếng đến, hắn rốt cục rõ ràng Diệp Phàm vì cái gì cái biến chủ ý. Đem ba người ném vào hồ động, không có so với loại này trừng phạt lại thêm thích hợp quyết định, khẳng định có trưởng thành hồ ở phụ cận, e rằng muốn không được bao lâu thời gian sẽ trở về.

"Ồ ô..." Lưu Vân Chí mặt lúc ấy liền tái rồi, liệu mạng kêu to, nhưng là nhưng lại chỉ có thể truyền ra ô ô tiếng, căn bản hô không ra nói đến.

Bảng Bác cùng Trương Tử Lăng học theo, đem Lý Trường Thanh cùng Vương Diễm cũng ném vào hang hồ nội.

Ở Diệp Phàm, Bảng Bác, Trương Tử Lăng đề nghị hạ, mọi người vội vàng ra đi, bởi vì nơi này thật sự không nên ở lâu. Vừa mới đi ra ngoài hai ba dặm, phía sau cái kia phương hướng liền truyền đến kinh thiên động địa hồ tiếng gầm...

*Lăng Du

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Nháy mắt hồng nhan lão

Hồ gào rung trời, lá bay tán loạn, tiếng gào thét cực lớn ở trong vùng rừng núi quanh quẩn, như là tiếng sấm ầm ầm, hoặc như là hồng thủy tại cuộn trào mãnh liệt, đề tất cả mọi người đều biến sắc, chính là vừa mới nơi bọn họ nghỉ ngơi.

Bảng Bác cùng Trương Tử Lăng liếc mắt nhìn nhau, bọn họ biết Lưu Vân Chí cùng Lý Trường Thanh xong, bị quay trở về từ bên ngoài thành niên hồ chặn ở trong hang hồ, tuyệt đối không thể mạng sống rồi, nhất là loại này đang ở nuôi con nhỏ hồ cái chính là hung ác điên cuồng nhất.

Những người khác sắc mặt đều trở nên rất trắng bệch, vừa mới đi ra Thái Cổ cấm địa liền hầu như gặp nhau đại hình mãnh thú, nếu như tiếp tục đi về phía trước còn không biết sẽ gặp cái gì ni. Bây giờ nghĩ lại, cái này âm u đầy tử khí cấm địa ban đêm tuy rằng rất kinh khủng, nhưng tối thiểu tại ban ngày sẽ không có nhiều nguy hiểm như vậy.

"Tránh thoát khỏi cá sấu tổ, trải qua vô vàn hung hiểm, xuyên qua vũ trụ cô quạnh, rốt cục đi tới một mảnh có sinh mệnh thế giới, nhưng cũng ở chỗ này làm mất tính mạng, thực sự là uống phí cùng đáng tiếc." Chu Nghị nhìn 2,3 dặm bên ngoài núi rừng nói như vậy.

Tiếng hồ gào tất là bởi vì Lưu Vân Chí cùng Lý Trường Thanh bọn họ dựng lên, nghĩ tới đây tất cả mọi người đều một trận phát lạnh, trước mắt không tự chủ được xuất hiện ra một bức hình ảnh đầy máu tanh, hồ dữ xé rách ba bộ thân thể, lợi trào cùng trắng toát răng kiếm máu tươi chảy đầm đìa, ăn tươi nuốt sống, tình cảnh đáng sợ này chỉ tưởng tượng thôi cũng làm người ta cảm giác lạnh cả sống lưng.

"Đi mau!"

Nơi này tuyệt đối không thể ở lâu, hồ dữ chiếm giữ ở đây, phụ cận là của nó lãnh địa. Khi lại lao ra 4,5 dặm sau, mọi người mới thở dài một hơi.

"Khu rừng này thế nào an tĩnh như vậy, sẽ không phải chúng ta lại đi trở về Thái Cổ cấm địa rồi ba?"

Che trời cổ thụ che kín bầu trời, giữa núi rừng nguyên thủy im ắng, không có chim hót thú hồng, cũng không nhìn thấy phong điệp bay lượn, hết thảy động vật tựa hồ đều thoảng cái mai danh ẩn tích rồi.

Phương hướng không có sai lầm, nhưng mọi người mơ hồ cảm thấy không thích hợp, gấp bội trở nên cẩn thận.

Về phía trước đi đại khái có thể có hơn 2 ngàn mét, các loại che trời cổ mộc dần dần thưa thớt, một mảnh tương đối trống trải địa vực xuất hiện ở mọi người trong mắt, rất bằng phẳng cùng khô rần vùng núi, đập ở bên trên cảm giác như là đập tại đá cẩm thạch trên giống như kiên cố, nơi này không có một ngọn cỏ, chỉ có một ít cục lớn nham thạch.

"Phía trước thế nào một mảnh đen kịt, cái này là cái gì "

"Tựa hồ là. . . Một cái khổng lồ hồ nước màu đen."

Nơi đây cự thạch ngang dọc, vừa mới chặn lại mọi người tầm mắt, thẳng đến lúc này xuyên qua một bãi loạn thạch mới nhìn rõ cảnh vật ở phía trước, tất cả mọi người đều lấy làm kinh hãi,

Một cái khổng lồ hồ nước nằm ngang ở phía trước, yên tĩnh như thiết khối, không có một chút gợn sóng, mà khiến người ta giật mình nhất chính là màu sắc của nó, một màn đen kịt, giống như là mực nước, hắc làm người sợ hãi.

"Hiện tại ta cuối cùng đã rõ ràng rồi, trên đời thật là có ác thủy, cái này hắc sắc đại hồ thấy thế nào đều khiến người ta trong lòng khó chịu, từ trước tới nay chưa từng gặp qua đen kịt như thế hồ nước."

Hắc sắc đại hồ âm u đầy tử khí, không có một chút sinh mệnh dấu hiệu, không chỉ có như vậy, chu vi mảnh này trống trải vùng núi đều thành rồi 1 cái đất cằn sỏi đá, liền cái cỏ dại đều không thể sinh trưởng, nơi này tựa hồ là một mảnh sinh mệnh vùng cấm.

"Hình như. . . Hình như có tiếng gì đó." 1 cái bạn học nữ âm thanh run rẩy, sắc mặt có chút trắng bệch.

Lúc này, những người khác cũng đều nghe được một trận như có như không kỳ quái tiếng vang, phi thường trầm thấp, như là tại rên rỉ một cách thống khổ.

"Răng rắc "

Đột nhiên, một tiếng tiếng vỡ vụn truyền đến, như là có cái gì cứng rắn gì đó vỡ tan rồi.

"Nơi nào. . . Là nơi nào!" Liễu Y Y sắc mặt tái nhợt, ngón tay hắc sắc đại hồ bên bờ, ở nơi nào có một khối dài mười mấy mét cự thạch ngang dọc.

Như là có vật gì nằm xuống ở phía sau tảng đá lớn, vền vền lộ ra một phần thân thể, lớp da dày trên người như là đen thui kim loại giống như lạnh lẽo cứng rắn, có ô kim cảm xúc cùng sáng bóng.

"Cái này là vật gì vậy? !" Tất cả mọi người đều bị kinh sợ rồi.

"Đừng động rồi, nhanh lên rời nơi này!"

Cục lớn hồ nước màu đen, không có một ngọn cỏ cứng rắn vùng núi, nghỉ lại ở nơi như thế này, khẳng định không là cái gì thiện thú.

"Răng rắc "

Tiếng vỡ vụn lần thứ hai truyền đến, cái này tiếng gào thét trầm thấp tựa hồ càng thêm thống khổ rồi, nó như là đang gãy dựa, sau đó càng dịch chuyển thân thể bang bang va chạm khối cự thạch này.

Cao đủ có 7,8 mét, dài tới mười mấy mét cự thạch càng bị thoảng cái va lăn đi rồi, lăn xuống nhập đen kịt như mực hồ nước bên trong, kinh lên một mảnh sóng lớn màu đen.

Thẳng đến lúc này mọi người mới rốt cục thấy rõ cái này đầu ác thú, dài không tới 3 mét, cao không tới 1m50, không như trong tưởng tượng cự đại như vậy, nhưng chính là bởi vì như vậy càng thêm khiến người ta khiếp sợ, 3 mét trường thân thể dĩ nhiên có thể đem một khối dài mười mấy mét trường, cao 7,8 mét cự thạch đẩy lăn vào bên trong hồ nước, như vậy cự lực thực sự làm người nghe kinh hãi.

"Đây là vật gì vậy? !"

Mọi người căn bản không có gặp qua loại thú này, không có thú lông, cũng không có vảy giáp bao trùm, nó như là nước thép màu đen đúc mà thành, toàn thân đen thui, lóe ra kim loại cảm xúc cùng sáng bóng.

Nó dài không đến 3 mét, như là 1 cái đen thui khối sắt lớn, thoát nhìn phi thường rắn chắc, có không gì sánh được lực cảm. Nhìn qua như là 1 con trắng ngừ, nhưng nhìn kỹ nhưng rất khác nhau, trên đầu sinh trường 9 con sừng sắc nhọn, sắc bén vô cùng, màu đen âm trầm. Mà lại nó càng mọc ra năm con mắt, trong lúc đóng mở có huyết quang bắn ra. Trong cái miệng lớn dài hơn nửa thước răng nhọn như là từng cây từng cây chủy thủ giống như bại lộ tại bên ngoài, hàn quang lóng lánh, dữ tợn dọa người, có khí tức hung sát mãnh liệt.

Đây là 1 con vì làm không nghe thấy chưa từng nhìn thấy đáng sợ man thú, vừa nhìn liền biết hung ác điên cuồng không gì sánh được, quang đứng xa xa nhìn cũng làm người ta tim đập thình thịch.

"Nó như là đang lột da. . ." Có người lộ ra thần sắc giật mình, thấp giọng nói như vậy.

Tại hắc sắc mãnh thú trên lưng, có một cái miệng lớn đang ở chậm rãi vỡ ra, lộ ra bên trong bộ phận tân sinh ra thân thể, càng thêm đen thui cùng ánh sáng, như là ô kim chế tạo thành.

"Đi mau, thừa dịp nó đang lột da thoát xác, chúng ta nhanh lên rời xa nơi đây!"

Nó như là con ve tại thoát xác, như vậy sinh trường phương thức phát sinh tại 1 con mãnh thú trên người thực sự kỳ lạ, có vẻ rất yêu tà, cũng may mà nó đang lột xác, không nhân nói mọi người không dám tưởng tượng cái hậu quả đáng sợ kia.

Nếu như đem vừa mới cái này hồng động như sấm hồ dữ tầm đến, sợ rằng tại đây đầu ác thú trước sẽ như như con mèo nhỏ giống như dịu ngoan, có thể dễ dàng đem một khối cao 7,8 mét, dài mười mấy mét cự thạch va vào bên trong hồ nước, hung thú như vậy rốt cuộc đáng sợ đến mức nào không thể đoán được.

Mọi người hữu kinh vô hiểm, vòng qua mảnh này hắc sắc đại hồ, phía sau cái này trăm thấp mà lại thống khổ tiếng gào thét dần dần đi xa, cho đến biến mất.

Lần thứ hai vượt lên một ngọn núi thấp, nhìn ra xa xa cái này tọa đỉnh cao, nơi nào kiến trúc càng ngày càng rõ ràng rồi, quy mô rất hào đại, cung điện liên miên nối liền, như là bầu trời cung điện rơi tại nhân gian.

"Ta thể nào cảm giác thân thể toả nhiệt. . ." 1 người bạn học nữ có chút không có ý tứ cùng bên người mặt khác 1 người bạn học nữ nói như vậy.

"Ta cũng có cảm giác như vậy."

Đúng lúc này, tất cả mọi người đều phát hiện rồi lẫn nhau dị thường, bộ da toàn thân hồng đáng sợ, như là muốn chảy ra máu giống như, mỗi người đều cảm giác nóng rực không gì sánh được, trong cơ thể như là có một đạo liệt hỏa đang thiêu đốt.

Này căn bản không phải khí trời nhiệt tạo thành, là thân thể đã xuất hiện vấn đề, mọi người càng ngày càng cảm thấy da thịt bóng, như là bị đặt ở rồi lò nướng bên trong nướng chín giống như.

"Ta. . . Chịu không nổi. . . Thật là khó chịu!" 1 người bạn học nữ vô cùng thống khổ ngồi xồm rồi trên mặt đất, kêu lên: "Đau quá a, huyết nhục như là muốn khô cạn rồi giống như. . ." Nàng không cách nào tự kiềm chế, nước mắt chảy dài, té trên mặt đất, không ngừng lăn qua lăn lại.

Tiếp theo người thứ 2, người thứ 3 bạn học không thể chịu đựng được, cả người huyết hồng, có từng tia máu tự da chảy ra, ngã ngửa trên mặt đất, thống khổ bắt đầu lẫn lộn.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, xảy ra cái gì? !"

Tất cả mọi người đều ý thức được rồi sự nghiêm trọng của chuyện này, vào đúng lúc này không có ai có thể đứng thẳng rồi, hầu như tất cả đều ngã ngửa trên mặt đất, phát sinh thống khổ tê hồng, huyết nhục như là đang ở bị bóc xuống, toàn thân như đao cắt giống như đau đớn.

"A. . ." Rốt cục có người nhìn không được, hô to kêu lớn lên, lẫn qua lẫn lại, trên mặt đất để lại từng đạo vết máu.

"Ta không muốn chết. . ." Có người kinh khủng kêu to.

Đây là một hồi đột nhiên tới tai ách, không có ai biết vì sao lại phát sinh, căn bản không rõ ràng lắm tự thân tình hình, chỉ cảm thấy như là tại bị lãng trí giống như, thân thể tại chậm rãi bị tách rời.

"Làm cho ta chết đi. . . Khó chịu chết rồi. . ."

Giấy dựa, gào khóc, lẫn lộn, kêu to, rất nhiều người gần như tuyệt vọng, lớn tiếng tê hồng, đau nhức thần trí của bọn họ đều dần dần bắt đầu mơ hồ.

Cuối cùng, thân thể tất cả mọi người lộn lờ trên 1 tầng huyết khí, như là có huyết sắc hỏa diễm đang thiêu đốt. Kịch liệt giấy dựa, thống khổ rống to, khu rừng núi này không còn an bình nữa, đem phụ cận điều thú đều kinh chạy tứ tán mà đi.

Đây là một loại không phải người dần vật, như là thân ở luyện ngục bên trong, kinh lịch thể gian vì làm tới bị thảm cực hình. Cuối cùng, đau nhức để tất cả mọi người đều hôn mê đi, không ai có thể bảo trì thần trí thanh tỉnh.

Cũng không biết qua bao lâu, vùng núi mới dần dần yên tĩnh lại, thống khổ gầm nhẹ âm thanh biến mất rồi.

Hai giờ sau, giữa mặt lên trời nằm ở cò đại từ đó Diệp Phàm người đầu tiên tỉnh lại, trên bầu trời một mảnh trạm lam, chu vi chìm hót trùng gọi, hắn rất nhanh ngồi dậy. Trên người đã không còn cảm giác đau đớn, thậm chí tinh thần no đủ, toàn thân thư thái, như là có vô cùng tinh lực, hắn cảm giác có thể rõ ràng xé rách 1 con hồ răng kiếm.

Thế nhưng, hắn rất nhanh phát hiện rồi dị thường, trên người y phục biến thành lớn hơn, sáo ở trên người lỏng lỏng lẻo lẻo, hoàn toàn không hợp thân. Hắn từ rộng thùng thình tay áo bên trong duỗi ra bản thân hai tay, đương thấy chớp mắt, từ trước đến nay rất thông dong hắn nhất thời kêu lên một tiếng sợ hãi, này vẫn còn là bàn tay của hắn sao? Đây đủ nhỏ đi mấy phân, phi thường trơn bóng, căn bản không giống như là 1 cái người trưởng thành bàn tay.

Diệp Phàm rất nhanh đứng dậy, hắn cảm giác tất cả đều khó mà tưởng tượng nổi. Lúc này, trên người y phục rộng thùng thình, như là người hát hí khúc trang phục. Cũng không phải là thân y phục biến thành lớn hơn, mà là thân thể hắn nhỏ đi rồi, như là 1 cái 11,12 tuổi thiếu niên.

Lúc này, cách đó không xa Bằng Bác đã tỉnh lại, xoa xoa lim dim hai mắt, thấy đứng ở nơi không xa Diệp Phàm, nhất thời lộ ra kinh sợ, nói: "Tiểu hài tử người là ai? Từ đâu tới, ta cáo phi, người thể nào mặc vào Diệp Phàm y phục rồi? !"

Nói đến đây, hắn tựa hồ cảm giác được không đúng, trở mình một cái xoay người ngồi dậy, sau đó rất nhanh đứng lên, ngay sau đó dường như thấy quỷ giống như kêu lớn lên.

"Ta y phục tại sao biến thành lớn hơn, không, cơ thể của ta tại sao thu nhỏ lại rồi?" Nói hắn giật mình nhìn phía Diệp Phàm, lắp bắp nói: "Người. . . Người là Diệp Phàm?" Nói đến đây, hắn bưng kín miệng, bởi vì thanh âm của hắn càng ngày càng như thiếu niên rồi, tràn ngập rồi non nớt.

Nhìn cách đó không xa Bằng Bác, Diệp Phàm cũng là một trận ngơ ngác sững sờ, cái này hoàn toàn là 1 cái ngây ngô mà non nớt thiếu niên, xem tuổi tác có thể có 11,12 tuổi hình dạng, loáng thoáng có thể thấy được thành niên Bằng Bác cái bóng.

"Chúng ta đây là làm sao vậy?" Bằng Bác đi tới Diệp Phàm bên người, kích động vừa gọi vừa kêu, hắn thực sự bị kích thích rồi.

"Ta nghĩ. . . Chúng ta có thể là phản lão hoàn đồng rồi." Diệp Phàm cũng kinh nghi bất định, chỉ có thể làm ra một cái phán đoán như vậy, hai người hiện tại đều một bộ non nớt hình dạng, cùng lúc trước so sánh với cách biệt một trời.

"Ta cáo phi, như thế hỗn trưởng sự tình đều có thể xảy ra ở trên người chúng ta? !" Bằng Bác một trận la to, hắn thật là có chút khó có thể lý giải được, không rõ vì sao lại phát sinh loại này không thể tưởng tượng chuyện.

"Mau đi xem một chút những người khác ra sao."

Diệp Phàm kêu lên hắn đồng thời hướng trên núi đi đến, vừa mới bọn họ lăn xuống dưới ngọn núi đủ để xa mấy chục thước, may mà nơi này thế núi bằng phẳng, mà lại sinh trưởng có rất nhiều cây rừng, bằng không thì bọn họ không thể không có nguy hiểm phát sinh. Có thể tưởng tượng không lâu trước bọn họ gãy dựa có bao nhiêu kịch liệt, hiện tại hồi tưởng lại, cái loại này đau đớn vẫn khiến người ta không rét mà run.

Đi tới trên đỉnh núi, Diệp Phàm hai người nhất thời ngây dại, Bằng Bác hét lớn: "Bang này già nua lắm cảm lão ông còn có bà lão rốt cuộc là ai a?"

Những gì nhìn thấy trước mắt, thiếu chút nữa để hai người hoá đá ở nơi nào, bọn họ có từng trận cảm giác sợ hãi run rẩy cả linh hồn.

Mấy chục cụ thân thể ngang dọc tứ tung nằm một chỗ, phóng tầm mắt nhìn lại, bạc phơ một mảnh đầu, mỗi người da nếp uốn, già nua không gì sánh được. Thế nhưng những người này nhưng đều ăn mặc quen thuộc người y phục, nói bọn họ có 70,80 tuổi đều không quá, thực sự già yếu không thành hình dạng rồi.

"Bọn họ. . . Sẽ không phải Chu Nghị, Vương Tử Văn, Lâm Giai, Lý Tiểu Mạn bọn họ ba? !"

"nháy mắt hồng nhan lão", hai người cảm giác miệng khô lưỡi khô, giống như tượng đất đứng ở trên đỉnh núi.

*Lăng Du

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: thiếu hoa bạch thủ

Diệp Phàm nhìn mười mấy cái tóc trắng xóa lão nhân, rất lâu mà nói không ra lời, cái này tuyệt đối là quen thuộc bạn học, nhưng cũng tất cả đều đã biến thành cái dạng này, thực sự hơi dọa người.

Bàng Bác cũng là trợn mắt há hốc mồm, có chút nghi mà sợ cùng khiếp đảm, nếu như hắn cũng biến thành cái dạng này, hiện tại liền chết đích tâm tình đều có rồi.

Hai người vội vàng đi qua đi, tra xét tình huống của mọi người ở đây, hoàn hảo đều có hô hấp, hoàn toàn không phải lo lắng đến tính mạng.

"Di "

Bàng Bác phát hiện rồi bụi cỏ bên trong Liễu Y Y, nàng cũng không có già yếu dấu hiệu, vẫn như cũ như quá khứ như vậy thanh tú cùng nhu nhược, nhắm hai mắt, thoát nhìn điểm đậm đáng yêu.

Điều này làm cho Diệp Phàm cùng Bàng Bác mừng rỡ, bọn họ tự đến trường liền cùng Liễu Y Y quan hệ rất tốt, hiện tại càng là đối với nàng tràn ngập rồi đồng tình, tự nhiên không hy vọng lại có thêm không tốt sự tình xảy ra ở trên người nàng.

Diệp Phàm tại một gốc cây dưới cây cổ thụ phát hiện rồi Trương Tử Lăng, hiện tại thoát nhìn có thể có hơn 40 tuổi hình dạng, tuy rằng như là bị mất một đoạn năm tháng, thể nhưng cũng không như Chu Nghị đám người già yếu như vậy.

"Đẹp trai đích Tử Lăng đã biến thành đại thúc."

"Tổng so với biến thành Tử Lăng đại gia được rồi."

Diệp Phàm cùng Bàng Bác nhỏ giọng nói thầm hai câu.

Không bao lâu Liễu Y Y tỉnh lại, đương thấy Diệp Phàm cùng Bàng Bác hình dạng sau, nhất thời giật mình há to miệng. Rất nhanh, Trương Tử Lăng cũng đã tỉnh lại, đương rõ tự thân tình hình sau, hắn nhìn không được phát sinh một tiếng kêu to, do 1 cái phong nhã hào hoa thanh niên biến thành 1 cái tướng mạo đôn hậu đại thúc, dù là ai cũng không thể nào tiếp thu được.

"Tử Lăng không nên kích động, xem bọn hắn hiện tại tình hình người liền cân bằng rồi."

Trương Tử Lăng nghe vậy nhìn về phía Chu Nghị, Lý Tiểu Mạn đám người, tại chỗ ngây dại, hắn phát hiện không có tới bị kích chỉ có càng bị kích.

"Tại sao có thể như vậy. . ." Hắn ngo ngắc sững sờ, bất quá so với vừa mới tuyệt vọng hình dạng tốt hơn rất nhiều.

Ở đây mười mấy người, Diệp Phàm cùng Bàng Bác phản lão hoàn đồng, Liễu Y Y vẫn chưa có bất luận cái gì biến hóa, Trương Tử Lăng bị mất hai mươi năm năm tháng, những người khác đều hóa thành lão ông cùng bà lão, hình thể suy bại.

Diệp Phàm cùng Bàng Bác liếc mắt nhìn nhau, hai người trong nháy mắt nghĩ tới cái loại này long lanh long lanh màu đỏ trái cây, lúc đó ăn lúc chỉ cảm thấy miệng đầy thơm ngọt, rất nhanh khôi phục rồi tinh lực. Hiện tại xem ra, cái loại này trái cây phi thường không bình thường, quả thực có thể dụng thần dị đến hình dung!

Bởi không biết nguyên nhân, tất cả mọi người đều trở nên già nua rồi, chỉ có đã ăn loại này trái cây người chặn lại rồi năm tháng ăn mòn.

"Rốt cuộc là cái gì lực lượng, tước đoạt bọn họ thanh xuân cùng sinh mệnh lực?" Bàng Bác lòng có nghi hoặc, nghĩ mãi không ra.

"Ta nghĩ hơn nửa là cái này Thái Cổ cấm địa ba." Diệp Phàm làm ra rồi như vậy suy đoán.

Thái Cổ cấm địa nghe thấy tên này liền có thể rõ ý nghĩa, cùng thái cổ có quan hệ, hoặc là tự thái cổ thời đại liền tồn tại cấm địa, liền điều thú con kiến đều lui tránh, bên trong một mảnh cô quạnh, âm u đầy tử khí, tuyệt đối là đại hung đại ác nơi.

Nhưng mà, bọn họ nhưng bình an đi ra, cũng không có phát sinh bất luận cái gì nguy hiểm, khó tránh khỏi có chút không phù hợp lẽ thường, thật là làm "Thái Cổ cấm địa" bốn chữ có vẻ có chút có tiếng mà không có miếng.

"Đúng, nhất định là cái này Thái Cổ cấm địa duyên cớ!" Bàng Bác cũng nghĩ rõ ràng rồi trong đó then chốt.

Dựa theo hai người nhất trí suy đoán, Thái Cổ cấm địa bên trong có loại đáng sợ lực lượng tước đoạt mọi người thanh xuân cùng sinh mệnh lực. Bất quá vì sao đoạt được mọi người đi ra lúc mới phát tác nì? Đây để cho bọn họ có chút không giải thích được.

"Hay là cùng loại nguyên rửa lực lượng ba, chích muốn đi vào quá Thái Cổ cấm địa, bất luận có hay không đi ra ngoài, bất luận nơi nào, chỉ cần nguyên rửa phát tác thời gian vừa đến, liền không cách nào may mắn tránh khỏi."

Diệp Phàm cùng Bàng Bác không thể không may mắn, nếu như không phải thái đã ăn vài viên kỳ dị trái cây, bọn họ hiện tại chỉ sợ cũng đã là tuổi già sức yếu.

Lại qua một đoạn thời gian, mọi người lần lượt tỉnh lại, trên đỉnh núi nhất thời vang lên một mảnh thê lương tiếng kêu, nghe chỉ khiến người ta sợ hãi, sau đó ô ô tiếng khóc liên tiếp.

Vị lão tiên suy, thiếu hoa bạch thủ (*), chuyện này quả thật là sự tình bi thảm nhất trên thế gian, hai mươi mấy tuổi chính là phong nhã hào hoa thời khắc, trong nháy mắt nhưng tóc trắng xoá, nếp nhăn chồng chất, để cho bọn họ làm sao chịu nổi, quả thực thống khổ.

"Ta vì sao lại biến thành cái dạng này?" Chu Nghị run run rẩy vờn một cái tay, vuốt ve chính mình nhăn nhoe da, lại nhỏ xuống một sợi khô bại tóc bạc, phát sinh không gì sánh được già nua thanh âm, giận dữ hét: "Vì sao?"

Bên cạnh, Vương Tử Văn cũng run run run run, kiểm tra thân thể của chính mình tình hình, hấn mắt vẫn đục, nhãn đại đến trướng bò câu lớn như vậy, già nua không gì sánh được, run giọng nói: "Ta không tin. . ."

"A. . ." Lâm Giai gần như sụp đổ, nàng đích tiếng thét chói tai đem núi rừng bên trong phi điều điều kinh tứ tán mà chạy.

Dung mạo là nữ nhân đệ nhất sinh mệnh, nhất là nữ nhân xinh đẹp càng thêm lưu ý chính mình dung mạo. Như nàng như vậy trời sinh quyến rũ, xinh đẹp kêu gọi nữ tử, đột nhiên phát hiện chính mình tuyết trắng da thịt mất đi sáng bóng, trở nên thô ráp không chịu nổi, già nua không ngớt, so với giết nàng càng khó chịu hơn.

Một bên, Lý Tiểu Mạn cũng là như vậy, thống khổ hận không thể tự sát. Nếu như nói nàng từ trước là một đóa thanh lệ xuất trần liên hoa, như vậy hiện tại liền phơi khô lá sen đều không tính là rồi, đầu đầy tóc đen hóa tóc bạc, lờ mờ không ánh sáng, khô bại như cỏ dại. Da càng là nhăn nhoe nhoe, nhão nhoét, hai mắt vẫn đục, nếp nhăn đầy mặt.

Thấy Diệp Phàm đi tới, Lý Tiểu Mạn nhất thời tiếng rít: "Không nên lại đây!" Nàng lấy thủ che đây mặt, không ngừng gào khóc, sau đó càng là tựa đầu chôn ở rồi chính mình song tất gian.

Diệp Phàm không đi qua, tránh cho kích thích đến nàng, lớn tiếng đối với mọi người khuyên giải an ủi, nói: "Không nên tuyệt vọng, cái này trên đời liên Thần đều tồn tại, còn có cái gì không thể phát sinh, khẳng định có biện pháp giải quyết."

Trên đỉnh núi một mảnh tình cảnh bi thảm, rất nhiều người đều thống khổ, nhất là thấy Diệp Phàm cùng Bảng Bác này hai cái 11,12 tuổi thiếu niên, thật sự là một loại lớn lao kích thích. Tuyệt đại đa số người đều trở nên già nua không chịu nổi, mà bọn họ hai người nhưng phản lão hoàn đồng, loại này so sánh để không ít người trái tim đều đang chảy máu.

"ohmygod, Thượng Đế. . . Người đại gia!" Cade ra ly phản nộ, tiếng Trung kết hợp tiếng nước ngoài, đến biểu đạt chính mình không gì sánh được bi thống tâm tình.

"Quý, đừng kích động." Bảng Bác đi tới, phi thường không phúc hậu vỗ vỗ đầu vai hắn, nói: "Cùng âu yếm người đồng thời chậm rãi biến lão, là trên đời tối lãng mạn chuyện."

Cade lúc đó liền khóc, như cái hài tử giống như ô ô cái liên tục, nói: "Ta bạn gái. . . Không ở chỗ này, một điểm cũng không lãng mạn."

Bảng Bác nhất thời ngẩn ra, liếc nhìn Lý Tiểu Mạn liếc mắt, sau đó cái gì cũng không có nói, đi hướng những người khác.

"Diệp Phàm các người vì sao không hề già đi?" Chu Nghị trước hết tỉnh táo lại, hai mắt gắt gao địa nhìn chăm chăm Diệp Phàm cùng Bảng Bác, vẫn đục trong đôi mắt bắn ra hai đạo tia sáng.

Những người khác cũng đều tạm thời thu hồi bi thống tâm tình, tất cả đều nhìn lại đây.

Bảng Bác nghe Chu Nghị nói có chút khó chịu, phi thường không phúc hậu mở miệng, nói: "Ta nói Chu gia gia, ngài sẽ không phải tại hoài nghi hai người chúng ta tại tác quái ba, chúng ta nếu như có thần thông lớn như vậy, trực tiếp phong thần quên đi, còn làm cái gì phạm nhân a."

Lâm Giai đành chỉ gào khóc, nhìn về phía Diệp Phàm, chăm chú gần như năn nỉ hỏi: "Diệp Phàm người lời nói thật nói cho ta biết, rốt cuộc làm sao có thể khôi phục thanh xuân, các người là thế nào làm được?"

Đối với điều này, Diệp Phàm chỉ có thể thoải mái, cho nàng lấy hi vọng. Cái loại này kỳ dị màu đỏ trái cây sớm bị thực xong, nơi nào còn có cái gì cái khác biện pháp.

"Rời nơi này. . . Đi khu Tiên cung đó!" Chu Nghị run run rẩy đứng lên, ngón tay xa xa cái này tọa núi cao, ở nơi nào cung điện liên miên nối liền, như là cung điện trên bầu trời hàng lâm tại trần thế gian. Hấn bắt kể thân thể già yếu rồi, thế nhưng ý nghĩ cũng không có biến chất, rất rõ đi ra trước mắt duy nhất hi vọng. Nếu như nơi nào có bất hủ tiên nhân, tất cả những thứ này đều có thể giải quyết dễ dàng.

Mọi người lẫn nhau nâng đỡ, hướng về dưới chân núi đi đến. Rất nhiều người thân thể già nua, hành động phi thường chậm chạp, Diệp Phàm, Bảng Bác, Liễu Y Y, Trương Tử Lăng không thể không chạy trước chạy sau chiếu cố.

"Chu gia gia, Vương gia gia, ta đỡ hai người các người đi." Bảng Bác đi ở chính giữa, tay trái 1 cái, tay phải 1 cái, đỡ Chu Nghị cùng Vương Tử Văn. Đối với điều này, Vương Tử Văn phát sinh một tiếng cười khổ, Chu Nghị thì lại mặt không chút biểu tình.

Không biết vì sao, Lý Tiểu Mạn lựa chọn để Diệp Phàm đỡ, nhưng tại trên đường nhưng cái gì cũng không có nói, chỉ là đang không ngừng rơi lệ, cuối cùng thiếu chút nữa khóc ngất đi.

"Đã xảy ra chuyện gì, vì sao vẫn cách một ngọn núi?"

Diệp Phàm còn có những người khác đều cảm thấy được rồi không thích hợp, rõ ràng chỉ cùng khu Tiên cung đó chỗ núi cao gian chỉ cách xa một ngọn núi, đương cố sức vượt qua một ngọn núi sau, về phía trước nhìn lại nhưng vẫn còn là cách một ngọn núi, như là cho tới bây giờ chưa từng xảy ra biến hóa giống như.

"Từ không lâu trước bắt đầu, bất luận thế nào đi trước, chúng ta cùng khu Tiên cung đó khoảng cách tựa hồ đều không sinh ra biến hóa nữa rồi, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Lần thứ hai nhìn ra xa, lần thứ hai đi tới, lần thứ hai vượt qua một ngọn núi, nhưng cuối cùng vẫn là như vậy. Lúc này, tất cả mọi người đều biết rõ rồi, căn bản không cách nào đi tới phụ cận đi.

"Là lúc lựa chọn, có thể chúng ta không nên lại kế tục tiến về nơi đó rồi, nơi nào là tựa hồ là 1 cái vĩnh viễn cũng không cách nào chạm đến đến mê cung."

Đột nhiên, một cổ mùi xông vào mũi, cây rừng lay động, 1 con đến 5 mét cao hắc sắc mãnh thú nhân lập dựng lên, đánh về phía mọi người, lợi trào hàn quang lóng lánh. Quanh thân nằm dày đặc hắc sắc bộ lông, dài đến nửa thước, lạnh lạnh dọa người, của nó thân thể giống như vượn người, thế nhưng đầu nhưng không gì sánh được quái dị, mọc ra 1 con một thước dài hơn điều uest, như là 1 cái thành tinh điều yêu giống như, căn bản chưa gặp qua cái này loại này mãnh thú.

Ở đây tuyệt đại đa số người lập tức sợ, thậm chí có hai người trực tiếp ngã trên mặt đất, một cái như thế dữ tợn đồ vật to lớn đập tới, nếu như bị nó nắm, tất nhiên sẽ bị xé rách.

"Diệp Phàm cẩn thận!" Bàn Bác kêu to, bởi vì Diệp Phàm đứng mũi chịu sào, Bàn Bác gấp đến độ huy động tám biển đồng Đại Lôi Âm tự xông về phía trước.

Diệp Phàm một tay lấy bên người hai người đẩy ra, tay phải nắm tự Lưu Vân Chí nơi nào đến tới Kim Cương bảo xứ, mạnh mẽ về phía trước huy động.

"Bang "

Kim Cương xứ cùng một chích hàn quang lóng lánh lợi trào bính cùng một chỗ, tại chỗ đem này đầu hắc sắc cự thú bàn tay đập uốn lượn rồi, vừa nhìn đã biết triệt để gãy xương rồi.

Tất cả mọi người đều ngẩn ngơ, tưởng Kim Cương bảo xứ uy lực, chỉ có Diệp Phàm rõ, Kim Cương bảo xứ cuối cùng một tia thần lực đã bị Lưu Vân Chí tiêu hao rồi, trước mắt toàn bằng hắc thân thể cự lực mới tạo thành rồi này một đòn kết quả.

Hắn trong lòng phi thường giật mình, nếu như là nguyên lai hắn, căn bản khả năng có cường đại như vậy lực lượng, nhưng từ không lâu trước phản lão hoàn đồng, hắn liền cảm giác cả người tinh lực dâng trào, tựa hồ có liệt hồ, trịch tượng thần lực!

Cự thú phát sinh một tiếng không gì sánh được thê lương tiếng kêu, điều uest mở ra, hướng về Diệp Phàm hung hăng chọc tới, đồng thời một ... khác chích hàn quang lóng lánh cự trào mãnh liệt chụp được.

Diệp Phàm động tác nhanh đến cực điểm, lấy tốc độ không thể tưởng tượng né qua, vọt đến sau lưng cự thú, sau đó mạnh mẽ huy động Kim Cương xứ, tầng tầng nện ở trên lưng cự thú.

"Bang "

Rất khó tưởng tượng rốt cuộc có bao nhiêu lực lượng, 5 mét cao hắc sắc mãnh thú như là con rối giống như, bị Kim Cương xứ đập bay ngang ra ngoài đến cách xa 8,9 mét, tầng tầng ngã trên mặt đất, từ chối hai lần, liền cũng không bao giờ có thể tiếp tục nhúc nhích rồi.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm, quả thực không thể tin được tất cả những thứ này, thân thể của đã man nhân nhỏ đi rồi, hình như 11,12 tuổi thiếu niên, thoát nhìn càng thêm thanh tú cùng văn tĩnh rồi, thế nhưng lực lượng còn có tốc độ nhưng đạt đến rồi làm người nghe kinh hãi tình trạng, khiến người ta khiếp sợ không ngớt.

Mọi người hữu kinh vô hiểm, thở phào một cái, sau đó một trận nghị luận, không rõ Diệp Phàm vì sao lại có loại thần lực như thế, nội tâm vừa ước ao vừa đồ kỵ.

Sắc trời dần dần ảm đạm xuống, cuối cùng một vệt tà dương cũng đã biến mất, mọi người chưa từ bỏ ý định lần thứ hai vượt qua một ngọn núi, phát hiện cùng mảnh này Thiên cung gian vẫn như cũ cách một ngọn núi, khoảng cách trước sau bất biến.

Lúc này, mọi người triệt để thất vọng rồi, quyết định không nữa hướng nơi nào đi tới.

Nhưng vào lúc này, phía chân trời đột nhiên xuất hiện một đạo thái quang, như kinh thiên trường hồng nhảy lên không mà qua, đang ảm đạm trên bầu trời có vẻ đặc biệt bắt mắt.

"Cái này là. . ."

Tất cả mọi người đều thất kinh, cái này đạo hồng quang bên trong dĩ nhiên có một đạo bóng người, lại có thể ngang dọc bầu trời, ngự không mà đi, người này tuyệt đối không có khả năng là phạm nhân!

"Xoát "

Cái này đạo hồng mang đột nhiên quay lại phương hướng, chớp mắt hướng bọn họ cái này phương hướng bay tới, tốc độ cực nhanh khiến người ta lưu lười, như một đạo thái hồng ngang qua phía chân trời, chớp mắt tới.

*Lăng Du

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: hoang chi truyền thuyết

Giữa không trung một đạo rộng 1 mét, dài 2 mét hồng mang, thẳng tắp dựng đứng tại trên bầu trời, sáng loè loè, sáng lấp lánh, phi thường có cảm xúc, như là một khối thủy tinh trong suốt long lanh.

Ở bên trong có một cái 18,19 tuổi nữ tử trẻ tuổi, nàng dung nhan như ngọc, vóc người thon dài, eo thon tinh tế, hai chân thẳng tắp, một thân quần áo màu lam nhạt tự nhiên phiêu động, có một cỗ khí chất siêu trần thoát tục.

Tất cả mọi người đều đờ ra một lúc, cái này tuổi tác không lớn mỹ lệ nữ tử giống như tiên tử không nhiễm bụi trần, có một cỗ vẻ đẹp xuất thế, như giọt sương đang lăn trên hoa sen tinh khiết, lại như trên tuyết son một cây Tuyết liên tươi tắn, khiến người ta lấy cảm giác không dính bụi phàm trần.

Thế gian không hề thiếu cực hạn mỹ lệ nữ tử, thế nhưng nhưng rất khó tìm đến một cái như thế mang theo khí chất xuất trần mỹ nhân, hình như là nhảy ra khỏi phạm tục thế giới, cùng thanh tân thế giới tự nhiên hợp thành một thể.

Cái này thanh lệ cảm động thiếu nữ phi thường bình tĩnh, dừng ở phía dưới mọi người, nàng nói ra một câu, thanh âm rất êm tai, bắt quá mọi người nhưng là suy tư rồi chốc lát, mới biết rõ là có ý tứ gì. Cùng tiếng Trung Quốc cổ rất gần gũi, mang theo một cỗ cảm giác mềm mại, cần tỉ mỉ phỏng đoán mới có thể rõ ý nghĩa.

"Chúng ta là một đám người gặp nạn, người là tiên tử sao, có thể cứu lấy chúng ta sao?" 1 cái bạn học nữ nhất thời phát ra tiếng khóc nức nở, lúc này nàng hình thể khô héo, da nhăn nheo, tuổi già sức yếu, rốt cục gặp được một cái hư hư thực thực tiên nhân thiếu nữ, lập tức gào khóc cầu cứu.

Lâm Giai cùng Lý Tiểu Mạn cũng tất cả tiến lên, lộ ra thần sắc ước ao, các nàng vốn là cực kỳ mỹ lệ tự phụ nữ tử, trước mắt gặp như vậy đã kích, thật sự so với giết các nàng càng khó chịu hơn, nhất là thấy 1 cái như vậy thanh lệ cảm động thiếu nữ, để các nàng càng thêm bức thiết muốn khôi phục dung mạo.

Giữa không trung quang huy điểm điểm, như là lấy ra rồi bên trong cầu vòng một đoạn tinh hoa, ngưng tụ thành một khối đẹp để hiếm có bảo ngọc, đem 1 cái nữ tử giống như Tinh Linh phong ấn ở bên trong.

Trên thực tế, thoát nhìn giống như thủy tinh hồng mang cũng không có động lại, chỉ là thoát nhìn có cảm xúc mà thôi. Bên trong thiếu nữ căn bản không bị ràng buộc. Nàng mái tóc đen suôn dài như thác nước, nhẹ nhàng phát phới, hai tròng mắt như nước, mơ mơ hồ hồ, mang theo từng tia sương khói, da thịt tuyết trắng long lanh, lóe ra điểm điểm sáng bóng, phi thường xuất trần cùng mỹ lệ.

"Các người đã tiến vào Thái Cổ cấm địa?"

Lại là một câu mềm mại mà lại êm tai lời nói, mọi người vẫn còn là thoáng suy tư sau mới lộng rõ câu này tiếng Trung Quốc cổ ý tứ.

"Đúng vậy, chính là trốn từ nơi nào đó tới." 1 cái dung nhan già nua bạn học nữ bắt lực gào khóc, nhìn phía giữa không trung, lộ ra khẩn cầu thần sắc. Đối với một nữ nhân mà nói, xảy ra sự tình bí thảm như vậy, là đã kích nghiêm trọng nhất, hiện tại từ lâu phương tâm rối loạn (*), nói chuyện cũng không lo lắng cái gì.

Hồng quang bên trong thiếu nữ nghe vậy, bình tĩnh ngọc dung nhất thời nổi lên gợn sóng, lộ ra thần sắc phi thường kinh ngạc.

"Dĩ nhiên có thể sống sót mà đi ra ngoài, thực sự là không dễ." Nàng nhẹ nhàng mà nói như vậy một câu nói. Mà lại, nàng tại Liễu Y Y, Trương Từ Lăng, Bàng Bác, Diệp Phàm trên người không ngừng quét tới quét lui, cuối cùng như là nhớ tới rồi cái gì, lộ ra thần sắc phi thường giật mình, cấp thiết mà hỏi thăm: "Đây là các người thực tế tuổi tác sao?"

"Không phải, chúng ta không già nua như thế, không biết vì sao bị mất mấy chục năm thanh xuân còn có sinh mệnh lực." 1 người nam bạn học cấp thiết trả lời, sau đó khẩn trương cùng ước ao nhìn thiếu nữ ở giữa không trung.

Bất quá nữ tử này cũng không có nhìn về phía hắn, như là sớm biết rằng bọn họ bị mất thanh xuân cùng sinh mệnh lực, nàng là ở đối với Diệp Phàm cùng Bằng Bác đặt câu hỏi.

Diệp Phàm đáp lại nói: "Nguyên bản chúng ta đều là hai mươi mấy tuổi người trẻ tuổi, không biết vì sao có người già yếu rồi, mà có người phản lão hoàn đồng trở nên tuổi trẻ rồi."

"Quả thực?" Thiếu nữ ở giữa không trung lộ ra vẻ khiếp sợ, một cái chớp mắt nhìn chăm chăm vào Diệp Phàm còn có bằng bạc, vội vàng hỏi nói: "Các người là không phải ăn xong một loại màu đỏ trái cây, toàn thân đỏ tươi ướt át, long lanh sáng bóng. . ."

Diệp Phàm có thể khẳng định, bọn họ ăn kỳ dị trái cây chính là thiếu nữ miêu tả, trước mắt không có cách nào không thừa nhận, dù sao Chu Nghị đám người cùng đều thấy được, lập tức gật đầu.

Thiếu nữ ở giữa không trung lộ ra kỳ dị thần sắc nhìn Diệp Phàm cùng Bằng Bác, như là tại xem kỹ báu vật giống như, bị một cái như thế thanh tân thoát tục mỹ lệ nữ tử nhìn kỹ, nhưng cũng để hai người cảm giác có chút sợ hãi cùng không được tự nhiên.

"Xin hỏi, già yếu người còn có thể cứu sao?" Vương Tử Văn dưới tình huống như vậy cũng khó lấy bảo trì bình tĩnh rồi, phi thường muốn biết chính mình có thể khôi phục tuổi thanh xuân hay không.

"Các người không nên tuyệt vọng, tuy rằng dung mạo rất khó khôi phục, thế nhưng mất đi thanh xuân đồng thời các người cũng đạt được rồi không ít, tới rồi ngoại giới sẽ có rất nhiều người tranh đoạt các người." Thấy mọi người lộ ra vẻ khác lạ, thiếu nữ ở giữa không trung nói tiếp: "Không cần lo lắng, tranh đoạt các người cũng không phải chuyện xấu, ngược lại đối với các người mà nói là một loại cơ duyên."

"Ta. . . Thăm nghĩ khôi phục dung mạo." 1 cái bạn học nữ khóc sụt sùi, già nua thành cái dạng này, nàng quả thực mất đi động lực để tiếp tục sống sót.

"Được rồi, ta trước mang bọn người rồi đi mảnh này thái cổ rừng rậm." Thần bí thiếu nữ khẽ giương tay một cái, nhất thời có một mảnh hồng quang rơi ra, đem vùng núi mọi người toàn bộ bao phủ, mang theo bọn họ chậm rãi bay lên không, đứng cùng nàng.

Này quả thật là một thế giới thần bí, tại mọi người nhận thức bên trong cái này tựa hồ là tiên thuật.

"Nơi này khoảng cách cùng nơi có người ở phi thường xa xôi, nếu như các người tưởng dựa vào hai chân đi ra mà nói hầu như không có khả năng, giữa khu núi rừng nguyên thủy này có rất nhiều hung thú đáng sợ, chính là ta gặp phải sau cũng chỉ có thể lựa chọn đi đường vòng mà đi."

Bằng Bác lộ ra kỳ sắc, hỏi: "Người không là đến từ phía trước khu Tiên cung đó sao?"

"Tiên cung. . ." Thiếu nữ ở giữa không trung lộ ra không giải thích được thần sắc, đạo "Nơi nào có cái gì Tiên cung?"

Bằng Bác lấy tay chỉ điểm phía trước cái này tọa núi cao, đạo "Nơi nào không phải có rất nhiều cung điện mạ, liên miên nối liền, khí thế to lớn, cung điện vô số, có thể thấy rất nhiều tiên hạc ở nơi nào bay lượn."

"Truyền thuyết quả nhiên là thật. . ." Thiếu nữ này lộ ra dị sắc.

"Cái gì truyền thuyết, lẽ nào người không có thấy?"

"Đúng vậy, ta không thấy bất cứ một thứ gì." Mâu sắc rực rỡ hồng mang bên trong thiếu nữ lộ ra suy tư thần sắc, nói: "Thái Cổ cấm địa, cổ chi tuyệt vực, sinh mệnh cấm địa, từ xưa đến nay lỗ đi vào bên trong, có thể sống đi ra người tất cả đều nói thấy được nhất khu Tiên cung, gần ngay trước mắt, nhưng cũng vĩnh viễn cũng không có thể chạm tới."

Quả thế, mọi người bưng bình, bọn họ tạo ngộ chứng minh rồi thiếu nữ nói đến đích tình huống, có người hỏi: "Lẽ nào cái này là một mảnh hư huyền hình ảnh?"

"Không phải hư huyền, chỉ có tại riêng biệt thời gian, lấy đặc biệt đích thủ đoạn mới có thể chân chính tiếp cận Tiên cung, bất quá cái loại này lớn lao cơ duyên người bình thường đều không thể thu được, mong muốn mà không thể thành."

Chu Nghị phi thường quan tâm tự thân vấn đề, nói: "Ngộ nhập Thái Cổ cấm địa người, có mấy người sống sót mà đi ra ngoài rồi, bọn họ cuối cùng số phận ra sao?"

Thiếu nữ này thanh lệ giống như băng tuyết ngọc thụ, nhìn hắn một cái, bình tĩnh hồi đáp: "Tiến vào sinh mệnh cấm địa, bách tử nhất sinh, ngay cả sống đi ra, cũng là tóc bạc như sương thảo, sinh mệnh sắp đi tới phần cuối. Bất quá, bọn họ 'Khô hải' nhưng cũng bị kích hoạt rồi, nếu như đi lên con đường tu hành, có thể làm ít mà hiệu quả nhiều."

"Có thể khôi phục thanh xuân sao?"

"Rất khó, nhưng cũng không phải tuyệt đối không thể. Theo tu hành sâu sắc, sinh mệnh lực tự nhiên sẽ cường đại, đạt đến nhất định cảnh giới sau, hay là có thể thay đổi dung nhan." Thiếu nữ những lời này nhất thời để rất nhiều người sinh ra hi vọng.

"Thái Cổ cấm địa rốt cuộc có cái gì, là lực lượng gì làm chúng ta đánh mất tuổi trẻ?" Vương Tử Văn nhìn không được hỏi, đây là hoang mang ở đây

không ít người vấn đề, bọn họ thống hận mà lại không thể tránh được.

"Vấn đề này có thể nói rất cổ lão rồi, từ xưa đến nay không ít người đều hỏi như vậy, thế nhưng không ai có thể chân chính nói rõ." Thiếu nữ mang theo mọi người phi hành tốc độ cao, chu vi quang huy điểm điểm, như là một đạo thái hồng cắt phá rồi phía chân trời, nhu hòa quang huy ngăn cản lại cương phong, có thể cho bọn họ nói chuyện không có trở ngại gì. Nàng kể tục mở miệng nói: "Truyền thuyết, sinh mệnh cấm địa dưới vực sâu, tồn tại 'Hoang', làm như 1 cái thái cổ người, cũng có thể là một loại kinh khủng lực lượng."

"Lẽ nào liền không có ai đi thăm dò sao?" Diệp Phàm nhin không được hỏi.

"Tự thái cổ tới nay, thăm dò người nhiều vô số kể, thế nhưng không có ngoài ý muốn, gần như là diệt sạch." Cái này thần bí thiếu nữ quay đầu lại nhìn phía phía sau mảnh này nguyên thủy rừng rậm, nói: "Nơi nào mỗi một tác đất đều từng bị máu tươi nhiễm đỏ quá, đã từng thi cốt như núi, hơn nửa chết đi đều là cao thủ. Năm đó, một cái nào đó tiên môn Thánh Địa tại bọn họ đạt đến từ trước tới nay mạnh mẽ nhất thời kỳ, dốc hết toàn bộ lực lượng mà ra, tập mấy vạn cường đại tu sĩ giết tới, muốn mở Thái Cổ cấm địa, thu được trong truyền thuyết cái này hư vô mờ mịt gì đó. Thế nhưng, mấy vạn người toàn bộ chết ở rồi nơi nào, này nhất tiên môn Thánh Địa suýt nữa đến đây từ mảnh này thiên địa bên trong xoá tên, cuối cùng chỉ trốn về 3,5 người, truyền thừa thiếu chút nữa đoạn tuyệt."

"Kinh khủng như thế? !" Bàn Bác trực lú lười.

"Đó là một mảnh nhuộm dần vô tận máu tươi ma thảo, đáng tiếc cái kia chưa từng có cường thịnh tiên môn Thánh Địa, không chỉ có mấy vạn cường đại tu sĩ đến đây biến thành tro bụi, liền ngay cả mấy vị công tham tạo hóa tuyệt đỉnh cường giả cũng đều trở thành rồi thái cổ dưới vực sâu 'Hoang nô', trọn đời bị nô dịch."

Đương nghe đến đó sau mọi người không tự chủ được nghĩ tới cái kia hung điểm ngập trời, vũ động mấy trăm trọng trường cực lớn xích sắt đáng sợ hình ảnh, hơn nửa chính là cái này cái gọi là "Hoang nô".

Năm màu rực rỡ cầu vòng tốc độ cực nhanh, nhanh như điện chớp, phía dưới vô tận nguyên thủy rừng già nhanh chóng rút lui mà đi, thế nhưng ngay cả như vậy vẫn còn là phi hành rồi đầy đủ có một giờ, mới vừa tới hoang lâm biên giới khu vực.

Lúc này, sắc trời từ lâu trở nên hắc ám, rất xa thấy được một tòa trần nhỏ đèn đuốc sáng trưng. Vừa mới tiếp cận nơi này, nhất thời có 7,8 đạo hồng mang phóng lên cao, nhan sắc không giống nhau, mỗi đạo hồng mang bên trong đều có một bóng người đứng.

"Là Vi Vi đã trở về."

"Tại Thái Cổ cấm địa chu vi có phát hiện gì sao? Phụ cận các tọa động thiên phúc địa đều phá vỡ rồi cao thủ, như là đang tìm tìm cái gì, không có cùng bọn hấn tao ngộ ba."

"Nếu chúng ta mấy vị lão tổ đối với Thái Cổ cấm địa có điều cảm ứng, này động thiên phúc địa bên trong cường giả tự nhiên không thể không có cảm thấy."

Này đạo hồng mang bên trong là mấy vị lão nhân, tựa hồ là cái này bị gọi Vi Vi thiếu nữ trường bối.

"Những người này là. . ."

"Sẽ không phải là ngộ nhập Thái Cổ cấm địa, sau đó sống sót mà đi ra ngoài ba?"

Khi nghe thấy cái này tên là Vi Vi thiếu nữ làm ra khẳng định sau khi trả lời, mấy vị lão nhân nhất thời ha ha phá lên cười.

"Ha ha ha. . . Không sai, trong cơ thể 'Khô hải' đã bị kích hoạt, là tu luyện hạt giống tốt!"

Mọi người rất nhanh đáp xuống trần nhỏ, đi vào 1 cái đèn đuốc sáng trưng phòng khách.

"Thế nào tuổi trẻ như thế?" Đương thấy Diệp Phàm cùng Bàn Bác sau, mấy vị lão nhân nhất thời lộ ra kinh sợ, có chút khó có thể tin.

"Lẽ nào bọn họ ăn cái loại trái cây trong truyền thuyết kia? Này. . . Không có khả năng!" 1 cái lão nhân phi thường khiếp sợ, nói: "Chín tòa Thánh sơn vây tụ thành thái cổ vực sâu, truyền thuyết mỗi tọa Thánh sơn trên đều có một đạo thần tuyền cùng một chủng loại kỳ dị Thánh quả, cộng chín đạo thần tuyền cùng chín loại Thánh quả, đến nhất liền có thể thoát thai hoá cốt! Thế nhưng, bằng bọn họ mấy cái phàm nhân thể nào có thể tiếp cận nơi nào này? !"

*Lăng Du

Chương 35: Cấu trúc của thế giới

Ở bên trong đại sảnh đèn đuốc sáng trưng, mấy vị lão nhân ánh mắt sắc bén như điện, không ngừng quét tới quét lui, kinh dị đánh giá đám người Diệp Phàm.

"Các ngươi tại sao lại ăn mặc quái dị như vậy?"

"Vì sao lại để tóc ngắn?"

"Các ngươi đều là người phạm, tại sao lại đi nhằm vào Thái Cổ Cẩm Địa?"

"Ngôn ngữ của các ngươi tại sao lại kỳ lạ như vậy, rốt cục các ngươi đến từ nơi nào?"

"Căn cứ vào thực lực của các ngươi, thì không thể nào tiếp cận được Thái Cổ cẩm địa, lại càng không có cách nào tiếp cận được với Thánh quả và Thần Tuyền..."

Mấy lão nhân này vô cùng cẩn thận và tỉ mỉ, không ngừng hỏi han, muốn hiểu rõ lai lịch của mọi người.

Đến được bến bờ tinh không, phải bay trong không gian mất vài chục, vài trăm, ngàn vạn tỷ năm ánh sáng, cũng chưa chắc đã đến được, nhưng những suy nghĩ này, thì làm sao có thể nói được thành lời? Mấy người Diệp Phàm yên lặng, suy nghĩ xem lên trả lời theo cách nào.

"Tại sao các ngươi lại không nói gì?" Ánh mắt của mấy vị lão nhân trở nên sắc bén vô cùng.

"Cho dù chúng tôi nói sự thật, thì mọi người có tin tưởng không?"

Diệp Phàm nhìn tất cả những người có mặt trong đại sảnh, bình tĩnh nói:

"Quê hương của chúng tôi, cách nơi này rất xa, trong một lần leo núi, chúng tôi bị đưa tới nơi này, tới một thế giới khác, mà chúng tôi lại không biết, đây là đâu, cho nên đã hết hy vọng có thể quay trở về."

Mấy vị lão nhân liếc mắt nhìn nhau, sau đó có 1 người gật đầu, nói:

"Chúng ta có thể hiểu, bởi có một cường giả tuyệt thế, bày ra "Thế" ở ngọn cỏ sơn kia, chỉ trong nháy mắt thôi, có thể làm cho nhật nguyệt âm đạm, vật đổi sao rời, nhưng mà... Cái thủ đoạn này... thực sự quá đáng sợ!"

Mấy vị lão nhân cũng không tiếp tục hỏi, thì mấy người Diệp Phàm cũng không nói ra chuyện Cửu Long kéo quan tài, lại càng không nói mình đã vượt qua vũ trụ cô quạnh, mà tới được bến bờ tinh không.

Lúc này, mấy thứ Đồng Đăng, Bình Bát, Cổ Chuông trong tay mấy người Diệp Phàm đã hấp dẫn sự chú ý của mấy lão nhân.

"Những thứ này là..."

Có một vị lão nhân thần sắc rất nghiêm túc, cầm lấy Cổ Đăng trong tay của Diệp Phàm, chăm chú xem xét cẩn thận một hồi, sau rồi mới thở dài một tiếng, nói:

"Phương pháp chế tạo vô cùng cao minh, ta hoài nghi đây chính là Đăng Tâm do Thần chế tạo, nhưng đáng tiếc, hôm nay đã bị tàn phế, không còn một phương pháp nào để tra xét nó nữa cả."

Sau đó, hắn lại tiếp tục xem xét mấy thứ Bình Bát, Cổ Chuông, tám Biển đồng trên mặt hiện lên sự khiếp sợ, liên tục than thở:

"Tất cả đều là đồ tốt, tại sao lại đều bị hỏng?! "Đạo văn" bên trong đã bị xóa đi toàn bộ, muốn tra xét ra phương pháp chế tạo cũng không thể nào được nữa rồi."

"Những thứ này, các ngươi làm sao mà có được?"

Mấy lão nhân dường như đều rất đau lòng, bộ dáng vô cùng đáng tiếc, không ngừng thở dài.

Lúc này, Diệp Phàm không có trả lời, những lời nói kín kẽ mà hắn nói lúc trước, nhưng lại sợ bị đám người Chu Nghị nói lộ ra chân tướng, sự tình lúc trước Diệp Phàm nói không có gì mâu thuẫn, nhưng bây giờ thì lại khác rồi.

Nhưng cũng có người trả lời theo những gì mà Diệp Phàm sắp đặt, nói tất cả những đồ vật này đều tìm được ở ngọn cỏ sơn có bố trí "Thế", cho đến khi lỡ chân bước nhằm vào Thái Cổ Cẩm địa, cũng không bỏ mấy thứ này lại.

Quả thật, không chỉ có mình Diệp Phàm không muốn nói tới chuyện bến bờ tình không, những người khác đều biết chuyện này vô cùng trọng đại, không thể nói lung tung được.

"Hóa ra là như vậy, ta đối với ngọn cỏ son này càng ngày càng có hứng thú, rất muốn tự mình đi xem xét một lượt."

Một lão nhân cười đến híp cả mắt, cũng không hoài nghi gì lời nói của mọi người, mà muốn đi tra xét thật.

"Các người trước đây ở nơi nào, có thể nói khái quát về khu vực đó được không?" Một vị lão nhân khác mở miệng hỏi.

Bây giờ, tất cả mọi người đều nói theo sự sắp đặt của Diệp Phàm, cùng nhau nói dối, một bạn nữ đứng ra nói: chúng tôi đến từ Tây Bộ địa vực.

"Tây bộ địa vực? Nói như vậy, các người đến từ Tây mạc rộng lớn vô biên hay sao..."

Một lão nhân nhíu mày, thấp giọng nói:

"Từ Tây Mạc đến Đông Hoang, xa xôi vô tận, nếu như ta dùng Thần Hồng để phi hành, cũng phải mất tới ba mươi mấy năm, rốt cục là có thần thánh phương nào có lực lượng kinh thiên động địa đến như vậy, có thể bố trí được "Thế" khổng lồ ở trên cỏ son? Không thể tưởng tượng nổi!"

"Nếu nói như vậy, chúng ta đã đến Đông Hoang rồi ư?"

Chu Nghị không để mất thời cơ hỏi: "Đông hoang lớn tới mức nào?"

"Đông hoang rộng lớn vô biên, nếu như dùng 10 kiếp của phạm nhân, thì cũng không thể đi hết được."

"Lớn tới như vậy sao?!" Mấy người Diệp Phàm chấn kinh, lộ ra thần sắc không tin.

"Trên thế gian, có một quốc gia tên là "Yến" thống trị tất cả các khu vực xung quanh Thái Cổ cấm địa, từ nam tới bắc rộng tới 2 ngàn dặm, từ đông sang tây dài tới 3 ngàn dặm, nhưng so sánh với Đông hoang thì chỉ như muối bỏ bể, tính ra số quốc gia có diện tích tương đương, chỉ sợ ngồi đếm cũng không hết."

Nghe thấy mấy câu sau cùng, Bằng Bác bị dọa cho giật mình, đây là một khu vực rộng lớn tới mức nào, có một quốc gia tên "Yến" rộng lớn tới như vậy, nhưng so sánh với Đông hoang thì không tính là gì cả, tính ra số quốc gia tương đương, thì ngồi đếm cũng không hết ư. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Đông hoang, có thể dùng từ mệnh mông vô tận để diễn tả, như vậy có thể nói nó rộng lớn tới mức nào!

"Không có khả năng?!"

Đôi mắt của Bằng Bác co rút lại, việc này thực sự là vượt quá sự tưởng tượng của hắn. Thế nhưng, nghĩ lại, thế gian đến cả Thần còn tồn tại, thì hắn cũng chỉ có thể lắc đầu.

Mấy vị lão nhân sau khi dọa cho Bằng Bác sợ hãi, thì tùm tùm cười, bề ngoài nhìn hắn chỉ là một thiếu niên 11, 12 tuổi, chính là "Hạt Giống" để cho bọn họ trọng điểm bồi dưỡng.

Một vị lão nhân khác lại tiếp tục nói:

"Yến quốc tuy chỉ là một góc của Đông Hoang, giống như muối bỏ bể, thế nhưng nó không phải là không có tiếng tăm, kỳ vực của nước này ở trong Thái Cổ cấm địa, cũng là một trong bảy Sinh mệnh cấm địa ở khu vực Đông Hoang rộng lớn này."

Mọi người ngẩn ngơ, sau khi nghe được rất nhiều tin tức có ích, thì trong lòng lại, dậy sóng ngập trời.

"Ngài vừa mới nhắc tới Tây mạc, nếu như so sánh nó với Đông Hoang thì sao?" Vương Tử Văn là một người tỉ mỉ, nhưng cũng nhịn không được mà đặt ra một câu hỏi như vậy.

"Tây mạc cũng giống Đông hoang, đều mệnh mông vô tận."

Khi nghe thấy câu trả lời này, trong lòng mấy người nổi sóng, đây là một vùng đất vô cùng lớn!

Nhưng mà điều mà lão nhân nói tiếp, làm cho mọi người càng giật mình hơn:

"Đông hoang, Tây mạc, Nam lĩnh, Bắc nguyên, Trung Châu, Trung châu ở giữa là rộng lớn nhất, có thể nói là rộng lớn vô biên, các tu sĩ khó có khả năng mà đi hết được..."

Mọi người bị dọa cho hóa đá, miệng lưỡi khô khốc, không biết nên nói gì nữa cả.

Mấy vị lão nhân vô cùng hài lòng, khích lệ nói:

"Một kiếp của Phạm nhân thì thật sự là quá ngắn ngủi, chỉ giống một con kiến hôi, đến ngay cả thế giới có cấu trúc như thế nào cũng không biết. Hôm nay, các người sẽ có cơ hội quan sát được thế giới bao la, chỉ cần các người chịu khó tu luyện, ngày sao có thể khuấy động phong vân, sừng sừng như

mây trên đỉnh núi."

Mọi người giật mình tỉnh lại, có mấy người tâm tình vô cùng kích động:

"Chúng tôi... tu luyện..."

"Đúng vậy, các ngươi tuy lỡ chân tiến vào Thái Cổ Cẩm địa, mất đi tuổi thanh xuân, nhưng thế giới này vô cùng công bằng, mất đi chừng nào, thì sẽ được bù đắp chừng đó, công việc tu luyện tuy rằng đầy chông gai, khó khăn, thế nhưng riêng các ngươi đã mở ra được một con đường riêng cho mình."

"Không sai, "Khô hải" của các ngươi đã được kích hoạt, sau này vượt qua được "Khô Hải", bước lên "Thần kiều", tìm kiếm con đường thành "Thần" cho chính bản thân mình, cũng không phải là không có khả năng."

Mấy vị lão nhân liên tiếp khích lệ bọn họ, dường như muốn dẫn bọn họ bước chân theo con đường tu luyện.

"Chúng tôi còn chưa rõ mọi người là..." Chu Nghị không để mất cơ hội được hỏi.

"Trong Yến quốc có tới 6 Động Thiên Phúc Địa, nơi chúng ta tu luyện chính là 1 trong số đó, tất nhiên, không phải ở chỗ này, nó không ở phạm gian." Một lão nhân cười nói.

"Yến quốc so với Đông Hoang chỉ là muối bỏ biển, mà lại có tận 6 Động Thiên Phúc Địa, trên thế giới này rốt cục có bao nhiêu Tiên môn luyện..." Bàn Bác nhỏ giọng nói thầm.

Mấy vị lão nhân đối với Diệp Phàm và Bàn Bác cũng lộ rõ sự tôn trọng, cũng không lộ ra vẻ không vui, mà ôn hòa cười nói:

"Đừng có mơ tưởng xa xôi nữa, việc trọng yếu nhất bây giờ là tu luyện, Động Thiên Phúc địa của chúng ta được truyền thừa từ một Thánh Địa, những yếu quyết cơ sở tuyệt đối đứng hàng thứ nhất trên thế gian. Hơn nữa, sau này nếu mọi người có công lực cao thâm, chúng ta có thể cung cấp một không gian rộng lớn hơn để cho mọi người phát triển."

"Đúng vậy!"

Một lão nhân khác ngao ngễ nói:

"Chúng ta tuy rằng chỉ là một Động Thiên Phúc Địa, thế nhưng bên dưới Thánh Địa, chúng ta có thanh danh hiển hách nhất, nếu như trong tương lai ngươi là một tuyệt thế thiên tài tu luyện, thì có thể được tiến cử làm môn hạ của một Thánh Địa cũng không chừng."

Nói đến đây, mấy vị lão nhân đều nhìn về phía thiếu nữ Vi Vi đứng bên cạnh, nói:

"Vi Vi chính là một tuyệt thế kì tài của Động Thiên Phúc địa chúng ta, nhưng không lâu nữa lại phải tiến cử làm môn hạ Thánh Địa, thật là tiếc nuối, nhưng chúng ta cũng không muốn làm cản trở công việc tu luyện của nàng."

Đúng lúc này, bên ngoài phòng khách truyền đến những tiếng cười to:

"Phúc Địa của các ngươi thật tốt, có nhân tài cũng có thể đưa đến Động Thiên của chúng ta, ta nghe nói các ngươi phát hiện ra mười mấy "Hạt Giống" tu luyện rất tốt?"

Trên bầu trời liên tục hạ xuống hơn chục đạo hồng mang, tất cả những người này đều không xin phép gì cả, trực tiếp hạ xuống đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Thái cổ thánh thể

Mười mấy người đi vào trong đại sảnh, hồng mang trên người thu lại, những người này đều khoảng 40 tuổi trở nên, có nam có nữ, khí thế của mỗi người đều rất đặc biệt, có người u tình như lan, có người lại sắc bén như kiếm, có người vững chãi như bàn thạch.

Trong đó, có một trung niên nam tử, dáng người trầm ổn, tiếng nói oang oang, cười ha ha nói:

"Ở nước Yến, tuy có tới tận 6 Động Thiên, nhưng mấy Động Thiên đó, chẳng hạn như "Linh Khư Động Thiên" đều là hữu danh vô thực, mấy Phúc Địa

kia cũng đã xuống cấp đi rất nhiều rồi."

"Lư Vạn Sơn, người nói như vậy là có ý gì?"

Mấy vị lão nhân này chắc là người của Linh Khư Động Thiên, tất cả đều tiến lên, đứng chắn trước mặt mấy người Chu Nghị và Lâm Giai, nhưng trọng điểm bảo vệ vẫn là Diệp Phàm và Bằng Bác.

Người đàn ông Lư Vạn Sơn được gọi, người cũng như tên, trầm ổn vững chãi như núi, khiến cho người khác cảm thấy uy áp như núi, hắn nói thẳng trực tiếp vào vấn đề, cười to nói:

"Ở đây có tới mười mấy "Hạt giống" tốt, chúng ta tự nhiên là muốn dẫn mấy người đi, hướng dẫn họ bước chân lên con đường tu luyện."

Bên cạnh, một lão bà tóc hoa râm cũng gật đầu nói:

"Đúng vậy, quan hệ giữa 6 Động Thiên Phúc Địa trong Yến Quốc khăng khít như tay với chân, đột nhiên xuất hiện những Hạt Giống tốt, thiên tư bất phàm tới như vậy, tất nhiên là chúng ta muốn dẫn đi mấy người."

Một vị lão nhân của Linh Khư Động Thiên cau mày nói:

"Lý Dĩnh sư tỷ, không thể nói như vậy được, Kim Hà Động Thiên 3 năm trước tìm được mấy môn đồ có căn cốt cực tốt, nhưng cũng đâu có đưa cho chúng ta một người nào."

"Những người đó tư chất quá bình thường, không thể tính là những Mầm Tiên, cho nên không có thông báo cho các người."

Tóc hoa râm bà lão cười đáp.

Đúng lúc này, một lão nhân tóc bạc như mây, bước đi tự nhiên không nhanh không chậm tiến lên phía trước, bộ dáng trông rất tiên phong đạo cốt, nói:

"Ta đã quan sát mấy người ở đây, hiện tại vẫn chưa thể gọi chúng là Mầm Tiên, thôi tính như vậy đi, mỗi Động Thiên chúng ta chỉ chọn mấy người thôi, để lại cho Linh Khư Động Thiên các người mấy người là được rồi."

Mấy vị lão nhân của Linh Khư Động Thiên dường như đối với lão già tiên phong đạo cốt này rất kiêng kỵ, nhưng hiện giờ cũng đã mất kiên nhẫn, nói:

"Mã Văn sư huynh, Ngọc Đình Động Thiên của các người chẳng lẽ lại thiếu môn đồ có tiềm lực, 2 năm trước, chúng ta nghe nói các người phát hiện ra 2 Mầm Tiên chân chính cơ mà."

Lão nhân được gọi là Mã Văn này, chỉ cười không nói, không ngừng quan sát Diệp Phàm và Bằng Bác, thỉnh thoảng lại gật đầu.

Điều này làm cho mấy vị lão nhân của Linh Khư Động Thiên nhất thời khản trương, những người khác có thể đưa đi, nhưng 2 người này thì nhất định phải ở lại đây.

"Như vậy đi, ta đại diện cho Ngọc Đình Động Thiên chỉ tuyển một người là được rồi."

Mã Văn tóc râu bạc trắng, chỉ vào Diệp Phàm và Bằng Bác, nói:

"Ta cũng không có làm quá, chỉ cần đưa cho ta 1 trong 2 người bọn họ là được rồi."

"Không được!"

Mấy vị lão nhân của Linh Khư Động Thiên đồng thanh cự tuyệt.

Lúc này, mấy Động Thiên Phúc Địa khác cũng bắt đầu tuyển người, không ai chịu nhường ai, bắt đầu nảy sinh tranh chấp.

Diệp Phàm đứng im, tỉ mỉ lắng nghe, hắn đã biết được một số tin tức hữu dụng, đó là Động Thiên thích hợp cho việc tu luyện hơn Phúc Địa, mà ở Động Thiên còn có khả năng tự sản sinh ra một Phúc Địa.

Lúc này, Linh Khư Động Thiên không có khả năng để giữ lại tất cả mọi người rồi, 5 Động Thiên Phúc Địa khác cùng đến, bọn họ bị bắt buộc phải nhịn đau mà nhường lại một số người rồi.

Nhưng mà, giữ những ai, nhường những ai. Chỉ sau 1 lát, 6 Động Thiên Phúc Địa đã ở vào tình thế giương cung bạt kiếm, vô cùng khản trương, không có ai nhường ai cả.

Trung niên nam tử Lư Vạn Sơn, khí thế trầm ổn như núi, bước lên phía trước, nói:

"Xem ra chúng ta chỉ còn cách giao đấu để chọn người mà thôi."

"Ta đồng ý."

Bà lão Lý Đình kia cũng nên tiếng, biểu thị sự đồng ý.

"Để tránh làm tổn thương hòa khí, chúng ta chỉ chạm đến là dừng thôi."

Mã Vân đạo nhân tóc râu bạc trắng của Ngọc Đình Động Thiên cũng biểu thị sự đồng ý.

Mấy vị lão nhân của Linh Khư Động Thiên sắc mặt vô cùng khó coi, mấy người Diệp Phàm là do bọn hắn tìm được, nhưng lại bị mấy Động Thiên Phúc Địa khác nhúng tay vào, sau khi giao đấu, có thể giữ lại được mấy người cũng là điều rất khó nói.

Hơn chục đạo hồng mang phóng lên không trung, trong đêm tối đặc biệt sáng rực rỡ, hiển nhiên là họ đã bắt đầu giao đấu.

Mấy người Diệp Phàm toàn bộ đi ra khỏi phòng khách, ngửa mặt lên trời quan sát, nhưng rất đáng tiếc, những người đó đã bay ra khỏi trần nhà, càng đánh càng xa, không cách nào thấy rõ nữa rồi.

Chỉ thấy trên bầu trời phía xa xa, có mấy đạo quang hoa ngút trời, thần hồng bay ngang lượn dọc, thỉnh thoảng vang lên những âm thanh như sấm động, làm cho cuồng phong phải gào thét, cát bay đá chạy.

Đám người Chu Nghị, Lâm Giai cảm thấy như thần trí mơ hồ, mấy lão nhân lúc này trông rất bình thường, nhưng bây giờ lại tỏa ra uy thế vô cùng cường đại, có khả năng phi thiên độn địa, đây chính là mơ ước trong lòng bọn họ.

Chỉ trong chốc lát, mấy đạo thần hồng đã biến mất ở cuối chân trời, không biết đã di chuyển tới nơi nào rồi.

Cho đến tận nửa giờ sau, mấy đạo thần hồng lại xuất hiện ở cuối chân trời, xuyên phá trường không, trong nháy mắt đã trở về.

Người đầu tiên hạ xuống, chính là cô gái tên là Vi Vi, nàng thanh lệ xuất trần, đôi mi cong cong, đôi mắt trong như nước, môi đỏ tron bóng, hàm răng như ngọc. Dưới ánh trăng mờ mờ ảo ảo như nước, nàng giống như Nghiễm Hằng Tiên Tử hạ phàm, xinh đẹp không còn lời nào có thể diễn tả.

Tiếp theo là mấy vị lão nhân của Linh Khư Động Thiên, nhưng nhìn họ bộ dáng rất chật vật, có người trên thân còn có cả vết máu, nhưng lại mang theo nụ cười thắng lợi.

Mấy người phía sau, trên người ai cũng có vết thương, nhưng đem so sánh với sắc mặt của họ, thì quả thật vết thương cũng chẳng tính là gì.

Trung niên nam tử Lưu Vạn sơn mạnh mẽ nhưng trên vai bị thương, vết máu còn chưa khô, Mã Vân lão nhân tiên phong đạo cốt, thì giờ cả bộ râu bạc đã bị cắt đứt, còn Lão bà tóc hoa râm Lý Đình, quả trượng trong tay đã bị gãy làm 2 đoạn.

"Không nghĩ đến, Vi Vi tuổi còn trẻ như vậy, mà tu vi đã vượt qua chúng ta, đúng là tuyệt thế kỳ tài của Linh Khư Động Thiên!"

Mã Vân thở dài cảm thán.

Mấy người Diệp Phàm giật mình, cô gái tên Vi Vi này bề ngoài trông rất nhân nhã, yêu kiều thướt tha, bộ dáng trông rất ôn nhu, nhưng lại cường đại đến mức, đánh bại mấy lão nhân này, làm cho người ta cảm thấy vô cùng kinh dị.

"Chúng ta đã thua rồi, thì không có gì để nói, Linh Khư Động Thiên các ngươi có quyền chọn trước 2 người."

Sắc mặt của Lưu Vạn Sơn trông rất khó coi, hắn thua là thua trong tay hậu bối, nên cảm giác thực sự rất khó chịu, quan trọng hơn là mất đi quyền tuyển người.

Mấy vị lão nhân Linh Khư Động Thiên chẳng do dự làm gì, trực tiếp chỉ tay vào Diệp Phàm và Bằng Bác, nở nụ cười tươi như hoa.

Tiếp theo đến lượt Mã Vân lão nhân của Ngọc Đình Động Thiên chọn Liễu Y Y, Lão bà Lý Đình của Kim Hà Động Thiên thì chọn Trương Tử Lăng. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - [www.TruyệnFULL](http://www.TruyệnFULL.com)

Nhưng đúng lúc này, sau khi mấy vị lão nhân của Linh Khư Động Thiên kiểm tra tỉ mỉ thân thể của Diệp Phàm thì biến sắc, trên mặt không còn tí vui mừng nào.

"Tại sao có thể như vậy?!"

Những người khác cũng nhanh chóng chú ý tới sự việc bên này, quay người nhìn lại, nhìn thấy sắc mặt không vui của mấy lão nhân Linh Khư Động Thiên, nhưng không hiểu nguyên nhân gì.

"Xảy ra chuyện gì, chẳng nhẽ cho Linh Khư Động Thiên các ngươi chọn trước 2 người mà các ngươi còn chưa hài lòng ư?" "Không phải vậy, các ngươi lại đây mà xem."

Mấy vị lão nhân của Linh Khư Động Thiên mang theo thần sắc tiếc hận nhìn về phía Diệp Phàm.

Những người khác bây giờ đã hiểu rõ, nhất định là thân thể Diệp Phàm có chuyện, chỉ trong chớp mắt tất cả đã xúm lại.

Mã Vân lão nhân của Ngọc Đình Động Thiên là người đầu tiên, nói:

"Chỉ cần nhìn là có thể biết, thiếu niên này khí huyết rất sung mãn, có thể so với Giao Tượng, là một Mầm Tiên hiếm thấy, chẳng lẽ có vấn đề gì sao?"

Lúc này, những người khác cũng toàn bộ tới bên người Diệp Phàm, kiểm tra thân thể của hắn.

Diệp Phàm bị người khác sờ tới sờ lui, cảm giác không thích, nhưng dưới tình huống này, cũng không có biện pháp nào tốt để ngăn cản.

Lão bà Lý Đình của Kim Hà Động Thiên kinh nghi bất định, nói:

"Tại sao lại có loại thể chất này?!"

Lưu Vạn Sơn sau khi xem xét tỷ mỉ, vẻ mặt lộ ra thần sắc không thể tưởng tượng được, nói:

"Sinh mệnh yên tĩnh như Thần luân, Khổ Hải rắn chắc như Thần thiết, vững như bàn thạch, dùng sức không thể làm rung động, căn bản là không có cách nào để mở ra cả..."

"Sao lại có chuyện như thế này?!"

Tất cả mọi người ở đây không một ai có thể giải thích được, loại thể chất này quá quái dị, không phù hợp với lẽ thường.

Đúng lúc này, Mã Văn của Ngọc Đình Động Thiên dường như đột nhiên nhớ tới cái gì đó, thấp giọng nói:

"Chẳng lẽ... chính là loại thể chất trong truyền thuyết?"

Hắn bắt đầu kiểm tra lại thân thể của Diệp Phàm một lần nữa, năm ngón tay của hắn long lanh như ngọc, tỏa ra thần huy, không ngừng sờ tới sờ lui, nhưng chủ yếu tập trung vào "Lượng Cốt" và "Độ Thần".

Một thời gian rất lâu, Mã Văn đạo nhân mới dừng lại, ngơ ngác sững sờ, nói:

"Loại thể chất trong truyền thuyết này lại có thật ở trên thế gian ư..."

"Loại thể chất gì?"

Tất cả mọi người ở đây, đều lộ ra vẻ kỳ dị.

"Khoảng ... Cỗ ... Tuyệt ... Luân, Cái ... Thế... Thánh... Thế!"

Mã Văn nói từng chữ, âm thanh trầm trọng như núi.

"Cái gì?!"

Tất cả mọi người ở đây đều lộ ra vẻ kinh sợ, không dám tin vào 2 lỗ tai của mình nữa.

Mấy vị lão nhân của Linh Khư Động Thiên phản ứng nhanh nhất, kéo hắn lui lại phía sau, mấy người lấy hắn làm trung tâm, đứng xung quanh bên ngoài, nghiêng mặt bảo hộ, dường như sợ người khác cướp giật hoặc là giết chết.

Lưu Vạn Sơn vẫn có cảm giác khó mà tin được, nói:

"Yên Quốc, từ nam tới bắc dài hai ngàn dặm, từ đông sang tây dài ba ngàn dặm, lãnh thổ một quốc gia như vậy đem so sánh với Đông Hoang giống như muối bỏ bể.

Thế nhưng, ở trên mảnh đất là đã qua bao nhiêu năm tháng vô tận, cũng chưa từng xuất hiện một người là Cái Thế Thánh Thể.

Nên nhớ rằng, kể từ xưa tới nay, cho dù tính cả toàn bộ Đông Hoang, cũng không xuất hiện mấy người như vậy."

Lão bà Lý Đình của Kim Hà Động Thiên lắc đầu, nói:

"Không phải không có khả năng xuất hiện, ta có nghe nói, hiện nay Đông Hoang đã xuất hiện nhân vật như vậy rồi.

Hơn nữa, không phải chỉ có một người, nhưng mà những người đó còn đang trong thời kỳ trưởng thành, chưa đến lúc xuất hiện trước mắt thế gian.

Ta nghĩ, vẫn đang tồn tại một bí ẩn kinh thiên động địa ở trong Thái Cổ Cấm Địa, hoặc là một Cổ lão thế gia đã ẩn thế còn lưu truyền tới ngày nay."

Lúc này, ánh mắt của mấy lão nhân ở đây nhìn Diệp Phàm đều đã thay đổi, tất cả đều nóng bỏng, hận không thể ngay lập tức giữ lấy, thu làm đồ đệ của riêng mình.

Ngay cả mấy người Lâm Giai, Chu Nghị ở bên cạnh, cũng nhìn về phía Diệp Phàm, lộ ra thần sắc kỳ dị.

Nhưng vào lúc này, Mã Vân lão nhân của Ngọc Đình Động Thiên ho khan, nói:

"Ta nghĩ... các ngươi có sự nhầm lẫn rồi, hoặc là ta nói chưa được rõ ràng."

"Hà?"

"Còn chuyện gì nữa?"

Tất cả mọi người đều kinh nghi bất định, nhìn hần.

"Chính xác là hần nắm giữ Cái Thế Thánh Thể, thể nhưng lại bị hạn chế về mặt thời gian, thuộc về thời kỳ trước Thái Cổ."

"Có ý nghĩa gì?"

Mã Vân giải thích:

"Các vị đã từng nghe qua một truyền thuyết về Thái Cổ hay không? Khi đó, liên tiếp xuất hiện 9 nhân vật nằm giữa Cái Thế Thánh Thể, Khoáng Cổ Tuyệt Luân, mỗi người đều thanh danh vang dội, vô địch trong thiên địa.

Nếu có loại thể chất này, thì thành tựu trên con đường tu luyện, là không thể nào đo lường được, cho nên mới được gọi là Cổ Kim Đệ Nhất Thánh Thể."

"Đúng, tất nhiên là chúng ta có nghe qua, ý của ngươi là..."

Nói đến đây, tất cả mọi người đều nhìn về phía Diệp Phàm, nhưng ánh mắt đã không còn kinh sợ và nóng bỏng nữa, mà tràn đầy vẻ thất vọng.

"Đúng vậy, hần đúng là có loại thể chất này. Từ sau thời kỳ Thái Cổ, trải qua vô tận năm tháng, loại thể chất này thỉnh thoảng có xuất hiện trên thế gian, thể nhưng không còn được mạnh mẽ như trước, không còn có thể ngạo thị thiên hạ như trước được nữa rồi."

Trên thực tế thì đúng là như vậy, không biết vì sao, sau thời thái cổ, những người nắm giữ loại thể chất này, dần dần thoái hóa đi, căn bản là không thích hợp với việc tu luyện, chưa có một ai tu luyện thành công cả.

"Bây giờ, rất nhiều Tiên Môn đã có tin đồn, ở Đông Hoang xuất hiện 1 Mầm Tiên, nắm giữ Cái Thế Thân Thể."

Lúc này thôi, ta còn cho rằng, Yếu quốc của chúng ta sẽ xuất hiện một nhân vật kinh thiên động địa như vậy, nhưng bây giờ thì..."

"Cái Thế Thánh Thể ở thời kỳ trước Thái Cổ, chính là Thân thể vô địch, nhưng hiện nay thì... Ai!"

Mấy vị lão nhân Linh Khư Động Thiên thở dài một hơi, vô cùng thất vọng, không còn quan tâm tới Diệp Phàm nữa.

Mấy người của các Động Thiên Phúc Địa khác thần sắc cũng vô cùng phức tạp, không biết là nên mừng hay nên vui đây.

Lúc này, không còn ai trực tiếp nhìn về phía Diệp Phàm nữa, lúc này nóng bỏng, bây giờ lãnh đạm, tương phản vô cùng rõ ràng.

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Linh Khư Động Thiên

Cho tới lúc này, đám người Diệp Phàm đã chỉ còn sót lại mười ba người, những người khác đã chết hết.

Ngoại trừ bản thân Diệp Phàm có thể chất kỳ lạ ra, mười hai người còn lại nếu đem chia đều, thì mỗi một động thiên phúc địa sẽ đem theo vừa vặn hai người.

Mặc dù đây là lựa chọn rất bị động, song đám người Chu Nghị, Lâm Giai đều không cảm thấy bài xích gì cả.

Bởi lẽ, giống như mấy vị lão nhân của Linh Khư động thiên đã nói, đây là một loại cơ duyên đối với bọn họ.

Tới cuối cùng, Diệp Phàm rơi vào tình thế vô cùng khó xử, từ một người được tất cả coi trọng trở thành một người không ai thèm hỏi han, không ai thèm

quan tâm nữa.

"Nếu không mang Diệp Phàm đi cùng, ta cũng sẽ không đi theo các ngươi."

Bàng Bác lúc này mặc dù bề ngoài chỉ mới mười một, mười hai tuổi, song giọng điệu của hắn cũng rất cứng rắn, nói:

"Cùng lắm là ta cùng với Diệp Phàm tới chốn phàm trần lăn lộn kiếm kế sinh nhai."

Một vị lão nhân của Linh Khư động thiên bèn giải thích:

"Trong động thiên phúc địa không có người phạm. Một người như hắn nếu có gia nhập cũng chưa chắc là có lợi gì."

Diệp Phàm nghe vậy, lại tiếp tục suy nghĩ tỉ mỉ các loại tình huống có thể xảy ra khi đi tới động thiên phúc địa.

Ở nơi đó toàn là tu sĩ, không ai sẽ đi lưu ý một người phạm nhỏ nhoi như hắn, kể cả có Bàng Bác chiếu cố đi chăng nữa cũng chẳng phải kẻ lâu dài, mà theo thời gian sẽ có rất nhiều phiền phức không thể dự liệu trước nảy sinh ra.

"Bàng Bác, ngươi cứ đi cùng bọn họ đi, ta sẽ không gia nhập động thiên phúc địa đâu. Có khi làm một phạm nhân tầm thường, sống một cuộc sống giản đơn yên bình lại tốt hơn."

"Không được, ta nhất định phải đưa ngươi đi." Bàng Bác phản đối kiên quyết.

"Thôi được, chúng ta mang Diệp Phàm cùng đi."

Mấy vị lão nhân của Linh Khư động thiên đều không muốn làm cho Bàng Bác sinh ra khúc mắc trong lòng, cho nên quyết định mang Diệp Phàm theo.

"Chờ chút!"

Diệp Phàm cũng không mừng rỡ chút nào, mà trái lại sắc mặt bình tĩnh, nói:

"Ta đã nói rồi, ta sẽ không gia nhập bất cứ một động thiên phúc địa nào. Cảm ơn ý tốt của các vị."

"Diệp Phàm, đây là một cơ hội..." Bàng Bác vội vàng khuyên nhủ.

Diệp Phàm chỉ lắc đầu, nói: "Ngươi không cần khuyên ta."

Sau khi đã nghĩ kĩ càng, hắn cũng rõ là nếu gia nhập một động thiên phúc địa nào đó, sẽ có khả năng phải đối mặt với các loại phiền phức. Vị lão nhân của Linh Khư động thiên kia cũng vừa mới ám chỉ như vậy.

"Nếu như ngươi không đi, cũng sẽ tuyệt đối không đi cùng bọn họ."

Bàng Bác là người vô cùng nghĩa khí, bất kể ra sao đều không chịu bỏ rơi Diệp Phàm để ra đi một mình.

Diệp Phàm hơi khẽ cười, nói:

"Tất cả mọi thứ sau này ta đều phải nhờ vào ngươi ấy chứ. Ngươi cần phải tu hành cho tốt, sau đó tương lai cần nhờ ngươi "chu cấp" cho ta một ít, ví dụ như...hiệp nữ, tiên nữ, thần nữ, thánh nữ...Cứ tùy tiện đưa cho ta vài người là được, ta chắc chắn sẽ không từ chối đâu."

Bàng Bác nghe xong liền tròn cả mắt lên, mấy vị tu sĩ của các động thiên phúc địa cũng đều lộ ra vẻ quái dị, mấy vị tu sĩ nữ càng lườm Diệp Phàm một cách vô cùng hung hãn.

"Tốt nhất vẫn là ngươi đi theo ta, Diệp Phàm." Bàng Bác lại khuyên bảo một lần nữa.

"Thực sự là ta cũng muốn đi cùng ngươi, thế nhưng chỉ là đi làm khách một thời gian, chứ không phải gia nhập nơi đó. Không biết người của Linh Khư động thiên có cho phép hay không?"

Bổng dung Diệp Phàm nói như thế, dù sao hắn cũng không cam tâm rời bỏ con đường thành tiên như thế. Hắn vừa muốn vào Linh Khư động thiên để tìm hiểu một phen, nhưng cũng không muốn bị ràng buộc với bất cứ một tông phái nào.

"Được, chỉ cần ngươi chịu đi là được rồi."

Bàng Bác lập tức liền trở nên cao hứng, hắn cảm giác, chỉ cần Diệp Phàm chịu đi là hắn sẽ có biện pháp giữ lại, bèn nhìn về phía mấy vị lão nhân.

"Được rồi."

Cuối cùng mấy vị lão nhân cũng gật đầu.

Thế là đoàn người Diệp Phàm đã sắp ly biệt từ đây. Con đường phía trước còn chưa biết sẽ ra sao, ai nấy vừa cảm giác mê man vừa lại chờ mong. Đã

là lần tụ họp cuối cùng, mọi người chúc nhau bảo trọng, ước hẹn sau này gặp lại nhau.

Diệp Phàm vào lúc này không khỏi có chút đặc biệt so với người khác. Con đường tương lai của hắn không có hi vọng gì, đã không còn thuộc cùng một thế giới với bọn họ rồi. Cho dù sau này gặp lại cũng có thể tương tượng được, hắn không còn khả năng xuất hiện ở trước mắt mọi người nữa. Mỗi người nhìn về phía hắn đều có biểu tình khác nhau, sắc mặt khác thường.

Sau khi chúc nhau bảo trọng, mọi người chia ly.

"Cho người thứ này, Diệp Phàm.."

Trước khi đi Liễu Y Y đưa chuỗi niệm châu cho Diệp Phàm, không chờ hắn cự tuyệt nàng đã nhanh chóng bỏ chạy ra xa rồi.

"Kỳ thực làm một người bình thường cũng tốt, chúc người hạnh phúc suốt đời..."

Lý Tiểu Mạn đi tới, nói xong rồi nhìn hắn thật lâu mới xoay người rời đi.

"Diệp Phàm, chúc người vạn sự như ý. Ta tin rằng với năng lực của người, cuộc sống nơi trần thế chắc chắn cũng có thể muôn màu muôn vẻ."

Lâm Giai nói xong liền đi xa.

Sau đó, Chu Nghị và Vương Tử Văn cũng tới nói lời từ biệt.

"Thực ra, làm một người thường chưa chắc đã không phải là một loại hạnh phúc."

Chu Nghị cười khẽ, nhẹ nhàng vỗ vai hắn rồi nói: "Không việc gì phải thất vọng."

Diệp Phàm không có chút rung động nào, chỉ hơi cười nói: "Ai mà có thể nói trước được tương lai đây."

...

Một lát sau, có hơn chục đạo cầu vồng lần lượt phóng lên không trung, cắt phá trời đêm tĩnh mịch, như những ngôi sao băng biến mất dần ở chân trời xa. Chúng nhân cũng ly biệt từ đây. Nguồn truyện: Truyện FULL

Sau khi những người ở các động thiên khác đã ra đi, mấy vị lão nhân của Linh Khư động thiên mới mở miệng nói với Bảng Bác và Diệp Phàm:

"Kỳ thực các động thiên phúc địa chúng ta cũng cách nhau không xa, các người nếu như bằng lòng gặp mặt thì rất dễ dàng thôi."

Người của Linh Khư động thiên tới ngày thứ 2 mới ra đi. Bọn họ cười trên cầu vồng, lướt nhanh như chớp, cảnh vật sông núi trên mặt đất không ngừng lui lại ở phía sau.

Cuối cùng đoàn người cũng dừng lại ở trước một toà tiên sơn mờ ảo. Cảnh sắc nơi này vô cùng an lành, cây cối tốt tươi xanh um, non xanh nước biếc, thác nước chảy âm âm, có tiên hạc bay lượn, càng có đỉnh đài lầu các loáng thoáng đan xen tô điểm. Thực sự là một nơi đẹp đẽ.

"Đây là Linh Khư động thiên ư?"

Bảng Bác không nhận được mà hỏi. Chỉ bất quá, câu nói thứ hai của hắn có chút phá huỷ cả phong cảnh đẹp đẽ, chỉ nghe hắn thấp giọng lẩm bẩm:"

Tiên hạc thật là béo tốt a, có thể bắt một hai con đem đi nướng ăn không..."

Một vị lão nhân bên cạnh tức giận lườm hắn một cái rồi nói:

"Tiên hạc đó đã mở ra linh trí, người đừng có giờ trò linh tinh. Lấy thân thủ hiện tại của người, căn bản là không thể đến gần chúng nó được."

Nơi đây chẳng phải Linh Khư động thiên, mà vén vén chỉ là sơn môn thôi. Ở bên trong tiên vụ mờ ảo mông lung, trên mặt đất toàn là kỳ hoa dị thảo. Khi đi tới một chỗ ở sâu trong mây, mới thấy một tảng đá đứng ở phía trước, mặt trên khắc hai chữ cổ: Linh Khư!

Bảng Bác đương nhiên là không nhận ra được loại chữ cổ này, sau khi được một vị lão nhân ở bên cạnh báo cho, hắn mới hiểu được là giờ mới tới Linh Khư động thiên.

Nơi này tương truyền là một khu phế tích lưu lại từ thời Thái cổ. Sau khi được người đời sau thanh lý qua loa một chút bèn trở thành một nơi động thiên phúc địa.

Có thể nói rằng, lịch sử của Linh Khư động thiên rất xa xưa, nếu như tìm hiểu ngược về quá khứ thì khu cổ địa này có thể kéo dài tới thời Thái cổ.

Nơi này đã từng được người đời sau đào móc tìm kiếm với quy mô lớn với hi vọng có thể tìm được mấy món thần vật, thế nhưng cuối cùng vẫn là không thu hoạch được gì.

Các đời cường giả tu hành ở chỗ động thiên này luôn có cảm giác nó không hề đơn giản, thế nhưng đáng tiếc chưa từng có phát hiện gì trọng đại cả.

Đi qua tảng đá lớn, lại tiếp tục tiến vào tiên vụ ở phía trước, cảnh vật xung quanh bỗng nhiên thay đổi hoàn toàn. Bên trong đó là một thế giới vô cùng mỹ lệ, giống như là mọi người đã đi tới một thế giới hoàn toàn khác vậy.

"Đây chính là Linh Khư động thiên!"

"Đã hoàn toàn tự biến thành một thế giới!"

Mấy vị lão nhân cảm giác rất thoả mãn với phản ứng của Diệp Phàm cùng Bằng Bác.

Thảm thực vật ở nơi này như được tinh hoa của nhật nguyệt ưu đãi hơn gấp mấy lần, cây cỏ xanh biếc một cách kì dị, giống như được điêu khắc bằng ngọc bích vậy. Nơi này có cỏ mọc che trời, được thảo toả hương thơm ngát, có linh cầm bay lượn, dị thú qua lại, có thần tuyến chảy cuộn cuộn.

Đúng vào lúc này, bỗng nhiên Diệp Phàm cảm thấy tâm thần hốt hoảng, có một đoạn kinh văn bỗng đứng vang lên trong lòng hắn, chính là đoạn mà Diệp Phàm từng đạt được ở trong quan tài đồng kia.

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Tu luyện là gì?

Bước vào Linh Khư Động Thiên hơn trăm bước, âm thanh kinh văn mới thôi vang lên trong đầu Diệp Phàm, qua đó mới thấy được, mấy chục thêm đá phía sau lưng vừa mới đi qua, nó không bình thường chút nào, nhưng mà Diệp Phàm không dừng lại, bởi vì hắn có muốn dừng lại cũng không được.

Phía trước mặt, hiện lên mấy ngọn núi tú lệ, linh khí ngập tràn, một thác nước cao hơn ngàn mét đang đổ xuống, giống như một dải lụa màu trắng, đang rơi ngược dòng trong ngân hà, âm thanh ù ù giống như hàng vạn con ngựa đang chạy, vừa hùng tráng lại vừa tú lệ.

"Không hổ danh là Động Thiên Phúc Địa, cảnh vật phi phàm tú lệ, đây chính là một miền cực lạc giữa chốn hồng trần."

Một con đường đá cuội nhỏ, tĩnh lặng, uốn mình chạy vòng quanh thác nước, dẫn thẳng tới ngọn tiên sơn phía xa xa.

Trên đường đi, Cỏ mọc xanh tươi che kín bầu trời, cứng cáp, thẳng tắp như Cầu Long, lại còn có thể thấy vô số cung điện, tháp thoáng giữa những hàng cây, bố trí hài hòa hợp với tự nhiên.

Hai bên đường cỏ, có người đang chăm sóc Dược Viên, ở bên trong Nhân sâm to bằng bàn tay trẻ con, Cửu Diệp Linh Chi rất lớn, có rất nhiều thảo dược không biết tên đang tỏa ánh sáng lấp lánh, bên trong ẩn chứa quang hoa, mùi hương thuốc bay khắp không gian, thấm vào cả ruột gan của người đi đường.

Trên đường đi, có gặp mấy người, họ đều thi lễ với mấy lão nhân, mà thái độ đối với Vi Vi vô cùng tốt, địa vị của vị tuyệt thế kỳ tài Linh Khư Động Thiên này cao không thể tưởng tượng.

Vi Vi đều chào lại mọi người, nàng không tỏ vẻ kiêu căng chút nào, bên trong vùng đất an lành này, nàng thật sự rất giống một tiên nữ xuất trần, rồi như một luồng gió nhẹ lướt đi, uyển chuyển thướt tha, dần dần đi khuất trong tầm mắt của mọi người.

Diệp Phàm và Bằng Bác được dẫn đến một ngọn núi thấp, nơi này có một nhà tranh 5 gian, hai ba khóm trúc, một cái dược viên phía ngay vách nhà, có mấy cây cỏ thụ ở đó.

Tuy rằng nhìn thấy rất nhiều quỳnh lâu ngọc điện, nhưng nơi đây lại vô cùng hài hòa với tự nhiên, một vùng đất an bình trong trần thế, làm cho tâm linh con người được gột rửa, rũ bỏ hết những phiền nhiễu nơi trần thế.

"Hai người trước cứ ở lại nơi này đã."

Mấy vị lão nhân dặn dò vài câu rồi rời đi, còn một bạn học khác cũng được nhận vào Linh Khư Động Thiên, nhưng không ở cùng với bọn Diệp Phàm, mà lại được đưa đi nơi khác. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - [www.TruyệnFULL](http://www.TruyệnFULL.net)

Lúc gần trưa, có 1 thiếu niên tầm 11, 12 tuổi mang theo một hộp cơm đến, mời bọn họ dùng cơm, đồ ăn rất đơn giản và thanh đạm gồm có, Ngẫu phiến, Hoàng tinh, Phục linh, Thiên ma, đây toàn là dược liệu cả.

"Com này... làm sao mà ăn được? Ngay cả một chút thịt cũng không có. Hai ngày vừa rồi toàn ăn quả dại và uống nước suối, giờ lại tiếp tục ăn mấy thứ như thế này, miệng cũng chúng ta nhạt như nước suối rồi đây này."

Đồ ăn tuy rằng không có chút thịt nào, nhưng Diệp Phàm và Bảng Bác vẫn chén sạch sành sanh, ngay cả một cọng rau cũng không để lại.

"Có thể mang một con gà nướng đến đây không?"

Thấy hai người nói câu này, thiếu niên đưa com tròn mắt há mồm, nói:

"Không... không được, bên trong Động Thiên không có nấu mấy món này, nếu như hai vị chưa ăn no, tôi có thể đem đến một chút thức ăn nữa."

"Sao lại không có thịt chứ, ta nghĩ chắc chúng ta phải dùng Bạch Lộc và Tiên hạc để bồi dưỡng rồi, có rất nhiều loại chim quý hiếm và dị thú không biết tên, tùy tiện bắt một hai con chắc cũng không sao đâu, ta thấy 2 con Tiên hạc kia trông rất béo đấy."

Thiếu niên đưa com giống như trông thấy rắn rết, bỏ chạy mất tăm, dường như sợ hai người đến nỗi chạy trốn còn không kịp.

"Xem ra vào Tiên Môn tu luyện, cũng không phải chuyện đáng mừng gì, đây là những ngày tháng vô cùng kham khổ, ngay cả thịt cũng không có mà ăn, ta nghĩ không biết ta làm thế nào mà vượt qua nổi đây."

Bảng Bác không ngừng oán giận nói.

Diệp Phàm lúc này cũng có cảm giác vô cùng đói bụng, chỉ muốn có 1 con gà nước, một cái chân giò, 1 hồ lô rượu ngon, ăn uống thỏa mái một phen.

Mười mấy ngày tiếp theo, mấy lão nhân không tới, nhưng thiếu niên đưa com kia đã dần dần hiểu rõ 2 người, không ngừng trò chuyện, làm cho Diệp Phàm và Bảng Bác dần dần thích ứng với ngôn ngữ cổ của Trung quốc.

Thiếu niên kia vô cùng muốn được như hai người, vừa mới vào sơn môn, đã có được một chỗ ở độc lập, tu luyện thành công là có thể mở ra động phủ của chính mình.

"Năm gian nhà tranh này có phải động phủ của mình không đây?"

Diệp Phàm và Bảng Bác đã mặc y phục do thiếu niên kia đưa tới, chỉ trừ có tóc quá ngắn, thì đã không có gì khác so với người của Linh Khư Động Thiên.

"Không phải vậy đâu, xung quanh ngọn núi thấp này đều là của 2 người, chỉ cần các ngươi có năng lực, thì có thể mở ra động phủ của riêng mình."

"Nếu ngọn núi thấp này đã là của chúng ta, thì chúng ta bắt 1 con nai, giết 2 con Tiên Hạc, sẽ không có ai quan tâm chứ?"

Nghe 2 người nói như vậy, thiếu niên không dám nói tiếp, có cảm giác 2 người này vô cùng lớn mật, không giống ý nghĩ của người bình thường chút nào.

"Đừng có sợ, chúng ta không có làm bậy đâu. Bây giờ nói cho chúng ta nghe một chút, tu luyện là như thế nào?"

Đây chính là vấn đề mà Diệp Phàm và Bảng Bác vô cùng quan tâm, cho tới bây giờ 2 người vẫn không biết 1 tí gì, chỉ có mấy lần được nghe người khác nói tới "Khô hải", "Thần kiều", "Bì ngạn" mà thôi, nhưng lại không rõ đó là cái gì.

Thiếu niên lắc đầu, không nói được điều gì cả, bởi vì hắn mới bước vào Linh Khư Động Thiên chưa lâu, vẫn chưa thực sự bước lên con đường tu tiên.

"Hình như các ngươi cũng nóng ruột rồi."

Đúng lúc này, một vị lão nhân tiên phong đạo cốt đã tới trước ngọn núi thấp, tay áo phấp phơ, chân không chạm đất, dường như theo gió mà tới, nhìn thiếu niên thì lễ ở bên cạnh, gật đầu nói:

"Ngươi đi đi."

"Ngài là..."

Diệp Phàm và Bảng Bác đều không biết lão nhân sắc mặt đỏ tươi này là ai, tóc của lão nhân trắng như tuyết, giống như một lão thần tiên lánh đời.

"Ta là trưởng lão của Linh Khư Động Thiên, tên là Ngô Thanh Phong, đệ tử nhập môn dưới 3 năm đều do ta chỉ dạy."

"Tham kiến lão nhân gia."

"Không cần khách khí."

"Lão nhân gia, ngài có thể thay đổi thức ăn cho chúng ta được không, nếu tiếp tục còn ăn như vậy nữa, còn chưa bắt đầu tu tiên, chúng tôi đã vũ hóa đăng tiên rồi, đồ ăn như vậy quá thanh đạm, bây giờ chúng ta có nhìn thấy 1 con châu chấu cũng chảy nước miếng."

Bảng Bác liên tục kêu khổ. Về mặt của lão nhân Ngô Thanh Phong rất trịnh trọng, nói:

"Việc đầu tiên khi bước vào Động Thiên Phúc Địa, là cần phải đoạn tuyệt với những hư vinh, tham dục trong thế tục, làm cho tâm hồn trong sáng, thân thể sạch sẽ, nếu như ngay cả việc thêm ăn cũng không thể nào từ bỏ được, thì tương lai đối mặt với những mê hoặc trên con đường tu tiên, làm sao có thể vượt qua được."

Nghe thấy mấy lời này, Bằng Bác không nói được gì nữa, còn về phần Diệp Phàm do không gia nhập Động Thiên Phúc Địa, cho nên không tiện đặt ra yêu cầu gì cả.

Diệp Phàm cũng giống như Bằng Bác có rất nhiều vấn đề nghi vấn, nhưng Diệp Phàm không tiện mở miệng, mà Bằng Bác hiện giờ là đệ tử của Linh Khư Động Thiên, cho nên chẳng phải cố kị điều gì.

Trước thì mời lão nhân Ngô Thanh Phong mời xuống chiếc ghế gỗ, sau đó bắt đầu thỉnh giáo các loại vấn đề, bởi vì đối với tu luyện, bọn họ không biết gì cả.

"Các người nhìn xem, bầu trời hôm nay có sạch sẽ không?"

"Trời xanh quang đãng, vạn dặm không mây, đương nhiên là vô cùng sạch sẽ rồi."

Diệp Phàm không biết vì sao lão nhân lại hỏi như vậy, thế nhưng nhìn thấy lão nhân đang nhìn mình, cho nên mở miệng nói.

"Sai rồi, là bụi bẩn vô tận."

Lão nhân Ngô Thanh Phong nhìn bàn tay của chính mình, nói:

"Chỉ trong một tác vuông của bàn tay này, cũng chứa đầy bụi bẩn vô tận."

"Ngài... ý của ngài là gì vậy?" Bằng Bác không giải thích được hỏi.

Lão nhân Ngô Thanh Phong nhìn rất lãnh đạm, giống như một lão tiên lánh trần, tiếp tục nói:

"Các người có biết những hạt bụi này là gì không?"

"Còn có thể là gì nữa, hạt bụi thì là hạt bụi thôi."

"Là hạt bụi, mà cũng không phải là hạt bụi." Lão nhân bình tĩnh trả lời.

"Đây rõ ràng là hạt bụi, nếu không phải là hạt bụi thì là cái gì?" Bằng Bác hỏi.

"Chúng là một thế giới, một thế giới mệnh mông."

Lão nhân Ngô Thanh Phong vẫn nhẹ nhàng nói, vô cùng tự nhiên và bình tĩnh.

"Là một thế giới mệnh mông... Ngài không phải đang nói đùa đấy chứ?" Bằng Bác kinh nghi bất định.

"Tương lai các người sẽ hiểu, một hạt bụi, một ngọn cỏ, một cái cây đều là 1 thế giới."

"Ngài... có thể nói rõ ràng hơn một chút không, ta cảm giác như đang nghe Thiên Thư, tuy rằng ý trên vô cùng đơn giản, nhưng lại ẩn chứa một thâm ý nào đó không rõ ràng."

Lão nhân Ngô Thanh Phong vẫn ngồi đó, nở nụ cười nhàn nhạt, nói:

"Ngày hôm nay chúng ta sẽ không tiếp tục nói những chuyện này nữa, ý của ta muốn nói là, trong trời đất có muôn vạn hạt bụi, mỗi một hạt bụi đều là một thế giới."

Cũng giống như trong thân thể của chúng ta, tuy không nhìn được bên trong có những gì, nhưng nó lại bao gồm rất nhiều "Môn", cũng nhiều như những hạt bụi trong trời đất vậy.

Thoạt nhìn thân thể tuy nhỏ bé, nhưng lại bao gồm hằng hà sa số "Môn", không ngừng tìm cách mở những cánh cửa này, ta sẽ phát hiện ra "chính ta", đó chính là tu luyện."

Thấy hai người cảm thấy kinh sợ, nhưng lão nhân Ngô Thanh Phong lại chẳng hề bận tâm, hỏi:

"Bây giờ, các người đã rõ tu luyện là gì rồi chứ?"

"Đường như... có một chút."

"Được, cứ từ từ mà suy nghĩ đi. Bây giờ, ta nói cho các người biết một chút về "Khổ Hải", thế gian có vô số pháp môn, nhưng pháp môn nào cũng có thể mở ra Tiên lộ."

"Lão nhân gia, ngài có thể nói rõ ràng hơn một chút được không?."

Tuy rằng, còn chưa có thực sự bước chân vào con đường tu luyện, thế nhưng Diệp Phàm và Bằng Bác đều hiểu rõ những quan niệm ban đầu vô cùng quan trọng.

"Vạn vật trên thế gian, tuổi tác đều dần tăng lên, tuy rằng muốn vĩnh viễn tồn tại với thế gian, trường tồn không chết, nhưng mà đó chỉ là tìm con đường sống để bài trừ cái chết, có biết đâu đời người chỉ như cái chớp mắt, qua đi rất nhanh chóng."

"Lão nhân gia, ngài nói quá huyền ảo rồi, rốt cục ngài muốn nói cho chúng ta biết cái gì?"

Lão nhân cũng không trách bọn họ ngắt lời, mà chỉ vào một gốc cây Cổ mộc không xa, nói:

"Các ngươi có thể biết nó bao nhiêu tuổi hay không?"

"Đương nhiên có thể, đem chặt cái cây đó xuống, đếm số vòng là ra số tuổi."

"Đúng vậy, năm tháng vô tình, đều khắc dấu vết lên tất cả vạn vật, cây có vòng tuổi, cũng giống như chúng ta có Sinh Mệnh Chi Luân."

"Chúng ta có cái gì?"

Diệp Phàm và Bằng Bác cảm thấy như tai của mình đã nghe lầm.

"Việc tu luyện của chúng ta, chính là bắt đầu từ Sinh Mệnh Chi Luân (1)..."

(1): Sinh mệnh Chi Luân: vòng tròn sinh mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Sinh Mệnh Chi Luân?

"Vạn vật đều có điểm bắt đầu của mình, mà trong thân thể chính ta cũng có một nơi như vậy, là nơi cội nguồn của sinh mệnh và sức sống, chứa đựng tinh khí toàn thân, được gọi là Sinh Mệnh Nguyên Luân, cũng có thể gọi là Sinh Mệnh Chi Luân." Lão nhân Ngô Thanh Phong giọng điệu chậm rãi bình thản nói.

"Sinh Mệnh Chi Luân này nằm ở đâu?" Bằng Bác hỏi.

"Ngay dưới rốn." Lão nhân Ngô Thanh Phong dùng tay chỉ vào dưới rốn của hắn nói: "Vị trí của nó vừa vặn là điểm phân cách hoàn mỹ nhất của phần thân trên và phần thân dưới."

Diệp Phàm có phần ngạc nhiên, lập tức nhớ tới đường tỷ lệ vàng của thân thể hoàn toàn khớp với vị trí mà ông ta vừa nói đến. Từ bàn chân đến đỉnh đầu dùng tỷ lệ 0.618 làm đường phân cách, được gọi là đường tỷ lệ vàng của thân thể, phía dưới rốn vừa hay là vị trí này, tỷ lệ cấu tạo của thân thể như vậy là đẹp nhất.

Trên thực tế, các bộ phận thân thể có rất nhiều điểm phân cắt vàng, mà những điểm các bộ phận này đều là những chỗ rất quan trọng trên cơ thể, song so sánh với điểm phân cắt vàng lớn nhất của thân thể --- dưới rốn, từ bên ngoài xem ra thì có vẻ không quan trọng bằng.

Lúc này nghe lão nhân Ngô Thanh Phong nói nơi nào là Sinh Mệnh Chi Luân, vị trí cội nguồn cất giữ sinh mệnh tinh khí của thân thể, lập tức trong lòng Diệp Phàm lóe lên một tia sáng, điểm phân cắt vàng quan trọng nhất của cơ thể có lẽ chính là "nơi cội nguồn của vạn vật."

Sinh Mệnh Chi Luân hoàn toàn không phải một điểm mà là một khu vực, theo lời lão Ngô Thanh Phong giảng, nó lấy điểm dưới rốn làm trung tâm, tạo thành một vòng tròn lớn cỡ lòng bàn tay làm nơi chứa đựng tinh khí.

Lão nhân Ngô Thanh Phong nghiêm túc, chăm chú nhấn mạnh: "Sinh Mệnh Chi Luân, là sinh tử của người thường, là nguồn gốc của đạo nhân, là vị trí căn bản của tu sĩ."

Theo lời của lão nhân Ngô Thanh Vân này, Sinh Mệnh Chi Luân là vị trí cội nguồn của thần lực, tu sĩ muốn bước lên tiên lộ, tất cả đều phải bắt đầu từ

nơi này.

"Cuộc đời của phạm nhân, Sinh Mệnh Chi Luân không ngừng khô cạn, năm tháng trôi qua cứ mỗi năm sẽ để lại một vết tích trên đó giống như vòng tuổi của cây cối vậy. Khi thân thể đến điểm cuối, Sinh Mệnh Chi Luân cũng khắc đầy những vết thương của năm tháng, đó cũng là thời khắc mà nó hoàn toàn tan vỡ."

"Sinh Mệnh Chi Luân của chúng ta rốt cuộc có bao nhiêu vết tích rồi?"

Diệp Phàm và Bảng Bác vốn là thanh niên hai mươi mấy tuổi nhưng giờ đều biến thành hình dáng mười một mười hai tuổi, thân thể xảy ra biến hóa phản lão hoàn đồng khiến người khác kinh ngạc.

"Sinh Mệnh Chi Luân của ngươi có mười một vết tích."

Nghe được kết quả này, Bảng Bác lập tức toét miệng cười, so với đám bạn học mất đi sức sống thanh xuân, chuyện xảy ra đối với hắn đúng là nghịch thiên, sau đó hắn chỉ về phía Diệp Phàm hỏi: "Hắn thì sao, hắn cũng như ta chứ."

Ngô Thanh Phong vốn đã biết thể chất của Diệp Phàm nhưng vẫn như trước xem xét tỷ mỉ một phen, cuối cùng thu được kết luận cũng không khác mấy so với những người khác, Sinh Mệnh Chi Luân của Diệp Phàm tĩnh lặng vô cùng, Khổ Hải rắn chắc như thần thiết, vững như bàn thạch, chẵn chẵn không thể lay động, vốn không cách nào mở ra được.

"Thể chất của hắn vô cùng đặc thù, không nhìn thấu được, không thể nói rõ được có bao nhiêu dấu vết, có lẽ cũng không kém hơn ngươi bao nhiêu." Nói tới đây, sắc mặt lão nhân Ngô Thanh Phong lộ vẻ khác lạ, nói: "Khí huyết dồi dào, thực có thể so sánh với voi hổ, nếu như có thể tu hành... Thật đáng tiếc."

Diệp Phàm và Bảng Bác rốt cuộc cũng biết được cái gì là Sinh Mệnh Chi Luân song trong lòng hai người vẫn còn rất nhiều thắc mắc.

"Sinh Mệnh Chi Luân có thể nói là căn cơ của tu sĩ, nếu như đạt tới cảnh giới trong truyền thuyết, giữ nguyên Sinh Mệnh Chi Luân trong sáng, không hề có chút dấu vết, luôn luôn như lúc mới sinh, có lẽ có một chút hy vọng thành tiên."

"Thành tiên rất khó sao?"

"Tiên mà trần thế nói tới chỉ là tu sĩ có thể phi thiên độn địa thôi. Còn tiên chân chính trong truyền thuyết có tồn tại hay không rất khó xác định, Theo ta biết, Đông Hoang mệnh mông bát ngát này đã mấy nghìn năm rồi không có ai thành tiên. Có lẽ cũng chỉ có Thánh Địa cùng những cổ thế gia truyền thừa từ thời thái cổ hay là một số Cổ Yêu mới biết được một ít chân tướng."

"Lão nhân gia, ngài đang phá vỡ tín niệm của chúng ta đây. Vừa muốn tu hành ngài đã nói cho chúng ta tiên không nhất định tồn tại, điều này thực quá đã kích người rồi."

"Hoa mùa xuân không qua được mùa thu, ve sầu không sống tới đông, sinh mệnh phạm nhân cũng chỉ hơn trăm, nếu như bọn họ tồn tại tới mấy nghìn năm trên thế gian cũng có thể coi là phá hỏng thiên lý, khó có thể không coi là tiên theo một ý nghĩa nào đó." Diệp Phàm cùng Bảng Bác đều hiểu ý của lão nhân muốn nói, tu sĩ bước lên tiên lộ, từ ngày bắt đầu tu hành trở đi đã có thể xem như vượt ra khỏi ranh giới người phạm. Cường giả thậm chí có thể sống tới mấy nghìn năm, phá vỡ quy tắc của thiên địa, cho dù cuối cùng không thể thành tiên nhưng cũng không uổng công tranh đấu cả đời rồi, dù sao cũng đã phá vỡ gông cùm của thiên lý, cải biến số phận. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

"Thật ra ta cũng không hoàn toàn phủ nhận sự tồn tại của tiên, có thể do chúng ta không chạm tới thế giới đó mà thôi."

Sau đó, Diệp Phàm cùng Bảng Bác không ngừng đặt câu hỏi, lão nhân cũng kiên trì giảng giải cho bọn họ.

"Ta luôn nghe người ta nói về Khổ Hải, rốt cuộc nó là cái gì?"

"Đó là biển đau khổ vô tận che đậy Sinh Mệnh Chi Luân."

"Nghĩa là gì?" Diệp Phàm cùng Bảng Bác đều không hiểu.

"Tu sĩ sau khi đạt tới cảnh giới nhất định, Sinh Mệnh Chi Luân nhìn to cỡ bàn tay nhưng trong đó lại như một phiến thiên địa chân chính, Khổ Hải trôi sinh, cùn tồn tại với nó."

"Xin ngài giải thích kỹ hơn được không? Sinh Mệnh Chi Luân dường như ở cùng chỗ với Khổ Hải, chúng có quan hệ gì?"

"Khổ Hải và Sinh Mệnh Chi Luân trùng khít, hay nói đúng hơn, Khổ Hải bao phủ lấy Sinh Mệnh Chi Luân, không dùng năm tháng để mà luyện Sinh Mệnh Chi Luân, Khổ Hải sẽ từng bước từng bước một xâm chiếm."

"Cho nên mới có chuyện vượt qua Khổ Hải sao?"

Ngô Thanh Phong lão nhân gật đầu nói: "Không sai, căn nguyên của tất cả tu sĩ đều ở Sinh Mệnh Chi Luân, một trong những mục đích của cái gọi là tu hành ấy là hoàn toàn vượt qua Khổ Hải."

Diệp Phàm cùng Bảng Bác đều gật đầu nói: "Theo lời ngài, Khổ Hải vô biên, bao phủ Sinh Mệnh Chi Luân, làm sao có thể độ hết được?"

"Đúng vậy, độ không hết được, cho nên ngay cả tu sĩ cường đại tài năng kinh người sau vài ngàn năm, hơn vạn năm cũng chỉ có thể hóa thành một nắm cát vàng mà thôi." Ngô Thanh Phong lão nhân lộ vẻ khao khát nói: "Tiên chân chính trong truyền thuyết cần phải hoàn toàn vượt qua Khổ Hải, biến nó thành Sinh Mệnh Cam Tuyền, chỉ một giọt có thể khiến người chết sống lại."

"Ai, cái này cũng chỉ là truyền thuyết mà thôi, tiên rốt cuộc có tồn tại hay không vẫn còn là một vấn đề." Bàn Bác thở dài một tiếng nói: "Hay là ngài giảng cho chúng ta vài thứ thực sự tồn tại đi."

"Không độ hết được Khổ Hải song tu sĩ nếu muốn kéo dài sinh mệnh quyết không thể để bị vây trong Khổ Hải." Đôi mắt lão nhân Ngô Thanh Phong lấp lánh thần quang, nói: "Sinh ra lần nữa trong Khổ Hải, trong cô quạnh mà tạo thành sinh cơ bùng bùng, tu luyện thành thần mạch, tế thành Thiên Kiều, hiểu thông Bỉ Ngạn, đi tới điểm cuối của Khổ Hải."

Diệp Phàm suy nghĩ trong chốc lát, cảm thấy không hiểu được hỏi: "Khổ Hải bao phủ Sinh Mệnh Chi Luân, cả hai có thể nói là trùng khít, tu luyện ra Thần Kiều, tới Bỉ Ngạn, thoát khỏi Khổ Hải, vậy không phải thoát ra khỏi Sinh Mệnh Chi Luân sao? Vậy không phải rời xa điểm cội nguồn của tu sĩ sao, có thể rời khỏi sao?"

Lão nhân Ngô Thanh Phong nghe xong gật đầu tán dương nói: "Ta đã nói rồi, Sinh Mệnh Chi Luân là cội nguồn của tu sĩ, là nơi căn cơ của hết thảy, nhưng cũng không nói ngoại trừ nó ra còn có nơi khác."

Bàn Bác lập tức tròn hai mắt nói: "Còn cái gì khác nữa?"

"Muốn thành tiên chỉ tu luyện Sinh Mệnh Chi Luân tuyệt đối không đủ, Thần Kiều là để vượt qua khổ hải hướng tới một bí cảnh then chốt khác trên thân thể..."

"Nói vậy lẽ nào không chỉ có một Sinh Mệnh Chi Luân, còn có cái khác... Hay có thể nói, trong thân thể còn có nhiều thứ cùng loại với Sinh Mệnh Chi Luân?" Diệp Phàm vô cùng kinh ngạc.

"Muốn trở thành cường giả đỉnh phong của thế gian chỉ cần tu luyện Sinh Mệnh Chi Luân tới mức tận cùng là đủ rồi. Nhưng nếu muốn thành tiên, chỉ tu luyện Sinh Mệnh Chi Luân thôi vậy còn thiếu nhiều lắm." Nói tới đây, Ngô Thanh Phong lão nhân lắc đầu vì ngay cả lão cũng không biết tiên liệu có tồn tại hay không. Lão tiếp tục nói: "Ngay cả là bất thế kỳ tài, cả đời chỉ tu luyện một Sinh Mệnh Chi Luân cũng đủ, có thể được lợi vô cùng rồi. Nếu muốn tu ra thần mạch, tế ra Thiên Kiều, rồi đạt tới Bỉ Ngạn, thu được sinh mệnh lâu dài cũng không phải đơn giản như vậy. Các ngươi đừng nên mơ tưởng xa vời, nên nhớ kỹ, chỉ có tạo dựng căn cơ vững chắc mới là điều quan trọng nhất!"

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 40: Đạo Kinh

Thời gian trôi qua nhanh chóng, chớp mắt đã ba tháng. Diệp Phàm và Bàn Bác cũng dần dần thích ứng với sinh hoạt ở nơi đây, thay đổi đầu tiên là chuyên biến về mặt quan niệm, chậm rãi tiếp thu tất cả mọi thứ.

Trong khoảng thời gian này hai người cũng không làm gì có thể coi là tu luyện mà một mực hấp thu những tri thức thông thường cùng với suy nghĩ về con đường mai sau.

Ngô Thanh Phong lão nhân cũng không giục bọn họ mà ngược lại chủ động truyền cho hai người các kinh nghiệm và thể hội trong việc tu luyện.

Những thứ này đối với Diệp Phàm và Bàn Bác mà nói vô cùng quan trọng, mãi tới một tháng sau bọn họ mới cảm giác đã hoàn toàn dung hợp và lý giải, cảm thấy có thể bắt đầu tu luyện.

"Sinh Mệnh Chi Luân trùng khớp với Khổ Hải, tu luyện Sinh Mệnh Chi Luân thì không thể không tu Khổ Hải, cho nên theo một ý nghĩa nào đó tu luyện đều bắt đầu từ Khổ Hải."

Tu luyện là một quá trình gian nan, nhất là người vừa bước lên tiên lộ, cần phải có người dẫn dắt, bằng không căn bản không biết bắt đầu từ đâu, không biết làm sao để mở ra cánh cửa đó.

"Trong hai tháng kế tiếp ta sẽ giúp các ngươi bước lên tiên lộ, chính thức trở thành người tu luyện, từ đó về sau sẽ không truyền pháp riêng cho các ngươi nữa. Các ngươi sẽ phải tới trước Linh Khư Nhai cùng những người khác cùng nghe huyền pháp."

Diệp Phàm tuy không gia nhập Linh Khư động thiên nhưng lúc Ngô Thanh Phong lão nhân truyền pháp cũng không kêu hắn tránh đi, đối xử với hắn và Bảng Bác rất bình đẳng.

Lão nhân biết ngay cả Diệp Phàm kiên trì tu luyện cũng sẽ không có bất cứ kết quả gì. Trước thái cổ, loại thể chất của Diệp Phàm được gọi là đệ nhất thể gian song ngày nay chỉ là một cơ thể vô dụng mà thôi.

Người vừa bước lên tiên lộ, việc thiết lập căn cơ vững chắc rất quan trọng, chỉ có làm vậy sau này mới có thể tiến càng xa. Ngô Thanh Phong lão nhân xuất ra một bộ pháp môn cơ sở được xưng là tối cường trên thế gian--- Đạo Kinh.

Đạo Kinh, dám lấy tên như vậy đủ nói lên nó ghi chép kinh văn đại đạo, là pháp môn vô thượng. Trong truyền thuyết đây là một bộ tiên điển, khắp khu vực Đông Hoang mệnh mệnh bát ngát chỉ có vài bộ cổ kinh có thể đặt song song với nó mà không có bộ nào hoàn toàn siêu việt cả.

Đương nhiên, Linh Khư động thiên không thể nào nắm giữ Đạo Kinh chân chính, chỉ một động thiên phúc địa căn bản không có tiềm lực như vậy, bọn họ nắm giữ cũng chỉ là chương đầu tiên của Đạo Kinh mà thôi.

Và lại ngay cả chương đầu tiên này trong nước Yến cũng không phải chỉ có một bản, nếu không khẳng định sẽ dẫn tới họa diệt môn.

Không thể nghi ngờ, Linh Khư động thiên nắm giữ chương đầu tiên của là một loại phúc phận lớn đối với những đệ tử thiên tư bất phàm, có thể xây dựng cho bọn họ một căn cơ kiên cố không gì sánh được, có ảnh hưởng tốt tới việc tu luyện về sau.

Bản yếu quyết cơ sở này tuy rằng trân quý nhưng từ lâu đã không phải bí tịch cho một nhà độc chiếm, vì vậy Ngô Thanh Phong lão nhân cũng không tách Diệp Phàm ra, trực tiếp truyền cho cả hai người.

quả thực là một bộ cổ kinh bậc đại tinh thâm nếu không cũng đã không nổi danh khắp Đông Hoang vô số năm, chỉ vẹn vẹn một chương đầu tiên này đã ẩn chứa chân nghĩa vô thượng, chỉ có vài ngàn chữ ngắn ngủi thôi song Ngô Thanh Phong lão nhân giảng giải mất nửa tháng.

Mỗi câu trong đều ẩn chứa thâm ý và diệu lý vô cùng, giải thích tất cả những vấn đề tu luyện tới tận chân tơ kẽ tóc, ngay cả là cường giả sau khi nắm giữ chương đầu tiên này cũng phải cảm thán, nguyên lai tu luyện cơ sở cũng có thể huyền diệu như vậy.

Diệp Phàm và Bảng Bác ngày ngày đều chăm chú tu luyện, theo lời giảng của , đầu tiên phải cảm ứng được Sinh Mệnh Chi Luân của bản thân, sau đó dẫn dắt tinh khí chấn động Khổ Hải.

Mà trong quá trình này tất nhiên có phương pháp cảm ứng cực kỳ huyền diệu vùng pháp môn dẫn dắt khác với đa số pháp môn khác.

Bất quá như vậy vẫn còn thiếu, chỉ dựa vào bản thân tu luyện rất khó mở cánh cổng bước vào, nhất định phải có người dùng “Tiên khí” tiếp dẫn. Ngô Thanh Phong lão nhân ngày ngày đều tự mình rat ay, tha

Hơn mười ngày sau, Bảng Bác rốt cuộc có cảm ứng, cảm giác được sự tồn tại của Sinh Mệnh Chi Luân, trong mấy ngày kế tiếp, hắn bắt đầu thủ dẫn dắt tinh khí ẩn tàng trong Sinh Mệnh Chi Luân trùng kích Khổ Hải.

Còn Diệp Phàm vẫn như trước không chút thu hoạch, Sinh Mệnh Chi Luân của hắn vẫn tĩnh lặng như thường, nơi đó cứng rắn như thần thiết, ngay cả mạnh mẽ như Ngô Thanh Phong lão nhân cũng không thể đem “tiên khí” phá vỡ để đi vào đường nói tới hướng dẫn.

“Thực khó tưởng tượng, tại sao lại có thể chất như vậy...”

Ngô Thanh Phong lão nhân cau mày, cuối cùng không thể không buông tha, hắn vận dụng gần như toàn bộ tinh khí trong cơ thể để trùng kích Sinh Mệnh Chi Luân của Diệp Phàm thể nhưng nơi đó vẫn vững chắc không gì lay chuyển được.

“Lão nhân gia ngài nhất định phải giúp đỡ, tôi giúp Diệp Phàm một tay, nói không chừng một lát sau là thành công rồi.”

Bảng Bác thấy Ngô Thanh Phong lão nhân muốn bỏ cuộc bèn nhanh chóng mở miệng thỉnh cầu.

“Ai, không phải ta không giúp mà thật sự không có cách nào. Thể chất như hắn dù là ai cũng không cách nào dẫn dắt giúp hắn được, cuối cùng vẫn phải dựa vào chính hắn thôi.”

Ngô Thanh Phong lão nhân lắc đầu.

“Sao lại như vậy được. Nếu không... ngài thử lại lần nữa đi?” Bảng Bác cười nhẹ thỉnh cầu.

“Loại thể chất này ở thời kỳ Thái Cổ được gọi là đệ nhất thánh thể, tất nhiên không phải thứ chúng ta có thể lý giải được, khẳng định còn có rất nhiều bí mật mà người ta không biết.

Chỉ là không biết vì nguyên nhân gì lại khó có thể tái hiện huy hoàng ngày trước, rốt cuộc là cần pháp môn tu luyện đặc thù hay nguyên nhân khác cũng rất khó nói.”

Lúc này, Diệp Phàm vẫn còn đang nhập tĩnh, chưa tỉnh dậy.

Bảng Bác tiếp tục mở miệng nói:

“Ta cảm thấy lão nhân gia cần phải cẩn thận tìm tòi nghiên cứu một phen, nếu ngài phát hiện ra nguyên nhân có lẽ sẽ có thể tái hiện uy thế của Thái Cổ đệ nhất thánh thể, tới lúc đó Linh Khư động thiên không phải sẽ một bước bay lên trời sao?”

Ngô Thanh Phong lão nhân đã sống nhiều năm như vậy rồi, hiểu rõ thế sự, sao có thể bị mắc lừa của hắn được, lão vừa cười vừa lắc đầu nói:

“Sau thời Thái Cổ, loại thể chất này cũng đã xuất hiện vài lần, mạnh mẽ như Thánh Địa của Đông Hoang còn bó tay chịu trời, chỉ dựa vào tiềm lực của Linh Khư động thiên chúng ta, người cảm thấy sẽ có cơ hội sao?” “Ồ.”

Đúng lúc này, Ngô Thanh Phong lão nhân dường như đột nhiên cảm ứng được cái gì đó, đưa tay ra lần nữa hai áp vào dưới rốn Diệp Phàm sau đó tập hợp tinh khí toàn thân, tiến hành thăm dò.

“Thế nào, lão nhân gia ngài có hi vọng rồi phải không?” Bàn Bác vội vàng hỏi.

Một lúc lâu sau, Ngô Thanh Phong lão nhân mới uể oải buông tay, lắc đầu nói:

“Sinh Mệnh Chi Luân và Khổ Hải vẫn rắn chắc như thần thiết, yên tĩnh không một tiếng động, không có bất cứ lay động gì. Bất quá ta vừa có một loại cảm ứng kỳ dị, tinh huyết toàn thân hắn dường như càng thêm dồi dào, cho dù đang nội liễm rất khó phát hiện song chấn động trong chớp mắt đó vẫn bị ta cảm ứng được.”

“Tinh huyết dồi dào sao?” Bàn Bác không hiểu.

“Không sai, hai người các ngươi trong Thái Cổ cầm địa ngoại ý muốn hái và ăn được một loại thánh quả, lại uống được nước thần tuyền, thể chất thoát thai hoá cốt, được cải thiện cực lớn, khí huyết vô cùng dồi dào.”

Nói tới đây, Ngô Thanh Phong lão nhân cũng lộ vẻ khó hiểu, nói:

“Mấy ngày qua hắn tu luyện Đạo Kinh không có bất cứ tiến triển gì, trước sau không cách nào cảm ứng được Sinh Mệnh Chi Luân song trước mắt tinh huyết lại càng thêm mạnh mẽ, so với người còn mạnh hơn.”

Bàn Bác lú cả lưỡi, nói:

“Không phải ngài nói Đạo Kinh được coi là pháp môn cơ sở tối cường của Đông Hoang sao, là tiên điển trong truyền thuyết, hẳn là độ chính xác của nó rất cao chứ, chương đầu tiên dùng để tu luyện Sinh Mệnh Chi Luân sao hắn lại tu luyện thành tinh huyết chứ?”

“Cái này...”

Ngô Thanh Phong lão nhân nhú mày, không nghĩ ra nguyên nhân.

Đúng lúc này, Diệp Phàm mở mắt, hai mắt thần quang lấp lánh, tinh khí tràn đầy.

Thấy hắn tinh thần phấn chấn, Ngô Thanh Phong lão nhân càng thêm khó hiểu bèn hỏi:

“Ngươi có cảm ứng được Sinh Mệnh Chi Luân không?”

Diệp Phàm lắc đầu, thành thực trả lời: “Không cảm ứng được.”

“Vậy ngươi có cảm giác đặc biệt gì không?” Lão nhân tiếp tục hỏi.

Diệp Phàm không muốn giấu diếm điều gì vì lão nhân thực sự rất tốt đối với hắn, tâm tâm tận tụy về hắn, không chút kỳ thị hay thành kiến đối với thể chất đặc thù của hắn mà ngược lại ngày ngày đều tiêu hao một lượng lớn tinh khí để giúp đỡ hắn.

“Tuy rằng không cảm ứng được Sinh Mệnh Chi Luân nhưng ta cảm thấy toàn thân thư thái, cả người dồi dào tinh lực.”

“Ngươi cảm thấy có thay đổi gì không?” Ngô Thanh Phong lão nhân hỏi lại lần hai.

“Như là có khí lực dùng không hết được.”

Nói tới đây, Diệp Phàm dùng một tay nâng khối cự thạch trước cửa nhà tranh lên, dường như chẳng mấy tốn sức.

Ngô Thanh Phong lão nhân hít một hơi lạnh nói:

“Nhìn ngươi nhắc nó lên dễ dàng như vậy, lực một tay sợ rằng lên tới nghìn cân, hai tay hợp lại quả nửa có sức lực bằng con voi rồi.”

Bàn Bác ở bên cạnh cũng giật mình, hắn cùng Diệp Phàm đồng thời xảy ra biến hóa phản lão hoàn đồng, lực lượng cách biệt nhau không nhiều song hiện tại hắn cảm thấy kém hẳn so với thần lực của Diệp Phàm rồi.

Ngô Thanh Phong lão nhân không giải thích được rồi khỏi, hắn trước sau vẫn không hiểu vì sao lại như vậy, đối phương tuy rằng không cách nào cảm

ứng được sự tồn tại của Sinh Mệnh Chi Luân nhưng giờ biến thành như vậy còn có thể coi là phạm nhân sao?

Sau khi lão nhân đi rồi, Diệp Phàm lại đột nhiên chạy đi, như một con cuồng phong thổi qua trước ngọn núi nhỏ. Bàn Bạc lập tức lộ vẻ kinh ngạc nói:

“Không chỉ sức lực lớn hơn rất nhiều, tốc độ cũng nhanh hơn trước không ít.”

Mấy ngày sau đó, lão nhân giảng giải càng thêm chăm chú vì sau đó hắn không thể giảng riêng cho hai người nữa rồi.

Một thời gian sau Diệp Phàm và Bàn Bạc không thể không tới trước Linh Khư Nhai nghe giảng huyền pháp như mọi người.

Sự phụ dẫn mỗi cá nhân vào cánh cửa tu luyện, một khi chính thức bước lên tiên lộ lại phải hoàn toàn dựa vào bản thân.

Linh Khư động thiên sẽ cung cấp huyền pháp và thuốc nước còn về phần giải đáp những chỗ nghi vấn vậy phải đợi toàn bộ mọi người tập trung rồi mới tiến hành.

Dù sao các trưởng lão cũng phải tu luyện, không có nhiều thời gian và tinh lực giảng dạy riêng như vậy.

“Không lâu sau các ngươi phải tới Linh Khư Nhai rồi, tới đó cần chú ý cúi đầu, có thể nhẫn thì nên nhẫn, không nên tùy tiện động thủ.”

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

mở khổ hải

Bàn Bạc tu hành rất thuận lợi, hắn đã cảm ứng được Sinh Mệnh Chi Luân của bản thân, có thể dẫn dắt tinh khí lưu chuyển rồi. Việc hắn phải làm tiếp theo đó là mở ra Khổ Hải, chuẩn bị để sau này phóng ra cội nguồn của thần lực.

Diệp Phàm thì vẫn chưa thể cảm ứng được Sinh Mệnh Chi Luân, dưới rốn hoàn toàn yên tĩnh, không có một gợn sóng nào.

Thế nhưng mỗi ngày, sau khi tu hành, hắn đều có thể cảm thấy được thần thanh khí sảng, toàn thân thư thái tràn đầy tinh lực.

Từ mấy ngày nay lực lượng của hắn trở nên càng ngày càng lớn, tốc độ cũng tăng nhiều. Dường như tinh, khí, thần trong thân thể hắn có thể lấy mãi không hết, dùng mãi không cạn.

Thời gian trôi qua nhanh, chỉ chớp mắt đã qua hai tháng. Lão nhân Ngô Thanh Phong không còn tiếp tục chỉ dạy bọn họ nữa mà đã sắp rời đi.

"Tiên lộ rất gian nan nguy hiểm, muốn có thành tựu thì phải có tâm trí kiên định, bền bỉ kiên trì mới được."

Lão nhân dứt lời bèn ung dung ra đi.

Diệp Phàm và Bàn Bạc quay về bóng lưng của lão nhân Ngô Thanh Phong cúi sâu người vái chào. Đây là thật sự tôn kính chứ không phải chỉ là lễ nghi giả dối mà thôi.

Phía trước ngọn ải sơn, có ba, năm gian nhà tranh cùng với hai, ba mảnh rừng trúc, bầu không khí tự nhiên, an bình. Diệp Phàm cùng Bàn Bạc cũng đã dần dần thích ứng với cuộc sống yên tĩnh, cơm rau đạm bạc này.

Vốn Diệp Phàm vẫn còn rất do dự việc ngày mai đi tới Linh Khư nhau tu hành, bởi hắn cũng không gia nhập vào Linh Khư động thiên, cho nên cũng không tiện đi học pháp cùng Bàn Bạc.

Thế nhưng, lão Ngô Thanh Phong lại cho hắn một khối ngọc bài, Diệp Phàm mặc dù không phải đệ tử của Linh Khư cũng hoàn toàn có thể tu pháp ở đó.

Vàng trắng sáng treo lơ lửng trên bầu trời, ánh trăng trong sáng nhu hoà như gợn nước vương khắp thế gian, nhuộm đầy núi rừng xung quanh ải sơn, giống như phủ lên cho nó một tấm lụa mỏng mỏng lung.

Diệp Phàm và Bàn Bạc yên lặng ngắm nhìn bầu trời, mãi miết tìm kiếm hình bóng của một hành tinh ở trong lòng.

Thế nhưng dưới bầu trời đêm đầy sao lấp lánh kia, mọi thứ dường như xa lạ quá, đã không còn là mảnh bầu trời quen thuộc nữa rồi.

Sau khi đi tới bến bờ tình không, những gì còn lại của quá khứ đã trở nên quá xa xôi, không còn có thể tìm kiếm được nữa.

"Bất tri thiên thượng cung khuyết,

Kim tịch thị hà niên...?"

"Nhân hữu bi hoan ly hợp,

nguyệt hữu âm tình viên khuyết...

Đã nguyện nhân trường cửu,

thiên lý cộng thiên quyên."

Dịch thơ: (1)

"Cung khuyết trên chín tầng,

Đêm nay là đêm nào?"

"Đời người vui, buồn, ly, hợp,

Trăng cũng đầy, voi, mò, tỏ,

....

Chỉ nguyện đời ta trường cửu,

Bay ngàn dặm cùng với thuyền quyên. "

Hai người nằm trên bãi cỏ ngắm nhìn bầu trời, tay thì cầm chén trà lớn. Thế nhưng nước trà chẳng thấy vào miệng, mà lại chảy ướt cả mặt mày.

"Không thể trở về được nữa rồi.."

Sau đó, hai người lẳng lặng nằm ở đó ngắm nhìn tình không, trầm mặc rất lâu, không còn nói thêm gì.

Thật lâu, thật lâu, phút trầm mặc mới bị phá vỡ.

"Chúng ta phải sống tiếp cho thật tốt..."

Diệp Phàm cùng Bằng Bác đều là người lạc quan, một khoảnh khắc mất mát lạc lõng, chính là một lần từ biệt với quá khứ. Từ nay, bọn họ lại thông dong mà đối mặt với tương lai.

Rất nhanh bọn họ liền dứt bỏ những suy nghĩ này, chuyển trọng tâm câu chuyện về vấn đề tu hành.

Tuy rằng mới vẹn vẹn tu hành có hai tháng, thế nhưng với hai người họ đây là một trải nghiệm hoàn toàn mới mẻ chưa từng có, dường như là một lần "tân sinh" vậy.

Tiền đạo mờ ảo, con đường tương lai cũng không thể nào đoán trước được, cho nên một khi đã đặt chân lên nó, chỉ có thể kiên quyết mà tiếp tục cất bước.

Linh Khư động thiên là một trong sáu nơi động thiên phúc địa của nước Yến. Mặc dù nó không thể so sánh được với những phái lớn nổi danh lâu đời, thế nhưng dù thế cũng có gần ngàn tu sĩ, đệ tử trẻ tuổi cũng lên đến con số mấy trăm.

Bình minh le lói, ánh vàng rực rỡ rải đầy lên vách núi làm nó sáng lên lấp lánh.

Linh Khư nhai là một khu vách đá dựng đứng do hơn chục dốc đá thấp tạo nên. Những dốc đá nhỏ này chỉ cao có bảy mươi, tám mươi mét, hoàn toàn tách rời khỏi nhau một khoảng nhất định.

Sáng sớm, rất nhiều đệ tử trẻ tuổi tụ tập ở nơi đây. Do tu vi có sự cao thấp khác nhau, cho nên mỗi người cũng đều đi tới phía dưới các dốc đá khác nhau để lắng nghe huyền pháp thích hợp với tu vi của bản thân.

Diệp Phàm và Bằng Bác đã tới từ sớm. Bọn họ vừa nhập môn, chỉ có một lựa chọn là dốc đá ở cuối cùng.

Nơi đó cũng đã tụ tập không ít người, đủ cả nam nữ, khoảng bốn mươi đến năm mươi người.

Mấy người nhỏ tuổi nhất khuôn mặt vẫn còn rất non nớt, chỉ mới khoảng bảy, tám tuổi, trong khi đó mấy người lớn tuổi nhất thì khuôn mặt đã khắc đầy

tang thương, nhìn khoảng hơn ba mươi tuổi rồi.

Soạt.

Quang hoa loé lên, sau đó có một đạo cầu vòng phá không đáp xuống trên vách đá.

Sau khi quang mạng thu lại, đã thấy một vị lão nhân râu tóc bạc phơ ngồi xếp bằng ở phía trên, nhìn xuống phía dưới mấy lần một cách lãnh đạm. Lão chỉ hơi dừng lại ở trên người Diệp Phàm và Bằng Bác một chút liền bắt đầu truyền pháp.

Cùng lúc đó, trên các vách đá khác cũng đều có cầu vòng đáp xuống, bên trên đều là trưởng lão của Linh Khư cả. Giữa các vách đá đều có khoảng cách, thế cho nên đều không ảnh hưởng gì tới nhau. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Vừa được lắng nghe pháp môn tu hành, lại đắm mình trong ánh bình minh, làm cho một số người ở phía dưới cảm giác rất mới mẻ, bởi có nhiều người cũng vừa mới trở thành đệ tử của Linh Khư động thiên mà thôi.

Lão nhân ở trên vách đá thì chẳng hề bận tâm, thanh âm của lão bình tĩnh, cũng không hề có chút cảm tình, thế nhưng giảng giải rất tỉ mỉ tất cả các vấn đề mà người vừa mới bước lên tiên lộ phải chú ý tới.

Sau nửa canh giờ, việc truyền pháp kết thúc. Lão nhân nhìn xuống phía dưới, khuôn mặt không có biểu tình gì, nói:

"Các ngươi có nghi vấn gì thì có thể đưa ra, còn không thì hôm nay kết thúc ở đây."

Có mấy thiếu niên vội vã tiến lên, tới tập hỏi, sau đó trưởng lão kia cũng lần lượt giải đáp. Đợi tới khi không còn có ai đặt câu hỏi nữa, lão bèn khổng chế cầu vòng bay lên trời cao.

Cảm giác của Diệp Phàm cùng Bằng Bác về lần đầu tiên đi nghe huyền pháp chính là bình phàm, tầm thường, thậm chí đến mức vô vị, không có gì mới mẻ cả.

Dưới sự truyền thụ của lão nhân Ngô Thanh Phong, hai tháng qua cơ sở của bọn họ đã được rèn luyện vô cùng kiên cố, cũng đã sáng tỏ những vấn đề cần phải chú ý từ lâu rồi.

"Chương đầu tiên của "Đạo kinh" đã đủ để cho chúng ta tu luyện hơn hai năm, còn những thứ tiểu huyền pháp này thì chẳng có gì là thú vị cả, lão nhân gia đã chỉ điểm hết rồi còn đâu."

"Đừng có mà mơ tưởng xa vời nữa. Chẳng phải lão nhân gia đã từng căn dặn rồi sao, cơ sở phải rèn luyện cho thật vững chắc. Nếu như lão đã để chúng ta đến đây tu hành, tất nhiên là phải có lý riêng của lão."

Nửa tháng sau, mặc dù hai người đều cảm thấy rất vô vị, thế nhưng điều kiện tri đến đó đều đặn ngày ngày.

Cuối cùng, họ cũng từ từ nhận ra chỗ tốt của nó, đây là trưởng lão trong lúc truyền pháp thỉnh thoảng sẽ giảng giải một ít những thứ mà hán linh ngô được khi tu hành.

Đối với những kẻ mới bập bõm học mà nói, kinh nghiệm như thế chẳng khác nào một ngọn đèn sáng chỉ đường dẫn lối, nếu như đem so sánh với tình hình của bản thân, rất có thể sẽ thu được sự dẫn dắt, giúp tu luyện nhanh hơn.

Sáng hôm đó, vừa truyền pháp xong xuôi, trưởng lão bỗng nhiên xòe tay, từ trong đó bỗng nhiên có mấy chục đạo quang hoa bắn xuống tay những người bên dưới.

Nhìn lại, ai nấy đều có một chiếc bình ngọc nhỏ tròn bóng như gương, mở nắp thì toả ra từng trận mùi thơm nức mũi. "Đây là Dược Dịch giúp các ngươi mở ra Khổ Hải."

Truyền pháp trưởng lão vẫn ngắn gọn như thế, lão chẳng hề lãng phí một chữ nào.

Khổ Hải và Sinh Mệnh Chi Luân dung hợp với nhau. Nếu muốn phóng ra lượng tinh khí to lớn chất chứa ở bên trong Sinh Mệnh Chi Luân thì chỉ có thể không ngừng mở rộng Khổ Hải mà thôi.

Nước thuốc ở trong bình cũng cực kì quý giá, ba tháng mới được phát một lần, tức là một năm mỗi người chỉ được lĩnh bốn bình mà thôi.

Khổ Hải của Bằng Bác chậm rãi biến hoá không ngừng, qua ba tháng nó đã mở rộng từ một hạt táo biến thành bằng ngón tay cái, lại có sinh mệnh tinh khí lượn lờ ở xung quanh. Cả người Bằng Bác thoát nhìn linh hoạt hơn xưa nhiều.

Còn Diệp Phàm thì mặc dù đã uống một bình nước thuốc nhỏ nhưng cũng vẫn chẳng có một chút biến hóa.

Khổ Hải của hắn không thể nào mở ra được dù chỉ là to bằng một hạt vừng, nơi đó tĩnh lặng vô cùng, không có lấy một tia sinh mệnh tinh khí lưu chuyển.

Bất quá, những ngày này lực lượng và tốc độ của hắn vẫn đều đặn tăng trưởng. Trong thân thể hắn lúc nào cũng cuộn cuộn sôi trào tinh lực, khí huyết, có thể so với voi vậy.

"Ta cứ chậm rãi mà tu luyện như thế này thôi. Dù tạm thời không mở ra Khổ Hải được, cũng chẳng thể câu thông Sinh Mệnh Chi Luân, thế nhưng thể phách ta thì lại càng ngày càng khoẻ mạnh ra, cho nên cũng không phải là chuyện xấu."

"Đúng thế, ta thấy ngươi như thế mà lại lợi hại hơn ta nhiều. Ta suốt ngày tu luyện Khổ Hải, thế mà chẳng thấy lực lượng tăng cường, tốc độ cũng không nhanh hơn, càng chẳng thể thi triển huyền pháp. Chẳng biết tu hành như thế này thì được cái lợi lộc gì."

Bàng Bác vừa oán giận vừa nói.

Ngày hôm sau hắn cũng không nhận được nữa, bèn mở miệng thỉnh giáo vị trưởng lão truyền pháp kia, nói:

"Lẽ nào cần phải tiếp tục tu hành như vậy sao, đến bao giờ thì chúng ta mới cười câu vồng mà đi được?"

Truyền pháp trưởng lão lãnh đạm liếc mắt nhìn hắn rồi nói:

"Com phải ăn từng miếng một, đường phải đi từng bước, chưa biết đi đã đòi chạy, chỉ có ngã mà thôi."

Mặc dù truyền pháp trưởng lão đang trách cứ, thế nhưng đến cuối cùng hắn cũng giải đáp cho mọi người một ít tình huống sau khi tu luyện thành công, để cho họ có thêm hi vọng.

"Khi mà Khổ Hải đủ lớn rồi thì mới có thể tiếp tục tu hành bước tiếp theo. Đó chính là mở ra một thông đạo nối thẳng tới Sinh Mệnh Chi Luân ở dưới đáy Khổ Hải, hình thành một "nguồn suối", nó sẽ phóng ra thần lực của Sinh Mệnh Chi Luân.

Đến lúc đó thì các ngươi đã có thể coi là có thành tựu rồi, có thể bắt đầu thi triển huyền pháp, chính là những thủ đoạn thần thông mà các ngươi hằng ước ao đó."

Trích:

(1)

Trích:

: Phần này trích từ bài thơ "Thủy điệu ca đầu" của tác giả Tô Thức (hiệu Đông Pha cư sĩ - Tô Đông Pha) nhà văn, nhà thơ nổi tiếng Trung Quốc thời Tống.

Hán Việt:

Mình nguyệt kì thời hữu?

Bà tử vấn thanh thiên:

"Bất tri thiên thượng cung khuyết,

Kim tịch thị hà niên?"

Ngã dục thừa phong qui khứ,

Hựu cùng huỳnh lâu ngọc vũ,

Cao xứ bất thăng hàn.

Khởi vũ lộng thanh ảnh,

Hà tự tại nhân gian!

Chuyển chu các,

Đề ý hộ,

Chiếu vô miên,

Bất ưng hữu hận,

Hà sự trường hướng biệt thời viên?

Nhân hữu bi hoan li hợp,

Nguyệt hữu âm tình viên khuyết,

Thử sự cố nan toàn.

Đã nguyện nhân trường cửu,

Thiên lý cộng thiên duyên

.

Bản dịch: Dịch thuật: Nguyễn Hiến Lê

Mấy lúc có trăng thanh?

Cát chén hời trời xanh:

"Cung khuyết trên chính tưng,

Đêm nay là đêm nào?"

Ta muốn cưỡi gió bay lên vút,

Lại sợ lâu quỳnh cửa ngọc,

Trên cao kia lạnh buốt.

Đứng dậy múa giỡn bóng,

Cách biệt với nhân gian!

Trăng quanh gác tía,

Cuối xuống cửa son,

Dòm kẻ thao thức,

Chẳng nên ân hận,

Sao cứ biệt li thì trăng tròn?

Đời người vui buồn li hợp,

Trăng cũng đầy vui mờ tỏ,

Xưa nay đâu có vạn toàn.

Chỉ nguyện đời ta trường cửu,

Bay ngàn dặm cùng với thuyền quỳnh.

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

ngã cấm đầu

Bên trong cái bình nhỏ hình tròn, cao không đến 2 tấc, đường kính không đến 1 tấc, có rất ít Dược Dịch.

Loại Dược Dịch này có màu xanh lục, tỏa ra mùi hương vô cùng đặc biệt, có tác dụng rất thần kỳ là giúp cho tu sĩ mở Khở Hải, đồng thời rút ngắn rất nhiều thời gian và tinh lực tu luyện.

Có người nói rằng, loại Dược Dịch chứa tinh hoa của hơn 100 loại dược thảo, chứa đựng tinh khí của Sinh Mệnh Chi Luân ở bên trong thân thể, được gọi là Bách Thảo dịch.

"Vù "

Truyền Pháp Trường lão đang ở trên vách đá bỗng hóa thành một đạo Thần Hồng, bay lên không trung, trong chớp mắt đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Diệp Phàm và Bằng Bác cầm lấy bình ngọc định rời đi, nhưng lúc này lại có 1 thiếu niên tầm 15, 16 tuổi, nghênh ngang đứng ra cản đường bọn họ, nói:

"Cho mượn 2 bình Bách Thảo dịch."

Vừa nói xong, liền đưa tay chụp về phía trước, căn bản là không cho 2 người cơ hội đề cự tuyệt.

"Người là ai, vì sao ta phải cho người?" Bằng Bác gạt tay hắn ra, đứng im liếc mắt nhìn hắn.

Diệp Phàm quan sát mọi người ở xung quanh, tất cả đều có vẻ sợ hãi, lại nhìn trong tay thiếu niên này có tới 5, 6 bình Bách Thảo dịch, thì đã hiểu rằng, đây là sự cướp đoạt trắng trợn.

Khi tay phải của thiếu niên 15, 16 tuổi bị gạt ra, hắn giận tái mặt, nói:

"Người dám tròng mắt với ta?"

Bằng Bác cùng Diệp Phàm không muốn gây sự, dù sao những người ở đây đều là tu sĩ, bọn họ vừa mới tới Linh Khư Động Thiên không lâu, không muốn phát sinh xung đột với người khác, nên lùi lại phía sau mấy bước, muốn rời khỏi chỗ này.

"Muốn yên lặng mà rời đi sao, có hỏi ta đã đồng ý chưa?"

Thiếu niên cười nhạt, một tay nắm lấy cổ tay Bằng Bác, tay còn lại chụp tới bình Bách Thảo dịch.

Bằng Bác tuy rằng sức lực không lớn như Diệp Phàm, cũng không có huyền pháp thần thông giống như tu sĩ, nhưng hắn lại có thần lực, vung tay một cái, làm cho thiếu niên này bắn ra ngoài, ngã văng xuống đất.

Thiếu niên 15, 16 tuổi này then quá hóa giận, hét lớn:

"Các người dám ra tay với ta, ta sẽ đánh cho các người 3 tháng cũng không xuống giường được!"

Đúng lúc này, lại có mấy thiếu niên tầm 15, 16 tuổi khác chen đám người đang vây quanh mà vào, những người xung quanh tỏ ra sợ hãi, lập tức lùi lại phía sau, dường như đã biết rõ đám người này.

Trong tay mỗi người bọn họ, đều cầm 5, 6 bình Bách Thảo dịch, rõ ràng là cướp của người khác.

Mấy người này rất nhanh chóng vây Diệp Phàm và Bằng Bác vào giữa, thiếu niên vừa mới bị Bằng Bác làm mất mặt, cười lạnh nói:

"Giáo huấn bọn họ một chút, làm cho bọn họ tầm 3 tháng không xuống giường được là được rồi."

"Quả nhiên, nơi nào có người nơi đó sẽ có ân oán, ngay cả nơi của tu sĩ cũng không ngoại lệ."

Diệp Phàm nói xong, chẳng thèm nói thêm câu nào, trực tiếp tiến lên, đá cho thiếu niên đứng trước mặt 1 cái, làm cho hắn bay luôn ra ngoài.

Bằng Bác cũng cười lạnh nói:

"Ngay cả đồng môn mà cũng dám cướp giật, đúng là gan to bằng trời, bây giờ mà không giáo huấn các người một chút, sau này không biết các người còn làm ra việc ác gì nữa."

Hắn ra tay rất mạnh, tát 1 cái, 1 thiếu niên bắn ra ngoài, đánh cho đám thiếu niên lông lốc ra ngoài.

"Người dám đánh ta?"

Mặt thiếu niên đầu sỏ gây sự sưng lên một cục, trừng mắt nhìn Diệp Phàm và Bằng Bác, xoay người chạy đi, nói:

"Các người chờ đó."

Không thể cảm nhận được Thần lực từ Sinh Mệnh Chi Luân, tu sĩ cũng chỉ mạnh hơn người thường mà thôi, nhưng nếu mà đem so sánh họ với Diệp Phàm và Bằng Bác, thì bọn họ chẳng khác gì người thường cả.

Vào lúc này, có một thiếu niên tầm 14, 15 tuổi đang tức giận mắng 1 thanh niên tầm hơn 20 tuổi:

"Đệ Đệ người thật là một tên phé vật, để cho hắn đi thăm dò một chút, nhưng kết quả lại mất mặt đến như vậy."

Thanh niên tầm hơn 20 tuổi có vẻ xấu hổ, dường như rất kiêng kỵ thiếu niên nhỏ tuổi hơn mình này, mang theo vẻ kính cẩn, hỏi:

"Hai người kia trông rất bình thường, thực sự bọn họ đáng để thăm dò đến vậy sao?"

"Là ta muốn thăm dò, nghe nói hai người kia ăn được thần dược gì đó..."

Thiếu niên 14, 15 tuổi có vẻ xem thường, cười nhạt nói:

"Nếu không, ta đối với bọn họ cũng sẽ không có hứng thú!"

Thanh niên tầm 20 tuổi nghe đến đó thì rung mình một cái, hắn đối với ông chủ thiếu niên này vô cùng e ngại, nói:

"Nếu có thần dược, nhưng cũng bị 2 người kia ăn mất rồi, không biết Quý Thúc công lão nhân gia người, có tính toán gì không?"

"Ta cảm thấy trong cơ thể 2 người này vẫn còn sót lại một chút dược tính rất mạnh. Đáng tiếc là, đến bây giờ mới biết được tung tích của 2 người này, thúc công lão nhân gia chắc chắn sẽ rất buồn."

"Việc này..."

Thanh niên ở bên cạnh lạnh toát cả người, chần chờ một chút rồi cũng hỏi:

"Nếu như thân thể bọn họ còn sót lại dược tính, thì có thể lấy được ra không?"

"Không thể trực tiếp lấy ra, chẳng nhẽ không thể lấy máu của bọn họ hay sao?"

Thiếu niên 14, 15 tuổi này cười rất âm lãnh, không tương xứng với tuổi tác của hắn chút nào, nói:

"Cùng lắm thì, ta trực tiếp luyện hóa thân thể của bọn họ, ta nghĩ... đây cũng là chủ ý của lão nhân gia."

Trong lòng thanh niên đứng bên cạnh có cảm giác như đang bốc lên một cỗ khí lạnh, lão đầu luyện dược sư kia, tính tình rất độc ác, lại còn làm Trưởng Lão của Linh Khư Động Thiên, cho nên không có mấy người dám gây sự, 2 thiếu niên kia, bị hắn chú ý tới, chắc chắn là không thể sống sót được nữa rồi.

Thiếu niên 14, 15 tuổi nói như ra lệnh cho thủ hạ:

"Người đến chỗ tên đệ đệ phé vật của người, trông chừng 2 người này một chút, thử xem thể chất của bọn họ thế nào, có đáng để Thúc công của ta đem chúng đi luyện dược hay không."

"Được, ta lập tức đi ngay."

Diệp Phàm và Bảng Bác cảm thấy giáo huấn cũng đủ rồi, nên rời đi thì tốt hơn, nhưng đúng lúc 2 người bọn họ muốn rời khỏi đám người đông đúc này, lại bị ngăn cản lần thứ 2.

Người ngăn cản là một thanh niên tầm 20 tuổi, trên thân thể của hắn có một chút ánh sáng đang lưu chuyển, có thể thấy rõ ràng, hắn đã học được một số huyền pháp, có thể thi triển ra 1 số thần thông rồi.

"Ca, huynh phải giúp đệ giáo huấn bọn họ!"

Thiếu niên vừa mới gây sự, đôi mắt độc ác nhìn chằm chằm vào Diệp Phàm và Bảng Bác, mấy thiếu niên bên cạnh thấy chỗ dựa đã tới, bắt đầu lớn tiếng quát mắng.

"Cắt chân tay bọn họ, ném vào trong hồ sen nuôi cá đi."

"Bắt 2 người đó quỳ xuống dập đầu một ngàn lần."

...

Mấy thiếu niên kia không ngừng quát mắng, chỗ dựa của bọn chúng đã đến, bọn chúng không kiêng kỵ gì cả, luôn miệng chê nhạo, sỉ nhục Diệp Phàm và Bảng Bác.

Diệp Phàm nhú mày, hắn không vì mấy thiếu niên kia chửi bới mà tức giận, nhưng hắn cảm thấy sự việc có chút gì đó không bình thường, dường như có ai đó đang có chủ ý với bọn họ.

"Hai người các người vì sao lại đánh đệ đệ ta tàn nhẫn như vậy?"

Mặt của thanh niên nam tử sầm xuống, nhìn Diệp Phàm và Bảng Bác.

"Con mắt nào của người nhìn thấy ta đánh đập tàn nhẫn hử?"

Bàng Bác nhủ mảy, sự việc đã phát triển tới mức này thì không thể nhẫn nhịn được nữa rồi, cho dù có cúi đầu nhận sai, đối phương cũng sẽ tìm có mà trừng trị bọn họ.

"Người muốn thế nào?" Diệp Phàm trực tiếp hỏi.

"Các người đánh đệ ta tàn nhẫn như vậy, ta đương nhiên muốn làm cho nó hả giận."

Thanh niên này cười nhạt, tiến lên thêm 1 bước, áp sát lại. Lúc này đã có không ít người kéo đến, nhưng chỉ đứng xa quan sát, không có ai dám bước lên khuyên can, trên vách núi này, toàn bộ đều là người mới nhập môn không lâu, đối với thanh niên có quang huy lưu chuyển trên thân thể, trong lòng tất nhiên là sợ hãi.

"Cắt 2 chân của bọn họ, bắt bọn họ quỳ xuống!"

"Tốt nhất là ném vào trong hồ sen nuôi cá đi!"

Mấy thiếu niên đứng ngoài, lại tiếp tục kêu gào.

"Vù "

Chỉ thấy quang hoa lóe lên, thanh niên ra tay nhanh như chớp, bàn tay như quỷ mị, hình thành một lưỡi đao chém về phía Diệp Phàm.

Hắn không sử dụng toàn lực, trong con mắt của hắn, chiêu đao này cũng đủ để đánh gục Diệp Phàm rồi, làm cho hắn gục dưới đất.

Nhưng điều làm cho hắn không nghĩ đến chính là, phản ứng của Diệp Phàm cũng rất nhanh, lùi sang bên hai bước, rất nhẹ nhàng, đưa tay nắm lấy bàn tay của hắn.

"Buông tay!"

Thanh niên có vẻ có chút kinh ngạc, nhưng không cho rằng Diệp Phàm có thể tạo thành uy hiếp đối với hắn, muốn dùng sức quãng Diệp Phàm đi.

Thế nhưng sự việc lần thứ 2 lại nằm ngoài dự tính của hắn, bàn tay giống như đang bị một chiếc kim kẹp lấy, đau nhức vô cùng, không làm cách nào thoát ra được.

"Chát"

Đúng lúc này, Bàng Bác đứng bên cạnh cũng xuất thủ, tung một quyền lên lưng hắn, cú đấm này rất mạnh, thân thể thanh niên kia run lên, máu từ trong miệng không ngừng tràn ra.

Mà Diệp Phàm sau khi nắm được tay hắn, nhấc hắn như nhấc người rơm, vung lên rồi đập mạnh xuống đất.

"Ầm "

Mặt đất rung chuyển, bụi bắn lên tứ phía, quang hoa đang lưu chuyển trên thân thể của thiếu niên kia tắt lịm, hắn kêu thảm một tiếng, thân thể bị bắn văng ra ngoài xa, liên tục ói ra mấy ngụm máu lớn, nằm co quắp trên mặt đất.

Tất cả những người ở xung quanh đều ngây dại, điều mà mọi người không nghĩ đến chính là, Diệp Phàm rất nhẹ nhàng nhanh chóng, đánh bay thiếu niên kia đi.

Không phải thiếu niên kia không có thực lực, mà hắn không kịp thi triển ra một ít huyền pháp mà hắn học được. Bây giờ, Diệp Phàm vốn có thể 1 tay nâng cự thạch nặng mấy ngàn cân, sức lực giống như voi hổ, ngay cả có một ít huyền pháp thần thông bình thường, cũng không chống đỡ được.

"Đây là do các người gây sự, chúng ta chỉ tự vệ mà thôi, nhưng các người lại nói chúng ta tàn nhẫn, được rồi, ta sẽ thực hiện đúng cái danh này vậy."

Bàng Bác rất tức giận, xông qua phía mấy tên thiếu niên, làm cho bọn chúng hoảng sợ định chạy trốn, thế nhưng đã bị đám người đứng xem vây quanh, không còn đường nào thoát thân cả.

"Bốp", "Bốp", "Bốp"...

Bàng Bác liên tục xuất thủ, tay đấm chân đá, dồn mấy người bỏ chạy lại, những âm thanh "Chát, Bốp" vang lên không ngừng.

"Vừa nãy các người nói cái gì? Có phải muốn cắt tay chân chúng ta, ném vào hồ sen nuôi cá. Lại còn nói, bắt chúng ta đập đầu 1 ngàn lần, các người chán sống rồi phải rồi?!"

Bàng Bác ra tay rất mạnh, điên cuồng bạt tai, xuất cước, làm cho mấy thiếu niên nằm dưới đất mặt mũi sưng tím, kêu thảm thiết giống như lợn.

"Ngay cả thần thông như cái lông chim còn chưa tu luyện được, mà đã muốn làm ác bá khi dễ người khác, các ngươi thực sự không biết trời cao đất dày là gì, nếu hôm nay mà không cẩn thận giáo huấn các ngươi, thì các ngươi lại cho rằng chính mình đã thành Tiên nhân rồi cũng nên!"

Bàng Bác đứng dậy, liên tục xuất cước, âm thanh thảm thiết không ngừng vang lên, giọng nói của Bàng Bác rất to, hấn càng đánh càng thoải mái.

"Nói, vì sao lại nhắm vào hai người chúng ta?"

Diệp Phàm ở bên cạnh cũng không nhàn rỗi gì, dùng chân đá mạnh một cái, làm cho thanh niên kia lăn mấy vòng, không ngừng ói máu.

"Nếu không nói, ta sẽ ném ngươi vào hồ nước phía trước, để cho ngươi ngã cắm đầu xuống!"

Diệp Phàm lại dùng chân đá hấn một cái, sức lực của hấn mạnh vô cùng, làm cho thanh niên kia bắn ra xa tầm 8, 9 thước.

Bàng Bác nghe được những lời này, trên mặt hiện lên sự mừng rỡ, nói:

"Ý kiến hay!"

Dứt lời, hấn cúi xuống, dùng hết sức nhấc bổng 5, 6 thiếu niên, rồi tiến về phía hồ nước.

"Đừng làm vậy, mau thả chúng ta xuống!"

"Cứu mạng, có kẻ giết người!"

"Xin ngươi thả chúng ta xuống đi!"

Bàng Bác không thèm để ý tới mấy lời này, nhấc từng người lên, rồi dùng hết sức ném xuống hồ.

Bên trong hồ nước có rất nhiều bùn, mấy thiếu niên sau khi bị Bàng Bác dùng sức ném vào, mấy người này toàn bộ đều đầu dưới chân trên, cắm ngược đầu vào trong bùn nước.

"Đừng đùa chết người..." Diệp Phàm nhắc nhở.

"Không sao đâu, mấy tên phế vật này đã bước chân lên Tiên Lộ, tuy rằng chưa học được huyền pháp thần thông, nhưng so với người bình thường thì mạnh hơn nhiều lắm, ít nhất cũng có thể nhịn thở nửa canh giờ."

"Ngươi có nói hay không, chẳng lẽ ngươi cũng muốn cắm đầu xuống bùn?!"

Diệp Phàm đá bay tên thanh niên này lần thứ 2.

Bàng Bác đi nhanh tới, nói:

"Nói với hấn cũng vô ích thôi, để cho hấn cắm đầu xuống bùn đi, xem hấn có nói hay không."

Diệp Phàm thấy hấn vẫn không hé miệng, thì hấn cũng chẳng thèm mở miệng, một tay nhấc hấn lên, ném về phía trước.

Mọi người xung quanh trợn mắt há mồm, đây là sức lực mạnh tới cỡ nào, chẳng lẽ là Thần lực ư?"

Từ đây tới hồ sen khoảng cách cũng tầm 40 đến 50 thước, Vậy mà Diệp Phàm lại ném một người sống bình thường, giống như ném một cây trường thương vậy.

"Phốc "

Mà thực tế thì, thanh niên này cũng giống y như một cây trường thương, dựng ngược người, cắm thẳng xuống bùn, đôi chân vẫn còn lộ ra, giầy dụa vài cái.

"Quá biến thái!"

"Quái vật này từ đâu tới, thoát nhìn rất thanh tú văn tĩnh, cũng chỉ tầm 11, 12 tuổi, tại sao lại có sức mạnh lớn tới vậy?!"

... Bạn đang đọc truyện tại - <http://truyenfull.vn>

Những người xung quanh cứng lưỡi, thi nhau bàn tán, nhưng mà mọi người cũng được hả giận, những người vừa rồi vẫn còn ngang ngược, bây giờ lại bị giáo huấn như vậy.

Đột nhiên, đám người đang đứng xung quanh bỗng rẽ ra thành một lối, một thiếu niên tầm 14, 15 tuổi, sắc mặt âm trầm, chậm rãi bước về phía này, bên cạnh hấn, còn có mấy thanh niên tầm 23, 24 tuổi, trên thân thể đều có quang hoa lưu chuyển.

"Đây là cháu trai của Hàn trưởng lão, tên là Hàn Phi Vũ..."

"Thúc Thúc hẳn là 1 vị trưởng lão, nghe đâu còn là 1 vị Luyện Dược Sư."

"Đừng có lên tiếng bàn luận về hắn, cẩn thận một chút, họa từ miệng mà ra!"

...

Hàn Phi Vũ chỉ là một thiếu niên tầm 14, 15 tuổi, sắc mặt âm trầm, nhìn Diệp Phàm và Bảng Bác rồi mở miệng nói:

"Các ngươi coi Linh Khư Động Thiên là nơi nào, mà dám ở trước mặt mọi người hành hung, các ngươi coi chính mình là Cháp Pháp Trưởng lão sao?"

Diệp Phàm và Bảng Bác không thèm để ý đến hắn, cũng không xoay người nhìn, mà vẫn đứng im nhìn về phía hồ sen.

Sắc mặt Hàn Phi Vũ đen lại, nói với mấy người đứng ở bên cạnh:

"Đừng để bọn họ làm chương mắt ta nữa!"

Diệp Phàm nghe vậy xoay người lại, nói:

"Khẩu khí thật không nhỏ, xem ra mọi chuyện là do ngươi đứng ở sau lưng sai khiến, hết cách rồi, ta cũng làm cho ngươi cảm đầu xuống bùn vậy."

Hàn Phi Vũ nghe vậy hai mắt bắn ra hai đạo hàn quang, trong miệng làm bầm, nhưng âm thanh lại nhỏ tới mức không thể nghe thấy:

"Xem ra, chỉ có thể đưa tới cho Thúc Thúc hai bộ thi thể mà thôi..."

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

thần văn

Bốn thanh niên bên người hắn, sau khi nghe được câu nói như ra lệnh, thì lập tức tiến lên phía trước, trên mặt bốn tên đều hiện lên nụ cười trào phúng, từ từ vây Diệp Phàm và Bảng Bác vào giữa.

Một người trong bọn đó hạ giọng, dường như không muốn để người khác nghe thấy, nói:

"Đồ không biết trời cao đất rộng là gì, ở Linh Khư Động Thiên cũng có người không thể đắc tội, 2 người các ngươi không biết sống chết nên mới thốt ra những lời vừa rồi!"

Một thanh niên khác ở bên cạnh, tiến lên áp sát thêm mấy bước, nở nụ cười lạnh lùng, chế nhạo nói:

"Thật không thể tưởng tượng được, mới nhập môn chưa lâu, mà đã uy phong như vậy rồi, thực sự là không biết chữ "chết" viết như thế nào.

Nhưng mà ta đoán, các ngươi có muốn chết cũng không được, bởi vì sống để chịu tội còn thống khổ hơn cái chết, chưa hưởng thụ sự dày vò thống khổ thì chưa thể chết được..."

"Nói thật, cũng có một biện pháp làm nhẹ tội của các ngươi."

Lúc này, lại có một người mở miệng, hắn nói rất tự nhiên, dường như trước mặt hắn, 2 người chỉ là 1 con châu chấu, muốn bóp chết lúc nào cũng được, châm chọc nói:

"Các ngươi tự đánh gãy 2 chân mình, quỳ xuống xin tha thứ, sau đó nhảy vào trong hồ xem, tự cảm đầu mình xuống bùn, cũng làm thử một cái ngã cảm đầu xem nó như thế nào."

"Ta nghĩ là, các ngươi nên tự mình đập đầu chết đi, cho đỡ khổ thân."

Bốn người vô cùng thoải mái, không đặt Diệp Phàm và Bảng Bác vào trong mắt, vừa trào phúng vừa châm chọc, bốn người đứng 4 phương vị, không để cho 2 người có cơ hội đào thoát.

Diệp Phàm và Bảng Bác không phải loại người hay nhìn nhin, lời nói của 4 người này thật sự rất quá đáng, nhưng hai người cũng không giận dữ, trái lại vô cùng hồ hững, ung dung tự nhiên đáp.

"Bốn tên ngu ngốc này đang làm cái gì vậy?"

"Ta đoán không chừng lúc này bọn họ bị cánh cửa đập vào đầu rồi, bằng không sao lại ngu như bò vậy, đứng ở đây nói linh ta linh tinh không ngừng."

Hai người bọn họ giống như người ngoài cuộc, đối đáp hồ hững, giống như người ta đến xem náo nhiệt, nhìn không được mà bình luận một hai câu.

Việc này làm cho bốn thanh niên nổi giận lôi đình, hai thiếu niên giống như 2 con châu chấu này, lại chẳng úy kị chút nào, lại làm ra dáng vẻ không để họ vào trong mắt, lời nói thì vừa cay độc vừa nham hiểm, làm cho con giận xông lên nào, mặt mũi tím bầm, không thể bảo trì được nụ cười trào phúng được nữa rồi.

"Không biết sống chết!"

Một người đứng giữa quát lớn, nhưng lại không có xông lên, lúc này bọn họ đã quan sát, hai người này khí lực không giống như bình thường, bọn họ không muốn lật thuyền trong mương. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - [www.Truyện FULL](http://www.TruyệnFULL.com)

"Vù "

Ở dưới rón hần, có quang huy dao động, Thần văn trùng điệp như sóng, giống một cái xích sắt lao nhanh tới, muốn khóa Diệp Phàm và Bảng Bác lại.

"Thần văn bay ra từ Khô Hải!"

"Truyền Pháp Trường lão đã nói qua, chỉ có cao thủ, tu luyện có chút thành tựu mới có khả năng thi triển huyền pháp."

...

Những người đứng xem kinh hô, ở nơi này, đã số mọi người đều là đệ tử mới nhập môn, rất ít khi thấy người khác thi triển huyền pháp thần thông, tất cả đều tập trung quan sát.

Diệp Phàm và Bảng Bác nhanh chóng né tránh, đạo Thần văn như xích sắt lướt qua sát thân thể họ, nhưng sau đó lại quay ngược trở lại, tiếp tục hướng tới 2 người cuốn tới.

Đây là lần đầu tiên 2 người động thủ với người có khả năng thi triển huyền pháp, cho nên không biết đạo Thần văn bay ra từ trong Khô Hải có uy lực ra sao, hai người chọn cách né tránh, không dám để cho nó chạm vào người.

Thế nhưng đạo Thần văn này lại theo sát như hình với bóng, không thể tránh mãi được nó, quang mang lấp lánh, nhanh chóng quán quanh thân thể 2 người.

"Ầm"

Diệp Phàm nhấc một tảng đá lớn ở bên cạnh, ném vào đạo Thần văn đang lao tới, hai thứ va chạm vào nhau phát ra một tiếng nổ, trên tảng đá nặng hơn 1 ngàn cân đã lưu lại một vết rách rất sâu, giống như bị đao phủ chém 1 nhát.

Điều này làm cho Diệp Phàm và Bảng Bác thất kinh, tu sĩ có khả năng thi triển ra huyền pháp quả nhiên vô cùng lợi hại, nếu như là người bình thường thì đã không cách nào chống lại được.

"Bịch, Bịch "

Đạo Thần văn giống như xích sắt này tuy lưu lại trên tảng đá một vết rất sâu, nhưng cũng tiêu hao gần hết lực lượng, quang mang yếu dần đi, hóa thành một đạo hư ảnh, bay ngược trở lại Khô Hải của thanh niên kia, làm cho thân thể hắn chấn động, phải lui về sau mấy bước mới đứng vững được.

"Hai con châu chấu này quả nhiên không phải tầm thường, cẩn thận một chút, nếu như bị bọn họ đã thương, thì sẽ mất hết thể diện."

Một người trong 4 thanh niên hạ giọng nói.

"Vù", "Vù", "Vù", "Vù "

Mấy thanh âm rất nhỏ vang lên, bốn loại quang hoa màu sắc khác nhau từ trong Khô Hải của 4 thanh niên bắn ra, bốn đạo Thần văn như xích sắt từ 4 phương phương lao về phía Diệp Phàm và Bảng Bác.

Lúc này, Diệp Phàm và Bảng Bác cũng triển khai phản kích mãnh liệt, ở xung quanh đây không thiếu gì đá tảng, bọn họ liên tục ném những tảng đá nặng ngàn cân vào bốn đạo Thần văn, làm cho chúng rung động liên tục.

"Ầm, Ầm, Ầm "

Diệp Phàm và Bảng Bác có thân lực kinh người, từng tảng từng tảng đá lớn không ngừng bay lên, liên tiếp lao về phía bốn đạo Thần văn đang ở trên

không trung, đồng thời còn ném không ít tảng đá lớn về phía 4 tu sĩ.

Bốn thanh niên này chỉ là những tu sĩ mới thông thạo chút ít Sơ cấp huyền pháp thần thông, bọn họ tuy rằng đã tu luyện được chút thần lực, ngưng tụ thành Xích sắt thần văn, nhưng Thần văn tốc độ không nhanh, không thể tránh thoát được mấy tảng đá ném tới, cho nên cũng không có hiệu quả gì trong việc đả thương người.

Sau ở trong Khổ Hải có Thần lực, thể chất của bọn họ được đề thăng rất lớn, thế nhưng chỉ so sánh về sức mạnh, thì không thể so sánh được với Diệp Phàm và Bằng Bác, cho nên lúc này những tảng đá nặng ngàn cân tới tập bay tới, bọn họ chỉ còn cách tránh né mà thôi.

Bốn thanh niên thấy cự thạch bay tới, không dám tiến lên, mà lại lùi về phía sau, bọn họ rất sợ bị cự thạch ném trúng, không chết thì cũng nát như tương.

"Vào "

Đúng lúc này, Diệp Phàm đột nhiên xông về phía trước, tốc độ cực nhanh, chỉ lưu tại một đạo tàn ảnh mờ mờ.

"Chát "

Hắn chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện ở cách một tu sĩ, chỉ đơn giản là tung một quyền trúng ngay miệng và mũi đối phương, làm cho tu sĩ này bay luôn ra ngoài.

Đây là một quyền đẹp mắt, đồng thời cũng là một quyền chứa đầy sức mạnh!

Thân thể của Diệp Phàm phiêu dật, huy động cánh tay, nhẹ nhàng như đạo pháp tự nhiên (1), vô cùng đẹp mắt, thế nhưng sau khi quyền đầu xuất ra, lại mang theo sức mạnh vô cùng khủng bố, trực tiếp đánh thanh niên kia bay ra xa mười mấy mét.

(1): đạo pháp tự nhiên: đạo pháp xuất phát từ tự nhiên, ý nói quyền xuất ra như tự nhiên đã có.

Có thể nhìn thấy rõ, máu tươi từ miệng của tu sĩ kia phun thành vòi, huyết hoa bay đầy trời, tạo thành một đường cong màu đỏ, kèm theo là 7, 8 cái răng bay ra, rơi trên mặt đất.

Ở bên cạnh, Bằng Bác cũng không kiềm chế nổi nữa, chủ động xuất kích, tốc độ cực nhanh, lấy một khối cự thạch đập lên thân thể của một tu sĩ, âm thanh gãy xương lập tức vang lên, một thân hình uốn khúc bay ra ngoài, rơi trên mặt đất.

"Chát "

"Chát "

Lại liên tiếp 2 âm thanh trũng đờn vang lên, hai người còn lại cũng bị Diệp Phàm và Bằng Bác giải quyết nốt, đang nằm trên mặt đất, lúc này bọn họ đang trình diễn vẻ đẹp của bạo lực, nắm tay cứng như Thiết Chùy đánh cho 2 người bọn họ máu tươi phun thành vòi.

Bốn đạo Thần văn lúc này quang hoa chỉ còn lại mờ mờ, bay ngược trở về Khổ Hải của 4 vị tu sĩ. Diệp Phàm và Bằng Bác đem 4 thân thể mềm oặt đặt cùng một chỗ, sau đó đứng nhìn.

"Vừa lúc này các ngươi đã nói gì, nói chúng ta không biết trời cao đất rộng, không biết sống chết, bây giờ ta cũng hỏi các ngươi, các ngươi có biết điều đó hay không?"

Nói xong, Bằng Bác xuất cước đá mấy người văng đi như đá cầu.

"Chẳng phải các ngươi nói 2 chúng ta là châu chấu, muốn bóp chết lúc nào thì bóp hay sao?"

"Còn nói 2 chúng ta tự đánh gãy 2 chân mình, quỳ xuống xin tha thứ, sau đó nhảy vào trong hồ sen, tự cầm ngược đầu xuống bùn..."

"Còn nói, muốn chúng ta sống không bằng chết, chịu hết mọi sự dày vò thống khổ mà chết đi, thực sự là quá to mồm!"

"Bóp, Bóp. Bóp..."

Diệp Phàm và Bằng Bác vô cùng phản cảm với 4 người này, cho nên chẳng chút thương hại, căn bản là không hạ thủ lưu tình, liên tục xuất cước, giống như đang dẫm một con rệp, biến bốn người này thành 4 đồng bùn nhão, nằm xụi lơ trên mặt đất.

"Đủ rồi!"

Đúng lúc này, Hàn Phi Vũ vốn chỉ đứng xa giường đôi mắt lạnh lùng quan sát, hàn quang trong ngập tràn trong đôi mắt, khuôn mặt sầm đến mức sắp chảy nước.

Bằng Bác liếc mắt nhìn hắn, nói:

"Ngươi nói đủ rồi thì là đủ ư? Lời nói của ngươi chỉ tính là một cái lông thôi!"

"Thả bọn hân ra!"

Âm thanh của Hàn Phi Vũ vô cùng lạnh lùng, làm cho mọi người cảm giác như đang rơi vào trong hầm băng, mới nhìn hân chỉ có bộ dáng 14, 15 tuổi, thể nhưng thần thái, khí chất của hân thì lại hoàn toàn không giống, quả thật là quá âm hiểm.

"Tại sao ta phải nghe lời ngươi?!" Bàn Bác căn bản là không để ý tới hân.

Về phần Diệp Phàm thì chẳng thèm nhìn hân, cúi người xuống, nhấc 2 người lên khỏi mặt đất, sau đó đứng thẳng lên, vùng tay lên, trông nhẹ nhàng mà lại đẹp mắt.

Hai đạo nhân ảnh như 2 thanh trường thương xẹt qua không trung, bay về phía hồ sen cách đó khoảng 40, 50 mét, cắm xuống vũng bùn, dựng đứng như 2 thanh trường thương, chỉ còn 2 chân lộ ra phía bên ngoài.

"Ngươi muốn chết!"

Hàn Phi Vũ lộ ra thần sắc vô cùng phần lộ, cả người lạnh băng, tỏa ra hàn khí, tiến về phía trước.

Diệp Phàm cũng không để ý tới hân làm gì, nhấc hai người còn lại lên, lần thứ 2 vùng tay, "Phốc phốc" 2 âm thanh nhẹ nhàng vang lên, lại có 2 người cắm đầu xuống bùn.

Tất cả mọi người trợn mắt há mồm, cảnh này làm cho mọi người không biết nói gì nữa.

"Xích "

Dưới rốn Hàn Phi Vũ quang mang tỏa ra rực rỡ, chói mắt, một Tiểu Mộc ấn vương vức tầm 1 tấc lao ra khỏi Khổ Hải, quang hoa màu bích lục lưu chuyển, nhanh chóng phồng to, lao về phía Diệp Phàm và Bàn Bác đè xuống.

Tất cả mọi người đứng xem kinh hô, đây chính xác là Thanh Mộc Ấn, không phải do 1 chút thần lực bên trong Khổ Hải biến thành, cho nên 4 đạo Thần văn lúc này không thể so sánh được.

Sau khi Thanh Mộc Ấn lao ra khỏi Khổ Hải, biến thành một làn khói xanh, tỏa ra áp lực vô cùng trầm trọng.

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

mầm tiên

Khi mới bay ra, Thanh Mộc ấn có hình vuông, cao không tới một tấc, nhưng chỉ trong nháy mắt đã to thành một căn phòng, xung quanh tràn ngập khói xanh, mây mù tỏa ra không ngừng.

Diệp Phàm và Bàn Bác cảm giác áp lực như lớn như một ngọn núi đang đè xuống, hai người phải dùng hết khả năng để chống lại.

"Àm "

Hai người dồn hết sức vào 2 tay, đẩy lên phía trên, muốn hất bay Thanh Mộc ấn đi, thế nhưng chưa kịp thực hiện thì mặt đất đã nứt ra, hai chân bị lún xuống, có thể tưởng tượng, áp lực lớn đến mức độ nào.

"Àm "

Thanh Mộc ấn chấn động, khói xanh tỏa ra càng dày đặc, lần thứ 2 nó biến thành to lớn hơn, như một cung điện, từ trên ép xuống. Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

"Ngay cả tảng đá lớn tới vạn cân, cũng bị hất bay đi, đây là thứ quý quái gì vậy, tại sao lại nặng đến thế..."

Diệp Phàm và Bàn Bác cảm thấy áp lực lên 2 tay bọn họ càng ngày càng lớn, sau đó là 2 chân lún xuống, toàn bộ từ đầu gối trở xuống đã chìm trong lòng đất, mặt đất lúc này đang vỡ nứt thành những khe lớn.

"Các ngươi rất thích Ngã cắm đầu xuống đất, vậy thì ta trồng hai ngươi thành một 'Nhân thụ' (1)."

Hàn Phi Vũ đi về phía trước, cất tiếng cười lạnh lạnh.

(1): Nhân Thụ: Người cây

"Àm"

Thanh Mộc ấn lại chấn động, khói xanh cuộn cuộn tỏa ra không ngừng, bao phủ cả không gian xung quanh, Diệp Phàm và Bàn Bác cảm thấy áp lực càng thêm lớn, thân thể lại tiếp tục chìm xuống dưới đất, lúc này, 2 chân đã chìm hẳn xuống lòng đất, chỉ còn nửa trên thân thể ở bên trên.

"Nếu cứ tiếp tục như vậy thì chắc chắn sẽ bị ép thành thịt vụn."

Diệp Phàm cảm thấy không ổn, nhẹ giọng nói với Bàn Bác.

"Yên tâm đi, các người không thể chết 1 cách dễ dàng như vậy được..."

Hàn Phi Vũ cười lạnh, không cần nghĩ cũng biết, 2 người đang nghĩ gì.

Lúc này, Diệp Phàm và Bàn Bác đã cảm thấy 2 tay tê tê, nếu cứ tiếp tục như vậy thì chắc chắn không còn sức mà chống cự nữa, thảo nào cũng bị ép lún xuống lòng đất.

Diệp Phàm ra hiệu cho Bàn Bác, bảo hắn buông tay, lao ra ngoài. Bàn Bác lắc đầu, hắn sợ sau khi buông tay, Diệp Phàm không chống đỡ được mà bị ép thành thịt vụn.

"Không còn thời gian, cũng không có lựa chọn nào khác..."

Diệp Phàm nghiêng răng mới nói ra được mấy lời nói này, do áp lực quá lớn, cho dù hắn có sức mạnh như voi như hổ, thì cũng không thể chống đỡ trong thời gian dài được.

Bàn Bác cũng hiểu rõ tình hình trước mắt, cần có 1 người lao ra giải quyết Hàn Phi Vũ, nếu cứ tiếp tục như thế này, thì không còn cách nào có thể sống sót được.

Chỉ là, 2 người bây giờ đang trong tuyệt cảnh, nếu như có 1 người lao ra, thì còn lại chắc chắn sẽ gặp phải nguy hiểm.

Không còn cách nào nữa rồi, cho dù thế nào đi nữa, vẫn cần phải có 1 người chống đỡ Thanh Mộc ấn, mà Bàn Bác lại không làm được, cho nên lúc này chính là lúc cần quyết đoán, không thể tiếp tục do dự nữa, hắn buông 2 tay ra, dùng sức ấn lên mặt đất một cái, rút luôn nửa thân phía dưới lên.

"Àm "

Thanh Mộc ấn chấn động, ánh sáng màu xanh lục lưu chuyển càng nhanh, áp lực đột ngột gia tăng làm cho 2 tay Diệp Phàm run lên, hắn lại chìm xuống thêm một chút, từ dưới ngực trở xuống đã chìm trong lòng đất, Thanh Mộc ấn lúc này cách mặt đất không đầy 1 mét.

Bàn Bác vô cùng khấn trương, trên trán toát mồ hôi lạnh, dùng hết sức lực của mình, như một mũi tên lao ra.

"Àm "

Lục quang lóe lên, Thanh Mộc ấn lại một lần nữa chấn động, ấn sâu Diệp Phàm vào trong lòng đất, chỉ còn hờ mỗi cái đầu.

Tim của Bàn Bác như rút ra, dùng hết sức di chuyển nhanh tới mức tận cùng, lóe lên như điện, chỉ trong 1 sát na, đã ôm chặt lấy Hàn Phi Vũ, 2 tay như hai gọng kim siết chặt lấy hắn.

Hàn Phi Vũ không thể ngờ rằng, 2 người bị hắn ép đến mức không thể nhúc nhích, vậy mà vẫn có một người lao ra, trong nháy mắt xô ngã hắn, đang không ngừng, giống như 1 con sói đói không ngừng xâu xé con mồi.

"Chát, Chát, Chát..."

Bàn Bác đè lên người Hàn Phi Vũ, 2 tay liên tục đâm mạnh xuống dưới, giống như là đánh trống.

Những người xem xung quanh vô cùng kinh ngạc, trong hoàn cảnh như vậy mà Bàn Bác lại có thể lao ra.

Hàn Phi Vũ tuy rằng không có sức lực như Bàn Bác, nhưng hắn lại tu luyện được một chút Thần lực, điều động tinh khí toàn thân, hình thành một tầng quang huy bao phủ bên ngoài.

Hai tay Bàn Bác liên tiếp đâm xuống, nhưng cũng không làm hắn bị thương nặng, mà chỉ làm cho khóe miệng hắn tràn ra ít máu.

Cho dù chỉ có như vậy thôi, nhưng 2 mắt Hàn Phi Vũ đã đỏ lên, từ nhỏ đến lớn, hắn chưa bao giờ phải chịu thiệt thòi lớn như vậy, dùng sức giãy rụa, quang hoa từ Khô Hải tỏa ra, hất bay Bàn Bác ra ngoài.

Tiếp đó, Xích sắt Thần văn từ trong Khổ Hải bắn ra, áp sát lập lòe, hướng về phía Bàn Bác đánh tới.

Bàn Bác vội vàng né tránh, nâng tảng đá lớn ở bên cạnh, dùng hết sức ném ra ngoài để ngăn trở Xích sắt Thần văn lại.

"Ta muốn nghiền nát các ngươi thành thịt vụn!"

Hàn Phi Vũ sắc mặt âm trầm đến dọa người, xung quanh thân thể hắn lại hiện lên thêm mấy đạo Thần văn, giống như những tia chớp lao về phía Bàn Bác.

"Rầm "

Đúng lúc này, Thanh Mộc ẩn đột nhiên bị bắn lên khỏi mặt đất, Diệp Phàm từ dưới lòng đất vọt lên, dùng hết sức ném nó về phía Hàn Phi Vũ, lục quang long lạnh, khói xanh mông lung, giống như một ngọn núi nhỏ bay tới.

Lấy tu vi của Hàn Phi Vũ thì chưa thể nhất tâm nhị dụng, không thể đồng thời không chế Thanh Mộc ẩn và Thần Văn, vừa rồi đánh nhau với Bàn Bác, đã tạo cơ hội cho Diệp Phàm thoát ra. Diệp Phàm nhanh như điện, để lại phía sau một chuỗi tàn ảnh, theo sát Thanh Mộc ẩn xông tới.

Thấy Thanh Mộc ẩn bay ngược trở về, Hàn Phi Vũ biến sắc, vội vàng đình chỉ công kích Bàn Bác, thu hồi Thần văn, muốn dùng Thanh Mộc ẩn để đánh chết 2 người.

Nhưng mà tốc độ của Diệp Phàm quá nhanh, gần như đồng thời lao tới với Thanh Mộc ẩn, Hàn Phi Vũ chỉ vừa mới không chế ổn định được Thanh Mộc ẩn, thì Diệp Phàm đã lao tới, giờ chân quét ngang, lăng không đạp một cước lên mặt của Hàn Phi Vũ.

Ngay lập tức, máu tươi từ miệng và mũi của Hàn Phi Vũ bắn tung tóe, bay ra ngoài xa tới gần 20 mét. Thanh Mộc ẩn mất đi không chế, ảm đạm rơi trên mặt đất.

Diệp Phàm không dừng lại, thân thể hóa thành một đạo ánh sáng, trực tiếp lao theo, lúc Hàn Phi Vũ còn chưa rơi xuống mặt đất, hắn đã tới trước mặt, dùng sức đạp mạnh hắn xuống đất.

Một cước nhanh như thiểm điện, làm cho mọi người đứng xem cảm thấy sợ hãi, mặt đất chấn động ầm ầm. Thân thể Hàn Phi Vũ thiếu chút nữa bị cắt thành 2 đoạn.

Bàn Bác cũng lao tới cùng một lúc, giờ chân đạp mạnh lên bụng Hàn Phi Vũ.

"Đạp vào đầu hắn, đừng để cho hắn tập trung tinh thần!" Diệp Phàm quát khê.

Bàn Bác chỉ trong nháy mắt đã hiểu ý, không thể để cho Hàn Phi Vũ có cơ hội tập trung tinh thần không chế Thanh Mộc ẩn, nếu không 2 người sẽ nguy hiểm.

"Bóp Bóp Bóp..."

Sức lực của 2 người vô cùng lớn, 1 cước có thể đá bay tảng đá nặng hơn ngàn cân, lúc này thay nhau dẫm đạp lên người Hàn Phi Vũ, làm cho mặt đất cũng chấn động.

Nếu như Khổ Hải của Hàn Phi Vũ không tỏa ra quang hoa lưu chuyển, hình thành một màn phòng ngự ở bên ngoài thân thể hắn, thì lúc này hắn đã bị đạp cho thành thịt vụn.

Những người xung quanh trợn mắt há mồm, vốn tưởng 2 người đã bị dồn vào trong tuyệt cảnh, nhưng cuối cùng lại xoay chuyển được tình thế, hành hung Hàn Phi Vũ, chuyện này làm người khác khó có thể tin được.

"Ngươi muốn tra tấn đến chết 2 người chúng ta ư, ngươi còn trẻ mà đã độc ác đến như vậy, sau này lớn lên thì không biết còn độc ác đến mức nào, hôm nay phải trực tiếp đạp chết ngươi!"

Mặc dù mồm nói như vậy, nhưng 2 người cũng không muốn làm chết người, chuyện đó quá lớn.

Nhưng bọn họ cũng không thể buông tha cho Hàn Phi Vũ được, hai chân dùng lực ngày càng mạnh, quang hoa bảo vệ bên ngoài của Hàn Phi Vũ ngày càng ảm đạm.

Hàn Phi Vũ muốn không chế Thanh Mộc ẩn, nhưng lại liên tiếp thất bại, mấy lần đã bay lên rồi, nhưng lại rơi xuống mặt đất.

Hắn lúc này bị đạp tới mức gần ngất đi rồi, làm sao có thể tập trung được tinh thần. Cuối cùng, sức lực của Hàn Phi Vũ cũng cạn kiệt, Khổ Hải không thể tỏa ra quang hoa nữa, bị 2 người đạp cho lăn lộn trên mặt đất, kêu la thảm thiết.

"Ngươi chỉ mới mở được Khổ Hải, cảm nhận được chút Thần lực, thì đã coi mình là cao thủ, muốn giết chúng ta ư, ngươi còn chưa đủ tư cách!"

"Chúng ta với ngươi không thù không oán, tại sao lại nhắm vào chúng ta?"

"tuổi còn nhỏ, mà tính tình đã độc ác tới mức này, muốn tra tấn chúng ta đến chết ư..."

Diệp Phàm và Bàng Bác không hạ thủ lưu tình chút nào, 2 người sợ Hàn Phi Vũ già bộ, lại tăng thêm sức lực, làm cho mặt mũi hắn sưng phồng lên, nước mắt chảy dài, miệng mũi chảy máu, sưng phù giống như một cái đầu heo.

Hàn Phi Vũ tuy không chịu đựng được đau khổ, miệng thì không ngừng la hét, nhưng 2 mắt lại tròn trĩnh nhìn 2 người, tràn ngập vẻ oán độc.

"Tiểu tử này vô cùng âm độc và tàn nhẫn, ta thấy giết hắn là một chuyện phải làm."

"Có chủ ý với chúng ta, tính tình lại thù dai, đúng là một sự phiền phức rất lớn."

Hàn Phi Vũ nghe thấy 2 người thấp giọng nghị luận, thì vô cùng sợ hãi, kêu thất thanh:

"Đừng..."

Dường như hắn cố tình để cho mọi người nghe được tiếng của hắn, cho nên âm thanh vô cùng lớn. Tiếp đó, hắn mới thấp giọng nói:

"Hai người các ngươi đừng làm như vậy, Thúc thúc ta là Trưởng lão của Linh Khư Động Thiên, nếu như các ngươi giết chúng ta, thì các ngươi cũng không sống được đâu..."

Diệp Phàm và Bàng Bác nhú chặt mày lại, cảm thấy chuyện này bắt đầu có phiền phức rồi.

"Thù cũng đã kết rồi, không thể tháo gỡ được nữa..."

Hàn Phi Vũ nghe thấy 2 người nói vậy, thì kinh sợ thốt lên: "Đừng mà, chút xích mích này tính làm cái gì, sau này ta sẽ không gây phiền phức cho các ngươi nữa..."

Diệp Phàm và Bàng Bác liếc mắt nhìn nhau, đúng là không nên giết hắn trước mặt mọi người, nếu không đối mặt với sự tức giận của 1 vị trưởng lão, thì 2 người phải chết không nghi ngờ gì nữa.

Cuối cùng Diệp Phàm cũng quyết định, nhắc hắn tiến về phía hồ sen, xoay ngược 2 chân hắn lên, muốn ném hắn vào trong đó.

"Các ngươi..."

Hai mắt Hàn Phi Vũ như tỏa ra lửa, nếu như 2 người thật thực ném hắn cắm đầu xuống bùn, thì sẽ mất hết mặt mũi, không còn chỗ đứng ở Linh Khư Động Thiên nữa.

"Vù "

"Vù "

Quang mang loé lên, ở trên vách núi không xa, có 2 đạo thần hồng đang bay tới, hạ xuống bên cạnh hồ sen.

Mọi người đang đứng nhìn thấy vậy không ai bảo ai đều lui lại phía sau, là người có thể không thể Thần Hồng bay đi, thì tuyệt đối là một cao thủ, Thần tuyền trong Khô Hải đã được khơi thông, đã liên hệ được với Sinh Mệnh Chi Luân, thì đã có thể phóng xuất ra được Thần Lực Nguyên Tuyền. (2)

(2): Thần Lực Nguyên Tuyền: Dòng suối Thần Lực

"Lý Phi sư huynh, Vương Tinh sư tỷ..."

Nhìn thấy 2 người đáp xuống là ai, Hàn Phi Vũ lập tức kêu lớn:

"Hôm nay 2 người phụ trách tuần hành chấp pháp sao? Mau bắt 2 người này lại, bọn họ muốn giết ta."

Một nam một nữ này, tuổi tầm 27, 28, nam thì phóng khoáng, nữ thì xuất trần, tuy không có anh tuấn mỹ lệ gì cả, nhưng cùng làm cho người ta cảm thấy được khí tức Tiên đạo trên người họ.

Lý Phi liếc mắt nhìn hắn, nói:

"Chuyện vừa xảy ra bọn ta đã biết rồi, là do ngươi gây sự trước, chứ không phải bọn họ sai."

"Ngươi..."

Hàn Phi Vũ vừa sợ vừa giận, nhưng cũng không dám trở mặt với 2 người này.

Wương Tinh tiến lên phía trước mấy bước, nhìn Diệp Phàm nói:

"Cho dù lúc trước hắn có làm sai, nhưng cũng không thể làm chuyện như vậy với hắn, mau thả hắn ra đi"

Diệp Phàm thấy 2 người không có ý che chở cho Hàn Phi Vũ, cho nên cũng không làm mất mặt bọn họ, ném Hàn Phi Vũ lên bờ.

Hàn Phi Vũ đứng dậy, hai mắt phun lửa, ánh mắt độc ác nhìn Diệp Phàm và Bàn Bác, đồng thời bắt mắt nhìn Lý Phi và Vương Tĩnh, hừ nhẹ một tiếng, rồi xoay người rời đi.

Lý Phi ở phía sau gọi lại hắn, nói:

"Hàn sư đệ, ta khuyên ngươi sau này đừng làm chuyện lỗ mãng nữa, Ngô Thanh Phong trưởng lão đã xác nhận Bàn Bác là Mầm Tiên, nếu như ngươi làm chuyện xằng bậy, thì ngay cả Thúc Thúc ngươi cũng không bảo vệ được ngươi đâu."

"Cái gì?!"

Hàn Phi Vũ giật mình, xoay phát người lại, lắp bắp nói:

"Hắn... Hắn là Mầm Tiên?!"

"Không sai, đúng là Mầm Tiên."

Những đệ tử bình thường, không rõ Mầm Tiên tượng trưng cho điều gì, nhưng Hàn Phi Vũ là cháu của một vị trưởng lão, làm sao hắn lại không biết.

Bất cứ một Động Thiên Phúc Địa nào cũng bảo hộ Mầm Tiên như bảo bối, bởi vì... Động thiên Phúc địa này tương lai có cường đại hay không đều quyết định vào hắn.

Bình thường, cho dù toàn lực tìm kiếm 10 năm, 8 năm cũng khó có thể kiếm được 1 Mầm Tiên, thì có thể tưởng tượng, loại thể chất tu tiên này ít ỏi đến mức nào, một khi tìm được, thì sẽ được bồi dưỡng như người kế thừa môn phái.

Hiện tại, Mầm Tiên của Linh Khư động thiên tuyệt đối không vượt quá được năm đầu ngón tay.

"Không có khả năng..."

Sắc mặt của Hàn Phi Vũ hiện lên vẻ không tin tưởng, nói:

"Nếu hắn là Mầm Tiên, vì sao còn đến Linh Khư Nhai học pháp?"

"Đó là bởi vì Ngô Thanh Phong trưởng lão không muốn hắn cảm thấy mình đặc biệt và ưu việt hơn người khác. Nhưng trên thực tế, từ mấy tháng trước, Ngô trưởng lão đã đích thân truyền thụ cho hắn, hơn nữa, cũng đã đem Đạo Kinh truyền cho hắn rồi."

Vương Tĩnh đứng ra trả lời câu hỏi của hắn.

Khi Hàn Phi Vũ nghe thấy Ngô trưởng lão tự mình truyền thụ Đạo Kinh cho Bàn Bác, thì sắc mặt hắn tái nhợt, hắn bây giờ đã không còn nghi ngờ việc Bàn Bác là mầm tiên nữa rồi.

Lý Phi nói tiếp:

"Ngô Thanh Phong trưởng lão rất quan tâm tới bọn họ, chuyện vừa rồi người cũng biết rõ, cho nên mới công bố chuyện Bàn Bác là Mầm Tiên, hi vọng sau này người đừng có hành động lỗ mãng."

Hàn Phi Vũ sắc mặt khó coi đến cực điểm, phát ổng tay áo, xoay người rời đi.

Bàn Bác suy nghĩ xuất thần, cho đến khi Hàn Phi Vũ phát tay áo rời đi, hắn mới hoàn hồn, thần sắc khó hiểu, nhìn về phía Lý Phi và Vương Tĩnh hỏi:

"Nói như vậy, ta sau này không cần cố kỵ hắn?"

Vương Tĩnh cho rằng hắn lúc này đang vừa mừng vừa sợ nên cười nói:

"không cần phải lo lắng gì cả, đừng nói hắn chỉ là cháu của 1 vị trưởng lão, cho dù là cháu của Chuông môn cũng không dám làm gì..."

"Vậy thì ta yên tâm rồi..."

Nói xong, hắn nhanh chóng chạy về phía trước, đuổi theo hướng Hàn Phi Vũ vừa đi, bộ dáng giống như muốn hành hung một trận nữa.

Điều này làm cho Vương Tĩnh và Lý Phi ngẩn ngơ, không biết làm gì cho phải.

Hàn Phi Vũ sắc mặt đột biến, có cảm giác như 1 đứa trẻ con khó ăn, cổ nén lửa giận của mình xuống, tách đám người đang vây xem, rồi biến mất không thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Diệp Phàm và Bảng Bác lực áp Hàn Phi Vũ, làm cho mọi người chấn kinh trợn mắt há mồm, 2 thiếu niên chỉ có 11, 12 tuổi mà

"Hai người này quá mạnh mẽ!"

"Nhưng mà mới chỉ 11, 12 tuổi, chẳng lẽ họ có Thần Lực?"

"Tay không đối địch, lực áp Hàn Phi Vũ, lại đánh bay Thanh Mộc ấn mà Hàn trưởng lão ban xuống, người này thật không còn gì để nói nữa".

Mọi người bàn tán rất sôi nổi.

Lúc này ngay cả những ở dưới vách núi nhập môn sớm hơn, những đệ tử có tu vi cao thâm, cũng đều chú ý tới chuyện vừa xảy ra, sau khi biết cháu của Hàn trưởng lão là Hàn Phi Vũ bị hành hung, cũng nghị luận không ngớt.

"Hai thiếu niên này nhìn bề ngoài thì thanh thú, nhưng lại bạo lực đến vậy, thật đúng là nhìn người không thể nhìn tướng mạo..."

Diệp Phàm và Bảng Bác cũng biết được tình hình, biết mình đã trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, những đệ tử khác ở dưới vách núi sau khi được nghe kể lại tình huống, cũng chạy tới nơi này, muốn gặp mặt 2 người mạnh mẽ này.

"Cái gì, tên Bảng Bác kia là Mầm Tiên?"

Khi mọi người biết được tin này, tất cả những đệ tử nhập môn sớm hơn đều giật mình, họ biết Mầm Tiên có ý nghĩa như thế nào, đó chính là người được kế thừa và là niềm hy vọng của Linh Khư Động Thiên, là người có khả năng thống lĩnh môn phái, trở thành một nhân vật phong vân huy hoàng.

"Hóa ra là Mầm Tiên, khó trách lại thần dũng như vậy, đúng là người mang dị bẩm."

"Hàn Phi Vũ lần này đá vào tấm sắt rồi, sau này hắn cũng không được trả thù, chỉ có thể nuốt cục tức này xuống mà thôi..."

Bây giờ, ánh mắt của mọi người nhìn về phía Bảng Bác rất phức tạp, trong lòng mỗi người đều có tư vị không thể nói thành lời, có không ít người nhanh chóng quyết định, sau này phải cùng Bảng Bác quan hệ thật tốt.

Lúc này, Diệp Phàm và Bảng Bác không rảnh rỗi gì cả, cũng không để ý tới ánh mắt của mọi người, nhặt từng bình nhỏ ở trên mặt đất lên, tổng cộng có hơn 30 bình Bách Thảo dịch.

Mấy thiếu niên tới gây hấn đều bị Diệp Phàm và Bảng Bác cầm ngược đầu xuống bùn, nhưng Bách Thảo dịch mà chúng cướp của người khác thì đều bị 2 người giữ lại.

Đệ tử mới nhập môn phải 3 tháng mới có thể nhận được 1 lần Bách Thảo dịch, vì vậy nó vô cùng quý giá, những người xung quanh thấy lúc này 2 người có tới tận ba mươi mấy bình, nhất thời đỏ hết cả mặt lên.

"Mấy tên gia hỏa kia... đã tu thành thần văn... Chắc chắn trên người chúng còn nhiều thứ tốt hơn nữa"

Diệp Phàm và Bảng Bác vẫn còn chưa thấy thỏa mãn, đưa mắt nhìn mấy thanh niên bị cầm ngược trong bùn, mấy người kia đã tu luyện được một chút Thần Lực, lại còn bồi dưỡng ra được cả Thần văn, tu vi cao hơn đệ tử phổ thông bình thường, thì chắc chắn còn là những thiếu niên "giàu có".

Hai người liếc mắt nhìn nhau, rẽ nước đập đập, trước tiên đem 5 người kéo ra khỏi vũng bùn, sau đó bắt đầu khám xét. Bạn đang đọc truyện được lấy tại [chăm com](#)

"Sao trên mỗi người chỉ có mấy bình Bách Thảo dịch..."

Diệp Phàm và Bảng Bác tìm kỹ trên thân thể bọn họ, chỉ thấy mỗi thì phát hiện mỗi người chỉ có 5 bình Bách Thảo dịch, còn tưởng có nhiều tài bảo lắm, ánh mắt 2 người tỏ vẻ tiếc nuối, nhất thời làm cho những người đứng xem không biết nói gì cho phải.

Hôm nay, mấy ngọn Sơn nhai đều phân phát Bách Thảo dịch, căn cứ theo tu vi cao thấp khác nhau, mà có số lượng Bách Thảo dịch khác nhau, mấy thanh niên này mỗi người được nhân 5 bình là không tồi rồi.

Lý Phi và Vương Tinh vẫn chưa rời đi, chứng kiến thấy cảnh này, hai người hai mặt nhìn nhau, cũng chẳng biết phải nói gì, bởi hai người chưa bao giờ chứng kiến loại đệ tử nào như thế này.

Lúc này, mấy tên thanh niên được kéo từ bùn lên, vẫn còn chưa phục hồi được khí lực.

Diệp Phàm và Bảng Bác tra xét xong xuôi, đưa mắt nhìn nhau, sau đó lại lẳng lặng lần thứ 2 ném họ xuống hồ, nhưng cũng không bắt họ phải cầm đầu xuống nữa, nếu tiếp tục như vậy chỉ sợ làm chết người.

Sau đó, bọn họ kéo mấy thiếu niên lên, tiện tay quăng lại xuống bùn.

Xong việc, Diệp Phàm và Bảng Bác đi tới trước Thanh Mộc án, đưa tay cảm thử, cảm thấy quá nặng, cho dù có thể giơ lên được, cũng không thể dùng nó làm vũ khí đối địch, nhưng cũng... tiện tay cầm đi vậy.

Mọi người ngẩn ngơ, hai người này tham ăn như châu chấu, ở trước mặt mọi người, mặt không đổi sắc, tim không đập mạnh, cướp đoạt xong xuôi của 1 đám người, sau đó lại còn cầm luôn Thanh Mộc án đi nữa...

"Lý Phi sư huynh, Vương Tinh sư tỷ, đa tạ!"

Diệp Phàm và Bảng Bác tách đám người ra, sau đó từ phía xa xa lớn tiếng nói, thoát cái đã biến mất trong tầm mắt mọi người.

Hàn Phi Vũ sắc mặt tái nhợt, trong lòng nén giận, ngay cả Thanh Mộc án cũng bỏ lại, trực tiếp đi về hướng 1 sơn cốc nào đó trong Linh Khư Động Thiên.

Sơn cốc vô cùng rộng rãi, khắp nơi đều là Dược Viên, trồng toàn kỳ hoa dị thảo, mùi thuốc thơm nức mũi, linh khí bức người.

Khắp nơi đều trồng toàn dược liệu quý hiếm, không có loại thực vật nào khác, mùi hương của các loại thảo dược sinh trưởng và tinh hoa của thảo mộc, đã biến nơi đây thành một toàn Linh cốc.

Trên đường có 1 số người thi lễ với Hàn Phi Vũ, nhưng hắn chẳng thèm để ý, sắc mặt âm trầm trực tiếp tới một động phủ trong cốc, nơi này mùi thuốc càng nồng đậm hơn, trước động phủ đặt 78 cái dược đỉnh cao bằng nửa người, không biết dùng kim loại gì chế thành, trông rất nặng và cổ xưa.

"Vũ nhi, tại sao cháu biến thành bộ dáng như thế này?"

Một thanh âm từ phía xa của động phủ vang lên, người khác còn chưa đi tới nơi, mà người ở bên trong đã biết tất cả.

"Hai người kia, trong một người là Mầm Tiên..."

Hàn Phi đứng ở ngoài động phủ, nghiêng răng nghiêng lợi, hướng Thúc công của hắn hỏi báo ti mi sự việc.

"Nếu sớm biết 2 người này ăn thần dược, thì chỉ cần lấy một ít máu tươi của bọn họ là được rồi. Đáng tiếc, ta biết tin quá muộn, bây giờ thì có chút phiền phức."

Hàn trưởng lão ở trong động phủ trầm mặc 1 lúc rồi nói:

"Cái tên Mầm Tiên kia... trước đừng trêu tới hắn, người còn lại, cứ chờ xem."

"Ý của Thúc công là..."

Trong đôi mắt Hàn Phi Vũ nhất thời bắn ra hai đạo lệ mang.

"Ý của ta là, ngươi không được làm gì cả, cẩn thận tu luyện cho tốt."

Nói xong những lời này, bên trong động phủ lại yên tĩnh như trước.

"Vâng!"

Hàn Phi Vũ vô cùng không cam lòng, nhưng cũng không dám làm trái ý Hàn trưởng lão, hắn hướng động phủ thi lễ, sau đó xoay người rời đi.

Diệp Phàm cùng Bảng Bác trở lại chỗ ở, hai người bắt đầu kiểm kê chiến lợi phẩm, tổng cộng thu hoạch được 66 bình Bách Thảo dịch, đúng là phát tài lớn.

"Tên họ Hàn kia đúng là 1 người tốt..." Hai người đồng thanh tán thưởng.

Sau khi Diệp Phàm và Bảng Bác kiểm tra các bình ngọc, tâm tình cũng dần bình tĩnh, tuy rằng hôm nay bọn họ đánh bại đám người Hàn Phi Vũ, thế nhưng lại có cảm giác nguy hiểm mãnh liệt.

Thân thể mạnh mẽ giống như voi như hổ, thì chỉ có thể xưng hùng trong phạm nhân, nhưng đối mặt với tu sĩ đã tu luyện được Thần Lực, với người đã tu luyện thành Huyền pháp thần thông, thì vẫn kém hơn, không địch nổi với bọn họ.

Sự việc quan trọng trước mắt là khổ tu, mở ra Khổ Hải, câu thông Sinh Mệnh Chi Luân, dẫn dắt được Thần Tuyền, đến khi bản thân sử dụng được Thần Lực Nguyên Tuyền, thì mới mạnh mẽ hơn 1 chút, đạt tới vị trí 1 tu sĩ cơ bản.

Càng cảm nhận được sự nguy hiểm, 2 người càng muốn trở nên mạnh mẽ, càng nỗ lực tu luyện.

Trong vòng 2 ngày sau đó, Bàn Bác liên tục uống liền 6 bình Bách Thảo dịch, phối hợp với Huyền pháp trong Đạo Kinh đã ghi lại để khổ luyện, Khổ Hải đã lớn hơn 1 chút.

Nhưng khi uống vào bình thứ 7, thì hần cảm giác không ổn, tinh khí trong Khổ Hải chạy loạn lên, đau nhức giống như bị Kim châm.

"Hóng rồi, dục tốc bất đạt, Truyền Pháp Trưởng lão đã nói qua, đệ tử mới nhập môn không chịu đựng được sự trùng kích quá nhiều của Bách Thảo dịch. Cứ cách 3 tháng mới được phát 1 lọ, quả nhiên có cái lý của nó..."

Trên trán Bàn Bác đầy mồ hôi, cố gắng chịu đựng.

"Ta đi tìm người." Diệp Phàm muốn đẩy cửa ra ngoài

"Không cần, ta có thể chịu đựng được."

Bàn Bác kiên quyết không cho hần đi tìm người, cố gắng chịu đựng trong nửa ngày, cảm giác đau đớn mới từ từ biến mất, cười khổ nói:

"Xem ra, chỉ còn cách là ăn từng miếng, đi từng bước. Đệ tử bình thường 3 tháng mới uống 1 lọ, ta là Mầm Tiên mà trong 2 ngày uống 6, 7 bình đã là Nghịch Thiên lắm rồi."

Nói xong, Bàn Bác lại tỏ ra kỳ dị, nói:

"Người cũng uống 6, 7 bình, tại sao lại không có chuyện gì xảy ra, ngược lại Tinh thần sung mãn, nhưng tại sao Khổ Hải vẫn chưa có động tĩnh gì?"

Diệp Phàm lắc đầu, Sinh Mệnh Chi Luân và Khổ Hải của hần vẫn yên tĩnh, không có động tĩnh gì cả, hần tu luyện Đạo Kinh duy nhất chỉ có 1 chỗ tốt là làm cho tinh thần sung mãn mà thôi.

"Uống 6, 7 bình vào rồi, mà 1 chút dị dạng vẫn không có, xem gia vẫn còn cách giới hạn chịu đựng xa lắm, Diệp Phàm người tiếp tục gia tăng về số lượng, không chừng Khổ Hải có động tĩnh đó."

"Không được, Thể chất của ta có uống nhiều Bách Thảo dịch hơn cũng chỉ là lãng phí, không bằng cho người dùng nó, tiếp tục đột phá, khai thông Thần tuyền, đề cao cảnh giới."

"Yên tâm đi, bọn họ nếu đã thừa nhận ta là Mầm Tiên thì Bách Thảo dịch chắc chắn không thiếu đâu."

Ngô Thanh Phong lão nhân đã không dưới 1 lần nhắc nhở, tâm tình rất quan trọng, lão biết rõ tiềm lực của ta, cũng không muốn ta cảm thấy mình quá ưu việt, việc đưa ta đến Linh Khư Nhai học pháp, đã chứng tỏ được điều này rồi.

Sự việc hôm trước, chính là một tu luyện tâm tính của ta, ta nghĩ, sau này nhất định sẽ thay đổi, Bách Thảo dịch chắc chắn không thiếu."

Bàn Bác nói vô cùng có lý, Diệp Phàm không chối từ nữa, giữa 2 người chẳng cần khách sáo làm gì, hần bắt đầu uống một lượng lớn Bách Thảo dịch.

1 lọ, 2 lọ, 3 lọ...

Diệp Phàm yên lặng vận chuyển theo Huyền pháp của Đạo Kinh, hần không cảm thấy bất cứ điều gì dị thường, thế nhưng trong cơ thể của hần có một loại biến hóa kỳ dị đang phát sinh..

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chỉ trong vòng 1 ngày, Diệp Phàm uống liên tục 13 bình Bách Thảo dịch, tính cả 7 bình đã uống của 2 ngày trước đó, tổng

Thấy hần uống nhiều như vậy, Bàng Bác cảm thấy sợ hãi, nói:

"Hay là dừng lại trước đi, ngươi uống nhiều như vậy, làm ta sợ hết cả hồn, mi mắt giật liên tục không ngừng, chỉ sợ "bùm" một tiếng, rồi ngươi nổ tung, không còn nhìn thấy ngươi nữa..."

"Cái miệng quạ đen, nói linh tinh gì thế..."

Nói xong, Diệp Phàm tỉ mỉ kiểm tra kỹ Khổ Hải lại một lần nữa, nói:

"Ta dường như có một cảm giác vô cùng kì dị."

"Cái gì, lẽ nào có hiệu quả rồi?"

Sắc mặt Bàng Bác trở nên vui mừng, nói:

"Ta đi tìm Ngô Thanh Phong lão nhân gia, để người trợ giúp ngươi."

Diệp Phàm ngăn hần lại, nói:

"Đừng đi, ta muốn tự mình từ từ cảm ứng."

Lão nhân Ngô Thanh Phong đã từng nói, loại thể chất của Diệp Phàm, thì chỉ có thể dựa vào chính bản thân hần, người ngoài không cách gì trợ giúp được.

Người đã từng nói, nếu Sinh Mệnh Chi Luân của người khác là đất, thì của hần là một khối Thần Thiết.

Khi trồng hạt giống xuống đất, phải mất bao nhiêu công chăm sóc tỉ mỉ, hạt giống mới nảy mầm, bùng lên sức sống mạnh mẽ.

Mà đã là Thần Thiết, thì ngươi có trồng xuống bao nhiêu Hạt giống Tiên thì cũng khó có thể sinh trưởng.

Dưới tình huống như vậy, thì chỉ có cách là lột xác ở ngay bên trong Thần Thiết, thì mới có hi vọng sinh tồn, bằng không, cho dù ngoại giới có dùng điều kiện ưu việt tới đâu để giúp đỡ, cũng khó mà làm thay đổi được nó.

Diệp Phàm có cảm ứng kỳ dị, trong lòng hần rất kinh động, thể chất của hần thời Thái Cổ được gọi là Thánh Thể, nhưng trong thời đại ngày nay, lại bị gọi là phế thể, hần không cam lòng, bây giờ lại có cảm ứng kỳ dị, khối phải nói cũng biết hần phản chấn như thế nào.

Lúc này, 2 mắt Bàng Bác sáng rực lên, lúc này Diệp Phàm lại cầm 1 bình Bách Thảo dịch để uống, hần uống cứ như uống nước, làm cho tim hần nhảy lên tới tận cổ.

"Ta nghĩ là... ngươi cứ bình tĩnh một chút, nhìn ngươi làm như vậy, làm ta sợ mất mật, những bình còn lại chúng ta ngày mai uống có được không? Ta quả thật là đang sợ..."

Khi Bàng Bác nói dứt câu, trên mặt đất đã có 1 đồng bình rỗng, Diệp Phàm liên tục uống hơn 40 bình.

"Đừng lo lắng, ta bây giờ cảm giác rất tốt, vốn tinh khí trong huyết mạch đang sôi trào, giờ đã yên tĩnh lại, mà vị trí của Sinh Mệnh Chi Luân lại đang rung động kịch liệt."

Diệp Phàm nói xong, lại tiếp tục uống Bách Thảo dịch, uống cho tới khi cạn sạch cả bình cuối cùng! Bây giờ, ngoại trừ 7 bình Bách Thảo dịch mà Bàng Bác uống lúc đầu, 59 bình còn lại đang nằm trong bụng Diệp Phàm.

"Cảm giác thế nào?" Bàng Bác rất sốt ruột đặt câu hỏi.

"Ta cuối cùng cũng cảm ứng được sự tồn tại của Sinh Mệnh Chi Luân, Thần Lực Nguyên Tuyền đang sôi trào không dứt..."

Nói xong, Diệp Phàm không nói gì nữa, bắt đầu vận chuyển theo Huyền pháp của Đạo Kinh, tiến hành trùng kích Khổ Hải.

Bàng Bác ở bên cạnh tròn mắt há mồm, lăm lăm nói:

"Thần Lực Nguyên Tuyền ở bên trong Sinh Mệnh Chi Luân sôi trào... Tại sao ta lại chưa có cảm giác này?"

Bên trong gian nhà tranh dần yên tĩnh lại, Diệp Phàm ngồi xếp bằng, giống như một pho tượng đá không nhúc nhích, mà Bàng Bác thì lại sốt ruột đứng bên cạnh.

Cũng không biết trải qua bao nhiêu lâu, căn nhà tranh trở nên sáng rực, thanh âm như Sóng thần vô tận, Khổ Hải của Diệp Phàm tỏa ra vô tận thần huy, kim quang chói mắt, lại còn mang theo tiếng sấm ầm ầm.

Bàng Bác tròn mắt há mồm, kinh sợ không nói thành lời, chỉ biết ngẩn ngơ đứng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Bàng Bác cảm thấy trong Khổ Hải của Diệp Phàm, thần quang vạn đạo, rực rỡ như cầu vồng, lại có từng đợt sóng biển màu vàng đang hung hãn trùng kích, tạo thành Sóng Thần khủng bố mang theo tiếng sấm chớp ầm ầm, sóng dữ ngập trời!

Bên trong Khổ Hải lại phát sinh cảnh tượng kì dị này, quả thực là chưa từng nghe thấy, Bàng Bác khiếp sợ tới tột đỉnh, hần cảm giác, cảnh tượng trước mắt, cho dù nằm mơ cũng không tưởng tượng ra được, nói thầm:

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì..."

Bên trong nhà tranh đang có thanh âm đinh tai nhức óc của vạn đạo sóng thần giống như đang có thiên quân vạn mã đang lao tới, Bàng Bác dùng sức tát cho mình 1 cái, mới tin rằng mình không phải đang nằm mơ.

"Tiếng biển gầm vang vọng tới trời cao, thanh âm như sấm nổ, sóng dữ ngập trời..."

Hần cảm giác miệng lưỡi mình khô khốc, giống như đang mơ, sóng biển ầm ầm như thiên quân vạn mã đang lao tới. Giờ phút này, hần không phải là đang đứng trong căn nhà tranh nữa, mà là đã được đưa tới bờ biển, đối mặt với sóng dữ ngập trời của đại dương mệnh mông.

Diệp Phàm xếp bằng ngồi im không động đậy, thần huy trong Khổ Hải tỏa ra, rực rỡ loá mắt, liên tiếp tiếng sóng biển gầm không dứt, kim quang lấp lánh, sấm chớp nổ xuống, sóng biển ngập trời.

"Kim sắc đại dương mệnh mông này... Lẽ nào chính là Khổ Hải, vì sao lại thấu phát cả ra bên ngoài, ngay cả ngoại nhân cũng nhìn thấy?"

Bàng Bác kinh nghi bất định, kinh ngạc nhìn Diệp Phàm, Khổ Hải của hần rực rỡ sáng ngoài, thần hoa nhấp nháy, sóng biển cuộn trào, không ngừng xô tới.

Hần đã khẳng định, thanh âm biển gầm này xuất phát từ trong Khổ Hải của Phúc Địa, việc này khiến người ta trợn mắt há mồm, Khổ Hải vốn ở trong cơ thể, nhưng lại phát ra tiếng sóng biển gầm rú liên miên không dứt giống như ở ngoài hiện thực.

Bàng Bác đứng yên như đá, phía trước ầm ầm chấn động, sóng biển màu vàng này giống như lúc nào cũng có thể lao tới, khiến người khác cảm thấy sự uy hiếp khủng khiếp.

"Sao lại là màu vàng?"

Sau bị thoát khỏi chấn động do thanh âm của sóng biển, Bàng Bác mới dần tỉnh táo trở lại.

Nếu như Kim sắc đại dương mệnh mông này chính là Khổ Hải của Diệp Phàm, thì đúng là vô cùng không bình thường. Bàng Bác cảm thấy sự việc đã vượt quá sự tưởng tượng của hần.

Bây giờ, hần có thể quan sát được Khổ Hải của Diệp Phàm, có một nơi đen như mực, chứa đầy từ khí âm u.

Lão nhân Ngô Thanh Phong đã từng nói, không câu thông được với Khổ Hải trong Sinh Mệnh Chi Luân, sinh mệnh tinh khí sẽ bay lượn trên bầu trời Khổ Hải, còn về bản thân Khổ Hải lại cô quạnh, không có một chút khí tức của sinh mệnh, có màu xanh sẫm hoặc màu đen.

Nhưng mà, Khổ Hải của Diệp Phàm không giống với người thường, cũng không giống với sự miêu tả của lão nhân Ngô Thanh Phong.

"Ầm ầm ầm..."

Một màu vàng tràn ngập trên bầu trời Khổ Hải, thỉnh thoảng lại phát sinh lôi điện, cùng với sóng biển ngập trời kết hợp lại làm một, làm cho thiên địa trở nên nóng rực, biển trời liên kết, khắp nơi đều là kim quang lấp lánh, vô cùng chói mắt.

Bàng Bác khẩn trương quan sát, hần bây giờ rất sợ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Diệp Phàm đang ở trong quá trình này thì không cảm nhận được gì cả, yên lặng vận chuyển theo Huyền pháp của Đạo Kinh.

Phải trải qua mấy canh giờ, kim quang mới dần dần thu liễm, thanh âm của sóng biển mới nhỏ đi, lại qua 1 canh giờ nữa, căn nhà tranh mới yên tĩnh lại, Khổ Hải của Diệp Phàm cũng trở nên yên lặng, quang hoa nội liễm, âm thanh lớn của sóng biển cũng biến mất. Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Không bao lâu sau, Diệp Phàm cũng tỉnh lại, đôi mắt có thần quang lấp lánh, cả người trở nên nhẹ nhàng, phảng phất khí tức của Tiên Đạo.

"Rốt cục chuyện gì vừa xảy ra, bây giờ người cảm thấy thế nào?"

Bàng Bác vô cùng quan tâm hỏi.

"Vừa rồi khi ta cảm ứng được Sinh Mệnh Chi Luân, thấy Thần Lực Nguyên Tuyền đang sôi trào, sau đó thì trùng kích Khổ Hải, thấy được một đại dương mệnh mông màu vàng, không biết có phải ảo giác không nữa."

Nghe thấy Diệp Phàm miêu tả như vậy, Bàng Bác chấn kinh, trợn mắt há mồm, gật đầu liên tục, nói:

"Không phải ảo giác, bởi vì... Ta cũng nhìn thấy."

"Người cũng nhìn thấy?" Diệp Phàm lộ ra sự kinh hãi.

"Đúng vậy, vừa rồi người có biết âm thanh lớn đến mức nào không, sóng biển ngập trời, thần quang vạn đạo, thần huy lấp lánh, làm cho căn nhà tranh rung chuyển, may mà chỗ ở của chúng ta hẻo lánh, nếu không động tĩnh như vậy, chắc chắn sẽ gây ra sóng to gió lớn."

Nghe Bàn Bác kể lại chi tiết, Diệp Phàm mới tin kim sắc đại dương không phải là ảo giác.

Bàn Bác quan tâm hỏi:

"Người cảm thấy thế nào, ta nhìn thấy Kim sắc Khô Hải biến mất vào lúc cuối cùng, chẳng lẽ còn chưa có thành công?"

"Ta cũng không biết là có thành công hay không..." Nói đến đây, Diệp Phàm vận chuyển huyền pháp mà Đạo Kinh ghi lại, tại Khô Hải xuất hiện một luồng ánh sáng màu vàng, chỉ nhỏ như hạt vừng, nhưng lại rực rỡ, kim quang chói mắt.

"Khô Hải mặc dù hơi nhỏ, nhưng không phải vấn đề gì quan trọng, chỉ cần tiếp tục tu luyện, chắc chắn sẽ dần dần to ra."

Thần sắc Bàn Bác vô cùng kích động, nói:

"Ta dám khẳng định, Khô Hải của người rất tuyệt vời, nó màu vàng, khác xa so với người thường, quang hoa tỏa ra cũng có thể nhìn xuyên thấu được..."

Tuy rằng chỉ tu luyện được có "Nhất Lạp Hải" (1), nhưng Diệp Phàm cũng vô cùng vui vẻ rồi, có thể phá vỡ tình trạng bế tắc, mở ra một Kim sắc Khô Hải thuộc về riêng mình.

(1): Nhất Lạp Hải: Khô Hải nhỏ bé như hạt vừng

"Ta cảm giác được trong Khô Hải bé bằng hạt vừng của người có Thần Lực lưu chuyển, chẳng lẽ đây chính là tinh hoa bị dồn nén lại..."

Bàn Bác cảm thấy nghi hoặc, hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Khô Hải của tu sĩ, cũng khô khan tịch mịch giống như tên gọi của nó, nơi đó âm u tử khí, không có dấu hiệu của sự sống.

Song, ở trung tâm Khô Hải của Diệp Phàm, đốm sáng kim sắc kia lại rực rỡ sáng ngời, giống như bình minh khi rạng đông, sinh cơ cực kỳ phồn thịnh.

Đúng như Bàn Bác đã nói, Hạt Kim sắc Khô Hải này có một chút Thần Lực đang lưu chuyển, cho dù yếu ớt nhưng lại không tầm thường, nếu như so sánh với Khô Hải của người khác, sẽ được coi là Thần dị, tinh hoa xán lạn như cầu vồng, chứ không giống với mọi người chút nào.

"Chẳng lẽ người đã câu thông được với Sinh Mệnh Chi Luân?"

Dựa theo Bàn Bác phỏng đoán, cảnh tượng thần dị như vậy xảy ra, chỉ có thể là do Diệp Phàm đã mở được một thông đạo, nối liền với Khô Hải ở trong Sinh Mệnh Chi Luân, làm cho Thần Tuyền cuộn cuộn phun trào.

"Không có thông đạo, cũng không có Thần Tuyền nào phun trào cả."

Diệp Phàm lắc đầu, phủ định suy đoán của hắn. Hắn chỉ có thể khẳng định, đây chính là Khô Hải, nhưng lại không phải do Thần Tuyền phun ra từ Sinh Mệnh Chi Luân.

Bàn Bác liên tiếp thờ dài, nói:

"Câu chuyện này thực sự quá kinh người, Thái Cổ Thánh Thể quả nhiên không tầm thường, khác hẳn với người thường, chẳng lẽ Kim sắc Khô Hải chỉ có người có loại thể chất này độc quyền nắm giữ hay sao?"

"Chẳng qua là bước đầu mở ra Khô Hải, chứ không biết có thể tiếp tục tu luyện hay không?." Diệp Phàm cũng không bị vui sướng làm mờ lý trí.

Sau đó hắn cẩn thận kiểm tra lại tình hình Khổ Hải. Kim Sắc Khổ Hải chỉ to bằng hạt vừng, xung quanh trống trải, bị bóng tối vô tận vây quanh, nhưng lại không thể che phủ được nó, hạt ánh sáng này giống như một vầng trăng sáng lơ lửng trên không trung.

Chính điều này làm cho trong lòng Diệp Phàm dâng lên một hy vọng vô tận, sẽ có một ngày nào đó, có thể mở ra một Kim Sắc Khổ Hải mênh mông vô tận, xua đi tử khí và bóng tối, làm cho mảnh đất này tràn đầy sức sống.

Diệp Phàm và Bằng Bác thảo luận rất lâu, cuối cùng đều nhất trí cho rằng, thể chất của Diệp Phàm quá đặc thù, giống như một cái động không đáy, cần một số lượng lớn Bách Thảo dịch mới có thể mở ra được Khổ Hải.

Việc này khác hẳn với người thường, muốn mở Khổ Hải phải cần 1 lượng được lực mạnh mẽ, bởi Khổ Hải của hắn chính là một vực sâu không đáy, không thể nào lấp đầy được.

Sau khi đưa ra kết luận, điều làm 2 người khó khăn chính là hai người là những đệ tử mới nhập môn, cách 3 tháng mới được 1 bình Bách Thảo dịch, 1 năm cũng chỉ được 4 bình, mà Diệp Phàm mới chỉ mở Khổ Hải được bằng hạt vừng, đã mất tới 59 bình, đã bằng số lượng người khác sử dụng hơn 10 năm, quả thực quá kinh khủng!

Theo lời của lão nhân Ngô Thanh Phong, con đường tu luyện càng lên cao càng khó khăn phức tạp, lần đột phá sau khó khăn hơn lần đột phá trước tới cả chục lần.

Diệp Phàm nghĩ tới lời nói này mà ngẩn người, đạo lý này cũng đồng nghĩa với việc số lượng tiêu hao Bách Thảo dịch ngày một lớn hơn.

Bây giờ mới chỉ là bước đầu tiên, mà đã phải sử dụng mấy chục bình, khó mà tưởng tượng đến khi việc tu luyện của hắn có thành tựu, thì số lượng phải kinh nhân tới mức nào.

"Đừng lo lắng, kiểu gì chẳng có biện pháp giải quyết."

Nói tới đây, Bằng Bác giống như nhớ ra cái gì đó, hai mắt nhất thời sáng ngời, nói:

"Có thể mang tin tức tu luyện của ngươi nói cho Ngô Thanh Phong trưởng lão, nếu như Thái Cổ Thánh Thể có thể tu luyện, sẽ làm chấn động cả Yến quốc, chấn động cả Đông Hoang, có thể tưởng tượng nếu như các trưởng lão của Linh Khư Động Thiên biết được sẽ kinh sợ tới mức nào, sẽ dùng hết mọi khả năng để đáp ứng nhu cầu của ngươi."

Sau khi Diệp Phàm suy nghĩ cẩn thận, lắc đầu nói:

"Không thể nói cho bọn họ biết."

"Tại sao?" Bằng Bác không hiểu.

"Một là Linh Khư Động Thiên không thể chấn nhiếp được Đông Hoang, khi tin tức bị rò rỉ ra, thì ta nhất định phải chết. Hai là ta hoài nghi, Kim sắc Khổ Hải này tuy rằng thần dị, nếu như không thể tiếp tục tu luyện, thì ta chỉ là phế thể mà thôi."

Bằng Bác cẩn thận suy nghĩ một lát, hắn đồng ý với nguyên nhân thứ nhất, nếu như tin tức này mà lộ ra thì sợ rằng sẽ mang tới họa sát thân.

"Còn nguyên nhân thứ hai, chắc là do ngươi quá lo lắng rồi."

Diệp Phàm lắc đầu, nói: "Ta bây giờ mới hiểu, tại sao sau thời Thái Cổ loại thể chất này thịnh thoả

ng xuất hiện, nhưng rất khó tu luyện. Chỉ tính riêng lượng tiêu hao mà nói, môn phái bình thường đã không chấp chịu được.

Thời kỳ đầu còn dễ, chứ lần đột phá sau phải mất số lượng gấp 10 lần trước, nếu cứ tiếp tục như vậy, cho dù tốc độ tu luyện có gấp mười đi chăng nữa, cũng không thể đột phá tới hậu kỳ, miễn cưỡng cũng chỉ tới trung kỳ, cũng đã tốn một con số khó có thể tưởng tượng, chỉ sợ là những Thánh Địa truyền thừa từ thời Thái Cổ cũng không thể chấp nhận được.

Thậm chí, cái được không đủ bù đắp cái mất, có thể bồi dưỡng ra rất nhiều đệ tử kiệt xuất khác nếu như dùng số lượng lớn như vậy."

"Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân nói Thái Cổ Thánh Thể không thể tu luyện, là một Phế nhân sao?"

Bằng Bác lộ ra thần sắc kinh ngạc. Diệp Phàm suy nghĩ chốc lát, nói:

"Nguyên nhân này ta phát hiện lúc bắt đầu tu luyện, ta nghĩ nếu chỉ có chuyện này, thì các Thánh Địa và Thái Cổ thế gia sẽ không từ bỏ như vậy đâu, rất có thể còn những điều kiện khó khăn hơn nhiều."

"Tại sao lại như vậy..."

Bằng Bác đờ người ra, cảm thấy được con đường tu luyện của Diệp Phàm thật âm đạm, khó khăn vô cùng.

Nhưng mà Diệp Phàm cũng không có chán nản, nói:

"Thái cổ thánh thể, nếu như có thể dễ dàng tu luyện, thì sẽ mất đi ý nghĩa của nó. Con đường phía trước đã biết rõ là vô cùng khó khăn, giống như đi ngược thác nước để trèo lên vách đá, vượt qua vực sâu thăm thẳm, đi được bước nào tính bước đó vậy, không chừng có thể đạt tới đỉnh cao."

Những ngày sau đó, Diệp Phàm và Bằng Bác càng khắc khổ tu luyện, muốn đề cao thực lực của bản thân.

Trong thời gian này, lão nhân Ngô Thanh Phong từng gọi Bằng Bác tới hậu sơn của Linh Khư Động Thiên, chính thức xác định hần là Mầm Tiên, động viên hần phải nỗ lực tu luyện, sớm ngày khai thông Thần Tuyền, lúc đó sẽ thu hần làm quan môn đệ tử (1).

(1): Quan môn đệ tử: Đệ tử cuối cùng

Sau khi chính thức xác định Bằng Bác là Mầm Tiên, mỗi tháng Bằng Bác nhận được 8 bình Bách Thảo dịch, so với việc 1 năm chỉ nhận được có 4 bình như trước kia, đãi ngộ đã tăng lên rất nhiều.

Nếu tu vi của hần tăng lên, thì việc cung cấp cũng tăng lên, sẽ thỏa mãn tất cả nhu cầu của hần, bởi vậy hần không bao giờ phải lo lắng tới chuyện thiếu Bách Thảo dịch.

Ở hậu sơn của Linh Khư Động Thiên, Bằng Bác cũng thỉnh giáo lão nhân Ngô Thanh Phong rất nhiều vấn đề, chủ yếu là hần muốn giải thích những nghi ngờ về Kim Sắc Khổ Hải của Diệp Phàm.

Lão nhân Ngô Thanh Phong cũng nói rất nhiều chuyện bí mật về Khổ Hải, ở trên đời, lúc nhân vật kinh tài tuyệt đỉnh mở ra Khổ Hải, sẽ có vô số dị tượng phát sinh. Bạn đang đọc truyện tại - <http://truyenfull.vn>

"Có thể có những dị tượng nào?"

Lão nhân Ngô Thanh Phong nói tới mười mấy loại dị tượng, nhưng lại không đề cập tới Kim sắc Khổ Hải.

Cuối cùng thì Bằng Bác cũng không nhận được nữa, trực tiếp hỏi:

"Lúc mở ra Khổ Hải, có khả năng nào xuất hiện sóng biển ngập trời, thần hồng vạn đạo, Khổ Hải chính là một đại dương màu vàng không?"

"Không thể nào!"

Lão nhân Ngô Thanh Phong lắc đầu, nhưng lại do dự, nói:

"Có lẽ, "Thần thể" trong truyền thuyết của Đông Hoang có thể tương tự như vậy, nhưng thanh thể không lớn tới vậy đâu."

Gần đây có mấy lời đồn, có một loại Thần thể hiếm thấy sẽ xuất hiện ở Đông Hoang, hơn nữa không chỉ có một trường hợp, tất cả còn đang ở thời kỳ trưởng thành, được che giấu cẩn thận trong những Thánh Địa hoặc Thái Cổ thể gia. Đến cả lão nhân Ngô Thanh Phong cũng nhiều lần nghe được.

"Những thiên tài hiếm thấy trên đời này, đều bị những Thánh Địa và Thái Cổ thể gia thu nhận hết rồi..."

Lão nhân Ngô Thanh Phong dường như có chút không cam chịu.

Sau khi Bằng Bác trở về, đem những gì nghe được nói lại với Diệp Phàm, cuối cùng nói:

"Xem ra Kim Sắc Khổ Hải thần dị vô cùng, ngay cả Thần Thể trong truyền thuyết của Đông Hoang lúc mở Khổ Hải cũng không có thanh thể lớn như vậy. Ta rất hy vọng ngươi có thể tiếp tục tu luyện một cách thuận lợi, lúc đó có thể vượt qua những thiên tài mà Thánh Địa và Thái Cổ thể gia đang bồi dưỡng."

Sau khi Diệp Phàm nghe xong, cân nhắc thật lâu, sau đó mới nhìn về phía Bằng Bác, nói:

"Ta muốn rời khỏi Linh Khư Động Thiên."

"Tại sao?"

Bằng Bác giật mình, không biết tại sao hần lại có quyết định như vậy.

"Ta tới Linh Khư Động Thiên để tìm hiểu xem tu luyện nó như thế nào, bây giờ nơi đây đã không còn thích hợp với ta, ta cần phải đi tìm những cơ duyên ở nơi khác."

"Không được, nếu ngươi đi, thì ta cũng đi." Bằng Bác kiên quyết phản đối.

"Ngươi đã được xác định là Mầm Tiên, thì Linh Khư Động Thiên sẽ dốc toàn lực bồi dưỡng ngươi, không cần phải rời đi. Nhưng ta thì khác, có thể chất này, sống ở Linh Khư Động Thiên sẽ không thể tiếp tục phát triển."

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Giọng nói của Bảng Bác vô cùng quyết đoán, đã quyết định chủ ý muốn cùng Diệp Phàm rời đi.

Diệp Phàm không đồng ý, sau khi xác định Bảng Bác là Mầm Tiên, tiền đồ rất xán lạn, nếu như phải rời đi như vậy, thì sẽ quay về con số không con đường phía trước còn tràn ngập ảm số, thậm chí sẽ phát sinh rất nhiều chuyện ngoài ý muốn.

"Ta rời đi còn bởi vì 1 nguyên nhân khác, đó là ta đánh Hàn Phi Vũ, làm cho hắn mất hết mặt mũi..."

Bảng Bác nghe đến đó, lập tức cắt ngang lời của hắn, nói:

"Không cần lo lắng hắn, ta bây giờ là mầm Tiên, tin rằng trong khoảng thời gian ngắn, hắn không dám làm loạn, chờ khi thực lực của chúng ta mạnh lên, thì còn sợ gì hắn nữa."

Diệp Phàm lắc đầu, nói:

"Chuyện này không thể nhìn một cách đơn giản từ bên ngoài như vậy được, mấy ngày qua ta đã hỏi thăm nhiều người khác, biết Thúc công của hắn là 1 vị Luyện Dược Sư, đang dồn hết tâm huyết để luyện chế 1 lò "Hoàn Dương Đan", gia tăng tuổi thọ.

Trong mấy năm gần đây, đã bắt chắp tất cả tìm kiếm linh dược, nhiều lần đi ra ngoài tiến vào Thâm sơn đại trạch để tìm kiếm.

Lúc này hắn mới trở về được có mấy ngày, Hàn Phi Vũ đã tìm đến chúng ta gây sự, ta nghĩ rằng, chuyện này không bình thường chút nào."

Bảng Bác nghe vậy gật đầu, hắn cũng có cảm giác rất kỳ quái, bọn họ cùng Hàn Phi Vũ không cừu không oán, đáng lẽ không nên phát sinh xung đột, mà trước đây đôi bên cũng chưa từng qua lại gì.

"Có phải ngươi suy đoán... Thúc công hắn có chủ ý với chúng ta?"

Bảng Bác tâm tư rất linh hoạt, chỉ trong chớp mắt đã nghĩ ra rất nhiều chuyện.

Hai người từng ăn Thánh Dược, phản lão hoàn đồng ngoài ý muốn, nếu như Hàn trưởng lão mà biết chuyện này, thảo nào cũng có chủ ý lên người bọn họ.

"Ta nghĩ rằng, hắn cấp bách muốn luyện chế "Hoàn Dương Đan" là bởi vì tuổi thọ hắn sắp hết, rất có thể là hắn đang theo dõi chúng ta."

Diệp Phàm phán đoán như vậy, sau đó lại nói:

"Bây giờ ngươi đã là Mầm Tiên, hắn không dám làm gì ngươi, nhưng nếu ta còn tiếp tục ở lại đây, chắc chắn sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn."

"Cái lão bất tử này!"

Sau khi Bảng Bác nghe xong những lời này, nhất thời nhú chặt mày, hắn cũng không cản trở Diệp Phàm rời đi, nhưng kiên quyết muốn đi cùng.

"Nếu như ngươi muốn đi cùng, vậy thì ta không đi nữa."

Diệp Phàm dứt khoát ném một câu như vậy, hắn không muốn cản trở Bảng Bác tu luyện, Linh Khư Động Thiên là sự lựa chọn tốt nhất đối với hắn.

Bảng Bác vô cùng hiểu rõ con người Diệp Phàm, thấy hắn kiên quyết như vậy, cũng không tiếp tục mà ngồi một chỗ buồn bã.

"Ngươi lấy giấy bút ra đây, ta viết lại Cổ Kinh cho ngươi."

Chuyện Diệp Phàm ở trong quan tài đồng thu được Cổ Kinh, cũng đã từng nói với Bảng Bác, trước kia từng nói qua mấy câu, nhưng Bảng Bác thì lại giống như đang nghe Thiên Thư, chính là bởi vì ý nghĩa của nó thâm ảo, không hiểu được gì hết.

Đến tận bây giờ, Diệp Phàm cũng không hiểu ý nghĩa của nó, sau khi suy nghĩ rất nhiều, nhưng cũng không tìm ra chút đầu mối nào.

"Kinh văn này đối với ta chính là Thiên Thư, có lưu lại cho ta cũng vô dụng, ta ở Linh Khư Động Thiên chắc chắn là không thiếu Huyền pháp, không phải tốn công để biết ra."

Diệp Phàm không thêm đề ý, cầm lấy giấy bút bắt đầu viết. Nhưng khi hắn bắt đầu viết, trong lòng hắn đột nhiên lại vang lên tiếng Hoàng Chung Đại lý,

mấy trăm chữ cổ như một dòng nước chảy vào trong tim hắn, làm cho hắn cảm thấy thân thể thoải mái, tinh thần sáng khoái.

Diệp Phàm viết chữ như rồng bay phượng múa, tiết soát soát vang lên, hắn viết liền một mạch, rất nhanh để lại trên tờ giấy một hàng chữ, nhưng chuyện kỳ dị lúc này lại phát sinh.

Bút dừng thì chữ mất!

Khi bút ở trong bàn tay dừng lại, thì hàng chữ cổ từ từ biến mất, trang giấy đã biến thành tro bụi, giống như có một lực lượng thần bí ở trên đầu bút lông.
Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Đồng thời, mấy trăm chữ cổ trong lòng Diệp Phàm cũng biến mất, thanh âm cũng biến mất theo. Bàng Bác đứng ở bên cạnh, trợn mắt há mồm nhìn sự việc thần dị đang diễn ra, khiến hắn có cảm giác sự việc giống như ma quái, một lúc lâu sau, hắn mới nói:

"Ta nghĩ... đừng viết nữa, Thiên Thư này quá tà môn."

Mấy trăm chữ cổ này chưa từng nghe qua, cũng chưa từng nhìn thấy, dạng chữ viết này so với Chung Đình Văn còn cổ xưa hơn nhiều, vốn Diệp Phàm cũng không biết loại chữ này, nhưng có thiên âm tồn tại, lại do ngày trước khi mấy trăm chữ lưu lại trong nội tâm của hắn, hắn mới dần dần hiểu rõ ý nghĩa của nó.

Diệp Phàm cúi đầu trầm tư, sau lại nghĩ tới lời nói của lão nhân Ngô Thanh Phong, Thánh Văn thời Thái Cổ, mỗi chữ đều do Đạo vận ngưng tụ mà thành, có sức mạnh thần bí khó lường, cho dù là dập khuôn bắt chước mà viết lại, cũng không thể viết ra.

Có người phỏng đoán, khi mô phỏng những chữ cổ này, sẽ cấu thông với lực lượng của Thiên địa, làm cho nguyên khí hỗn loạn, cho nên mới có sự tình kỳ lạ như vậy xảy ra.

"Chẳng lẽ, mỗi nét bút của loại chữ Thái Cổ này, đều do một "Thế" ngưng tụ mà thành, trong khi viết làm cho tính khí của Thiên địa hỗn loạn, hủy diệt luôn cả trang giấy..." Diệp Phàm tự nói.

Sau đó hắn lại bắt đầu viết lên mặt đá hoa, nhưng khi đầu bút lông dừng lại, thì trong nháy mắt có một đạo điện lôi rất nhỏ xẹt qua, tất cả các chữ viết đều biến thành tro bụi.

Bàng Bác cảm thấy sự việc không thể tưởng tượng nổi, nói:

"Thiên thư này có yêu quái, đừng có viết nữa!"

"Không phải thiên thư yêu tà, mà là những chữ cổ này không bình thường, mỗi một nét bút đều ngưng tụ một loại "Thế", có thể làm tính khí Thiên địa hỗn loạn, khi tất cả các "Thế" này tập trung lại với nhau, sẽ dẫn phát lực lượng của Thiên địa, tạo thành sức mạnh xóa bỏ Cổ Kinh." Diệp Phàm phán đoán.

Việc viết lại Cổ Kinh đã thần bí khó lường, nhưng người lưu lại Cổ Kinh này lại càng thần bí khó lường hơn, sắp xếp mấy trăm chữ cổ lại với nhau, lại có thể làm cho Cổ Kinh không thể nào hiển hiện trên thế gian, giống như một trang Mật văn không nên xuất hiện trên đời.

Diệp Phàm không tiếp tục nữa, Cổ Kinh ý nghĩa thâm ảo, cho dù có lưu lại cho Bàng Bác, thì hắn cũng không thể hiểu được ý nghĩa của nó.

Cuối cùng Diệp Phàm cũng rời đi, Bàng Bác trầm mặc đưa tiễn. Con đường đá cuội nhỏ, bắt đầu từ sâu trong Tiên sơn, dẫn tới lối ra của Linh Khư Động Thiên, nhưng lúc bước lên những bậc thang bằng đá xanh, Cổ Kinh trong lòng Diệp Phàm lại vang lên. Hắn xoay người nói với Bàng Bác:

"Bên dưới mấy trăm bậc đá xanh của Linh Khư Động Thiên chắc chắn có chứa vật phi phàm, bình thường người nên thường xuyên tới đây..."

Đột nhiên, Bàng Bác trừng mắt lên, quát:

"Đứng lại."

Diệp Phàm cũng cảm giác được gì đó, quay người lại quan sát, thì thấy một bóng người quen thuộc lóe lên rồi biến mất, chính là một trong những người thanh niên bị bọn họ cho Ngã cấm đầu xuống bùn.

"Hàn Phi Vũ còn chưa từ bỏ ý định, vẫn còn cho người theo dõi chúng ta."

"Bây giờ tốt nhất không nên đi, bọn họ thấy người sắp rời đi, thế nào cũng chặn đánh người ở giữa đường."

Diệp Phàm gật đầu, hai người lập tức quay trở về, người thanh niên kia vốn đã mất đáng, nhưng lại thấy Hàn Phi Vũ dẫn thêm mấy người nhanh như chớp vọt tới.

Sắc mặt Bàng Bác xanh mét, nếu như không phải vô tình phát hiện người thanh niên kia theo đuôi, hôm nay Diệp Phàm mà rời đi, hắn sẽ phải tiếc hận cả đời, hắn đứng đó chửi ầm lên:

"Hàn Phi Vũ người là đồ khốn kiếp, người cảm thấy có Thúc Công người làm chỗ dựa, thì cho rằng muốn làm gì thì làm, muốn giết ai thì giết, có bản lãnh thì trực tiếp tới giết ta đi."

Nghe thấy hấn quát lên như vậy, Hàn Phi Vũ sắc mặt tái đi, nếu như bị các trưởng lão khác hoặc Chương môn nghe thấy hiểu nhầm mình là muốn tiêu diệt Mầm Tiên của Linh Khư Động Thiên, thì ngay cả có Thúc công là chỗ dựa, cũng không thể bảo toàn được tính mạng.

"Người đừng có nói lung tung, ta chỉ tình cờ đi ngang qua nơi này thôi."

Dứt lời, hấn chẳng thèm ngoái lại, mang theo mấy người rời đi, bộ dáng vẫn còn hậm hực.

Hôm nay hấn tới là vì Diệp Phàm, biết Diệp Phàm thu dọn hành lý, chuẩn bị rời đi, cho nên muốn chặn đánh giữa đường.

Lửa giận của Bàng Bác nổi lên, cắn răng nghiêng lợi nói:

"Tên tiểu tử này đúng là âm độc tàn nhẫn, ngày thường vẫn cho người giám thị chúng ta, xem ra hấn muốn tìm cơ hội ra tay với người, bây giờ người không nên rời đi."

Diệp Phàm gật đầu, nếu thực lực không đủ, thì cũng không nên rời đi, nếu không tính mạng sẽ rất đáng lo.

Sau đó 1 tháng, tất cả đều bình thường, Hàn Phi Vũ cũng không dám tiếp tục phái người theo dõi Diệp Phàm và Bàng Bác, cũng thu liễm đi rất nhiều, sợ Bàng Bác tố cáo với các trưởng lão khác.

Hôm nay, Bàng Bác ở chỗ Ngô Thanh Phong trưởng lão trở về, sắc mặt cho chút mát mẻ.

"Sao vậy?" Diệp Phàm hỏi.

"Đối với người có thể là tin tức tốt, nhưng đối với ta nó lại không tốt."

Bàng Bác thở dài một hơi, nói:

"Ta cũng cảm thấy, nếu người ở Linh Khư Động Thiên trong thời gian dài sẽ gặp phải nguy hiểm, vừa rồi, ta cầu xin Ngô Thanh Phong trưởng lão đưa người đi..."

"Đúng là một tin tức tốt."

Diệp Phàm bật cười, nói:

"Không phải sinh ly tử biệt gì, đừng có than thở nữa, sớm muộn sau này chúng ta cũng gặp lại. Đến lúc đó hy vọng người đã là Bàng Chương môn có thể, danh chấn Đông hoang, làm cho Thánh Địa và Thái Cổ thế gia cũng phải kiêng kị."

Bàng Bác bây giờ rất không muốn chia tay với Diệp Phàm, nhưng cũng không có biện pháp nào khác, nói:

"Chờ thêm mấy ngày nữa, Ngô Thanh Phong trưởng lão sẽ chọn mấy đệ tử cho tiềm lực, dẫn người tới phế tích nguyên thủy bên ngoài Linh Khư Động Thiên để lịch lãm."

Cách đây không biết bao nhiêu thời gian, chỗ ở của Linh Khư Động Thiên hiện nay chính là một phế tích, được người đời sau tu sửa, trở thành một Động Thiên.

Có thể nói, nếu như tìm hiểu lịch sử xa xưa của Linh Khư Động Thiên, thì có thể có liên quan tới cả thời kỳ Thái Cổ.

Nguyên Thủy Phế Tích cực kỳ lớn, mệnh mông bất tận, Linh Khư Động Thiên chỉ là một phần mà thôi, còn có địa vực rộng lớn không được tu sửa.

Trên mảnh phế tích này, có Cổ mộ cao chọc trời, có nhiều loài thú quý hiếm, lại có rất nhiều Dược Thảo trân quý, hàng năm các trưởng lão của Linh Khư Động Thiên đều dẫn đệ tử ra ngoài lịch lãm, không chỉ tiến hành ma luyện, mà còn tăng cường kiến thức cho những đệ tử này.

Trong Nguyên Thủy phế tích này cũng không phải về một vùng đất an lành gì, bên trong có rất nhiều loài man thú và hung cầm sinh sống, mặc dù có trưởng lão đi cùng, nhưng năm nào cũng có chuyện đổ máu xảy ra.

"Nghe nói, trong đó còn có không ít thảo dược trân quý, còn có cả Linh dược hiếm thấy, nếu may mắn hái được, có thể ngay lập tức tìm tới trưởng lão đi cùng để đổi Đan dược."

Nói tới đây, Bàng Bác nhìn về phía Diệp Phàm, nói:

"Người bây giờ cần rất nhiều Bách Thảo dịch, nếu như có thể ở đó tìm được dược thảo, sẽ tạm thời giải quyết được nhu cầu trước mắt."

Chuyện này đối với Diệp Phàm mà nói đúng là một tin tức không tồi, nếu như ở nơi đó hái được linh dược, hoặc giết được n

Kim Sắc Khổ Hải của hắn như một hồ nước sắp cạn khô, có nhu cầu cấp bách phải bổ sung tinh khí, thì mới duy trì được sự mở rộng của Khổ Hải, làm cho đại dương mệnh môn màu vàng kia có thể hiện ra lần nữa.

"Lần này là do Ngô Thanh Phong trưởng lão tự mình dẫn đội, người không phải lo lắng chuyện Hàn trưởng lão làm khó."

Diệp Phàm và Bằng Bác cùng quyết định, 2 người sẽ tham gia lần lịch lãm này.

Hai ngày sau, Ngô Thanh Phong trưởng lão dẫn hơn trăm đệ tử Linh Khư Động Thiên tiến vào Phế tích.

Ở đây Cổ mộ cao chọc trời, khung cảnh vẫn còn nguyên thủy, cách rất xa đã nghe thấy tiếng man thú gầm rú đỉnh tai nhức óc, ẩn chứa trong tiếng gào đó là sát khí nồng đậm.

Trên bầu trời còn nhìn thấy kì hung dị thú, thân thể dài tới mấy trăm mét, vô cùng khổng lồ.

"Ta nhắc nhở các người một lần nữa, phải luôn luôn cẩn thận, tuyệt đối không thể xem thường lần lịch lãm này, bởi vì nó liên quan tới sự sống chết của các người..."

Ngô Thanh Phong trưởng lão nói rất nhiều điều cần phải chú ý, cuối cùng nêu lên 1 ví dụ:

"Trước kia, có 1 đệ tử đi tìm Linh thảo trân quý, không kiêng kị mà tiến vào sâu trong phế tích, lúc đó nếu gặp phải man thú thì sẽ chết.

Bởi vì, càng đi sâu vào phía trong, thì man thú hung cầm càng đáng sợ, có rất nhiều dị chủng từ thời Thái Cổ lưu lại, ngay cả trưởng lão của Linh Khư Động Thiên cũng không đối phó được. Cho nên, các người ngàn vạn lần đừng có mạo hiểm xâm nhập!"

Hai vị trưởng lão dẫn hơn trăm đệ tử, nhanh chóng đi tới phế tích, nơi đây linh khí bức người, so với Linh Khư Động Thiên cũng không hơn kém bao nhiêu. Vừa mới đặt chân tới phế tích, có đệ tử đã tìm được dược thảo.

"Dược linh quá nhỏ không nên hái..." Lý trưởng lão nhắc nhở.

Nơi này cự mộc to lớn, mấy người ôm cũng không hết, dây leo quấn quanh to bằng cả bắp đùi, gọi là Phế tích chứ trông giống rừng rậm nguyên thủy hơn.

"Cự Mãng!"

Vừa mới đi vào trong rừng, đã có người phát hiện 1 con Cự Mãng to bằng vại nước.

"Phù "

Trên mình của con Đại mãng lớn đốm những chấm vàng, nó há mồm phun ra một đám sương mù, bao trùm lên tên đệ tử vừa mới lên tiếng, nhất thời một tiếng thét thê lương truyền tới.

Các đệ tử khác bị dọa cho dựng tóc gáy, nhanh chóng lui lại phía sau, khi sương mù tan đi, trên mặt đất chỉ còn lưu lại 1 bộ hài cốt màu trắng, còn có một loại chất lỏng màu vàng, làm cho những cây cỏ xung quanh đều bị khô héo.

Ngô Thanh Phong trưởng lão đi tới gần, nhất thời nhíu mày, nói:

"Tại sao vừa mới tới biên giới Phế tích thì đã gặp 1 con Độc Long, chuyện này có gì đó không đúng."

Lý trưởng lão cũng đi tới, nói:

"Con Đại mãng này tên là Độc Long, toàn thân đều là kịch độc, các người phải chú ý một chút, đừng để khói độc của nó phun ra dính vào, nếu không sẽ dính độc chết ngay."

Lý trưởng lão nói xong, lại nhắc thêm một câu nữa, nói:

"Mật của nó là tài liệu chế thuốc rất tốt, các đệ tử có thực lực có thể đi thu thập".

Mới vừa tới biên giới, thì đã gặp phải 1 con độc mãng, không biết đi sâu vào trong thì còn gặp phải hung thú gì nữa.

Chỗ này đã chết mất 1 đệ tử, làm cho mọi người sợ hãi, trở nên cẩn thận hơn rất nhiều.

"Ta sẽ đi lấy mật rắn!"

Một thiếu nữ 16, 17 tuổi từ trong đám người bước ra, đi về phía trước, bên trong Khố Hải của nàng có một đạo lục quang sáng lên, lan tới cánh tay của nàng, dọc theo ngón tay của nàng bắn ra ngoài. Lục mang như kiếm, chỉ nghe "Vèo" một tiếng, đã chém độc long làm 2 khúc.

Người thiếu nữ kia cẩn thận lấy mật rắn to bằng nắm tay ra ngoài, đi tới chỗ của Lý trưởng lão đổi 1 bình Bách Thảo dịch.

Đây chính là sự cổ vũ đối với các đệ tử khác, bọn họ đều có thực lực giết cự mãng, nếu như trong lòng không sợ hãi, có thể phóng tay phóng chân, tìm kiếm thu hoạch ở trong Phế tích.

"Đừng có sợ hãi, nhưng cũng đừng nên coi thường, thời gian sau này sẽ có đổ máu và thương vong, nhưng đây chính là chuyện mà các ngươi nhất định phải trải qua, nếu chỉ như bình hoa được bảo vệ trong nhà, không phải đối mặt với thực tế tàn khốc, thì vĩnh viễn không có cách nào trưởng thành cả."

Hai vị trưởng lão nói như vậy, nhưng lại nhíu mày suy nghĩ, vừa mới tới biên giới đã chết 1 đệ tử, đây không phải chuyện tốt lành gì.

Lúc này, các đệ tử khác cũng đã bắt đầu hành động, có người đào được một gốc "Long Thiệt Thảo" có tuổi thọ 10 năm, lại có 1 đệ tử khác phát hiện ra một gốc "Thanh Long Đăng".

Đột nhiên, từ sâu trong Phế tích truyền đến một tiếng chim hót chói tai, giống như kim thạch xuyên phá bầu trời, làm màng nhĩ của người nghe đau đớn, vang lên những tiếng kêu ong ong.

Mọi người thất kinh, tất cả đều dừng lại, nhìn về phương hướng âm thanh truyền đến, chỉ thấy một đạo kim sắc thiểm điện lao vút qua bầu trời, nhanh chóng lao xuống 1 ngọn núi.

"Đây là cái gì vậy?!"

Tất cả mọi người đều giật mình, tốc độ của đạo kim sắc thiểm điện quá nhanh, không có cách nào nhìn rõ cả, chỉ thấy một đạo kim sắc rực rỡ lao vút qua.

Ngô Thanh Phong trưởng lão nói với vẻ trầm trọng:

"Đây là Thiểm Điện điều, nhanh như tia chớp, vô cùng đáng sợ, ngay cả ta gặp phải nó cũng phải né tránh."

"Hồng..."

Đột nhiên, có 1 tiếng gầm vang trời, khi con Thiểm Điện điều lao xuống, lại có 1 con cự viên mình mây toàn vảy giáp nhảy lên, cú nhảy cao tới hơn trăm mét, xông về phía Thiểm Điện Điều.

"Là Lân Viên!"

Lý trưởng lão đứng 1 bên biến sắc nói:

"Chỉ sợ đây là Vương giả trong Lân Viên, nếu không thì không thể cường đại tới vậy, lại dám săn giết Thiểm Điện điều."

Ngô Thanh Phong trưởng lão nhíu mày, nói:

"Xem ra bên trong Phế tích cũng không yên tĩnh, lần lịch duyệt này có phiền toái rồi, chúng ta không nên xâm nhập quá sâu."

Tiếng chim hót và tiếng thú gầm rú vang lên ở xa xa trong Phế tích truyền tới, âm thanh như xé nát vòm trời.

Điều này làm cho các đệ tử sắc mặt trắng bệch, mới vừa rồi gặp 1 người có thể chém giết Độc long, làm lòng tin của họ tăng lên rất mạnh, nhưng bây giờ bọn họ đã hiểu rõ, bên trong phế tích còn đáng sợ hơn họ nghĩ nhiều, sâu trong Phế tích còn có nhiều tồn tại siêu cấp, bọn họ không thể nào chọc tới được.

"Chúng ta chuyển sang nơi khác tiến vào phế tích..."

Ngô Thanh Phong trưởng lão cảm thấy, khu vực này không yên bình, dù sao nguyên thủy Phế tích cũng rất rộng lớn, nên dẫn mọi người từ một khu vực khác tiến vào.

Đi tầm hơn 10 dặm, tới 1 Loạn Thạch Lâm, đi xuyên qua nơi này, có thể tiến vào trong Phế tích.

"Ta nhắc lại 1 lần nữa, nếu có xâm nhập cũng không thể vào sâu quá 10 dặm, nếu không sẽ có nguy hiểm tới tính mạng, nhất định phải lượng sức mà đi!"

Lúc này, mọi người bắt đầu tách ra, cứ năm hoặc 3 người kết bạn thành một nhóm, tất cả đều muốn có thu hoạch, Bách Thảo dịch với đệ tử đang mở

Khổ Hải là một loại mê hoặc khủng khiếp.

Hàn Phi Vũ cũng tham gia lần lịch lãm này, đôi mắt hấn nhìn Diệp Phàm và Bàn Bác hàn quang ẩn hiện, nhưng khi Diệp Phàm và Bàn Bác nhìn quay lại, thì hấn lập tức tránh né, nhìn về địa phương khác.

"Hàn Phi Vũ có phải nguoi bị 2 người này suýt nữa giết chết?"

Cùng đồng hành với Hàn Phi Vũ có mấy nam nữ đệ tử, tất cả đều tám 18. 19 tuổi, tinh khí sung mãn, mỗi lần nhấc tay, nhấc chân đều có thần quang lưu chuyển. Hàn Phi Vũ đứng ở một bên, hiển nhiên không phải là nhân vật trung tâm.

"Mặc dù là 1 Mầm Tiên nhưng mới nhập môn, chưa học được cái gì cả. Một tên lại là Phế vật, không thể tu luyện, bị loại xuẩn tài như vậy đánh bại, nguoi đứng là làm mất mặt Hàn trưởng lão." Hai người trước sau nói chuyện, là 1 nam 1 nữ, tuổi ước chừng 17, 18, mặc dù so với mấy người bên cạnh trẻ hơn một chút, nhưng lại được mọi người vây quanh, giống như "Quần tinh ủng Nguyệt".

Bàn Bác lửa giận bốc lên, hai người này đứng là không kiêng kị gì cả, ngay trước mặt mà dám nói Diệp Phàm là phế vật, tức giận nói:

"Đang nói gì đó, hình như không phải đang nói tiếng nguoi?"

Thiếu nữ 17, 18 tuổi kia cười lạnh liên tục, bên mép miệng có một nốt ruồi duyên, mặc dù nàng xinh đẹp, nhưng giờ phút này lại làm cho nguoi ta có cảm giác lạnh thấu xương, nàng lạnh giọng nói:

"Lửa giận đúng là không nhỏ, đừng cho mình là Mầm Tiên thì có thể coi trời bằng vung, không để những nguoi khác vào trong mắt, tương lai không ai có thể đoán trước được, Mầm Tiên cũng có thể chết trẻ đó!"

"Không biết ai coi trời bằng vung, chúng ta trêu chọc gì nguoi à? Nguoi một hai câu là có thể mắng nguoi khác là phế vật, nếu như ta coi trời bằng vung, thì nguoi đúng là đồ không có mắt!"

Bàn Bác không chút khách khí đáp trả.

"Nếu như không phải trưởng lão có lệnh, không cho phép đệ tử tranh đấu ở đây, ta đúng là rất muốn giáo huấn nguoi một lần, cho nguoi biết thế nào là quy củ."

Thiếu nữ có nốt ruồi duyên, hai mắt tỏa hàn quang, nhìn qua Diệp Phàm, sau đó lại tập trung vào Bàn Bác, nói:

"Nguoi mặc dù là mầm Tiên, nhưng cũng không thể tùy tiện dẫn nguoi khác vào đây, Phế tích này chính là trọng địa của Linh Khư Động Thiên, há có thể để cho loại nguoi vớ vẩn tùy tiện ra vào."

Thiếu niên 17, 18 tuổi đứng cùng nàng cũng chậm chạp nói:

"Nguoi không thể tu luyện, cũng nên biết mình là ai."

Nói tới đây, hấn mắt bắn ra hàn quang, nhìn về phía Diệp Phàm, nói:

"Phiền nguoi nhanh chóng rời khỏi nơi này, đây là nơi đệ tử Linh Khư Động Thiên lịch lãm, không cho phép ngoại nhân tiến vào."

"Khép cái miệng chó của các nguoi lại!"

Bàn Bác tức giận, si nhục Diệp Phàm cũng chính là si nhục hấn, hấn rất muốn xông lên.

Diệp Phàm kéo hấn lại, đưa mắt nhìn về phía mấy người kia vài lần, không thềm nói gì cả, lấy ra 1 tấm ngọc bội, vung vẩy trước mặt bọn họ, rồi đi thẳng về phía trước.

"Là ngọc bội của Hàn trưởng lão..."

Sắc mặt mọi nguoi rất khó coi, vốn định đuổi Diệp Phàm đi, nhưng lại nói những lời vô ích rồi.

Hàn Phi Vũ tiến lên phía trước nói:

"Lê Lâm sư tỷ, Lý Vân sư huynh, trước tiên đừng gây chuyện với bọn họ, giờ mà chúng ta chọc vào hấn, vạn nhất sau này lão nhân gia biết được nhất định sẽ trách mắng ta."

Sau khi đi xa mấy trăm mét, Bàn Bác nói:

"Ta nhớ ra rồi, lúc ở hậu sơn Linh Khư Động Thiên cũng gặp qua bọn họ, lúc đó khoảng cách quá xa, ta không lưu ý."

Sau đó Ngô Thanh Phong trưởng lão nói hai câu, nữ nhân kia hình như gọi là Lê lâm, cũng là 1 Mầm Tiên. Nam đệ tử kia tên gọi Lý Vân, không phải Mầm Tiên, nhưng tư chất cũng rất đặc thù, không kém Mầm Tiên bao nhiêu."

Diệp Phàm quay đầu lại nhìn thoáng qua phía sau, nói:

"Xem ra người ở Linh Khư Động Thiên mặc dù không có nguy hiểm gì, nhưng những ngày tháng sau này cũng không quá thoải mái."

Bàng Bác lại thờ ơ như không, nói:

"Có áp lực mới có động lực, mục tiêu của ta chính là trong vòng 3 năm đem mấy tên khốn kiếp này đập ở dưới chân. Ta bây giờ mới hiểu Ngô Thanh Phong trưởng lão nói, trong mấy năm tới đừng có gây lộn xộn gì..."

"Linh Khư Động Thiên này cũng không an tĩnh như nhìn từ bên ngoài, giữa các trưởng lão với nhau cũng có thể tồn tại quan hệ đối lập, sau này cẩn thận một chút."

Diệp Phàm nhắc nhở.

"Ta biết rồi, Ngô Thanh Phong trưởng lão nói, muốn thu ta làm quan môn đệ tử. Ta nghĩ chờ sau khi người đi, ta sẽ đến hậu sơn tu luyện. Không tu luyện thành công nhất định không gây sự."

Diệp Phàm suy nghĩ một lúc, sau đó lại lắc đầu, nói:

"Đáng tiếc, thực lực của chúng ta không đủ, nếu không có thể giúp người tính kế một phen, giải quyết những phiền toái này."

"Không cần phải lo lắng chuyện này cho ta, bọn họ không dám làm gì ta đâu."

Nói tới đây, Bàng Bác vẫn rất tức giận, nói:

"cũng không nên để ý tới mấy lời nói của bọn họ."

Diệp Phàm cười cười, nói:

"Yên tâm đi, ta không nói gì với bọn họ, tất nhiên là không để ý."

"Vậy thì tốt, bây giờ người đừng lo lắng chuyện gì cả, tu luyện cho tốt, chờ khi Kim Sắc Khổ Hải mở thành công, xem ai mới là phế vật."

Không bao lâu sau, đám người Lê Lâm, Lý Vân, Hàn Phi Vũ cũng đuổi kịp, nhưng không đi tới chỗ bọn họ mà chỉ lướt qua thôi

"Chúng ta vào sâu trong Phế tích, để đám người phế vật này ở ngoài..."

Lê Lâm cười nhạt, giọng nói lạnh lùng, làm nổi ruồi duyên lộ hẳn ra ngoài, khiến người khác cảm thấy có chút âm độc.

Diệp Phàm tránh sang một bên, nhìn họ rời đi, cũng không nói gì cả.

"Con tiện nhân này!"

Bàng Bác vô cùng tức giận, nhưng chỉ có thể nhẫn nhịn, trước mắt hắn không có thực lực để đối kháng.

Hai ngày sau đó, Bàng Bác và Diệp Phàm cũng tìm được mấy chục loại thảo dược, nhưng lúc tìm Trưởng lão để đổi, lại chỉ nhận được hai bình Bách Thảo dịch.

Trên thực tế, có không ít người cũng giống như vậy, thậm chí có người còn không được bình nào, hơn nữa, trong hai ngày này có 3 đệ tử tử vong.

"Không được, phía ngoài địa vực này mặc dù có chút dược thảo, nhưng dược linh không đủ, đã bị người đi trước hái mất rồi. Những trân cầm dị thú, thấy nhiều người đi vào, cũng sớm chạy mất rồi, không săn bắt được nữa."

Hai bình Bách Thảo dịch đối với Diệp Phàm có cũng như không, đối với Diệp Phàm chẳng có tác dụng gì cả, hai người thương lượng hồi lâu, đều đồng ý rằng, muốn có linh dược, săn được trân cầm dị thú thì cũng phải giống như đám người Lê Lâm, Lý Vân, tiến sâu vào trong Phế tích.

"Bên trong quá nguy hiểm, những man thú này chúng ta không có khả năng đối phó. Nếu gặp phải đám người Lê Lâm, Lý Vân tuy bọn họ không dám xuất thủ, nhưng cũng có thể ở sau lưng dở trò..."

Hai người sau khi thương lượng hồi lâu, mới đưa ánh mắt nhìn về phía xa xa.

Bọn họ muốn rời khỏi khu vực này, đến một khu vực khác. Hai hôm trước có 1 con Thiểm Điện Điều, kim quang trên thân sáng rực, đã để lại cho bọn họ ấn tượng sâu sắc.

Còn có Lân Viên Vương, cả người đầy vảy, nhảy cao tới hơn trăm mét, càng làm cho bọn họ rung động sâu sắc. Giờ phút này, hình bóng của Thiểm Điện điều và Lân Viên vương thỉnh thoảng xuất hiện ở trước mắt bọn họ.

Hai ngày vừa qua, tiếng chim hót và tiếng thú gào rống vẫn thỉnh thoảng vọng lại, động tĩnh lớn vô cùng, cho tới tận hôm nay mới dần dần yên lặng. Bọn

đang đọc truyện được

Hai loại dị thú này tại sao lại tranh đấu? Nhất định là có nguyên nhân đặc thù nào đó.

Lúc này, phía sâu trong Phế tích kia đã yên tĩnh lại, hai người cảm thấy, nếu như bây giờ tới đó, nhất định có thu hoạch kinh người.

Diệp Phàm và Bàn Bác vô cùng dứt khoát, sau khi quyết định, lập tức xuất phát hướng tới khu vực kia, bí mật đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Vừa mới đến gần khu vực này, Diệp Phàm và Bàn Bác đã bị dọa cho sợ mất hồn, mấy trăm con Độc Long to bằng vại nước, đan

Ngoài ra, từ trong rừng rậm sâu xa truyền tới âm thanh trầm thấp, hằng hà sa số mãnh thú to lớn đang lờn vờn đi lại xung quanh.

Không biết nguyên nhân gì, bọn chúng lại không công kích lẫn nhau, tất cả đều nôn nóng vô cùng, khu vực này không ngừng tụ tập rất nhiều mãnh thú, cuộn cuộn như thủy triều, từ bên trong rừng sâu kéo đến, đa số những loại mãnh thú ở đây, 2 người đều không biết tên.

Mà trên bầu trời, còn có 1 lượng lớn hung cầm, bay qua bay lại, thân thể dài mấy trăm mét, làm cho bầu trời tối om, giống như "che trời để bá tể".

"Có chuyện gì xảy ra vậy?"

Diệp Phàm và Bàn Bác kinh ngạc không thôi, những gì nhìn thấy trước mắt thực kinh người, một số lượng lớn mãnh thú và hung cầm tụ tập ở khu vực này, tất cả đều nôn nóng vô cùng, giống như thủy triều cuộn cuộn.

Diệp Phàm sau một thời gian ngẩn quan sát, nói:

"Ta nghĩ tất cả đều từ sâu trong Phế tích kéo ra đây."

"Chẳng lẽ do Thiểm Điện Điều và Lâm Viên Vương chém giết lẫn nhau mà bọn chúng phải chạy ra đây?"

"Rất khó nói, ngay cả Thú vương chém giết, cũng không thể làm kinh động nhiều loài thú tới vậy."

"Chúng ta làm cách nào để vượt qua đây, nhiều mãnh thú tới như vậy, đông đúc như thủy triều, đã bịt kín lối đi rồi."

"Chúng ta tìm một chỗ khác để vòng qua, ta nghĩ đây là một cơ hội hiếm có. Bên trong nhất định là một khu vực trống rỗng, chỗ sâu nhất có lẽ đang có siêu cấp Thú vương chém giết lẫn nhau, có lẽ còn có nguyên nhân khác, thì mới đem đại bộ phận hung cầm, mãnh thú đuổi ra khu vực biên giới."

Hai người đi vòng mười mấy dặm, mới tìm được 1 vách núi cao ngất, dọc theo những dây leo treo lên, rồi lại liên tiếp vượt qua mấy vách núi dựng đứng, cuối cùng lại dọc theo dây leo mà tụt xuống, mới tiến sâu vào trong rừng rậm, tránh được ác diệu và mãnh thú nhiều như thủy triều.

"Trong này thật tĩnh lặng!"

Bên trong khu vực này, cỏ mọc chọc trời, dây leo quấn xung quanh, tươi tốt vô cùng, thế lung lay vô cùng tĩnh lặng, giống như tất cả các sinh linh đều đã chạy trốn, sự tĩnh lặng của chết chóc, không có bất cứ thanh âm nào.

"Ở sâu trong Phế tích này đã xảy ra chuyện gì, mà ngay cả Thú vương cũng không dám chém giết lẫn nhau, ta nghĩ chắc chắn là có nguyên nhân khác! Nếu không, không có khả năng làm cho tất cả hung cầm, mãnh thú đều bỏ chạy."

Diệp Phàm và Bàn Bác kinh nghi không thôi, nhưng mà vẫn đi về phía trước, đi được khoảng mười mấy dặm, Cỏ mọc càng to cao, mang bóng dáng của rừng rậm nguyên thủy.

"Phi, Phi, Phi..."

Ở một bãi loạn thạch, truyền đến những thanh âm phi phi, giống như có loài rắn đang thè lưỡi, những đám mây ngũ sắc bao phủ, mùi tanh thỉnh thoảng truyền tới.

"Cự xà!"

Bàng Bác kinh hô.

Ở giữa bãi loạn thạch, có 1 con Ngũ Sắc cự xà, trườn quanh bãi đá, nôn nóng bắt ăn, trong miệng không ngừng phun ra khói độc.

"Đây không phải là loại rắn bình thường, trên đầu nó có một cái sừng ngọc!"

Cự xà to bằng vại nước, vẫy ở trên thân nó to bằng bàn tay, màu sắc rực rỡ, ánh mặt trời chiếu xuống, làm cho nó trở nên lờ lệt.

Mà kỳ lạ nhất chính là cái Sừng ngọc trên đầu nó, không ngừng có quang hoa lưu chuyển, ánh sáng như sợ tơ mảnh, lấp lánh, lấp lờ đang tích tụ dần vào trong đầu nó.

"Con rắn có sừng này đã thành tinh rồi, có thể hấp thu tinh hoa của nhật nguyệt, nếu như dưới bụng nó mọc thảo (chân), thì sẽ biến thành Giao Long trong truyền thuyết."

Hai người rùng mình, không phải tất cả mọi thứ dữ đều rút lui, mà còn có cự thú lợi hại lưu lại, nhưng mà con cự xà này cũng vô cùng nôn nóng, muốn rời đi mà lại chần chờ muốn lưu lại.

Đột nhiên, từ sâu trong Phế tích truyền tới một âm thanh trầm thấp, giống như là tiếng trống, khoảng cách ở rất xa.

Sau khi Diệp Phàm và Bàng Bác nghe được âm thanh trầm thấp, trong lòng có chút hoảng hốt. Mà lúc này, con Cự xà đã mọc sừng ngọc thân mình run lên mấy cái, sau đó lướt thân đi, phóng vào phía sâu trong rừng.

"Hang rắn!"

Bãi loạn thạch chính là sào huyệt của nó, nhưng nó lại nôn nóng bắt ăn, chui vào một hắc động lớn, không chịu ra bên ngoài nữa.

Dần dần khói độc tan đi, mùi tanh cũng bay mất, cảnh vật bên trong bãi loạn thạch có thể nhìn thấy rõ ràng.

"Đây chính là Ngọc Giác Xà trong truyền thuyết mà trưởng lão đã nói tới!"

Lúc mới nhìn thấy thì hai người không nhớ gì cả, nhưng sau khi khói độc tan đi hết, mới nhớ ra một số chuyện.

"Ta nhớ Truyền Pháp Trường đã nói, Ngọc Giác xà là loại lão xà, hấp thu tinh hoa của nhật nguyệt cả trăm năm mới có thể tiến hóa được, nơi ở của nó có một loại linh dược trân quý sinh trưởng, tên là Ngọc Xà Lan..."

Hai người đều có chút ấn tượng, nhưng không phải là nhớ được toàn bộ. Thường ngày Truyền pháp trưởng lão ngoài truyền thụ Huyền pháp, đều nói không ít tri thức về lĩnh vực khác, như giảng giải về các loại điển tịch tu luyện, vũ khí, linh dược.

Diệp Phàm và Bàng Bác đều chú trọng nhất là tu luyện, đối với những tri thức khác không bỏ ra nhiều tinh lực. Bọn họ đang đọc truyện được lấy tại chẩm cơm.

Cho nên trước khi lịch lãm, đã tìm mấy bộ sách bổ sung tri thức, nếu không cho dù có được thảo cũng không thể nhận ra, cũng không thể nhanh chóng tìm được chúng.

"Đúng là 'Ngọc Xà Lan'!"

Diệp Phàm và Bàng Bác đều rất kích động, bọn họ quan sát động khẩu đen ngòm, thấy 3 cây thực vật kỳ dị to bằng bàn tay, trắng như ngọc, toàn thân trong suốt long lanh, nhìn thoáng qua trông như 3 con rắn nhỏ đang đứng thẳng, phía trên mấy phiến Ngọc Diệp (1), còn lấp lánh một đóa Bạch Ngọc Lan Hoa.

(1): Ngọc Diệp: Lá như Ngọc

Ba cây thực vật rất kỳ lạ, nhưng mà vừa nhìn đã biết vô cùng bất phàm, có quang hoa lưu chuyển, thỉnh thoảng còn có mùi thơm bay tới.

"Không sai, là 'Ngọc Xà Lan'!"

Khi nhìn thấy Ngọc Xà Lan thì những lời Truyền Pháp Trường lão nói lại một lần nữa vang lên, bọn họ lúc này mới hiểu được giá trị quý báu của Ngọc Xà Lan.

Nghe nói, lúc lão xà hấp thu và phun xuất tinh hoa nhật nguyệt, ở xung quanh hang rắn linh khí rất nồng đậm, nhưng thực vật bình thường thì không cách nào chịu được, ngay cả Linh thảo trong thời gian dài cũng sẽ biến thành bụi phấn.

Nhưng có 1 loại Phong Lan kỳ dị, khi lão xà phun xuất tinh hoa nhật nguyệt, cũng theo đó hấp thu, trải qua hơn trăm năm được linh khí gột rửa, nó sẽ tích tụ được 1 lượng lớn tinh hoa nhật nguyệt, lột xác biến thành một thực vật kì dị, có hình dáng giống như lão xà, vì vậy mới được gọi là 'Ngọc Xà Lan'.

Nó có công hiệu giải độc rất tuyệt vời, có thể hóa giải được nhiều loại kỳ độc trong thiên hạ, sinh trưởng ở bên cạnh hang rắn, tất nhiên bao giờ cũng có loại dị thảo giải độc rất hữu hiệu.

Ngoài công dụng đó ra, khi cùng với lão xà hấp thu tinh hoa nhật nguyệt, cũng ngưng tụ được một lượng lớn sinh mệnh tinh khí, vô cùng thích hợp với tu sĩ..

Hai người kiểm chế sự kích động, đương nhiên là không dám trực tiếp đi tới hái, nghe nói đây chính là thực vật mà Lão xà chuẩn bị riêng cho bản thân, sau khi Ngọc Xà Lan hoàn toàn biến thành hình dáng lão xà, nó sẽ nuốt vào, nếu như ai có chủ ý với Ngọc Xà Lan, thì nó sẽ liều mạng.

"Lão xà đã hóa thành Ngọc Giác Xà nhưng mà 3 cây Ngọc Xà Lan này vẫn chưa tiến hóa hoàn toàn thành hình dáng của Lão xà, xem ra vẫn chưa trưởng thành."

"Làm sao để hái được nó..."

"Ta nghĩ con rắn này vừa rồi bị dọa cho kinh sợ, đã trốn vào chỗ sâu nhất của hang rắn, bây giờ chắc không dám ra đâu. Chúng ta cứ từ từ bí mật đi tới, chắc chắn là có thể thành công hái được."

"Như vậy không an toàn, chúng ta cứ đợi đến lúc sâu trong Phế tích lại truyền tới vài âm thanh trầm thấp, lúc đó chúng ta xông tới hái được, sau đó ngay lập tức trốn ra xa."

"Được, chúng ta cứ kiên nhẫn chờ một lát."

Sau khi 2 người thương lượng xong, thì tìm chỗ ẩn nấp trong bãi loạn thạch. Bọn họ mặc dù không biết sâu trong Phế tích xảy ra chuyện gì, nhưng cũng cảm giác được tình huống này còn kéo dài, âm thanh trầm thấp như vừa rồi chắc chắn còn tiếp tục vang lên.

Quả nhiên, chưa được nửa phút, âm thanh trầm thấp liên tục vang lên 3 tiếng. Diệp Phàm cùng Bằng Bác trong lòng hoảng sợ, đây là một loại cảm giác kỳ dị, bọn họ không rõ vì sao, giống như run rẩy đến từ sâu trong linh hồn.

Hai người trấn định tâm tình, sau đó nhanh chóng phóng về phía trước, nhờ 3 cây Ngọc Xà Lan ở trước hang rắn, không dám quay đầu lại mà chạy đi.

Sau khi chạy được mấy dặm, bọn họ mới dừng lại, ở phía sau truyền đến âm thanh ù ù, khu thạch lâm này giống như bị động đất, hiển nhiên là Lão xà đã ra khỏi hang.

"Keng "

Lại một âm thanh trầm thấp từ sâu trong Phế tích truyền tới, trái tim Diệp Phàm và Bằng Bác rung động kịch liệt, đau đớn từ trong lòng truyền tới. Nhưng cũng chính bởi có âm thanh này, mà Lão xà trở nên yên lặng.

"Rất may là thành công, chứ Lão xà thành tinh kia mà đuổi tới, thì ngay cả cường giả cũng không làm gì được nó, chứ nói gì đến 2 chúng ta!"

Hai người ngồi ở trên một tảng đá xanh lớn, lau đi những giọt mồ hôi lạnh.

Diệp Phàm và Bằng Bác quan sát tỉ mỉ Ngọc Xà Lan ở trong tay, ngay cả lá và hoa của nó, cũng vô cùng giống Lão xà, trên thân cây có hoa văn, toàn thân trong suốt, giống như từ Dương Chi Bạch Ngọc điêu khắc thành, hương thơm thấm vào cả Lục phủ ngũ tạng của con người.

"Đáng tiếc nó vẫn chưa hoàn toàn thành thực..."

"Phải biết hài lòng với thực tại, loại đồ vật này không thể cầu được đâu."

"Nghe nói, nó ngưng tụ một lượng lớn tinh hoa Sinh mệnh, không biết hiệu quả chân chính của nó như thế nào."

"Tìm một chỗ an toàn, ăn vào xem sao."

Hai người cũng không đem Ngọc Xà Lan tới chỗ Trường lão của Linh Khư Động Thiên để đổi Bách Thảo dịch, loại thảo dược này còn có công hiệu hơn rất nhiều so với Bách Thảo dịch từ tinh hoa hơn trăm loại thảo dược chế thành.

Diệp Phàm và Bằng Bác nắm những cây dây leo, trèo lên một vách núi cao ngất, nơi này thực vật tươi tốt, nhưng cũng không có dấu hiệu của muôn thú, vô cùng yên tĩnh.

"Sau khi ăn Ngọc Xà Lan, cho dù có bị bọ cạp, rắn độc cắn cũng không cần phải lo lắng."

Hai người thương lượng một lát, sau đó quyết định để Diệp Phàm thử trước 1 cây xem hiệu quả như thế nào, thể chất của hắn tương đối đặc thù, không phải lo lắng là được lực quá mạnh, dùng nó tiến hành trùng kích Khổ Hải.

Dp cắn nửa cây Ngọc Xà Lan, mùi thơm bay ra, tràn ngập cả vách đá, trong miệng hắn mùi thơm ngào ngạt, cảm giác vô cùng sáng khoái.

Linh khí xung quanh nồng đậm, ngăn không cho sinh mệnh tinh khí của Ngọc Xà Lan phát tán ra ngoài, dường như trên nửa cây còn lại có 1 đốm sáng nhỏ đang lưu chuyển, Diệp Phàm vội vàng cho nó vào mồm.

Sau đó, hần xếp bằng, tu luyện theo Huyền pháp mà Đạo kinh ghi lại, toàn thân giống như tượng đá, không nhúc nhích.

Thời gian không lâu qua đi, hô hấp của Diệp Phàm trở nên dồn dập, sắc mặt đỏ như máu, huyết mạch căng phồng, da thịt đỏ tươi, bên ngoài thân thể có quang hoa lưu chuyển.

Bàng Bác vô cùng khẩn trương, yên lặng chăm chú theo dõi, hần cảm giác được một lượng linh khí cường đại, đang tiến vào vào trong thân thể Diệp Phàm.

Thậm chí hần còn nghe rõ được, tiếng mạch máu của Diệp Phàm đập như sóng dữ trên sông, trong cơ thể hần có một lượng sinh mệnh tinh khí cường đại lưu chuyển, không ngừng gột rửa thân thể bằng máu thịt của hần, quang hoa còn thấu phát cả ra bên ngoài.

Sau nửa canh giờ, tiếng đập trong huyết mạch của Diệp Phàm mới dừng lại, hô hấp dần ổn định, mạch đập trở nên bình thường, cả người trở nên linh động hơn rất nhiều.

"Àm "

Đột nhiên, đúng lúc này, Khổ Hải của Diệp Phàm bộc phát một đạo kim sắc quang mang rực rỡ, thần hồng từng đạo, quang hoa lấp lánh, xán lạn chói mắt.

"Lại tới rồi!"

Bàng Bác có chút kích động.

Cảnh tượng lần trước lại tái hiện, Khổ Hải của Diệp Phàm hóa thành một đại dương màu vàng mênh mông vô tận, âm thanh biển gầm "ù ù" tràn ra, đình tai nhức óc giống như tiếng của thiên quân vạn mã đang lao tới.

Sóng dữ ngập trời, kim quang chói mắt, đại dương mênh mông vô tận, sóng biển chập chúm, cuốn tung lên trời cao, quang huy rực rỡ đầy trời.

"Ừng ừng "

Sấm vang chớp giật, từng tia chớp màu vàng xé nát bầu trời, vạn đạo lôi điện xuất hiện trên bầu trời, lực lượng hủy diệt thiên địa, nhưng lại hàm chứa vô tận sinh khí, sinh cơ bừng bừng làm cho lôi địa bên trong không ngừng kích động hoành hành.

Một đại dương màu vàng mênh mông, sóng biển ngập trời, đan xen với những tia lôi điện vô tận, tạo thành một thế giới kỳ dị rực rỡ.

Âm thanh đình tai nhức óc truyền tới, cho dù Bàng Bác đã từng chứng kiến, nhưng giờ khắc này vẫn ngẩn ngơ, Kim Sắc Khổ Hải dường như có 1 lực lượng kỳ dị, làm cho hần không ngừng chấn động.

Khổ Hải của Diệp Phàm tươi sáng long lẫy, làm cho cảnh vật xung quanh cũng trở nên tươi sáng hơn.

Trải qua hơn 2 canh giờ, tất cả mới yên tĩnh trở lại, kim quang nội liễm, tiếng sóng biển biến mất, Khổ Hải của Diệp Phàm trở về yên tĩnh, cả người hần linh động hơn rất nhiều, khí chất tiên nhân nhiều hơn, làm cho hần có cảm giác siêu trần thoát tục.

Lại sau nửa canh giờ, Diệp Phàm mở 2 mắt, giống như có 2 tia chớp lóe lên, hai mắt thần quang sáng ngời, tinh thần sung mãn, khí huyết tràn đầy.

"Cảm giác như thế nào?"

"Cảm giác tốt vô cùng, Khổ Hải đã rộng lớn hơn!"

Diệp Phàm lại bắt đầu vận chuyển Huyền pháp mà Đạo Kinh ghi lại, Kim quang trong Khổ Hải trở nên rực rỡ, Khổ Hải trước đây chỉ to bằng hạt vừng, giờ đã to bằng hạt Đỗ Tương, sáng rực như một chiếc Thần Đăng.

"Tốc độ mở ra như vậy... thật là kinh người!"

Bàng Bác cảm thấy vô cùng cao hứng thay cho Diệp Phàm, ngay cả Diệp Phàm cũng giật mình, lần này mở Khổ Hải này đã lớn hơn rất nhiều lần.

Kim Sắc Khổ Hải có những tia Thần Lực đang lưu chuyển, mỗi khi Diệp Phàm giơ tay, nhắc chân cũng vô cùng thoải mái, khi Diệp Phàm vận chuyển huyền pháp của Đạo kinh, Thần Lực trong Khổ Hải dường như đang tưới tắm lên huyết nhục của hần, một đạo Kim sắc Thần Hoa từ trong Khổ Hải lao ra, "Vù" một tiếng, xuyên qua một thân cây Cô mộc tạo thành một lỗ nhỏ.

Bàng Bác nhất thời tròn mắt há mồm, nói:

"Người... người có thể thi triển... Thần văn để công kích rồi!"

"Ngọc Xà Lan quả nhiên phi phàm, nó ẩn chứa sinh mệnh tinh hoa, còn mạnh hơn nhiều so với mấy chục bình Bách Thảo dịch!"

Diệp Phàm cảm thán 1 câu, lần mở Khổ Hải này của hần vô cùng thuận lợi.

Bàng Bác cũng lộ ra vẻ kích động, nói:

"Lần lịch lãm này cũng không phải không có thu hoạch, kiếm được 3 cây thảo dược như thế này, so với người khác đã là hơn rất nhiều lần rồi."

"Thật không biết sâu trong Phế tích xảy ra chuyện gì, chúng ta vẫn tiếp tục xâm nhập chứ?"

"Đương nhiên phải tiếp tục tiến lên, thâm nhập thêm một chút, nói không chừng sẽ còn có thu hoạch, hung cầm, mãnh thú đều trốn sạch rồi, đây là một cơ hội hiếm có!"

Hơn nữa, sâu trong Phế tích không chừng còn có biến hóa kinh người nào đó, đây chính là một cơ duyên rất lớn đối với chúng ta."

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Bây giờ, Bàng Bác không dám sử dụng Ngọc Xà Lan, hấn sợ Khổ Hải bị xuyên thủng, thể chất của hấn không kinh khủng như Di

"Thanh âm ở sâu trong phế tích dường như lúc này lại vang lên thêm mấy lần nữa?" Diệp Phàm hỏi.

Bàng Bác gật đầu nói:

"Tính từ 2 canh giờ trước cho tới giờ, thanh âm đó cứ cách một khoảng thời gian lại vang lên, dường như đang bị cái gì đó áp chế, toàn bộ phế tích bây giờ vô cùng yên tĩnh, ngay cả hung cầm và mãnh thú đông như thủy triều cho dù đã chạy tới khu vực biên giới cũng không dám gầm rú nữa."

Nhưng mà, cũng may là như vậy, nếu không ta sợ Lão xà kia đã đuổi kịp chúng ta rồi."

"Cái âm thanh trầm thấp này làm cho vạn thú đều sợ hãi không ngớt, không biết Ngọc Giác Xà kia có bỏ chạy hay không nữa."

"Con lão xà thành tinh này khẳng định đang rất phẫn nộ, tốt nhất là nó lựa chọn rời đi, nếu không thì rất có khả năng là chúng ta sẽ gặp lại nó ở sâu trong phế tích."

"Có mùi gì vậy?" Diệp Phàm nghi hoặc, nói:

"Tại sao thỉnh thoảng lại có mùi tanh..."

Bàng Bác cũng dùng sức hít một hơi, biến sắc nói:

"Hình như là mùi của Lão xà!"

Đúng lúc này, Diệp Phàm sắc mặt đột biến, kéo Bàng Bác thấp giọng nói:

"Chạy mau!"

Ở bên dưới cách khoảng mấy trăm mét, có một đầu rắn khổng lồ dữ tợn nhô lên khỏi vách đá, những cái vây to bằng bàn tay lấp lánh hàn quang, đôi mắt to như chiếc đèn lồng bắn ra 2 đạo huyết quang, lưỡi rắn dài tới 2, 3m thò ra thụt vào, sau khi nó tiếp xúc với thảm thực vật trên vách đá, chỉ để lại những bãi dịch màu vàng.

"Lão xà đã đuổi tới rồi!"

Bàng Bác chỗ biến sắc, không nghĩ đến là con yêu xà này lại đuổi tới nhanh vậy, nhưng may mắn là nó chưa phát hiện ra 2 người.

Trên vách đá có rất nhiều Cỏ mọc cao chọc trời che chắn, hai người nhanh chóng lui về phía sau, đi tới mặt sau của vách đá, nắm lấy dây leo tụt xuống.

Chỉ chậm một bước, cũng sẽ có nguy hiểm tới tính mạng. Lão xà khẳng định đã phát cuồng rồi, nếu như bọn hấn bị phát hiện, thì kết cục bị thảm bây giờ cũng có thể tưởng tượng ra được.

Diệp Phàm và Bảng Bác vô cùng nhanh nhẹn, giống như 2 con vượn, thoăn thoắt không ngừng, nhanh chóng nắm lấy dây leo tụt khỏi vách đá, không dám quay đầu lại đi thẳng.

"Bị lão xà ghi hận, quả thực rất nguy hiểm."

Hai người vừa chạy trốn, vừa ngoảnh cổ ngoái nhìn lại phía sau, chỉ thấy trên vách đá dựng đứng có 1 con cự xà màu sắc rực rỡ, đôi mắt bắn ra hai đạo huyết quang, cái sừng ngọc trên đầu được mặt trời chiếu vào, quang hoa xán lạn, thần huy không ngừng tỏa ra xung quanh.

"Àm Àm"

Trên vách đá truyền lại những tiếng âm âm, rất nhiều tảng đá to bị lão xà đánh bay đang lăn xuống, rất nhiều cây rừng cũng bị lão xà đè bẹp, nhanh chóng hướng về nơi này đuổi theo.

"A, nó đã phát hiện ra chúng ta!"

"Chúng ta nhanh chóng chạy ra ngoài, đem con yêu xà này cho Ngô Thanh Phong trưởng lão xử lý."

"Không được, lão xà tốc độ quá nhanh, bên ngoài lại có nhiều hung cầm mãnh thú ngăn trở, chúng ta đi được nửa đường thì đã bị nó đuổi kịp rồi."

Bây giờ không còn biện pháp nào khác, chỉ còn cách xông vào sâu trong Phế tích, lão xà dường như rất sợ cái âm thanh trầm thấp này, nó có kiêng kị, chắc là không dám xâm nhập quá sâu đâu."

Sau khi 2 người thương lượng xong, hóa thành 2 đạo lưu quang, phóng vào sâu trong Phế tích.

Nhưng con Ngọc Giác Xà này đã thành tinh, thần dị bất phàm, tốc độ như "tật phong thiểm điện", có thể sử dụng kinh phong, nơi nó đi qua cây cối đổ rạp ra 2 bên, hình thành một con đường cho nó chạy qua.

"Àm âm âm"

Đất đá bay tứ tung, Lão xà cuồng mãnh như xe lu, nơi nào nó đi qua là đất đá rung chuyển, cây cỏ tan nát, không có gì có thể ngăn trở được nó, tiếng phi phi ngày càng tới gần, mùi tanh hôi không ngừng bay tới.

Diệp Phàm không có gì khó chịu cả, nhưng Bảng Bác lại cảm giác vàng đầu hoa mắt, nói: "Độc tính của Lão xà này quá lớn, cách xa tới mấy trăm mét mà độc khí vẫn lan được tới đây, ta cảm giác thân thể sắp không chịu đựng được nữa rồi."

"Mau ăn 1 cánh Ngọc Xà Lan Hoa!"

Diệp Phàm cũng rất lo lắng, tốc độ của lão xà thật kinh người, trong nháy mắt đã sắp đuổi tới nơi, nếu như Bảng Bác xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lúc đó hối hận cũng chẳng kịp.

Bảng Bác không dám nuốt cả cây Ngọc Xà Lan, mà chỉ ngắt xuống 1 cánh hoa như dương chi bạch ngọc, nhưng vẫn cảm thấy không ổn, hăn sợ được lực quá mạnh mẽ, sẽ xuyên thủng Khô Hải, cuối cùng chỉ dám đem Nhị Hoa ngâm trong miệng.

"Cảm giác như thế nào?"

Diệp Phàm sợ Bảng Bác có chuyện ngoài ý muốn.

"Thật là thần hiệu!"

Bảng Bác thở dài một hơi, chỉ trong nháy mắt sau khi ăn vào, cảm giác vàng đầu hoa mắt liền biến mất, cả người thần thanh khí爽, ngăn trở được độc tính của độc xà xâm nhập.

"Thật không hổ là Linh Dược, có thể giải được kỳ độc trong thiên hạ." Diệp Phàm tấm tắc.

"Răng rắc răng rắc"

Lão xà ở phía sau đã rút ngắn khoảng cách lại, cỏ mọc mọc trên đường chạy của nó đều bị gãy vụn, thanh thế kinh người, những bụi cây thấp một chút đều bị kinh phong ép thành một cái xà đạo.

Hai mắt lão xà đỏ như máu, cứ phi một tiếng lại phun ra một hơi độc khí, mặc dù còn cách xa nhau hơn trăm mét, nhưng đám độc khí này rất nhanh bay tới, nhưng tiếng "Bụp Bụp" không ngừng vang lên ở bên cạnh, những cây rừng bên cạnh Diệp Phàm và Bảng Bác toàn bộ đều nát vụn, biến thành những vũng nước màu vàng, vô cùng đáng sợ.

Nếu như không phải 2 người đã từng phục dụng Ngọc Xà Lan, thì kết quả cũng chỉ như những vũng nước trước mặt mà thôi.

"Độc tính thật bá đạo!"

"Nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng ta sẽ khó mà thoát khỏi cái chết, a... lão xà sắp đuổi kịp rồi."

Tốc độ truy đuổi của Ngọc Giác Xà quá nhanh, nó có thể ngự phong mà đi, tốc độ nhanh như chớp.

Diệp Phàm và Bàng Bác ở Thái Cổ cảm địa đã sử dụng Thánh quả, không chỉ có sức mạnh như voi như hổ, mà tốc độ cũng được đề thăng rất lớn, nếu như đối lại là người bình thường khác, thì sớm đã chết rồi.

"Phải kiên trì cho đến khi âm thanh trầm thấp kia vang lên một lần nữa, lúc đó lão xà sẽ kinh sợ, đây chính là cơ hội tốt cho chúng ta bỏ trốn."

Mặt đất rung chuyển, đất đá tung bay, Ngọc Giác Xà chỉ còn cách 2 người tầm 70, 80 mét, Diệp Phàm và Bàng Bác biến sắc, liên tục lượn ngang rẽ dọc, đổi phương hướng mà chạy.

"Soạt "

Lão xà xông tới, nó không vung về như tưởng tượng, cái đuôi quét ngang, giống như một cái roi sắt ngang trời xuất thế, làm cho một khoảng lớn cây rừng gãy vụn, lá bay toán loạn, mùi tanh hôi nhức mũi.

Diệp Phàm và Bàng Bác không bị cái đuôi khổng lồ quét trúng, nhưng lại bị những mảnh vỡ của cây rừng đập trúng thân thể, cự mộc rắn như đá, đập vào người bọn họ, làm cho bọn họ bắn xa ra ngoài.

Nếu như không phải bọn hắn thể chất siêu phàm, thần lực kinh người, ngăn cản được cỗ lực lượng đáng sợ này, sợ rằng xương cốt đã sớm vỡ nát, nhưng cũng làm cho 2 người khí huyết sôi trào, phải lao đảo lùi lại phía sau mấy chục bước mới đứng vững.

Đột nhiên, trong lòng 2 người xuất hiện 1 cảm giác vô cùng nguy hiểm, thì giật mình nghe thấy 1 tiếng kêu xuyên phá không gian, cái sừng ngọc trên đỉnh đầu Lão Xà bắn ra 1 đạo quang hoa chói mắt, như một lợi kiếm sắc bén dài mấy chục thước chém tới 2 người.

"Chạy!"

Diệp Phàm và Bàng Bác biến sắc, dùng hết toàn lực xông ra ngoài, để lại nơi họ đứng 2 tàn ảnh."Àm "

Đạo thần mang dài mấy chục thước chém tới, cỗ mộc gãy nát văng tứ tung, kinh khủng hơn nữa là để lại trên mặt đầu 1 cái khe lớn, nhưng khối đá lớn ở bên đường cũng bị cắt thành 2 mảnh, vết cắt nhẵn bóng, giống như là cắt đậu phụ.

"Yêu xà thành tinh quá kinh khủng!"

Hàn khí chạy dọc thân thể Diệp Phàm và Bàng Bác, trên đời này đúng là không có bữa ăn nào miễn phí, muốn được như ý muốn thì phải trả giá rất lớn.

Nếu như không phải ở sâu trong Phế tích xảy ra biến cố, thì bọn họ sẽ không có cơ hội hái được Ngọc Xà Lan, cho dù đã hái được, thì bây giờ bị đuổi giết tới mức lên trời không lối, xuống đất không cửa để chui vào.

"Chúng ta chỉ có thể chống đỡ lâu nhất được nửa phút nữa thôi!"

"Keng "

Đột nhiên, khi 2 người vừa dứt lời nói, thì ở sâu trong Phế tích vang lên một âm thanh trầm thấp, Diệp Phàm và Bàng Bác như bị sét đánh, thân thể rung chuyển kịch liệt, trái tim đau đớn co thắt lại, mà Lão Xà lại càng thâm hơn, thân rắn không lồ gãy dựa trên mặt đất, đè nát một khoảng rừng lớn.

"Chạy mau!"

Diệp Phàm và Bàng Bác trấn định tinh thần, dùng hết sức chạy như bay, không dám dừng lại 1 giây.

Thanh âm trầm thấp dừng lại, cả khu Phế tích như bị một lực lượng nào đó nén lại, Diệp Phàm và Bàng Bác đã không còn đường lui, bởi Lão Xà đã chặn đường về của họ, chỉ còn cách tiếp tục tiến lên. Hai người trèo lên 1 khối cự thạch dài hơn trăm mét nằm chắn đường, nhìn ra xa xa.

"Chết tiệt, Lão Xà này vẫn còn đuổi tới..."

Phía xa xa, rừng cây chấn động, tốc độ của Ngọc Giác Xà tuy có chậm lại, nhưng vẫn chạy theo con đường mà 2 người vừa đi qua.

"Tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp, có khi nó sẽ đuổi chúng ta tới nơi sâu nhất của Phế tích."

Diệp Phàm và Bàng Bác cảm thấy mọi chuyện không tốt chút nào.

"Đúng là đồ thành tinh thì không dễ chọc chút nào!"

"A, có bóng người chuyển động "

Diệp Phàm kinh ngạc, có mấy bóng người phía trước đang xuyên qua khu rừng mà đi.

Bàng Bác nhìn ra xa, nói:

"Là... bọn Lê Lâm, Lý Vân, Hàn Phi Vũ!"

"Xem ra những người kia cũng có ý định giống chúng ta, muốn tận dụng cơ hội hiếm hoi này tiến vào sâu trong Phế tích, để thu hoạch lớn một lần."

Lúc này, Diệp Phàm và Bàn Bác liếc mắt nhìn nhau, hai người cười "hắc hắc". Hai người nhanh chóng trèo xuống, nhanh như chớp tiến về phía trước.

Mục tiêu của đám người Lê Lâm, Lý Vân, Hàn Phi Vũ chính là vào sâu trong Phế tích, bọn họ hiểu rõ khu Phế tích này hơn Diệp Phàm và Bàn Bác.

Bọn họ biết, chuyện dị thường hôm nay, nguyên nhân không phải do Thú vương chém giết lẫn nhau, mà khả năng rất lớn chính là quần thể kiến trúc cổ ở sâu trong Phế tích xảy ra biến cố.

Nếu như có thể xâm nhập vào nơi đó, đây là cơ duyên rất lớn, phải nhớ rằng đây chính là Phế tích được lưu lại từ thời Thái Cổ.

"Có người cũng muốn tiếp cận nơi này giống như chúng ta." Lý Vân lộ rõ sát ý, nói: "

Ngăn bọn họ lại một chút, nói không chừng bọn họ đã tìm được linh vật nào đó rồi".

"Là Bàn Bác và cái tên phế vật Diệp Phàm!"

Sát ý của Lê Lâm rất nồng đậm, tiến đến gần 2 người nói:

"Dám tới gần chúng ta, quả thực là muốn chết!"

Sắc mặt của Hàn Phi Vũ hiện rõ sự cừ hận, đôi mắt bắn ra 2 đạo quang mang tàn bạo.

Tốc độ của Diệp Phàm và Bàn Bác rất nhanh, chỉ trong chớp lát đã tiếp cận nơi này.

"Lê Lâm, Lý Vân huynh, không nghĩ là sẽ gặp các người ở đây, đúng là duyên phận!"

Bộ dáng của Diệp Phàm và Bàn Bác rất vui mừng, trên mặt hiện lên sự kích động, giống như đã lâu không gặp người thân, nhanh chóng vọt tới, dường như muốn làm quen.

"Một ngày không gặp giống như 3 năm, 2 ngày không gặp dường như đã 6 năm rồi."

Diệp Phàm và Bàn Bác bước tới gần, hận không thể ôm chặt 2 người, để thể hiện sự vui mừng. Bọn họ đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Việc này làm cho mấy người Lê Lâm, Lý Vân cảm thấy không được tự nhiên, toàn thân nổi da gà, nhìn không được phải rung mình một cái.

Lê Lâm lộ ra thần sắc chán ghét, nhìn lướt qua Bàn Bác rồi khinh miệt nhìn Diệp Phàm, nói:

"Thấy người sang bắt quàng làm họ sao, cho dù các người có thể hiện như thế nào cũng vô dụng, không thể thay đổi được việc gì cả."

Nàng đứng trên 1 tảng đá lớn, đưa mắt nhìn xuống Bàn Bác và Diệp Phàm, lộ ra vẻ tàn bạo, lạnh giọng nói:

"Các người thật to gan lớn mật, không sợ chết yếu trong rừng rậm này sao, ở sâu trong Phế tích này không phải là nơi các người muốn tới là tới!"

Lý Vân thần sắc vô cùng lạnh lùng, nhìn Diệp Phàm và Bàn Bác cười lạnh liên tục, hắn đang suy nghĩ có nên xuất thủ bây giờ không, lo lắng duy nhất của hắn là Ngô Thanh Phong trưởng lão rất có thể đã lưu lại ấn kí trên người Diệp Phàm và Bàn Bác, đến lúc đó có thể tra xét được chuyện gì đã xảy ra.

Mặc dù bọn họ si nục 2 người như vậy, sát ý lộ rõ, nhưng Diệp Phàm và bB lại dừng dừng vô sự, cảm giác như đã thân quen, tiến nhập vào trong đám người, kéo tay Hàn Phi Vũ, liên tục nói:

"Hàn Phi Vũ... Người đúng là một người tốt!"

"Các người có phải hái được linh dược gì không, tại sao trên người lại tỏa ra mùi thơm nồng đậm tới như vậy?"

Lê Lâm sát ý lộ rõ, nốt ruồi duyên bên khóe, nhưng chỉ sau một lát nàng biến sắc, nói:

"Có chuyện không ổn, có một mùi hôi thối đang lan tới?"

"Àm ăm ăm"

Âm thanh này làm cho mấy người chấn động, quay người nhìn lại phía sau.

"Đây là... Một con rắn thành tinh!"

"Lão xà thành tinh, là Ngọc Giác xà!"

Mấy người biến sắc, chỉ thấy Lão Xà một sừng ngọc phong mà đi, cây cối bên cạnh gãy nát, một mùi hôi thối nồng đậm bay tới.

"Đáng chết, là hai người các ngươi..."

Đám người Lê Lâm, Lý Vân, Hàn Phi Vũ chỉ trong chốc lát đã hiểu rõ mọi chuyện, hận không thể lột da tróc thịt Diệp Phàm và Bằng Bác, nhưng bây giờ không phải là lúc trút giận, xoay người bỏ chạy, bộ dáng vô cùng sợ hãi.

"Hàn Phi Vũ các ngươi đúng là người tốt..."

Diệp Phàm và Bằng Bác vừa vất chân lên cổ chạy, vừa quay sang mấy người Hàn Phi Vũ nói.

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Giờ này khắc này, đám người Lê Lâm, Lý Vân, Hàn Phi Vũ hận không thể trực tiếp lột da Diệp Phàm và Bằng Bác, cảm thấy ha

Đương nhiên, đây chỉ là cảm giác của riêng bọn họ mà thôi. Trên thực tế, Diệp Phàm và Bằng Bác hai người cười rất tươi, thư thái đến nỗi lỗ chân lông cũng nở to ra.

"Bằng Bác ngươi đúng là tự tìm đường chết, ta sẽ không tha cho ngươi đâu!"

Lê Lâm nãy, gương mặt xinh đẹp của nàng lạnh lùng vô cùng, tỏa ra sát khí kinh người.

Lý Vân cũng vô cùng tức giận, đây đúng là tai bay vạ gió, không đâu lại bị 1 con rắn thành tin đuổi giết, hấn quát lên:

"Bằng Bác đúng là ngươi đang bức chúng ta, cho dù là Mầm Tiên nhưng ngươi cũng sẽ phải chết. Còn tên phế vật kia nữa, ngươi chờ đấy, ta sẽ đích thân làm thịt ngươi!"

"Phốc "

Ngũ sắc độc vụ bay tới, bao trùm lên tất cả mọi người, Lê Lâm và Lý Vân lập tức ngậm miệng, nhanh chóng chạy lên phía trước, họ rất sợ bị khí độc này bao phủ.

"A..."

Đúng lúc này, một tiếng hét thảm thiết vang lên, một người trong số bọn họ không tránh kịp, thịt lập tức biến thành nước, xương trắng cũng đổi thành màu đen, trở nên mục rữa.

Trong lòng mọi người rất sợ hãi, con yêu xà này thật kinh khủng, chỉ có 1 lần khói độc thôi cũng đã biến một người thành bộ xương khô.

Điều mà đám người Lê Lâm thống hận chính là việc, Bằng Bác chạy còn nhanh hơn thỏ, cứ nhảy nhót trước mặt bọn họ, sau đó thì bỏ bọn họ lại, coi bọn họ là tấm khiên thịt che chắn cho hắn.

Tên phế vật Diệp Phàm trong mắt bọn họ lại còn nhanh hơn, là người chạy đầu tiên và nhanh nhất so với mọi người, chọc cho bọn Hàn Phi Vũ điên lên.

Ngay cả một tên phế vật cũng chạy trước bọn họ, bảo những đệ tử có tư chất bất phàm như bọn họ làm sao chịu nổi, vừa tức giận lại vừa giận bản thân mình chạy chậm.

"Vù"

Lão Xà ngày càng tới gần, cái sừng ngọc trên đầu bỗng phóng ra một đạo Thần mang, xé tan không gian, như 1 đạo thiểm điện phóng tới, "Xoẹt" một tiếng, đã chặt 1 người thành 2 nửa, máu tươi phun tung tóe lên mấy người bên cạnh, làm cho bọn họ sợ hãi đến vãi cả linh hồn.

"A..."

Có một nữ tu sĩ hoàng hốt kêu lên, máu tươi đúng là rất tàn khốc, làm cho bọn họ có cảm giác mình rất nhỏ bé khi đứng trước con yêu xà này, bọn họ cũng chỉ mới bước chân lên con đường tu luyện, căn bản không thể chịu đựng được một kích.

"Ầm Ầm "

Mặt đất chấn động, Ngọc Giác Xà hai mắt đỏ ngầu, lướt trên mặt đất, đã tới sát mọi người.

Vừa sợ hãi, vừa đau khổ, có người không nhìn được chữ "con mẹ nó", giọng cảm hận nói:

"Con mẹ nó, tên phé vật kia tại sao lại chạy nhanh như vậy, sắp không nhìn thấy bóng dáng của hắn rồi!"

"Phé vật đáng chết, tại sao lại chạy nhanh hơn cả chúng ta?"

Mọi người hận đến nghiêng răng ken két, trong lòng rất bất bình, cái tên cùi mục trong mắt bọn họ lại như đập lên ngọn cỏ mà bay đi.

"Hai tên khốn kiếp này, đợi khi tìm được cơ hội, nhất định phải cho chúng chịu thiên đao vạn quả (2)!"

Trên khuôn mặt xinh đẹp của Lê Lâm phủ một tầng sương lạnh, vừa tức giận, lại vừa sợ hãi, nhưng lại không kiếm được biện pháp nào khắc phục tình hình cả.

(2): Thiên đao vạn quả: Chịu hình phạt ngàn đao xẻo thịt, vạn đao róc xương.

Mấy người mặc dù tu vi bất phàm, nhưng làm sao có thể chống lại xà yêu. Lê Lâm và Lý Vân tư chất tuy có xuất chúng, nhưng cũng chỉ mới gia nhập Linh Khư Động Thiên được có 3 năm, mặc dù tu vi tiến triển thần tốc, nhưng vẫn chưa tu luyện được "Thần hồng", không thể ngự không mà đi, cho nên chỉ có cách chạy trốn trên mặt đất.

Tu vi của bọn họ mặc dù so với Diệp Phàm và Bằng Bác cường đại hơn nhiều, nhưng mà thân thể thì lại kém hơn rất nhiều.

Do Diệp Phàm và Bằng Bác đã từng ăn thánh quả, đã được thoát thai hoá cốt, về thể chất thì tu sĩ bình thường không thể so sánh được, cho nên bỏ bọn họ xa tít tắp.

Đám người Lê Lâm và Lý Vân biết rõ, Ngọc Giác Xà thống hận nhất chính là 2 người Diệp Phàm và Bằng Bác, chắc chắn là bọn họ đã hái đi Linh dược ở bên cạnh lão xà, cho nên mới bị nó đuổi giết.

Mấy người này không ngừng thay đổi phương hướng, không muốn cùng hướng với Diệp Phàm và Bằng Bác, ý định muốn thoát khỏi sự truy đuổi của Lão Xà.

Song làm cho mấy người phát điên lên chính là, Diệp Phàm và Bằng Bác cứ như Cao bồi đa chó, hoàn toàn ý vào tốc độ cực nhanh, chỉ "Suru suru suru" mấy tiếng đã vòng trở lại, tiếp tục chạy phía trước bọn họ.

Mấy người tức đến nổ phổi, ngay cả Lê Lâm cũng không để ý đến hình tượng mỹ nữ nữa, dẹp mặt mũi qua 1 bên, mở miệng chửi bới, nói:

"Con mẹ nó! Họ Bằng và tên phé vật kia, Lê Lâm ta nhớ kỹ các ngươi."

Bị Ngọc Giác xà điên cuồng truy đuổi, sinh tử khó dự liệu, bây giờ lại bị đám người Lê Lâm mắng là Phé vật, thì cho dù tượng đất cũng phát hỏa, Diệp Phàm cũng chửi ầm lên:

"Mụ nội nó! Họ Lê kia, ta cũng nhớ ngươi, nhưng không phải có hứng thú với ngươi, mà giống như nhớ cái bàn tọa..."

Bằng Bác cũng đổ thêm dầu vào lửa, nói:

"Họ Lê bàn tọa kia, thời gian mà ngươi mắng chúng ta, không bằng để dành mà đối phó với Lão Xà ở phía sau đi."

"Tức chết ta rồi!"

Lê Lâm tức đến run rẩy cả người, hận không thể liều mạng phóng tới, nàng cũng không dám quá mức phân tâm bỏ quên Lão Xà.

Lý Vân ở phía sau gặng dữ hét:

"Hai tên khốn khiếp các ngươi, đúng là đồ thất đức, ta nguyện rửa các ngươi không được chết từ tế!"

"Con mẹ ngươi, nói ai thất đức? Các ngươi vẫn muốn giết 2 người chúng ta, hôm nay vô tình gặp gỡ, trách các ngươi xui xẻo đi."

Lê Lâm, Lý Vân, Hàn Phi Vũ bị chọc tức đến nổi nói không ra lời, gặp gỡ hai tên kia quả thật là vận đen tám đời, bây giờ đúng là lúc sinh tử ngàn cân treo sợi tóc.

Ngoại trừ Lê Lâm, Lý Vân, Hàn Phi Vũ, mấy người khác rõ ràng không chịu được nữa rồi, có người còn khóc nức nở, vừa chạy vừa nói:

"Ta nói hai vị tiểu sư đệ..."

"Ai tiểu sư đệ của ngươi!" Diệp Phàm và Bằng Bác bắt lẫn nói

"Sai rồi, ta nói hai vị đại ca..."

Người kia vừa khóc vừa nói:

"Đặc biệt là phệ vật đại ca... ngươi chạy nhanh như vậy... căn bản không cần thiết phải chạy theo chúng ta, lão nhân gia, ta van ngươi, mau chạy ra xa một chút!"

Diệp Phàm đã bị Lão Xà truy đuổi 1 thời gian dài, tính mạng có thể mất bất kỳ lúc nào, bình thường rất văn tĩnh, nhưng giờ phút này nóng giận mà quát:

"con bà ngươi, ngươi nói ai là phệ vật..."

Bằng Bác cũng quay đầu quát lớn: "Mấy người các ngươi không phải muốn diệt trừ 2 người chúng ta hay sao, bây giờ cũng cho các ngươi ném thử mùi vị nguy cấp tới tính mạng xem nó như thế nào."

Nói xong, hắn lại liều mạng chạy như điên, nhảy nhót thoăn thoắt, so với thỏ còn nhanh hơn, trong nháy mắt đã bỏ xa đám người.

"Phù phù "

Tu sĩ ở trong đám người của Lê Lâm hít phải khói độc của Lão Xà, không còn sức để chạy nữa, ngã lăn ra đất. Ngọc Giác Xà xông tới, thân rắn khổng lồ ép hắn thành thịt vụn, máu tươi bắn tung tóe, khung cảnh thật thảm liệt.

"Phè Phè "

Âm thanh thè lưỡi của con rắn truyền tới, một đệ tử trong nhóm bị một cỗ lực lượng vô hình hút lại, cả người bay ngược trở lại, chỉ chớp mắt đã mất hút trong cái miệng to lớn của Lão Xà.

"A "

Hắn chỉ kịp kêu lên một tiếng sợ hãi rồi im bặt, "Phốc" một tiếng, một vòi máu từ những kẽ răng trắng của Lão Xà tuôn ra, rồi thân hình hắn bị nuốt thẳng vào bụng.

Trên thực tế, trong quá trình nuốt này, thân thể kia đã bị nghiền nát. Cảnh tượng kinh khủng này, làm cho mọi người sợ hãi, lạnh từ đầu tới chân.

Khoảng cách ngày 1 gần, Ngọc Giác Xà không phun độc nữa, mà Thần mang của cái sừng ngọc trên đầu không ngừng lóe lên, cái lưỡi từ cái miệng như chậu máu thè ra, một hấp lực cực kỳ đáng sợ, cuốn người vào trong bụng.

"Phốc "

Một vòi máu tuôn ra, lại có người bị nó nuốt sống, máu tươi len qua những kẽ răng nhọn chảy ra ngoài.

Trong nháy mắt, 4, 5 người đã mất đi tính mạng, ngoại trừ Diệp Phàm và Bằng Bác chạy trước, thì chỉ còn lại có Lê Lâm, Lý Văn, Hàn Phi Vũ.

"Bằng Bác, cả tên phệ vật kia nữa, các ngươi chờ đấy, Thúc công của ta sẽ làm cho bọn ngươi sống không bằng chết, đem lột da các ngươi!"

Hàn Phi Vũ vừa sợ hãi, vừa tức giận kêu lớn. Giờ phút này, hắn là người chạy sau cùng, chỉ trong chớp mắt cũng sẽ là mục tiêu của Lão Xà.

Cái lưỡi dài 2, 3 mét của Lão Xà thè ra, chảy ra một lượng lớn nọc độc, làm cho mặt đất bị ăn mòn bốc lên những làn khói trắng, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Hàn Phi Vũ.

"Không!"

Hàn Phi Vũ hoảng sợ kêu lớn, hắn cảm giác thân thể nhẹ bẫng, dường như bị một cỗ lực lượng vô hình nhắc bổng lên khỏi mặt đất, bay về phía miệng của Lão Xà.

Trong lúc nguy cấp, Hàn Phi Vũ xuất ra Thanh Mộc ấn, hơn vạn đạo lục quang phóng ra, xung quanh còn bao trùm màu xanh nhạt, đập mạnh xuống.

"Chát "

Thanh Mộc ấn vô cùng mạnh mẽ đánh vào đầu của Lão Xà, chỉ làm cho nó lắc lư một chút, chứ không bị thương chút nào, cái sừng ngọc phóng ra một đạo Thần mang, lập tức đánh bay Thanh Mộc ấn ra ngoài, ầm một tiếng rơi ở ngoài xa, đem một tảng đá nghiền thành bột phấn.

Thanh Mộc bảo ấn cũng không bị hủy diệt, dù sao đây cũng là vũ khí mà Thúc công hắn tế luyện cho hắn, trong Thanh Mộc ấn có không ít đạo văn, bày ra một số loại "Thế", rất khó bị phá hủy. Hàn Phi Vũ tu vi không đủ, vẫn chưa thể phát huy được uy lực chân chính của bảo ấn, hiện tại chưa thể gây

thương tích cho Lão Xà.

"Thúc công... Cứu mạng!"

Hàn Phi Vũ bị Lão Xà hút lên hoảng sợ kêu lớn, lúc này chiếc ngọc bội đeo trên ngực của hắn lấp lánh quang hoa, tạo thành một quang sáng, đem hắn dừng lơ lửng trên không ngay trước miệng của Lão Xà.

Hàn Phi Vũ bỗng dưng nhớ tới, đây chính là Ngọc bội mà Thúc Công hắn đã dặn dò lúc nào cũng phải mang theo người, trong lúc nguy cấp này lại bảo vệ tính mạng cho hắn.

Ở trên một vách núi xa xôi, đột nhiên bắn lên một đạo lục mang, một thân ảnh đang khổng lồ Thần Hồng lướt tới, chỉ trong chớp mắt đã tới gần. Lão Xà dường như rất kiêng kỵ, nhanh chóng lui về phía sau, bỏ qua Hàn Phi Vũ đang lơ lửng trên không trung.

Lê Lâm, Lý Vân nhất thời lộ ra sắc mặt vui mừng, Hàn Phi Vũ kêu lớn:

"Thúc công nhanh cứu cháu!"

Thần hồng bay đến, lục quang lấp lánh, một lão nhân lưng còng, tóc tai bù xù, một tay túm lấy Hàn Phi Vũ, mang theo hắn hạ xuống mặt đất. Lê Lâm và Lý Vân tiến tới hành lễ.

Ở xa, Diệp Phàm và Bằng Bác cũng dừng lại, đối mặt nhìn nhau, cảm giác có chút bất an, muốn lập tức trốn xa, nhưng lại bị ánh mắt lão nhân quét tới họ mấy lần, thì không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cường giả có thể khổng lồ Thần Hồng, nếu muốn bắt họ, thì muốn chạy cũng không được, cho nên hai người chỉ đứng im đưa mắt nhìn lại.

Lão nhân này đáng người cũng không cao, gầy trơ cả xương, hơn nữa lưng đã còng, chỉ cao tầm 1m50. Tóc tai bù xù, dài trắng như tuyết, khuôn mặt hồng hào, không thấy rõ dung mạo, nhưng hai tay khô héo, chỉ còn da bọc xương, đen nhanh giống như móng vuốt chim ưng.

"Cũng may có Hàn trưởng lão tới kịp, nếu không chúng đệ tử chắc chắn chết ở nơi này rồi..."

Lê Lâm và Lý Vân sau khi tiến lên làm lễ nói, đồng thời trợn mắt nhìn Diệp Phàm và Bằng Bác:

"Lần này các ngươi chết chắc!"

Mà Hàn Phi Vũ nghiêng răng nghiêng lợi, đang nói cho Hàn trưởng lão gì đó, từ thần sắc hắn có thể thấy rõ, hắn muốn gây bất lợi cho Diệp Phàm và Bằng Bác, ánh mắt nhìn lại phía này đầy hận ý và lãnh khốc. Bạn đang đọc truyện tại - <http://truyenfull.vn>

Lão quý Hàn trưởng lão gầy gò cũng không để ý tới 3 người trước mặt, mà nhìn về phía Ngọc Giác Xà không ngừng gật đầu, thanh âm trầm thấp lại khàn giọng, giống như bất cứ lúc nào cũng tất hơi thở, nói:

"Không tệ, à không, rất tốt, sừng ngọc của xà tinh là nguyên liệu làm thuốc rất tốt..."

Ngọc Giác xà đã sớm thông linh, cảm ứng được nguy hiểm, cấp tốc lui về phía sau, lưỡi rắn không ngừng phun ra, ý muốn bỏ chạy đi.

Lúc này, lão nhân tóc tai bù xù, bóng người như quỷ mị, đã chắn phía trước, không muốn cho nó rời đi.

Lão xà há mồm phun ra một làn khói độc, trong nháy mắt đem hắn bao phủ lại, nhưng bên người Hàn trưởng lão lục quang nhấp nháy, quang mang thần bí đã bao bọc quanh người, độc khí của độc xà bị chặn lại ở phía ngoài.

"Vù"

Sừng ngọc trên đầu Lão Xà Thần mang sáng rực, mấy đạo thần mang tỏa ra trước sau lao ra, hướng tới Hàn trưởng lão phá không bay tới.

"Coong coong coong "

Thanh âm như thần binh lợi khí va chạm vào nhau, Hàn trưởng lão tay cầm Thanh Mộc Xích, đánh tan toàn bộ thần mang, làm cho Ngọc Giác Xà cảm thấy được nguy hiểm, nhanh chóng xoay người bỏ chạy, ý muốn rời xa nơi này.

Nhưng mà Hàn trưởng lão cũng không cho nó cơ hội nữa, trong thân thể gầy yếu, bắn ra 12 đạo lục mang, tạo thành 12 cái mộc kiếm, chia ra cắm trên mặt đất, tạo thành một cái Ngục tù, đem Ngọc Giác Xà vây vào bên trong.

"Tự tách cái sừng ra, nếu như ngươi muốn phá hủy nó, thì ta sẽ lột da ngươi!"

Lời nói của Hàn trưởng lão tràn ngập âm khí, nhìn về phía Ngọc Giác Xà.

Lão xà dường như cực kỳ tức giận, quang mang trong đôi mắt đại thịnh, chiếc sừng ngọc thì lại càng sáng lộng lẫy, ý muốn tập hợp tất cả thần lực, đánh một kích cuối cùng.

Đương nhiên, Hàn trưởng lão không bao giờ cho nó thực hiện một kích kia. Mười hai thanh Mộc kiếm phát ra quang mang xanh thẫm, trên thân có khắc hoa văn như xà trùng đang ngo ngoe, sau đó mười hai thanh Mộc kiếm lục quang đại thịnh, sát khí nồng đậm, cùng chém về vị trí trung ương

"Phốc phốc phốc..."

Máu tươi bắn tung tóe, 12 thanh Mộc kiếm chém Lão Xà thành mấy đoạn, máu tươi từ thân rắn không lồ chảy ra giống một con suối nhỏ, mùi tanh hôi như mùi, huyết vụ biến mất tại chỗ, để lại những làn khói độc đang bốc lên.

Ở xa, Diệp Phàm và Bằng Bác hít vào một ngụm khí lạnh, Thúc công của Hàn Phi Vũ thật đáng sợ, chỉ cần giờ tay đã giết 1 con rắn thành tinh, điều này làm cho 2 người sợ hãi vô cùng.

Phải biết rằng, thân thể Lão Xà cực kỳ rắn chắc, có thể đè nát cổ mộc, đập tan núi đá khổng lồ, rắn chắc như Kim cương thần thiết, thế nhưng lại không ngăn cản được 12 thanh Lục Mộc kiếm này, chỉ trong nháy mắt đã bị chém chết, máu tươi chảy như sông. Hàn trưởng lão lưng còng, tóc tai bù xù này, thật khiến người khác phải kinh sợ.

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Lục quang lóe sáng, 12 thanh Lục Mộc kiếm(1) đang nhuộm đỏ xà huyết, giống như có sinh mệnh đang hấp thu huyết tinh. Thâ

Tuy nhiên lại ánh sáng do kiếm phát ra có chút yếu dị, có màu xanh đậm, giống như ma chơi, cuối cùng "Xoát xoát xoát" vài tiếng vang nhỏ, rất nhanh bay ngược trở về, nhập vào trong thân thể khô quắt của Hàn trưởng lão.

(1): Lục mộc kiếm: Thanh kiếm gỗ màu lục.

(2): Lục ngọc kiếm: thanh kiếm bằng ngọc màu lục.

Hắn cầm trong tay Thanh Mộc xích đi thẳng về phía trước, đi tới vùng đất đầm máu, nhẹ nhàng lật tay một cái, thu lấy chiếc sừng ngọc của Ngọc Giác Xà, rồi sau đó lại tìm tòi trong đồng xác rắn, lấy ra một cái Mật thật lớn, máu tươi vẫn chảy đầm đìa. Hắn lấy móng tay như móng vuốt chim ưng, bóp nát túi mật, sau đó bỏ luôn vào miệng mình, nhai trệu trạo và nuốt đánh ực một cái.

"Ai, tuy rằng hơi khó ăn, nhưng là đối với thân thể ta sắp mất đi sức sống mà nói, thật sự là một loại đại bổ, Mật Xà tinh không dễ gặp chút nào đâu."

Lời nói của hắn yếu ớt, quỷ khí dày đặc, ngay cả là Lê Lâm và Lý Vân đều có chút sợ hãi.

Sau đó, hắn lấy thủ đoạn phi thường bắt đầu tinh luyện xà huyết, xà độc... các loại, căn bản không có một chút nào lãng phí, đem toàn bộ tài liệu thu vào bên trong một đạo lục quang, trong chớp mắt tất cả đều biến mất không thấy.

"Mấy người các ngươi gan lớn bằng trời, lại dám chạy tới nơi này."

Tóc tai bù xù của Hàn trưởng lão che kín khuôn mặt, nhưng có thể tưởng tượng được giờ phút này khuôn mặt hắn đang tỏ ra âm trầm, bởi vì lời nói của hắn cực kỳ lạnh lùng, nói:

"Chẳng lẽ các ngươi không biết, cho dù là cao thủ có Thần Lục Nguyên Tuyền cuộn cuộn, cũng không dám khinh xuất tiến vào chỗ này."

"Thúc công, cháu biết lỗi rồi."

Hàn Phi Vũ cúi đầu, không dám giải thích, tựa hồ vô cùng e ngại Hàn trưởng lão. Lê Lâm cùng Lý Vân cũng cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào lão nhân.

"Các ngươi mặc dù có chút thông minh, muốn nhân lúc hung cầm mất thú bỏ chạy mà bí mật tiến vào, thế nhưng các ngươi đã quên một chuyện, tất cả mọi sự ở thế giới này đều nói chuyện bằng thực lực, nếu không có thực lực tuyệt đối thì khôn lời cũng chẳng có ích gì."

Nói tới đây giọng nói Hàn trưởng lão hơi nhẹ nhàng đi một ít, nói:

"Chỗ sâu bên trong phế tích đang xảy ra kịch biến, ngay cả ta cũng phải cẩn thận hành động, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Được rồi, bây giờ

các người lập tức rời khỏi nơi này, nhanh chóng trở về!"

"Vâng!"

Ba người Hàn Phi Vũ mặc dù đáp ứng, nhưng mà cũng không lập tức đi ngay, ánh mắt quét về phía Diệp Phàm cùng Bàng Bác, sát ý lộ ra, không che dấu một chút nào.

"Còn không đi!"

Hàn trưởng lão mặc dù tóc tai bù xù che khuất khuôn mặt, nhưng trong bộ tóc lại bắn ra hai đạo quang mang sắc bén làm cho ba người cảm giác được một cỗ lạnh lẽo âm trầm, bọn họ không dám lại dừng lại, nhanh chóng hướng rừng núi bên ngoài đi ra.

Hàn trưởng lão hướng Diệp Phàm cùng Bàng Bác đi tới. Thân thể hắn như một cái cây khô héo, toàn thân áo đen giống như đang quấn lên trên một cây gậy trúc ngắn nhỏ, lại phối hợp với dáng vẻ tóc trắng bù xù, cả người lộ ra vẻ âm trầm khủng bố.

Hắn đi như u linh, không có một chút tiếng vang, chân không chạm đất, từ từ tiến tới, phát ra nồng đậm âm u tử khí.

Trong lòng Diệp Phàm cùng Bàng Bác lập tức trở lên khẩn trương, cái lão nhân gầy gò cả xương này quá âm trầm, hai người cảm giác da đầu có chút tê dại, nơi đây không phải ở bên trong Linh Khư động thiên, nếu như đối phương bắt bọn họ đi chế thuốc thì đúng là kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay.

Hàn trưởng lão chân không chạm đất đi tới gần, tiếng cười như tiếng cú kêu đêm, làm cho người ta cảm thấy lông tóc dựng đứng, tiếng cười này quả thật không giống như thanh âm của người sống phát ra.

"Vừa trộm được Ngọc Xà Lan, lại vừa trốn khỏi sự truy sát của Ngọc Giác Xà, đúng là rất giỏi!"

Hắn gật đầu lia lịa, nhìn chằm chằm Diệp Phàm và Bàng Bác, trong tóc trắng bắn ra hai đạo lệ mạng, không ngừng đánh giá 2 người.

Hai người được hắn khen ngợi như vậy, mừng mừng một cái, đặc biệt khi nghe đến lúc hắn nói 2 chữ "Rất giỏi", cảm giác không hề giống đang khen ngợi biểu hiện của bọn họ, mà như giống như quan sát thân thể bọn họ rồi khen.

Trong lòng Diệp Phàm cùng Bàng Bác cực kỳ sợ hãi, Hàn trưởng lão này giống như một lão quỷ, tuổi thọ đã hết, đang suy nghĩ biện pháp luyện chế Hoàn Dương đan, nhìn bọn hắn chăm chăm như vậy, làm cho người ta sờn cả tóc gáy.

"Tham kiến Hàn trưởng lão."

Diệp Phàm cùng Bàng Bác tiến lên làm lễ ra mắt, trước mắt căn bản bọn hắn không có biện pháp nào chạy trốn, đối phương có thể khống chế Thần hồng, thì chỉ trong nháy mắt cũng có thể đuổi kịp bọn họ.

"Đường như các người có chút sợ ta, không cần như vậy, thật ra thì ta rất thích những người trẻ tuổi, nhất là những người trẻ tuổi tràn đầy sức sống và tuổi thanh xuân như các người."

Giọng của Hàn trưởng lão vừa khàn vừa trầm, tiến về phía trước vài bước, nhìn qua Bàng Bác một chút, rồi sau đó ánh mắt nhìn chằm chằm vào Diệp Phàm, tỏ ra thêm muốn vô cùng, quả thực giống như hắn đang đánh giá vật phẩm của mình vậy.

Diệp Phàm thấy thế, suýt nữa không kiềm chế được mà đâm cho hắn một quyền, Bàng Bác cũng nhịn không nổi, sắp sửa xuất thủ, nhưng là đúng vào lúc này, Hàn trưởng lão đột nhiên nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Diệp Phàm, rồi sau đó giống như u linh, bay về phía sau, cứ như vậy mà rời đi.

"Ta đánh giá rất cao hai người, sau này tu luyện cho tốt."

Lời nói vô lực, âm u đầy tử khí, trong nháy mắt hắn biến mất ở trước mắt hai người, bay về phía sâu bên trong phế tích.

"Cái lão bất tử này có ý gì?"

Bàng Bác nghi hoặc, mới vừa rồi hắn cho là Hàn trưởng lão sẽ ra tay, không ngờ hắn lại rời đi như vậy.

"Cái lão già này..."

Diệp Phàm sắc mặt không tốt lắm, thấp giọng nói:

"Ánh mắt lão trắng trợn, chẳng kiêng kị chút nào, dường như coi ta là vật phẩm của riêng lão vậy, đáng chết, ta nguyện rửa hận bị vây hãm cho đến chết ở sâu trong Phế tích!"

Bàng Bác đề nghị:

"Chúng ta nhanh chóng rời khỏi nơi này, nhân lúc cái lão bất tử kia còn chưa có ra tay, đi càng xa càng tốt."

"Trốn hay không trốn đều giống nhau, hắn chưa có trực tiếp động thủ, nhất định là còn có kỳ Ngô Thanh Phong trưởng lão. Nhưng mà nhìn bộ dáng đó

của hắn, tựa hồ hết thấy hắn đều đã nắm giữ trong tay, không biết hắn rốt cục muốn làm cái gì..."

Cách Diệp Phàm và Bảng Bác một khoảng xa, Hàn Phi Vũ nghĩ mãi cũng không hiểu, hắn vốn cho là Thúc công của hắn sẽ trực tiếp bắt Diệp Phàm đi chế thuốc, chứ không hề nghĩ, Thúc công chỉ nghỉ chân trong chốc lát, rồi nhanh chóng rời đi.

Lê Lâm cùng Lý Vân thì đang nghiêng răng nghiêng lợi, bọn họ thấy Hàn trưởng lão đã đi xa, thấp giọng thương lượng, như muốn trực tiếp qua đó lấy tính mạng của Diệp Phàm cùng Bảng Bác.

"Bảng Bác là Mâm Tiên, trên người chắc chắn có ấn ký của Ngô Thanh Phong trưởng lão lưu lại, bây giờ giết bọn chúng, sợ rằng lập tức Thanh Phong trưởng lão có thể tra ra là do chúng ta làm."

Cuối cùng, ba tên phần hận rời đi, cố nén sát ý mà không ra tay.

Đang lúc này, một đạo Thần hồng xẹt qua trên không trung, bay vào sâu bên trong phế tích.

"Là Ngô Thanh Phong trưởng lão."

Diệp Phàm cùng Bảng Bác liếc mắt nhìn nhau, lộ ra sắc mặt vui mừng.

Giờ phút này, không thể nghi ngờ sâu bên trong phế tích sẽ rất nguy hiểm, nhưng Diệp Phàm cùng Bảng Bác cũng không có đến đây rút đi, mà là lựa chọn tiếp tục tiến lên.

"Chỉ cần không tiến vào nơi sâu nhất của phế tích, thì chúng ta vẫn có thể tìm kiếm sâu hơn một chút, tìm kiếm vài cây linh dược giống như Ngọc Xà Lan."

Hai người cảm thấy nguy hiểm chỉ tập trung ở nơi sâu nhất của phế tích, trừ nơi đó xảy ra biến cố kinh người, còn những khu vực khác cũng coi như là an toàn.

Giữa núi rừng tĩnh mịch, lại đi về phía trước mười mấy dặm, Diệp Phàm và Bảng Bác thấy không ít đá tảng và gạch vụn, cỏ cây cũng khó có thể hoàn toàn che dấu những hiện trạng đổ vỡ của phế tích này.

Mà trong quá trình tiến vào, bọn họ cũng tin tưởng rằng, không phải tất cả hung thú đều chạy trốn, ở mấy khu vực khác bọn hắn còn thấy một số sinh vật khác giống như Ngọc Giác Xà, phần lớn đều trốn ở trong huyết động, đang trong tình trạng nôn nóng bất an.

"Keng"

Đúng lúc này, từ sâu bên trong phế tích, thanh âm trầm thấp một lần nữa lại vang lên.

Diệp Phàm cùng Bảng Bác nhất thời cảm giác trong lòng run lên, giống như là có cái gì đó nắm lấy trái tim bọn họ, làm trái tim cảm thấy đau nhói.

Thể chất hai người vượt xa so với thường nhân, nhưng vẫn không thể chịu được cơn đau đó, lao đảo lùi lại mấy bước mới ổn định lại thân hình, sắc mặt trở nên trắng bệch, cảm giác cực kỳ sợ hãi.

"Rốt cuộc là thứ gì..."

"Người có cảm thấy thời gian giữa hai lần vang lên lại rút ngắn đi một chút?"

Không chỉ như thế, hai người còn cảm giác được một cỗ hơi thở sinh mệnh vô cùng to lớn từ sâu trong phế tích truyền đến.

"Người nghĩ sao?" Bảng Bác hỏi. Bạn đang đọc truyện tại Truyện FULL - [www.TruyệnFULL](http://www.TruyệnFULL.net)

Diệp Phàm lắc đầu, nói:

"Ta có một liên tưởng rất hoang đường, ta cảm thấy giống như là một sinh vật mạnh mẽ nào đó ngủ say sau vô tận năm tháng, đang từ từ tỉnh lại."

Bảng Bác giật mình, nói:

"Người sẽ không phải là muốn nói, những tiếng vang trầm thấp này là tiếng tim đập của nó chứ?"

Đúng lúc này, âm thanh phi hành vang lên không dứt bên tai, liên tiếp mười mấy đạo Thần hồng xé gió, xông vào sâu bên trong phế tích.

Lúc này, sắc trời đã tối dần, những vì sao đã lác đác hiện lên trên nền trời.

Hai người tiếp tục đi về phía trước thêm mấy dặm, trong lúc vô tình đã đi vào một vùng đất hoang tàn, nơi này không có một ngọn cỏ, tất cả chỉ là 1 vùng đất cằn cỗi, thỉnh thoảng có mấy tảng đá nằm ngổn ngang, thêm những mảnh vỡ của gạch ngói, ngoài ra không còn bất cứ một thứ gì khác.

Ở trong bóng đêm, vùng đất này toát lên một cỗ khí tức thần bí, những làn khói đen bay lượn xung quanh.

"Trải qua hơn ngàn năm, vạn năm, chỗ phế tích này có đại cũng không thể mọc được, đúng là có chút quái dị, ở đây chỉ là một mảnh đất khô cằn, đến cả phân chim cũng chẳng thấy."

Bàng Bác có chút bất mãn nói thầm, hẳn lúc này rất hi vọng, có thể tìm được chút quả đại ăn lót dạ.

Hắn vừa mới nói xong những lời này, thì đột nhiên bị một cỗ lực lượng mạnh mẽ đập vào, làm cho hắn lao đảo, rầm một tiếng, ngã lăn quay trong bóng tối.

Diệp Phàm tròn mắt há mồm, dường như không dám tin vào mắt mình nữa. Bàng Bác bật dậy, quay đầu lại quan sát, nhất thời da đầu tê dại, nhanh chóng lui lại phía sau.

Ở phía trước, lúc này lại có 1 thi thể lạnh lẽo nằm đó tự bao giờ, chỉ còn lại da bọc xương, khô quắt lại như củi, hóa ra là 1 cái xác khô.

"Việc này... chuyện gì đã xảy ra, tại sao lại có cái xác khô ở đây?"

Bàng Bác cảm giác có chút sợ hãi, cho dù là ai bỗng dưng bị một cái xác khô đập trúng, trong lòng đều bất an.

Diệp Phàm cũng kinh hãi không thôi, lúc này hắn đã quan sát rõ ràng không có bất cứ 1 thi thể nào cả.

Bọn họ đã từng quan sát khắp mọi chỗ, mảnh Phế tích này hoàn toàn trống trải, trừ gạch ngói vụn trên mặt đất, thì không tồn tại bất cứ thứ gì.

Nhưng mà chính như vậy, lại càng làm cho trong lòng hai người thêm bất an, nơi này chính là Cổ địa tồn tại qua không biết bao nhiêu năm tháng, có lẽ sẽ tồn tại không ít những thứ không tốt lành gì.

Bầu trời đã tối đen, những ánh sao trong bóng đêm trở nên âm đạm, xung quanh Phế tích đen kịt, thỉnh thoảng có sương mù bốc lên.

"Tại sao lại yên lặng như vậy, ta có cảm giác càng ngày càng lạnh..."

Bàng Bác sờn gai ốc, cả người lạnh toát, nói:

"Cỗ thi thể này là từ đâu tới vậy..."

"Chúng ta mau chóng rời khỏi nơi này."

Diệp Phàm cảm thấy không ổn, nơi này không nên ở lâu.

"Không hiểu đây là địa phương chết tiệt gì, sao lại tà môn tới vậy!"

Bàng Bác thấp giọng nói, vừa nói xong thì có một cỗ khí lạnh chạy dọc sống lưng.

"Chát "

Vào lúc này, Bàng Bác lại bị đập ngã trên mặt đất, khi hắn lồm cồm bò dậy, thì bên cạnh hắn đã có 1 cái xác khô.

"Ai... là ai mà chẳng có chút đức hạnh nào thế, tại sao lại ném xác lung tung."

Chuyện này thật buồn cười nhưng lại không cười nổi, 2 người cảm thấy thân thể lạnh toát, rung mình sờn gai ốc, không ngừng nhìn bốn phía xung quanh.

Hai cái xác khô, nằm ngang trên mặt đất, trên mình còn vương lại một ít trang phục, nhưng chỉ nhẹ nhàng chạm vào cũng đã biến thành bụi phấn, quả thực không biết đã tồn tại bao nhiêu năm rồi.

"Đồ quỷ quái, mau ra đây!"

"Àm "

Lại là một cỗ thi thể khác xuất hiện, đập cho Bàng Bác bay luôn ra ngoài.

"Người đông như vậy, tại sao lại chỉ khi dễ có một mình Bàng Bức!"

Bàng Bức vừa sợ hãi, lại vừa có chút bất bình, nhìn Diệp Phàm ở bên cạnh, đâu có ai đập hấn đâu.

"Rốt cuộc là đồ quỷ gì vậy, mau mau ra đây!" Diệp Phàm quát khế.

"Oanh "

Phế tích cổ lão rung chuyển như bị động đất, hất bay Diệp Phàm ra một quãng xa, Bàng Bức cũng không chịu được, lăn đi một quãng xa.

"Chát", " Chát ", " Chát "...

Lần này, không riêng gì Bàng Bức, mà ngay cả Diệp Phàm cũng gặp phải cảnh ngộ tương tự, bị một cỗ thi thể từ trên trời bay xuống, đánh 2 người bay ra ngoài.

Nếu như là thân thể bình thường, thì chỉ sợ lúc này xương cốt đã vỡ nát, cũng may là bọn họ thể chất vượt xa người thường, cho nên mới không có nguy hiểm gì.

Trên mặt đất lại xuất hiện mấy chục bộ thi thể, âm khí nơi đây dày đặc, cảm giác rét lạnh thấu xương, giống như đang bị nhốt trong hầm băng. Hai người sợ hãi, không biết vì sao lại xuất hiện cảnh tượng này.

"Vù "

Vào lúc này, Diệp Phàm có cảm giác như tất cả lông tơ ở sau lưng mình dựng ngược lên, giống như có vật gì đó đang xông tới gần.

Hắn cũng không quay đầu lại, mà vội vàng chạy về phía trước, sau đó nhanh chóng rẽ ngang sang một bên, nhanh như một tia chớp.

Hai đạo lục mang âm u theo sát bên người hắn, dừng ở ngoài mấy chục thước, giống như ma chơi, không ngừng nhấp nháy lập lòe.

Đột nhiên, Phế tích trở nên tối đen như mực, có đưa tay ra cũng không thấy năm ngón, những ngôi sao trên bầu trời đã bị che khuất, không nhìn thấy gì cả.

"Có quỷ rồi!"

Bàng Bức theo bản năng sờ sờ bên hông, đáng tiếc tấm biển đồng không có đem theo.

Bây giờ, ngoại trừ 2 đạo lục mang âm u, bọn họ không còn nhìn thấy gì khác. Phế tích bị một màn đen âm u bao phủ.

Hai đạo lục quang to giống như 2 chậu nước rửa mặt, lại giống như 2 con ma chơi, lại giống như 2 con mắt khổng lồ, xuất hiện trong bóng đêm đầy âm khí.

"Đúng là không phải thứ tốt lành gì!"

Diệp Phàm và Bàng Bức nhất thời cảm thấy vô cùng khẩn trương.

"Vù "

Lần này, tốc độ của 2 đạo lục quang rất nhanh, trong chớp mắt đã tới gần, đánh về phía Diệp Phàm, Bàng Bức có ý muốn hỗ trợ, nhưng lại bị 4, 5 cái xác khô đánh bay ra ngoài.

Tốc độ Lục quang càng lúc càng nhanh, khóa chặt Diệp Phàm vào giữa, lúc trái lúc phải, đột nhiên quang hoa lóe lên, hai đạo lục quang đã biến mất không thấy, hóa ra đã chui vào trong thân thể Diệp Phàm."Diệp Phàm!"

Bàng Bức sợ hãi kêu lên, thế nhưng không có cách nào ngăn cản được những thứ này.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm cảm thấy Khổ Hải của mình vô cùng lạnh lẽo, dường như đang bị đông cứng lại, hắn vội vàng vận chuyển Huyền pháp ghi trong Đạo kinh, ngay lập tức có một đạo kim quang sáng rực xuất hiện.

"Ầm ầm ầm "

Ầm thanh biến gầm vang lên, Khổ Hải của Diệp Phàm biến thành một đại dương màu vàng, sóng biển cuộn trào mãnh liệt, cuốn 2 đạo lục quang lên trên cao.

"Oanh "

Một tiếng động rất mạnh, hai đạo lục quang bị chấn kinh, từ trong Khổ Hải của Diệp Phàm bay vọt ra, cấp tốc bỏ chạy ra xa, cùng lúc đó, Khổ Hải của Diệp Phàm cũng trở nên yên lặng, chỉ còn lại một đốm sáng vàng rực rỡ nhỏ như hạt đậu, giống như Thần Đăng từng sáng.

"Vù "

Tốc độ của hai đạo lục quang cực nhanh, sau khi chạy ra khỏi Khổ Hải của Diệp Phàm thì xông về phía Bàn Bác, chỉ trong chớp mắt đã nhập vào trong thân thể của hắn.

Bàn Bác chỉ kịp mắng một câu, sau đó ngã thẳng cẳng trên mặt đất, điều này làm cho Diệp Phàm thất kinh, nhanh chóng vọt tới.

"Bàn Bác ngươi có sao không?"

Đột nhiên, Diệp Phàm còn chưa tới gần, Bàn Bác đã bật dậy, đôi mắt biến thành màu lục âm u, hai mắt tròn trũng, đồng thời hắn gầm lên một tiếng giống như tiếng gầm của dã thú, lạnh lùng nhìn về phía Diệp Phàm, phải đến mấy phút sau, hắn mới rời mắt đi. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

"Ngươi là ai, mau rời khỏi thân thể của Bàn Bác." Diệp Phàm quát lớn.

"Oanh "

Đúng lúc này, trong Phế tích cuồng phong gào thét, cát bay đá chạy, hắc vụ bốc lên, Bàn Bác đứng đó, tóc rời tung bay, rồi đột nhiên cất bước rời đi, mây chực xác khô đang lơ lửng xung quanh, cũng theo hắn rời đi.

Nơi này trong nháy mắt trở nên yên tĩnh, những ngôi sao lại xuất hiện trên bầu trời, ở phía xa xa, Bàn Bác đi như bay, hắc vụ tràn ngập xung quanh, cát bay đá chạy, mây chực xác ướp theo sau, dần dần biến mất.

"Bàn Bác!"

Diệp Phàm hét to một tiếng, cất bước đuổi theo.

Nhưng mà, Tốc độ của Bàn Bác lúc này quá nhanh, có thể so sánh với các vị trưởng lão khổng lồ chế Thần Hồng phi hành, nhanh như ánh chớp, chỉ trong chớp mắt đã biến mất khỏi tầm mắt của Diệp Phàm.

Sau khi Bàn Bác bị chiếm cứ thân thể, sinh tử khó định liệu, Diệp Phàm lúc này đang lo lắng vô cùng, nhưng hắn cũng chẳng thể làm gì cả bởi hắn không đuổi kịp đối phương.

Phía trước bây giờ trống trơn, Diệp Phàm không có lựa chọn nào khác, đó là tiến sâu vào trong Phế tích, lúc này chẳng cần phải suy tính xem phía trước có bao nhiêu nguy hiểm nữa rồi.

Đêm đã về khuya, Diệp Phàm không biết đã đi bao nhiêu dặm, cuối cùng cũng gần tới được nơi sâu nhất của Phế tích, âm thanh trầm thấp nơi này ngày càng mạnh mẽ, cứ cách một khoảng thời gian lại vang lên.

Âm thanh như nện vào trái tim người khác, Diệp Phàm sắc mặt trắng như tuyết, hai chân lão đảo, lấy thể chất của hắn, đi tới nơi này cũng chỉ miễn cưỡng chống đỡ mà thôi, nếu đổi lại là người bình thường, trái tim sớm đã nổ tung rồi.

Nơi này cây rừng ngày một ít đi, kiến trúc cổ bị đổ nát ngày một nhiều, linh khí cũng càng ngày càng nồng đậm, sinh cơ bừng bừng, thậm chí còn là 1 bảo địa tốt hơn nhiều so với Linh Khư Động Thiên.

"Ầm "

Lại một âm thanh trầm thấp vang lên. Diệp Phàm lúc này đã leo lên được 1 ngọn núi cao, nhìn xa về phía trước.

"Nơi sâu nhất của Phế tích" đã ở ngay trước mắt, quần thể kiến trúc cổ nhiều như nấm, mặc dù một nửa đã sụp đổ, biến thành đồng đổ nát, nhưng vẫn có thể tưởng tượng được sự hoành tráng khi xưa.

Mà khiến người ta giật mình chính là, quần thể kiến trúc cổ liên miên bất tuyệt kia, lại bao quanh một ngọn núi lửa đang phun trào, nơi đó ánh lửa trùng thiên, vòng tròn bao quanh sơn khẩu chính là dung nham đang sôi trào, mặc dù không có rớt xuống, nhưng cảnh tượng thực sự dọa người.

Vô tận kiến trúc cổ lại bao quanh một ngọn núi lửa, quả thật làm cho người ta có cảm giác vô cùng quái dị.

Lúc này Diệp Phàm vô cùng khiếp sợ, bởi hắn đang thấy một hình ảnh không thể nào tưởng tượng, nham thạch nóng chảy bắt đầu phun trào, bên trong miệng núi lửa chính là một Cổ Điện trong suốt, trôi nổi lơ lửng, thỉnh thoảng hiện ra.

"Ầm "

Lại một âm thanh trầm thấp vang lên, từ trong miệng núi lửa phát ra, hay nói cho chính xác hơn, là đến từ Cổ điện đang chìm đắm trong nham thạch nóng chảy, nó phát sáng lấp lờ, trong suốt, mang theo khí tức vô tận của năm tháng thời gian, đồng thời có đạo đạo thần hà đang lưu chuyển.

Bên trong quần thể kiến trúc cổ dưới ngọn núi lửa, có một con Thần Điều dài thân dài hơn trăm mét, toàn thân kim quang lấp lánh, thân thể được bao bọc bởi một luồng ánh sáng như điện, chính là Thiêm Điện Điều mà 2 ngày trước đã từng đánh nhau với Lâm Viên Vương, nó chẳng có tổn hao gì mà xuất hiện ở đây, thì có thể tưởng tượng ra kết cục của Lâm Viên Vương rồi.

Thiểm Điện điều chỉnh là siêu cấp hung cầm, Ngô Thanh Phong trưởng lão có nói, cho dù bản thân người gặp phải nó, cũng chỉ có cách là vòng đi đường khác, nó độc bá trong quần thể kiến trúc cổ này, không có bất cứ một sinh vật nào dám bén mảng tới gần.

Đương nhiên, nó cũng không phải là sinh vật tồn tại duy nhất ở nơi đây, bên trong quần thể kiến trúc cổ, vẫn còn gần 20 mươi con hung cầm, mãnh thú, tất cả đều là dị chủng, đều chưa từng nhìn thấy hay nghe nói qua, đều thần dị vô cùng.

Ví dụ như một con rết, mọc ra đôi cánh màu bạc, to bằng bắp tay, dài đến hai mét, toàn thân lóe sáng, giống như bạc trắng đúc thành, nằm im lặng trong Phế tích, các sinh vật khác không dám bước tới gần nửa bước.

Còn có 1 sinh vật trông giống Mãng ngư, nhưng đầu lại là đầu sư tử, bao phủ toàn thân là những vây thú màu xanh, cao tới mười mấy mét, giống như 1 tòa núi nhỏ ở trong quần thể kiến trúc cổ, cũng độc chiếm một khu vực.

Ở đây có tới gần 20 sinh vật kinh khủng như vậy, đã chứng minh 1 điều rằng, ở sâu trong Phế tích này rất đáng sợ, giờ phút này bọn chúng đã vây quanh ngọn núi lửa, vô cùng khẩn trương nhìn chăm chú vào Cổ điện đang trôi nổi trong dòng nham thạch nóng bỏng.

Lúc này, Diệp Phàm cũng phát hiện Bàn Bác, đang đứng trong một mảnh Phế tích dưới ngọn núi lửa.

Lúc này, Ngô Thanh Phong trưởng lão và mấy lão nhân khác đã vây chặt lấy hắn, mặc dù không có xuất thủ, nhưng cũng đã cầm giữ được hắn.

Linh Khư Động Thiên có hơn 20 vị lão nhân, có thể nói thực lực cũng tương đương so với đám linh cầm ở đây.

"Đây là..."

Đột nhiên, Diệp Phàm phát hiện hắn bỏ sót mất mấy người, trên ngọn núi lửa cũng có sinh vật, ở đó có 1 đại hán cao lớn, trên tay bao phủ một lớp vây, được ánh nham thạch chiếu vào, sáng lên rực rỡ.

Mà bên cạnh hắn lại có 1 thiếu nữ, nàng không có hai tay, nhưng lại có đôi cánh màu vàng như cánh chim, tóc nàng màu vàng rất dài, sáng lên lấp lánh.

Ngồi ngang hàng với bọn họ chính là một con Cự Xà, trên đầu mọc sừng, rúi bụng mọc chân, hoàn toàn thoát khỏi lột răn, trở thành Giao trong truyền thuyết.

Diệp Phàm trong lòng rung mình, hắn lập tức nghĩ đến, đây chính là đại yêu ma trong truyền thuyết, đã hóa thân thành hình người.

"Vẫn còn..."

Diệp Phàm lại cả kinh, hắn phát hiện ở một phía khác của ngọn núi lửa, còn có 3 sinh vật hư hư thực thực xuất hiện, trong đó có một Cự Hán vô cùng khôi vĩ, cao tới 3 mét, mặc dù hình dáng giống người, nhưng trên đầu lại có 2 cái sừng trâu.

Đồng thời, Diệp Phàm còn phát hiện ra thêm 4, 5 con người chân chính, trong đó hắn mơ hồ nhận ra 1 người là Chương Môn của Linh Khư Động Thiên, bên cạnh hắn có 4 lão nhân râu tóc bạc trắng, đứng cách ngọn núi lửa không xa.

Tất cả đều lấy thực lực mà chọn vị trí, bên dưới núi lửa có mấy chục con hung cầm, mãnh thú, còn có cả trưởng lão của Linh Khư Động Thiên, ở trên núi còn cao hơn một cấp, mục đích của bọn họ vô cùng giống nhau, chính là vì Cổ Điện bên trong nham thạch mà tới.

Tất cả đều khẩn trương nhìn chăm chú vào ngọn núi lửa, nơi đó nham thạch nóng chảy đang phun trào.

Cổ Điện tỏa ra thần huy lấp lánh, giống như có lực lượng của thời gian đang lưu chuyển, làm cho người ta cảm thấy khí tức của thời Thái Cổ.

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Mấy vị Trưởng Lão của Linh Khư Động Thiên hướng Bàn Bác xuất thủ. Trong đó một vị Trưởng Lão phóng xuất ra một đạo hồng

Bàng Bác trong giờ phút này bỗng trầm lặng, khuôn mặt đờ đẫn, chỉ còn có hai mắt quang mang nhấp nháy. Hắn duỗi ra hai tay lấy thế chống trời hướng về phía trước chống đỡ, muốn đem lưới lớn màu đỏ xé rách ra.

Thân thể một vị Trường Lão khác phóng xuất ra từng đạo ánh tím, một cái kính bát quái sắc tím đậm bỗng xuất hiện nơi tay, rồi vị Trường Lão trở tay chiếu hướng Bàng Bác khiến sắc tím bắn ra tứ phía, hào quang mãnh liệt.

Ánh tím chói lọi nhất thời bao phủ thân thể Bàng Bác, đem hắn bị vây trong mênh mông mây tím đang lưu chuyển chung quanh thân.

"Soạt"

Chiếc lưới lớn màu đỏ thuận lợi chụp xuống đem Bàng Bác trói buộc bên trong thực chắc chắn.

Lúc này, Ngô Thanh Phong lão nhân tiến lên, lấy tay chỉ làm kiếm khiến quang hoa bắn ra bốn phía, dùng thần lực phong ấn Bàng Bác khiến hắn khó có thể cựa quậy thêm nữa.

Diệp Phàm cực kì lo lắng cho Bàng Bác. Nhưng khi nhìn mấy vị Trường Lão vây bắt lấy Bàng Bác mà lão nhân kia tỏ ra rất thông dong lại còn lộ ra một tia tiếu ý.

Điều này nhất thời khiến cho Diệp Phàm không khỏi thả lỏng một hơi và tin chắc rằng sẽ không xảy ra vấn đề nghiêm trọng gì.

"Bùng"

Bên trong miệng núi lửa lại truyền ra một tiếng vang chấn động trầm thấp.

Lúc này đây Diệp Phàm sớm có chuẩn bị, hắn vội vận chuyển huyền pháp được ghi trong Đạo Kinh khiến cho quang điểm màu vàng trong Khổ Hải nhất thời tỏa ra thần hoa nhẹ nhàng chảy về phía trái tim của hắn, làm hắn trong phút chốc cảm giác dễ chịu lên nhiều không đau đớn cực độ như lần trước.

Diệp Phàm quan sát phát hiện thấy những hung cầm mãnh thú siêu cấp này đều không tự chủ run rẩy mấy cái, mà hơn mười vị Trường Lão thân thể cứng đờ, hẳn là đều bị ảnh hưởng.

Điều này làm cho hắn có chút kinh ngạc, quả nhiên người đã từng ăn qua Thánh Quả, uống qua Thần Tuyền như hắn sẽ thoát thai hoá cốt, tu vi không thể so sánh với tu sĩ tu luyện Sinh Mệnh Chi Luân và Khổ Hải. Nhưng so sánh về khí lực mà nói, hắn cũng không kém mấy vị Trường Lão bao nhiêu.

"Bùng", "Bùng", "Bùng "

Trong khoảnh khắc rất ngắn lại có liên tục ba tiếng vang trầm thấp, Nham thạch trong miệng núi lửa phun trào mãnh liệt, từng đạo quang mang mãnh liệt bắn lên trời cao, làm cho đêm tối cũng hóa thành ban ngày.

Vào thời khắc này khi nham thạch chảy ra ồ ạt từ miệng núi lửa, Tòa Cổ Điện kia mang ánh sáng chói mắt trực tiếp di động tỏa ra một cỗ sinh mệnh khí tức cường đại.

Trên núi lửa, Chương Môn cùng với bốn vị Thái Thượng Trường Lão của Linh Khư động thiên thân thể đều phóng xuất ra quang hoa, chậm rãi đi về phía trước.

Bên kia mấy tên đại yêu đã hóa thành hình người, cũng đồng thời cất bước về phía trước, không chớp mắt nhìn chăm chăm vào Tòa Cổ Điện. Chúng tiến bước tới gần miệng núi lửa, mới quét ánh mắt sang phía mấy tên tu sĩ nhân loại.

Gã đại hán có đôi tay đầy vẩy bỗng hướng về phía Chương Môn Linh Khư động thiên quát lớn:

"Loại người các ngươi thật quá đáng, khi Nguyên Thủy phế tích từ một phân tách ra thành hai thì các ngươi đã chiếm lấy khu Linh Khư động thiên. Hiện tại lại đến địa bàn của bọn ta hồng đoạt Tiên Tàng, lẽ nào các ngươi muốn khai mào tranh đấu sao?"

Đứng cách đó không là một gã đại hán trên đầu có đôi sừng trâu, thân cao tới ba thước cũng đồng dạng phát ra thanh âm hùng hậu, quát lớn:

"Muốn khai chiến sao, vậy cách người cứ việc nhúng tay vào Tòa Cổ Điện thử xem!"

Chương Môn và bốn vị Thái Thượng Trường Lão của Linh Khư động thiên cũng không tỏ ra e ngại, một người trong đó tiến lên nói:

"Cái phế tích này vốn là của Nhân Tộc chúng ta lưu lại. Hiện giờ trọng bảo hiện thế, bọn ta tới đây tìm cơ duyên vốn là hợp tình hợp lý, có chỗ nào không phải chứ!"

"Phiến Nguyên Thủy phế tích này là chỗ ở của bọn ta, tự nhiên không thể tha thứ cho đám các ngươi đến đây tranh đoạt bảo vật!"

Vị cô nương với mái tóc dài vàng óng, thay vào đôi tay là một đôi cánh chim cũng quát lạnh:

"Nếu các ngươi tưởng có thể nhúng tay vào, chớ trách bọn ta không khách khí!"

"Đây là Phế tích của Nhân Tộc chúng ta, các ngươi bắt quá chỉ mượn chỗ cư ngụ, giờ lại muốn chiếm làm của riêng hay sao?"

Chưong Môn Linh Khur động thiên cũng không e ngại, lời nói tuy rằng bình tĩnh song lại tỏa ra một cỗ khí thế dọa người.

"Tổ tiên Giao tộc ta có di ngôn, nơi này căn bản không phải cổ thổ của Nhân Tộc bọn ngươi, mà là đế đô của Yêu Tộc thời kỳ cường thịnh, nơi này chẳng có nửa điểm quan hệ nào với bọn ngươi."

Lời thốt ra từ miệng một Lão Giao, trên đầu mọc một cái sừng, dưới bụng mọc Chân, tuy chưa hóa hình người, song miệng đã có thể nói tiếng người, Không phải tu vi lão yếu, chẳng qua là chưa phát triển thành hình thể hoàn chỉnh mà thôi.

"Không có khả năng, kiến trúc nơi này đều mang phong cách của Nhân Tộc làm gì có quan hệ với Yêu Tộc?"

Một vị Thái Thượng Trưởng Lão của Linh Khur động thiên đứng ra chất vấn. Song phương tranh chấp đều không ai nhường ai, tất cả chỉ vì Cổ Điện trong nham thạch mà thôi.

"Bùng"Trong Cổ Điện thi thoảng phát ra âm thanh trầm thấp, mấy tên đại yêu và đám người của Chưong Môn Linh Khur động thiên ở khoảng cách gần như vậy, cũng có chút không chịu nổi, sắc mặt xem tái nhợt không tốt.

Nham thạch nóng chảy phun trào, một màu hồng yêu dị bắn ra như những dòng máu đỏ tươi. Tòa Cổ Điện quang mang lập lòe, chậm rãi bay lên, dần dần thoát ly khỏi miệng núi lửa. Nguồn truyện: Truyện FULL

Một gã đại yêu tiến lên nhưng bị Lão Giao ngăn lại, nói:"Đã chờ đợi mấy ngày, chả lẽ không thể chờ thêm 1 chút thời gian hay sao? Đợi cho nó tự động phá vỡ thái cổ cấm chế trước kia lưu lại, không nên làm càn, tránh phát sinh việc ngoài ý muốn."

"Yêu văn, là Yêu Tộc văn tự!"

Đúng lúc này, cự hán đầu mọc hai sừng, thân cao ba thước đột nhiên kêu lớn lên:

"Mau nhìn xem, đó là Yêu Tộc đế văn, thực là yêu văn của một đời Yêu Đế lưu lại!"

Cả Tòa Cổ Điện do ngũ sắc thần ngọc tế luyện mà thành, toàn thể trong suốt quang hoa lóe ra thật thần dị.

Ở nền móng của Cổ Điện có khắc hình như Long, Phượng, có Huyền Quy, Kỳ Lân...đúng là Yêu Tộc đế văn ở thời kì Thái cổ.

"Nhân loại các ngươi còn cái gì để nói, nhanh chóng rời khỏi đây, đây là thứ mà vị Đại Đế Yêu Tộc bọn ta lưu lại từ thời kì thái cổ, chẳng có quan hệ gì với các ngươi."

Giờ phút này, Cổ thần điện tỏa ra một cỗ khí tức bàng bạc lấp lánh, làm chấn động tâm hồn con người, thần hoa ngũ sắc tỏa ra chứng tỏ sự bất phàm của nó.

Chưong Môn Linh Khur động thiên nghe được những lời ấy, đầu tiên là biến sắc sau lại nhìn chăm chăm Cổ Điện cẩn thận quan sát, cuối cùng nhớ ra cái gì đó, thần sắc vô cùng kích động nói:

"Ta biết rồi, đây là nơi chôn cất Vị đại đế cuối cùng của Đông Hoang Yêu Tộc!"

Mấy vị đại yêu mặt đều biến sắc khi nghe lời ấy, tất cả đều nhìn chăm chăm tòa ngũ sắc Cổ Điện kia, vừa cẩn thận quan sát thực sự, bọn họ lòng kinh nghi bất định.

Lão Giao kia đứng thẳng lên vươn về phía trước nửa thân mình, thần sắc ngưng trọng rồi cuối cùng rung giọng nói:

"Đúng là lăng tẩm Đại đế của Yêu Tộc chúng ta, hoàn toàn giống với trong miêu tả của tổ tiên để lại!"

Dù là ai cũng thật không ngờ Cổ Điện được xây bởi ngũ sắc thần ngọc chính là vương mộ vị đại đế cuối cùng của Yêu Tộc, nhưng lại được ẩn sâu trong núi lửa cho đến hôm nay phong ấn buông lỏng khiến cho lại thấy ánh mặt trời.

"Đây là Đại đế cuối cùng thống nhất Yêu Tộc Đông Hoang, là hán, nhất định là hán!"

Chưong Môn Linh Khur động thiên tự nói 1 mình, thần sắc có phần hoảng hốt.

Vài vị đại yêu nhất thời khí thế hùng hồn, cử Lão Giao ra nói: "Ngươi biết là tốt rồi, Đây là phần mộ vị đại đế cuối cùng của Yêu Tộc bọn ta, cùng Nhân Tộc các ngươi không có chút quan hệ, hãy mau rút đi."

Đồng thời mấy vị đại yêu đều bộc phát ra uy thế không gì sánh nổi. Yêu khí ngập trời cuộn cuộn phóng lên cao, khiến cho tinh không bị che lấp, nơi này ẩn chứa đầy khí tức tang tóc.

Chưong Môn Linh Khur động thiên phục hồi tinh thần, dường như còn kích động hơn so với mấy tên đại yêu kia, y run giọng nói:

"Nơi này mặc dù là phần mộ Đại Đế Yêu Tộc, thế nhưng có chứa trọng bảo của Nhân Tộc ta, hôm nay nhất định phải thu hồi."

"Nói hươu nói vượn, Phần mộ Đại Đế của Yêu Tộc bọn ta sao lại có trọng bảo Nhân Tộc bọn người? Người rõ ràng có ý đồ muốn trộm lấy vật trong lăng mộ Đại Đế của Yêu Tộc bọn ta!"

Mấy tên đại yêu đều rất tức giận, rồi rít tiến lên ngăn trở Chương Môn Linh Khư động thiên, chỉ chực tùy thời xuất thủ.

Chương Môn Linh Khư động thiên thần sắc khôi phục lại bình tĩnh lại và nói:

"Ta nói đều là sự thật. Năm xưa, Đại đế cuối cùng của Đông Hoang Yêu Tộc công tham tạo hóa, đem Yêu Tộc Đông Hoang hơn mấy vạn năm phân liệt thống nhất chung một chỗ, đối với Nhân Tộc Đông Hoang tạo thành uy hiếp cực lớn. Một kiện chí bảo của Nhân Tộc Đông Hoang cũng bị mất khi đó, theo truyền thuyết là bị Yêu đế lấy đi. Còn cả Đông Hoang Tiên điển - Đạo Kinh xé rách và biến mất. Đời sau từng có chứng cứ chỉ ra hết thấy đều do vị Yêu Đế kia gây nên. Thật không ngờ, Đông Hoang chí bảo và Đạo Kinh hôm nay ở chỗ này, chứng cuối cùng cũng có thể thấy ánh sáng mặt trời!"

Lời này vừa nói ra, khiến mấy tên đại yêu đều ngẩn ngơ, sau đó đều lộ ra quang mang nóng bỏng.

Ngay kể cả khi Yêu Tộc không thể tu luyện Đạo Kinh tiên điển thâm ảo nhất của Nhân Tộc Đông Hoang, bọn họ vẫn quyết giữ lại.

Về phần Nhân Tộc chí bảo nếu quả thực tồn tại thì cũng không thể bỏ qua.

Chương Môn Linh Khư động thiên không có chút nào sợ hãi khi đối lập với mấy vị đại yêu, lại chủ động tiến một bước dài về phía trước.

"Bùng"

Cổ Điện do ngũ sắc thần ngọc kiến tạo lần nữa phát ra một tiếng vang trầm thấp, phong ấn lực lượng đang mất đi nhanh chóng, nó cơ hồ hoàn toàn bay lên trên miệng núi lửa lưu chuyển, ngũ sắc thần quang lấp lóe, Phần mộ đại đế Yêu Tộc cuối cùng của Đông Hoang sắp hoàn toàn tái hiện nhân gian.

Cung Điện bị vây trong núi lửa, Nhóm Thiểm Điện điều các loại hung cầm man thú siêu cấp và cả mười mấy vị Trưởng Lão Linh Khư động thiên đều không thể kiềm chế nổi, chậm rãi đi về hướng trên núi.

Tại nơi xa, Diệp Phàm tận mắt nhìn thấy mọi thứ, trong lòng không giữ nổi bình tĩnh nhưng tự biết không có thực lực để tranh đoạt, nên chỉ có thể đứng tại chỗ này lặng lẽ quan sát.

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Bên trong quần thể kiến trúc cổ dưới núi lửa, có một đạo Thần Hồng phóng lên cao, thần hoa óng ánh, chiếu sáng bầu trời

"Vù"

Đạo Thần Hồng đã tới, đó là Ngô Thanh Phong trưởng lão, lão giấu Bàn Bác vào một chỗ bí ẩn, rồi bay lên cao, phối hợp với những người khác, cùng nhau tiến lên trên ngọn núi lửa.

Diệp Phàm từ sau cự thạch đi tới phía trước. Giờ phút này, Bàn Bác đã bị mấy vị trưởng lão của Linh Khư Động Thiên phong ấn, hai mắt nhắm nghiền, thân thể cứng ngắc, không thể động đậy, trên người có tỏa ra khói xanh, rất không bình thường, dưới lớp da hình như có 1 đạo quang hoa xanh lục đang lưu chuyển chậm chậm.

"Rốt cuộc là thứ gì đã tiến vào trong thân thể hắn?"

Diệp Phàm không dám tùy tiện động vào Bàn Bác, bởi vì mấy vị trưởng lão đã phong ấn, tất nhiên có để lại Thần Lực trong cơ thể hắn.

Lúc này, không khí trên ngọn núi lửa vô cùng khẩn trương, tu sĩ nhân loại đứng đối mặt với yêu tộc, hai bên giương cung bạt kiếm, không ai nhường ai, không khí hết sức căng thẳng.

Thân thể Lão Giao lỏng lẻo, quang hoa màu đỏ lưu chuyển, giống như 1 bức Huyết sắc Trường thành đứng cản, lực lượng của hắn làm cho người khác phải chấn động, hắn lớn tiếng quát:

"Mấy người của Linh Khư Động Thiên kia, các người muốn phá hủy sự hòa bình của mấy trăm năm, mà khai chiến cùng với chúng ta sao?"

Chưong Môn của Linh Khur Động Thiên cũng chẳng chịu lùi 1 bước, nói:

"Chỉ bảo của Đông Hoang nhân tộc bọn ta phải lấy lại, chẳng lẽ lại để trong tay Yêu tộc các ngươi. Còn Tiên điển Đạo Kinh thì lại càng trọng yếu, cũng là lúc để cho nó xuất hiện dưới ánh mặt trời rồi, nó đã biến mất khỏi Đông Hoang hơn vạn năm, cũng nên để nhân loại cất giữ."

Thiếu nữ yêu tộc có đôi cánh màu vàng, mỹ lệ động lòng người, tiếng nói rất êm tai như lực hút của nam châm, nhưng lại mạnh mẽ, tràn ngập sát ý, nói:

"Đây chính là phần mộ của Yêu tộc đại đế, các ngươi hết lần này tới lần khác nói là trong đó có chỉ bảo và tiên điển của nhân tộc, rõ ràng chỉ là cái cớ, mục đích của các ngươi là đến cướp lăng tẩm. Nếu như các ngươi không sợ mà muốn đánh một trận, thì cứ việc tiến lên!"

Chưong môn của Linh Khur Động Thiên cũng chẳng sợ sệt gì cả, nói:

"Việc đó có đúng hay không, chỉ cần cho chúng ta mở Cổ Điện ra là biết liền. Nếu như không có chỉ bảo của nhân tộc và Đạo Kinh, thì chúng ta sẽ lập tức bỏ tay chịu chửi, mặc cho các ngươi xử trí. Nếu như có 2 vật này, các ngươi chỉ cần cho chúng ta mang đi là được, thế nào? Cách này cũng tránh khỏi một trận đánh, đều được lợi cho cả đôi bên."

Đại hán đầu mọc sừng, cao gần 3 thước, giọng nói chấn động như chuông, làm cho màng nhĩ người nghe vang lên tiếng ong ong, nói:

"Nếu như thật sự không có Chỉ bảo và Đạo Kinh, lúc đó các ngươi sẽ 'nói loạn, khai dối', chỉ vào những đồ vật mà Yêu đế lưu lại nói rằng chính là 2 đồ vật kia. Ta rất hiểu rõ các ngươi, sở trường của các ngươi chính là chỉ hươu nói vượn, đổi trắng thay đen. Đây là lăng tẩm của Yêu tộc đại đế không cho các ngươi được phép khinh nhờn!"

Không khí càng lúc càng khẩn trương, hai bên đều không chịu lùi nửa bước, trận chiến này chắc chắn sẽ không tránh khỏi. Bạn đang đọc truyện tại [Truyện FULL](#) - [www.Truyện FULL](#)

"Mấy tên đại yêu các ngươi thật quá đáng, hôm nay cho dù có như thế nào, chúng ta cũng phải thu hồi Thánh vật của Đông Hoang nhân tộc."

Chưong môn của Linh Khur Động Thiên thái độ rất kiên quyết, chủ động tiến lên phía trước 1 bước.

"Đây là các ngươi ép chúng ta ra tay!"

Thiếu nữ tóc vàng xinh đẹp, xòe 2 cánh ra, ngàn vạn đạo kim sắc thần vũ giống như Hoàng Kim thần tiễn bắn về phía của Chưong Môn Linh Khur Động Thiên.

Chưong Môn Linh Khur Động Thiên phát 2 tay áo, nhất thời quang hoa màu tím tràn ra, giống như biển gợn gợn vàng, sóng dữ cuộn cuộn, ngàn cân kim sắc thần vũ vô tận ở phía trước.

"Giết!"

Thanh âm của Thiếu nữ yêu tộc rất lạnh lẽo, thân thể thần quang nở rộ, Kim sắc thần vũ tỏa ra tràn ngập trời đất, dày đặc chi chít, những tia sáng kết thành một tấm lưới, giống như thiên la địa võng che khuất bầu trời, tỏa ra từng đám sương mù màu tím, sau đó bao phủ lên Chưong Môn của Linh Khur Động Thiên.

Từ trong thân thể của Chưong môn Linh Khur Động Thiên bay ra 1 cái Lư Đồng, nhất thời tử khí (khí màu tím) trùng thiên, quang hoa rực rỡ, Tử sắc thần mang bắn ra bốn xung quanh, chất đứt gãy hết kim sắc thần vũ, cuối cùng "ầm" một tiếng, kim quang đầy trời, tạo thành một dòng năng lượng màu vàng sáng chói.

Thiếu nữ tóc vàng thần sắc lạnh như băng, hai cánh giương ra, một đôi hoàng kim thần kiếm bắn ra, toàn thân trong suốt, thần huy xán lạn, kim sang bao phủ giống như ngọn lửa đang cháy, chém về phía chưong môn của Linh Khur Động Thiên.

Chưong môn của Linh Khur Động Thiên đưa tay ra điểm nhẹ 1 cái, Lư Đồng màu tím ở bên cạnh bay vọt lên cao, một ngọn lửa màu tím vô tận bùng lên, bao phủ lấy 2 chiếc hoàng kim thần kiếm, hùng hực thiêu đốt, như muốn luyện hóa nó lại chỗ. "Oanh "

Hai chiếc thần kiếm giống như là hai tia chớp, quang hoa màu tím chấn động, có cảm giác như bầu trời cũng đang run rẩy.

"Giết!"

"Ngăn bọn họ lại!"

Lúc này, mấy vị đại yêu khác cũng ra tay, yêu khí trùng thiên, sát khí bốc thẳng lên trời cao, yêu lực mạnh mẽ vô cùng, giống như sóng con sóng lớn, quét lên tận trời cao.

Cùng thời gian đó, bốn vị Thái thượng trưởng lão của Linh Khur Động Thiên tất cả đều bước về phía trước, Thần Lực Nguyên Tuyền trong Khổ Hải bùng phát, toàn thân thần quang rực rỡ, chiếu sáng khắp bầu trời, đem yêu khí xung quanh chấn nát, uy lực của tứ đại cường giả đồng thời ra tay thật đúng là không vừa.

Ở nơi đây, yêu khí tung hoành, thần hoa trùng thiên, mấy vị đại yêu tộc và Cường giả nhân tộc đại chiến, hào quang bắn ra bốn phía, các loại vũ khí bay

múa đầy trời, làm cho bầu trời đêm sáng như ban ngày.

Thần cổ, Tiên đăng, Lư Đồng, Kim kiếm, Bát Quái kinh, Huyết đao, Giao lân đao ... các loại, giống như có sinh mệnh, tỏa ra thần quang sáng chói, chen chúc một chỗ, không ngừng va chạm, âm thanh leng keng vang lên không ngớt, mỗi lần thần lực va chạm, lại làm cho bầu trời rung lên nhẹ nhẹ.

Lúc này, Thiểm Điện Điều lôi điện đầy mình, toàn thân kim quang rực rỡ, giống như bạc trắng đúc thành, còn có Ngân Ngô Công và những siêu cấp hung cầm man thú đều tiến đến.

Đồng thời, mấy vị trưởng lão của Linh Khư Động Thiên như Ngô Thanh Phong, cũng từ phía đối diện chạy tới, đứng cản trước mặt siêu cấp hung cầm, man thú. Đại chiến của bọn họ cũng sắp khai cuộc.

Đứng ở phía xa xa, trong lòng Diệp Phàm giờ không thể nào bình tĩnh được, đưa mắt nhìn xa xa, trận đại chiến trên đỉnh ngọn núi lửa đã làm cho hấn văng đầu hoa mắt, âm thanh vang lên không ngớt.

Nếu nói Diệp Phàm không có suy tính đối với phần mộ Yêu đế này thì không phải, chỉ là hấn có tâm nhưng không có sức mà thôi.

Hắn vô cùng muốn có được quyền Đạo Kinh, tiên điển danh chấn Đông hoang.

Cuốn thư tịch vô cùng trọng yếu này, đã được Đại đế yêu tộc xem trọng, tất nhiên không phải loại tầm thường, nhu cầu khẩn cấp trước mắt của hấn, chính là thiếu hụt pháp môn tu luyện.

Về phần chí bảo của Đông hoang nhân tộc, Diệp Phàm cũng không hiểu rõ, do hấn chẳng hiểu gì về nó cả, cho nên hấn không động lòng, trong lòng hấn giờ chỉ vô cùng khao khát có được quyền Đạo Kinh.

Hắn mặc dù ở trong chiếc Quan tài đồng cổ có được 1 ít Kinh văn, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, mấy trăm chữ cổ đó không giống một bộ pháp quyết tu luyện, mà như một bộ quy tắc chung, bây giờ hấn vẫn chưa tìm hiểu được ý nghĩa..

Đạo Kinh danh chấn thiên hạ, là Tiên điển trong truyền thuyết. Mấy vạn năm qua, trên mảnh đất Đông Hoang mệnh mông vô ngần, chỉ có mấy bộ là có thể sánh ngang với nó, nhưng lại không thể vượt qua được nó.

Nó ghi lại pháp môn tu luyện bí ẩn và từ xa xưa, từ cách tu luyện Sinh Mệnh Chi Luân để mở ra Khổ Hải, cho tới việc Thần Kiêu nổi lên trời đất, đạt tới cõi Niết bàn, đưa một cái bí cảnh tu luyện vào trong thân thể, tất cả đều có ghi chép lại, đây chính là 1 Tiên Điển vô cùng cần thiết cho Diệp Phàm.

"Bùm", "Bùm", "Bùm"...

Lúc này, thanh âm trầm thấp lại vang lên, giống như tiếng trái tim đập kịch liệt, núi lửa tỏa ra ánh sáng ngũ sắc rợp trời, đánh toan toàn bộ yêu khí và thần lực mệnh mông trên không trung.

Nham thạch đỏ ngầu đang phun trào, không ngừng dọc theo ngọn núi lửa bắn ra ngoài, đem cả một góc trời đốt cho cháy đỏ.

Tòa Cổ Điện kia, lúc chìm lúc nổi, khi dòng nham thạch chấn động, nó sáng lấp lánh, toàn thân trong suốt, toát ra cỗ hơi thở của thời gian.

"Oanh "

Một tiếng chấn động vô cùng lớn, Cổ Điện bắt đầu dâng lên trong miệng ngọn núi lửa, yêu văn huyền ảo phức tạp lúc ẩn lúc hiện, như muốn giam cầm Cổ Điện, nhưng không thể được nữa rồi.

"Ầm ầm ầm "

Núi lửa chấn động, Cổ Điện lao ra khỏi miệng ngọn núi lửa, quang mang chói mắt chiếu sáng cả khu cổ địa này, giống như mặt trời chính Ngọ, các ngôi sao lập tức lu mờ, thần quang ngũ sắc tràn ngập.

Mấy vị đại yêu và cường giả của Linh Khư Động Thiên lập tức dừng tranh đấu, tất cả đều hướng về Cổ điện phóng đến, muốn mình là người đầu tiên mở được Cổ Điện, bước vào bên trong nhận được truyền thừa và bảo tàng của Yêu tộc đại đế.

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Nếu luận về tốc độ trong những cường giả ở đây mà nói, thì người nhanh nhất chẳng cần phải nghi ngờ đó chính là thiếu nữ

(1): Ngũ Sắc Ngọc Môn: Cửa ngọc năm màu

"Àm "

Nhưng mà, ngoài sự tưởng tượng của mọi người, một đạo thần quang ngũ sắc bắn ra, hất nàng bay ra ngoài, một Đại yêu mạnh như nàng cũng phải 5, 6 lần lộn nhào mới đứng vững được.

Những người khác giật mình, hít một hơi khí lạnh, không ai dám khinh thị nữa, ai nấy đều lấy ra vũ khí của mình, chen lẫn nhau xông về Cổ Điện, ý muốn mở lăng tẩm của Yêu đế.

Tòa Cổ Điện do Ngũ sắc Thần Ngọc tạo thành, giống như từ thời Thái Cổ phá không bay tới đây, người khác nhìn vào có thể cảm thấy được sự vương vấn của thời gian, và mùi vị của lịch sử.

Cổ Điện trong suốt lấp lánh, nền của Cổ Điện có khắc không ít hình khắc cổ xưa, hình khắc Rồng thì cứng cáp uy nghiêm, hình khắc Phượng thì mềm mại bay bổng, khắc Huyền Quy thì chậm chạp, nặng nề, khắc hình Kỳ Lân thì hùng tráng, mạnh mẽ, Long – Phụng - Quy - Lân, nét vẽ như bạc, hào hùng tráng lệ, đúng là văn tự của Đế yêu thời Thái Cổ.

Những văn tự cổ này có một lực lượng thần bí, làm cho tất cả mọi người đều chấn động, bị thần quang ngũ sắc đánh bay, không một ai có thể đến gần Cổ Điện mà mở Ngọc Môn.

"Àm "

Mấy vị Đại yêu cùng với cường giả của Linh Khư Động Thiên hợp lực đánh một đòn, Từ Sắc Lư Đồng, Kim Kiếm, Bát Quái Kính, Giao Lân Đao ... đủ loại vũ khí đập vào Ngọc môn trước đại điện, rốt cục cũng làm nó rung chuyển, mở ra một cái khe nhỏ.

Nhất thời, mọi người lập tức bị một cỗ khí tức Thái Cổ đập thẳng vào mặt, một làn sóng sinh mệnh cuồng nộ như biển gầm, cuộn cuộn dâng trào, hất mọi người lộn nhào ra xa.

"Àm "

Âm thanh trầm thấp lại vang lên nhưng lại đáng sợ hơn rất nhiều, tất cả mọi người đều biến sắc, cảm giác được sự đau đớn từ trái tim truyền đến.

Nhưng cũng chẳng có ai thềm dừng lại, chỉ ổn định thân thể một chút, rồi nhanh chóng bay tới gần Cổ Điện hùng vĩ.

"Vù, Vù, Vù "

Quang hoa lấp lánh, các loại vũ khí không ngừng va chạm với Thần quang ngũ sắc, âm thanh leng keng liên tiếp truyền tới, cường giả nhân tộc và Đại yêu chen nhau xông vào cửa điện, chiến đấu lại một lần nữa xảy ra, không ai muốn cho đối phương nhanh chân hơn mình, ai cũng muốn mình là người đầu tiên xông vào.

Trước Cổ Điện hùng vĩ, quang hoa chói mắt, yêu khí trùng thiên, tất cả đều bộc lộ bản lĩnh thực sự của mình, trong trận chiến sinh tử này, không một ai hạ thủ lưu tình, phần một Yêu đế đối với họ quá trọng yếu.

Quang mang rực rỡ tỏa ra, chấn động của bầu trời, các loại vũ khí đều tỏa ra thần quang, sát khí xông thẳng lên trời cao, thần lực cuộn trào, ở trước cửa điện bây giờ là một nơi hỗn loạn.

Đại chiến vô cùng kịch liệt, chưa tới nửa khắc thời gian, một Thái thượng trưởng lão liên tục lui lại, dần dần không chống đỡ được nữa, bị một Đại yêu xuyên thủng lồng ngực, móc ra một trái tim vẫn còn đập, máu tươi tung tóe, dính ở trên thân thể đại yêu, bộ dáng vô cùng hung ác.

Chưong môn của Linh Khư Động Thiên lạnh lùng, hai tay hắn bấm quyết, vẽ ra một quỹ tích kì dị ở trên bầu trời, làm cho Từ sắc Lư Đồng chấn động, tỏa ra khí tức màu tím, trong phút chốc đã hút 2 tên đại yêu vào trong Lư Đồng.

"Àm "

Từ sắc thần hỏa ngập trời, hai tiếng kêu thảm thiết từ trong Lư Đồng truyền ra, hai đại yêu trong nháy mắt đã bị luyện hóa, chỉ còn một làn khói trắng bay ra.

Ở phía xa xa, Diệp Phàm kinh hãi, chém giết thảm thiết đến mức này, quả thật đáng sợ, một người hiện đại như hắn, quả thật rất khó chấp nhận, hắn không ngừng suy nghĩ, làm một người tu sĩ có ý nghĩa gì, có đáng giá hay không.

Lúc này, trên ngọn núi lửa, mấy con Hung cầm mãnh thú cũng đã đại chiến với các trưởng lão của Linh Khư Động Thiên, cũng vô cùng thảm liệt.

Một con hung thú hình người miệng đầy răng nanh nhọn hoắt, lông thú dài tới hơn nửa thước, vô cùng dữ tợn, đem một trưởng lão xé làm 2, máu tươi

bắn tung tóe, những mảnh vụn của thi thể rơi xuống, thê thảm đến mức không nỡ nhìn.

Một trưởng lão ở bên cạnh đã rút Trảm Yêu Dao, chém một con hung cầm làm 2 mảnh, máu tươi vắt ngang trời, quang hoa của Trảm yêu đao tỏa ra bốn phía, khung cảnh vô cùng đẫm máu.

Trong mười mấy con hung cầm mãnh thú, thì Thiểm Điện Điều là đáng sợ nhất, tốc độ của nó cực nhanh, bay vút lên trời, móng vuốt sắc bén màu vàng lộ ra, bên dưới đã cấp cổ 1 vị trưởng lão, hàng trăm đạo lôi điện bổ xuống, tiếng sấm rền vang, một lười trăm yêu đao đã rơi xuống đất.

"Vù vù "

Vị trưởng lão của Linh Khư Động Thiên kia đã khổng chế Thần Hồng vọt lên, nhưng vẫn không cách nào tránh né được mấy trăm đạo lôi điện, cả người cháy đen, chỉ lác lư mấy cái rồi rơi vào bên trong ngọn núi lửa, bị nham thạch nóng chảy nuốt sống.

Trận đại chiến này vô cùng đẫm máu, cả yêu tộc và nhân loại đều có thương vong, tất cả đang liều mạng, ai cũng muốn người bên mình xông vào Cổ Điện đầu tiên.

"Đây là cuộc sống của Tu sĩ hay sao..."

Diệp Phàm tự nói, trong lòng hấn dậy sóng, cuộc sống này với cuộc sống ngự thần hồng, tiêu dao thiên địa mà hấn đã tưởng tượng thì khác nhau một trời một vực.

"Có lẽ, mỗi tu sĩ đều có 1 con đường khác nhau để đi."

Nói tới đây, ánh mắt trong suốt của hấn, lộ ra kiên nghị về, nói:

"Nếu đã lựa chọn con đường này, thì phải tiếp tục mà bước đi. Vận mệnh của ta không để cho bất kỳ kẻ nào nắm giữ, ta phải mạnh hơn..."

Đột nhiên, một tiếng vang nhỏ cắt đứt luồng suy nghĩ của Diệp Phàm, trên mặt đất, cả người Bàn Bác tỏa ra khí xanh, quang mang màu xanh biếc từ trong thân thể hấn tỏa ra ngày một sáng.

"Bụp Bụp "

Từng đạo quang mang lưu chuyển trong thân thể Bàn Bác, đây chính là đạo văn do Ngô Thanh Phong trưởng lão bày bố, trong nó có lực lượng để phong ấn, giờ khắc này tất cả đều bị bật ra, phong ấn đã vô hiệu!

Lúc này, Khô Hải của Bàn Bác tỏa ra quang mang xanh lục, thân thể của hấn chấn động, hai mắt hấn mở to, hai đạo lục mang bắn ra, vô cùng yêu dị.

Trên trán Bàn Bác còn xuất hiện một đạo phù văn kỳ dị, vừa giống như những nét vẽ không ý nghĩa, lại vừa giống văn tự cổ.

Phù văn này hư hư thực thực, lúc giống như Long Phượng, lúc lại giống như Huyền Quy, lúc lại uốn éo như Đằng Xà.

Diệp Phàm nhất thời cả kinh, hấn mặc dù không biết phù văn này có ý nghĩa gì, nhưng lại vô cùng giống văn tự của yêu tộc và Truyền Pháp Trường lão đã từng nói qua.

Trong mắt Bàn Bác chỉ có một màu xanh thăm thẳm, hấn ngồi dậy và đứng lên không phát ra một tiếng động, lạnh lùng nhìn về phía Diệp Phàm, dường như muốn động thủ, nhưng khi giờ bàn tay lên, thì lại vô cùng run rẩy, biểu hiện vô cùng không muốn.

"Bàn Bác..."

Diệp Phàm lớn tiếng gọi hấn, hấn biết ý chí của Bàn Bác không hoàn toàn ngu say, nhất định là đang giành quyền không chế thân thể.

Nghe được tiếng gọi này, thân thể hấn lác lư, yêu văn trên trán cũng nhạt đi không ít.

Đúng lúc này, lại có 1 âm thanh trầm thấp vang lên, thân thể Bàn Bác chấn động mãnh liệt, lục quang đại thịnh, yêu văn trên trán cũng nhiều hơn, sau đó trở lại bình thường.

Lúc này, hấn không nhìn chăm chăm vào Diệp Phàm nữa, mà xoay người về phía ngọn núi lửa, mở miệng cất lên tiếng nói khàn khàn:

"Ta chỉ có ý đề cho các ngươi phong ấn mà thôi..."

Trong lòng Diệp Phàm cả kinh, người chiếm cứ thân thể Bàn Bác không biết đáng sợ tới mức nào.

Lúc này, chiến đấu trước Cổ Điện càng thêm thảm khốc, cửa điện đã được mở ra, hai bên vẫn đang chiến đấu trước cửa điện, chương môn Linh Khư Động Thiên và hai gã đại yêu đều đặt được 1 chân vào bên trong.

Đúng lúc này, Bàn Bác quay đầu lại nhìn lướt qua Diệp Phàm, sau đó đột nhiên bay lên trời, hóa thành một đạo lục quang, bay thẳng vào Cổ Điện trong ngọn núi lửa.

Ở trước Cổ Điện vẫn đang chiến đấu kịch liệt, bất phân thắng bại, hai bên đều có thương vong. Bàn Bác đột nhiên xuất hiện, làm cho các trưởng lão Linh Khư Động Thiên cả kinh thất sắc, mà mấy tên đại yêu nhìn thấy Yêu văn trên trán hắn, cũng nghi hoặc không rõ.

Nhưng mà không ai lường được, khi Chương môn Linh Khư Động Thiên và hai gã đại yêu tiến được vào trong Cổ Điện, Bàn Bác chỉ để lại trên bầu trời 1 đạo tàn ảnh, theo sát 3 vị cường giả xông vào trong. Bạn đang đọc truyện tại - <http://truyenfull.vn>

Trên bầu trời quang hoa rực rỡ, hai Thái Thượng trưởng lão cùng với mấy tên đại yêu còn lại cũng xông vào. Ở bên dưới, Thiểm Điện Điều, các loại siêu cấp hung cầm mãnh thú, cùng với các trưởng lão của Linh Khư Động Thiên đều tiến vào bên trong.

"Àm"

Đúng lúc này, âm thanh trầm thấp từ trong Cổ Điện lại vang lên, mạnh mẽ cường liệt hơn trước gấp nhiều lần.

"Phốc "

Hai trưởng lão của Linh Khư Động Thiên miệng phun ra máu, lập tức lui ngay ra ngoài. Mà Ngân sắc Ngô công thì cả người lập tức nổ tung, thân thể như bạc trắng vỡ thành những mảnh nhỏ, rơi xuống phía dưới Cổ Điện.

Còn một Đại yêu thân như măng ngư, đầu lại như Sư Tử, vảy màu xanh bao trùm cả thân thể, người cao tới 10 mét, đúng lúc đang bay lên không trung như một tòa núi nhỏ, thì âm thanh trầm thấp vang lên, máu tươi phun tứ tung, trái tim bị vỡ vụn cũng theo máu trào ra.

"Àm, Àm, Àm..."

Âm thanh trầm thấp liên tục vang lên, những Đại yêu và trưởng lão Linh Khư Động Thiên đều loạng choạng, nhanh chóng rút ra ngoài, thất khiếu chảy máu, thân thể bị thương nặng.

Mấy hung cầm mãnh thú và các trưởng lão yếu hơn, thì trực tiếp chết ngay trong Cổ Điện, lồng ngực vỡ nát, máu tươi chảy loang lổ, không còn cơ hội để rút ra ngoài.

Ở phía xa, Diệp Phàm khiếp sợ, phần mộ Yêu Đế này rốt cục ẩn chứa lực lượng mạnh đến mức nào, mà lại đáng sợ tới như vậy.

Hắn mặc dù ở cách rất xa, nhưng cũng cảm giác được âm thanh càng ngày càng mạnh, thiếu chút nữa làm hắn không chịu đựng nổi.

Cổ điện hùng vĩ đang chấn động, có người đang chiến đấu ở bên trong, tiếng quát tháo của mấy tên Đại Yêu, cùng những tiếng thét lớn của Chương môn và 2 vị Thái thượng trưởng lão của Linh Khư Động Thiên.

"Àm"

Một quang mang xanh biếc lóe lên, Bàn Bác xuất hiện trước cửa điện, dường như đang bị người khác đuổi giết.

Sắc mặt của hắn xanh mét, mấy cái xác khô quanh người hắn bị đánh bay đi, không biết bị một lực lượng lớn đến cỡ nào đánh bay đi, ầm ầm rơi xuống chỗ Diệp Phàm.

Diệp Phàm trong lòng chấn động, hắn phát hiện ra Bàn Bác với khuôn mặt xanh mét nhìn lướt qua hắn, sau đó lại rống lên, một lần nữa xông vào trong Cổ Điện.

Diệp Phàm lật qua lật lại mấy cỗ thi thể, cẩn thận quan sát, sau đó phát hiện điều dị thường trên thi thể của một dị thú, có một chút quang mang yếu ớt từ trong miệng vết thương tỏa ra, nếu không nhìn kỹ thì không thể phát giác được.

"Có chuyện gì vậy..."

Diệp Phàm duỗi ngón tay, ấn vào trong miệng vết thương, hắn cảm giác như đang đụng phải vật gì đó, lấy 2 ngón tay gấp ra ngoài.

Đột nhiên, có một đạo quang hoa đẹp mắt vọt lên, sáng rực rỡ làm cho Diệp Phàm phải nhắm tịt mắt. Đây là một trang giấy màu vàng, trên mặt có vô tận thần huy lưu chuyển, xán lạn huy hoàng.

Chỉ là một trang giấy màu vàng nhưng so với Kim loại còn nặng hơn, trên mặt kín mít, khắc toàn chữ cổ, bé tới mức không nhận rõ chữ nào, mỗi một chữ đều như một ngôi sao sáng lấp lánh.

Trái tim của Diệp Phàm đập đùng đùng, dường như nhảy lên tới tận cổ, cảm giác miệng lưỡi khô khốc, hai mắt phải nheo lại vì thần huy chói mắt của trang giấy màu vàng.

Trái tim của Diệp Phàm đập tăng tốc

Trang giấy màu vàng này không bình thường chút nào, giống như được tinh hoa của hồng mang ngưng tụ thành, rực rỡ sáng ngời, sáng đến nỗi làm người nhìn không mở được 2 mắt, mà còn nặng hơn so với Kim loại rất nhiều.

"Vén vén chỉ có một trang giấy, mà lại có tới hơn 1 vạn chữ..."

Diệp Phàm nheo mắt, tỉ mỉ quan sát trang giấy màu vàng có quang hoa óng ánh, thế nhưng cho dù dùng hết thị lực của mình, hắn cũng chỉ nhìn thấy những đường nét mờ mờ, những chữ này được viết quá nhỏ.

Hai mắt trái, phải đều toàn chữ là chữ, mỗi chữ đều sáng như một ngôi sao, thần hoa chói mắt.

Trong lòng Diệp Phàm khó có thể bình tĩnh lại, nếu như hắn đoán không sai, đây tuyệt đối chính là thứ mà hắn mơ ước – Đạo Kinh, nhưng lại dễ dàng có được đến vậy, làm cho hắn có cảm giác đây không phải sự thực.

Hắn dùng sức nắm chặt trang giấy màu vàng có thần hoa lấp lánh trong tay, rất lâu sau hắn mới có thể bình tĩnh lại, lúc này hắn lại nhớ tới khuôn mặt xanh lè của Bànng Bác, lúc hắn đánh bay những thi thể này tới đây, có liếc mắt nhìn hắn, dường như có thâm ý.

"Chẳng lẽ hắn có ý đánh máy cổ thi thể này tới đây?"

Diệp Phàm trong nháy mắt liền nghĩ tới khả năng này. Thế nhưng, Bànng Bác bị thứ gì đó chiếm cứ thân thể, sẽ không có lòng tốt làm như vậy, vô duyên vô cớ lại thành toàn cho hắn.

"Là... Bànng Bác!"

Diệp Phàm nhanh chóng nghĩ tới 1 loại khả năng, đó là Bànng Bác vẫn đang tranh giành quyền khống chế thân thể, có lẽ chỉ trong nháy mắt khi đó, hắn đã giành được quyền chủ đạo.

Nhưng mà sau khi nghĩ tới đây, Diệp Phàm lại lắc đầu, loại khả năng này cực kỳ nhỏ, Bànng Bác nhiều lắm cũng chỉ quấy rối cái thứ không biết kia thôi, sợ rằng hắn không có cách nào chiếm được thượng phong.

"Trong lúc sinh tử quan đầu, nếu như bị quấy nhiễu thì sẽ có nguy cơ mất đi tính mạng..."

Diệp Phàm suy nghĩ, có lẽ cái thứ không biết kia đang cũng Bànng Bác thỏa hiệp, tạm thời đạt thành một hiệp nghị nào đó, đem bản Đạo Kinh thần không biết quý không hay truyền ra đây.

Diệp Phàm càng nghĩ thì càng cảm thấy khả năng này là đúng, là do Bànng Bác thành toàn cho hắn, đem Đạo Kinh ném ra đây, hắn làm bầm:

"Bànng Bác ngàn vạn lần đừng có xảy ra chuyện gì nhé..."

Nghĩ tới yêu văn trên trán Bànng Bác, Diệp Phàm trong lòng lặng đi, cái thứ không biết kia rất có khả năng là yêu tộc, nhưng lại khác hoàn toàn với mấy tên Đại yêu kia, đối với Đạo Kinh của nhân tộc không có hứng thú, hắn muốn tranh đoạt di vật của Yêu tộc Đại Đế.

Khi tâm tình của Diệp Phàm bình tĩnh lại, hắn bắt đầu lục tìm các thi thể một lần nữa, không thấy phát hiện gì nữa cả.

Trang giấy màu vàng chỉ có 1 tờ duy nhất, sáng lấp lánh, nặng trĩu, giống như đang cảm một toàn bảo khối, áp lực trên tay hắn rất lớn, trên thực tế trang giấy màu vàng này so với bất kỳ bảo khối nào cũng trân quý hơn rất nhiều.

Diệp Phàm vô cùng tò mò muốn xem, liền tập trung tinh thần, câu thông với Kim sắc Khô Hải, dùng hết khả năng để vận chuyển Thị lực, muốn biết tờ Kim thư này ghi chép cái gì.

Từng tia sáng màu vàng tỏa ra từ Khô Hải, chạy dọc theo thân thể, ngưng tụ lại ở hai mắt của Diệp Phàm, làm cho đôi mắt hắn kim quang sáng rực.

"Luân hải quyền!"

Vị trí đầu tiên của Kim Thư, có 3 chữ cổ khá lớn, giống như 3 mặt trăng đứng đó, trong sáng lấp lánh, quang hoa lưu chuyển.

Hắn nhìn xuống phía dưới, có không ít chữ cổ nhỏ hơn, miễn cưỡng có thể nhìn thấy chữ, nhưng lại làm đôi mắt vô cùng đau đớn, những chữ cổ này tỏa ra thần quang, giống như Kim châm bắn vào mắt, hắn không quan sát được gì thì hai mắt đã bị sưng lên, đau đớn vô cùng.

Chỉ trong nháy mắt, hai mắt Diệp Phàm đã sưng đỏ lên, vừa đau vừa cay, nước mắt không kiềm được mà chảy ra.

Hắn vội vàng nhìn sang chỗ khác, màu vàng trong đôi mắt cũng dần dần nhạt đi, sau một lúc mới khôi phục lại bình thường. Điều này làm hắn vô cùng kinh ngạc, nếu bình thường quan sát, tuy rằng không cách nào thấy rõ được những chữ cổ này, thế nhưng hai mắt không hề đau đớn.

Nhưng khi tập trung Thần Lực vào 2 mắt, nhìn vào tờ Đạo Kinh này, thì lại suýt chút nữa làm 2 mắt bị thương, điều này khiến người ta vô cùng kinh ngạc.

"Tờ Đạo Kinh này quả thực bất phàm..."

Diệp Phàm chưa từ bỏ ý định, sau khi nghỉ ngơi một lúc, lần thứ 2 tập trung tinh thần, câu thông Khổ Hải, dùng hết khả năng để vận chuyển thị lực.

Nhưng mà lúc này hắn không xem mấy chữ đầu tiên, mà lại chuyển xuống xem mấy chữ cuối cùng của mặt bên trái.

"Hết Luân Hải Quyền!"

Bốn chữ cổ ở cuối cùng, cũng giống như 3 chữ đầu tiên, lớn hơn các chữ khác không ít, rất dễ nhận thấy, giống như trăng sáng trên biển, hào quang vạn trượng. Nguồn: <http://truyenfull.vn>

Đồng thời, ngoại trừ 4 chữ này, thì những chữ khác của mặt bên trái cũng không cách nào đọc được, bởi vì mỗi chữ đó giống như 1 vầng thái dương nhỏ, ánh sáng chói mắt, thần huy của mỗi chữ bắn ra giống như kim châm, làm 2 mắt đau đớn, khó chịu vô cùng.

Diệp Phàm vội di chuyển ánh mắt, tìm hắn đập thành thịch, bây giờ đã có thể xác định, tờ Kim Thư này chính là quyền đầu tiên, cũng là quyền trọng yếu nhất của Đạo Kinh!

Luân Hải là gì, không cần nghĩ cũng biết đó chính là Sinh Mệnh Chi Luân và Khổ Hải, là nơi Thần Lực Nguyên Tuyền cuộn cuộn chảy, là cơ sở của việc tu luyện.

Chẳng trách chương môn của Linh Khư Động Thiên nói, Đạo Kinh trọng yếu nhất chính là quyền đầu tiên, bởi vì... quyền đầu của bộ Tiên điển này, chính là nền móng của 1 tòa nhà cao vạn tầng. Lão nhân Ngô Thanh Phong của Linh Khư Động Thiên đã nói, tu sĩ chỉ cần tu luyện Sinh Mệnh Chi Luân và Khổ Hải đến tận cùng, thì có thể mang lại lợi ích cho cả đời, trở thành một cường giả đỉnh phong, cho nên có thể tưởng tượng được Luân Hải quan trọng tới mức nào.

Linh Khư Động Thiên nhiều lắm cũng chỉ nắm giữ được 1 trang kinh văn của Đạo Kinh mà thôi, chỉ là 1 trang giấy thiếu hụt trong 1 quyển sách thiếu hụt, chỉ có thể sử dụng cho Mâm Tiên mới nhập môn mà thôi, cũng không có được pháp môn về sau, điều này đã làm cho Diệp Phàm từng tiếc nuối khôn nguôi.

Nhưng lúc này, hắn lại được một Luân Hải Quyền hoàn chỉnh, hắn vô cùng mừng rỡ, chỉ điều này thôi cũng đủ cho hắn tu luyện cả đời, Luân Hải Quyền được xem như một hệ thống tu luyện hoàn chỉnh, có thể sử dụng để tiếp tục tu luyện.

Diệp Phàm cẩn thận thu hồi Kim Thư, hắn biết, vạn lần không được để lộ phong thanh, nếu không sẽ chết không có chỗ chôn.

Chỉ sợ cho dù là Chương môn Linh Khư Động Thiên có được, cũng phải ngay lập tức xin sự che chở của Thánh Địa ở sau lưng, nếu không sẽ gặp phải họa diệt phái.

Đạo Kinh được xưng là báu vật vô giá, nhưng cũng đồng thời là 1 ngọn núi lửa bất cứ lúc nào cũng có thể phun trào, chỗ tốt vô cùng nhưng cũng chính là nguy cơ diệt vong.

Có được 1 tờ Kim Thư đã là quá đủ rồi, đây có lẽ là sự vui mừng lớn nhất mà trời ban cho, Diệp Phàm không muốn ở đây thêm chút nào nữa, hắn không có thực lực để ở đây tranh đoạt, chỉ có rời xa nơi này mới chính là Thượng sách.

Hắn nhanh chóng lao về phía chân núi, vận chuyển Huyền pháp mà Đạo Kinh ghi, những đạo tơ vàng rực rỡ từ trong Khổ Hải tỏa ra, chạy dọc theo tứ chi, thấm thấu vào cơ nhục và xương cốt toàn thân, nhất thời tốc độ của hắn tăng lên rất nhiều.

Nhưng lúc này, Diệp Phàm cũng cảm thấy được sự biến hóa kỳ dị, Kim Thư trong lòng hình như có rung động.

Lúc đầu, hắn cũng không có lưu ý, nhưng cho đến khi hắn cảm thấy thân thể hắn mát lạnh, dường như Kim Thư đã dính liền với da thịt của hắn.

"Đã có chuyện gì xảy ra, ta đâu có kẹp nó vào thân thể..."

Hắn vội vàng dừng lại xem xét. Nhưng Diệp Phàm giật mình, trong túi áo trống rỗng, tờ Đạo Kinh đã biến mất không thấy.

"Không có khả năng?!"

Diệp Phàm quả thật khó có thể tin vào sự thật trước mắt mình, ngay cả khi Chương môn Linh Khư Động Thiên xuất thủ, cũng không thể vô thanh vô tức lấy đi của hắn, nhưng tại sao Kim Thư lại biến mất không thấy đâu?

Lúc này, hắn cảm giác sinh mệnh tinh khí trong cơ thể đang sôi trào, Huyền pháp của Đạo Kinh tự mình vận chuyển, hắn không thể khống chế được nữa, Khổ Hải của hắn sáng rực lên.

"A!"

Diệp Phàm vô cùng giật mình, đúng vào lúc này, hắn cảm giác được Khổ Hải của hắn có chút gì đó không bình thường, giống như có 1 đồ vật gì đó, hắn vội vàng quan sát bên trong.

Khi hắn nhìn cảnh tượng bên trong thì trợn mắt há mồm, bên trong Kim Sắc Khổ Hải bằng hạt đậu, lại xuất hiện 1 tờ Kim Thư!

Tờ Kim Thư rõ ràng đã nhỏ đi rất nhiều, chẳng biết làm sao lại xuất hiện bên trong Khổ Hải, sự thực này làm cho hắn nửa ngày cũng chưa tỉnh táo được lại, cảm giác khó có thể tin tưởng.

Huyền pháp mà Đạo Kinh ghi lại đã tự động dừng lại, tất cả đều bình thường, thế nhưng bên trong Kim Sắc Khổ Hải của Diệp Phàm có 1 tờ Kim Thư thu nhỏ, cho dù nỗ lực thế nào đi chăng nữa, nó cũng không nhúc nhích, không còn cách nào lấy nó ra được nữa rồi.

Diệp Phàm ngơ ngác sững sờ, sau khi suy nghĩ rất lâu cũng không biết vì sao lại phát sinh chuyện như vậy.

Nhưng mà, Kim Sắc Khổ Hải của hắn cũng không có điều gì không tốt, điều này làm cho hắn thêm phần an tâm.

Sau khi Diệp Phàm bình tĩnh trở lại, lần thứ 2 hắn cất bước rời đi.

"Àm"

Đúng lúc này, từ phía sau truyền đến tiếng chấn động kịch liệt, trên bầu trời tòa Cổ Điện ở rất xa kia đang chấn động, toả ra vạn đạo hào quang, đem toàn bộ siêu cấp hung cầm mãnh thú và trường lão Linh Khư Động Thiên đánh bay hết ra ngoài.

"Không được, ta không thể rời đi!"

Diệp Phàm hắn rất không yên tâm về Bảng Bác, cho dù biết hắn có ở lại đây cũng vô dụng, không thể giúp được cái gì.

Thế nhưng, hắn cũng không thể bước qua được cánh cửa này, nếu hắn không thể tận mắt trong thấy Bảng Bác bình yên thoát vây, trong lòng hắn sẽ bất an, không cách nào đi được.

Đương nhiên, hắn cũng không hành động lỗ mãng, mà lại chuyển tới 1 ngọn núi xa hơn, đứng quan sát.

"Vù vù vù"

Đúng lúc này, phía chân trời xa xôi, đã truyền tới âm thanh xé gió, có tới mấy chục đạo Thần Hồng đang bay tới.

"Àm àm àm"

Sau đó, giống như có thiên quân vạn mã đang lao tới, phía sau mấy chục đạo Thần Hồng kia, truyền đến những tiếng gào thét của man thú, sương mù bốc lên, mây tía che trời.

Mấy chục man thú cười mây đạp gió bay tới, trên lưng mỗi con là 1 tu sĩ, mặc dù ở trên bầu trời, nhưng như tiếng sấm nổ vang, giống như có mấy chục vạn đại quân đang lao tới.

Những man thú này đều là dị chủng lưu lại từ thời Thái Cổ, tất cả đều có vây giáp bao phủ, dữ tợn vô cùng, ở giữa đội hình, có 1 tu sĩ đang ngồi trên đầu man thú, trong lòng ôm một lá cờ lớn, tung bay phấp phới, uy thế ngập trời, trên lá cờ có viết 4 chữ: Điều Quang Thánh Địa!

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Ba mươi sáu đạo Thần Hồng bay phía trước, tạo lên thanh thế vô cùng lớn, 27 vị tu sĩ cường đại cưỡi trên lưng 27 con man

Trên bầu trời, người kêu thú rống, mây mù bốc lên cuộn cuộn, sát khí ngập trời, giống như có một đại dương mệnh mông vô tận đang cuộn tới.

Diệp Phàm thất kinh, cường giả nhiều như vậy, so với người của Linh Khư Động Thiên phải gấp đôi là ít.

"Điều Quang Thánh Địa, đây là Thánh Địa chống lưng cho Linh Khư Động Thiên hay sao?"

Diệp Phàm tự nói. Cho dù là thời kì Trung quốc cổ đại, hay ở bên bờ tỉnh không này, hai chữ Điều Quang luôn được người khác chú ý.

"Điều Quang Thánh Địa uy phong rất lớn!"

Đúng lúc này, một âm thanh lạnh lùng từ phía khác của bầu trời truyền đến, 18 chiếc chiến xa cổ đang lao tới, làm cho không gian chấn động phát ra tiếng "ầm ầm", sát khí ngút trời, áp lực khiến cho bầu trời cũng phải run rẩy.

"Cơ Gia – Một Thế gia được truyền thừa từ thời Thái Cổ!"

Sau khi người Điều Quang Thánh Địa nhìn thấy 18 chiếc Chiến Xa Cổ, đôi mắt nhú lại, tất cả đều cẩn thận đề phòng, sát khí bốc lên, làm cho tình hình vô cùng căng thẳng.

Hai bên đều dừng lại, đứng đối mặt với nhau, mỗi bên chiếm 1 nửa bầu trời.

"Dựa vào thực lực của chính mình để tranh đoạt!"

Thanh âm rất lớn của 2 nhóm người đồng thời vang lên, họ chỉ đối mặt trong chớp lát, cũng chẳng khai chiến, mà đồng thời xông về phía Cổ Điện to lớn trong miệng ngọn núi lửa.

Diệp Phàm rung mình, Thánh Địa với Thái Cổ Thế gia đều tới nơi này, xem ra việc Phần mộ Yêu Đế xuất thế, có sức hút rất lớn, 2 thế lực to lớn này sau khi nhận được tin, đều bay tới Yển Quốc, tham dự vào tràng tranh đoạt này.

"Cơ Gia là thế gia được truyền thừa từ thời Thái Cổ..."

Diệp Phàm suy nghĩ, Cơ Gia là một dòng họ cổ xưa ở Trung quốc, có lai lịch rất lớn, để lại rất nhiều truyền thuyết ở thời kỳ Trung quốc cổ đại, không nghĩ đến là ở bên bờ tỉnh không này, lại có thể sánh vai tồn tại ngang hàng với Thánh Địa.

"Ầm ầm ầm..."

Điều Quang Thánh Địa và Cơ Gia là 2 thế lực siêu nhiên, bay ngang qua bầu trời, giống như có vô vàn hồng thủy trùng kích, chỉ trong chớp mắt đã tới được Cổ Điện hùng vĩ kia.

Những hung cầm mãnh thú ở xung quanh lập tức giải tán, bọn họ mặc dù chưa thể hóa thành hình người, nhưng mà đã sớm mở linh trí, có cảm giác nguy hiểm, là tất cả bọn họ đều rút lui.

Các Trưởng lão của Linh Khư Động Thiên ở một bên thì biến sắc, Điều Quang Thánh Địa là nơi bọn họ dựa dẫm, nhưng...lần Phần mộ Yêu Đế đột nhiên xuất hiện này, cũng không thông báo cho họ, mà lại tự mình hành động, việc này làm cho bọn họ không được tự nhiên.

Hơn nữa, ngay cả Cơ Gia ở gần Yển quốc cũng nhận được tin chạy tới, nơi này đã có 2 thế lực khổng lồ, chính là điều làm cho bọn họ khổ tâm, bọn họ biết, lần này sẽ khó mà có thu hoạch gì.

Lúc này, Cổ Điện hùng vĩ đang chấn động, mấy tên đại yêu đang kịch liệt giao chiến với Chương môn Linh Khư Động Thiên và 2 vị Thái Thượng Trưởng lão, âm thanh trầm thấp vang lên ngày một mạnh và nhanh, làm cho trái tim của người nghe vô cùng đau đớn.

Người của Điều Quang Thánh Địa lập tức bao vây Cổ Điện lại, mấy chục con man thú co đầu quỳ đuôi, phun mây nhả khói, quỳ đập ầm ầm ở trên bầu trời, làm cho không gian chấn động đình tại như ốc.

Cơ Gia cũng không yếu thế, 18 chiếc Chiến Xa Cổ kết thành 1 trận thế, phong tỏa bầu trời, đứng đối mặt với người của Điều Quang Thánh Địa, đồng thời cũng đề phòng phần mộ Yêu Đế đột nhiên bay lên trời cao.

Lúc này, có tới 8, 9 lão giả của Cơ Gia và Điều Quang Thánh Địa đồng thời tiến lên, cất bước đi trong hư không, quang hoa lóe lên, tất cả đã biến mất, bay vào trong Cổ Điện.

"Ầm "

Phần mộ Yêu Đế đột nhiên chấn động kịch liệt, trần chiến bên trong đã căng thẳng vô cùng, thần quang của vũ khí không ngừng từ cửa điện lóe ra.

Có Thái Cổ thế gia và Thánh Địa ra nhập, đã phá vỡ cục diện bế tắc, giải trừ rất nhiều cấm chế ở bên trong, không lâu sau, hào quang từ bên trong liên tục bay ra.

Những người bảo vệ bên ngoài đã bắt đầu hành động, khống chế thần hồng, lao vào tranh đoạt những vàng hào quang này, nhìn kỹ thì giống như những vũ khí có thanh quang lưu chuyển, chỉ vừa trông thấy thôi, cũng biết đó không phải vật phàm.

"Ầm "

Đột nhiên, có một tiếng nổ mạnh, làm cho tất cả những người vây quanh Cổ Điện sắc mặt trắng bệch, lui nhanh về phía sau, một cỗ lực lượng vô cùng vô tận từ trong Cổ Điện bắn ra, giống như biển gợn đang gào thét, hất văng 18 Chiến Xa Cổ của Cơ Gia bay ra ngoài, mà những tu sĩ và môn thủ của Điều Quang Thánh Địa đều người ngửa nghiêng ngã, gấp rút lùi lại.

Hào quang rực rỡ từ trong lăng tẩm yêu để vọt ra, ánh sáng chói lọi làm cho người khác không mở được mắt, ẩn chứa một lực lượng vô cùng vô tận, như bài sơn đảo hải, một chiếc quan tài thủy tinh chỉ dài cỡ 1 thước vọt ra, chính nó đã tỏa ra hào quang đẹp mắt và lực lượng vô cùng mạnh mẽ.

"Bùm", "Bùm", "Bùm"...

Nó đang rung động, giống như tiếng trái tim đập, thanh âm dần trở nên gấp gáp, ngập tràn khí tức sinh mệnh, lực lượng vô cùng vô tận tỏa ra 4 phương 8 hướng.

"Ngăn nó lại!"

Từ trong Cổ Điện truyền ra một tiếng quát, mười mấy bóng người từ trong đó vọt ra, bắt đầu lớn nhất là Bàn Bác đang dẫn đầu.

Cả người hấn bao trùm khí tức mà xanh, phù văn Long Phượng trên trán ngày càng nhiều, ngay cả cánh tay cũng đã hiện lên phù văn của Huyền Quy và Kỳ Lân, lục quang từ đôi mắt bắn ra dài tới mấy mét, lúc này mấy tên Đại yêu được xưng là yêu khí ngút trời thì còn kém hẳn 10 vạn 8 ngàn dặm.

Trong mắt hấn bây giờ chẳng còn mục tiêu nào khác, nhìn chăm chăm vào chiếc quan tài thủy tinh nhỏ, đuổi sát không ngừng.

Cao thủ của Điều Quang Thánh Địa và Cơ Gia từ bên trong lao ra, sắc mặt rất khó coi, lớn tiếng ra lệnh cho những người xung quanh cản cái quan tài thủy tinh lại, sau đó Chương môn Linh Khư Động Thiên và Thái Thượng Trưởng lão cũng vọt ra, sắc mặt cực kỳ khó coi, bọn họ không muốn từ bỏ, cho dù ở đây có nhiều người như vậy, nhưng bọn họ cũng phải cố gắng 1 lần, nếu không tất cả cố gắng hi sinh đều sẽ như nước chảy về đông.

Còn về mấy tên Đại yêu thì vô cùng phẫn nộ, bọn họ không cam lòng, nhưng mà đối mặt với nhiều cường giả nhân tộc như vậy, bọn họ có tâm nhưng cũng không đủ sức, đành thoát khỏi trận chiến, chờ đợi thời cơ.

18 chiếc Chiến Xa Cổ của Cơ Gia xếp thành trận thế, che phủ bầu trời, phong tỏa hướng đi của chiếc quan tài thủy tinh.

Mà tất cả tu sĩ của Điều Quang Thánh Địa cũng hành động, hoặc cười man thú, hoặc khống chế Thần Hồng, trực tiếp xông tới.

Chiếc quan tài dài chưa tới 1 thước đã bị bao vây, lúc này tất cả cường giả ở trong Cổ Điện đã chạy tới, cơ hồ tất cả đều đưa tay ra chộp về phía nó.

"Chát "

Có tới mười mấy đôi bàn tay to lớn đã giữ chặt được chiếc quan tài thủy tinh, đương nhiên đây không phải bàn tay thật, mà là do thần quang ngưng tụ thành, bọn họ đang liều chết giành giật chiếc quan tài thủy tinh về phía mình.

Mười tám Chiến Xa Cổ của Cơ Gia, tất cả Tu sĩ của Điều Quang Thánh Địa đều lao vào tranh đoạt, còn sắc mặt của Chương môn Linh Khư Động Thiên và 2 vị Thái Thượng Trưởng lão sống sót thì vô cùng khó coi, thực lực của bọn họ rất mạnh, nhưng trong tràng tranh đoạt này thì quả thật là người đơn thế bạc.

Đương nhiên, Bàn Bác chỉ có 1 thân 1 mình, nhưng hấn không từ bỏ, yêu khí ngút trời, lục quang từ trong đôi mắt bắn ra đã dài tới mười mấy mét, khí thế so với trước kia thì mạnh hơn rất nhiều.

"Răng rắc răng rắc "

Đúng lúc này, chiếc quan tài thủy tinh đầu có thể chịu nổi sự trùng kích của nhiều cường giả tới như vậy, bắt đầu rạn nứt, rồi vỡ vụn.

"Ầm "

Sau tiếng nổ, một cỗ yêu khí ngút trời tỏa ra, đánh bay tất cả mọi người, không một ai có thể kháng cự được luồng sức mạnh này. Bạn đang đọc truyện được copy tại Truyện FULL

Bốn chiếc Chiến Xa Cổ của Cơ Gia đứng đầu lập tức nát bấy, 12 vị tu sĩ ở trên xa đã hóa thành cát vàng, trong nháy mắt hóa thành bụi phấn.

Bên Điều Quang Thánh Địa cũng tổn thất thảm trọng, có tới mười mấy người trực tiếp bị hào quang cắt nát, cả người và môn thủ đều hóa thành huyết vụ, chết rất oan ức. Chương môn Linh Khư Động Thiên và 2 vị Thái Thượng Trưởng lão sắc mặt trắng như tuyết, bị đánh bay ra ngoài tới vài trăm mét, miễn cưỡng mới ổn định được thân thể, hiển nhiên bọn họ cũng bị thương.

Ở phía xa, trong lòng Diệp Phàm rất căng thẳng, sợ Bàn Bác xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tuy rằng không biết hấn bị thứ gì chiếm cứ thân thể, nhưng dù sao thân thể này vẫn là của Bàn Bác.

Bàn Bác yêu khí ngút trời, vẫn bình yên vô sự, hấn lùi rất xa so với mọi người, dường như đã sớm đoán được kết quả này.

Lúc này, bên trong quan tài thủy tinh tỏa ra một cỗ khí tức sinh mệnh cường đại, có thể so với Đại dương mệnh môn, cho dù tất cả khí tức sinh mệnh

của mọi người ở đây cộng lại, cũng không thể nào so với nó.

Ở nơi tán phát ra vô tận yêu lực, có một trái tim, chỉ to bằng nắm tay, trong suốt óng ánh như Mã Não, huyết sắc thần hoa bao phủ bên ngoài, vô tận yêu lực và khí tức sinh mệnh cường đại là do nó tỏa ra.

"Bùm", "Bùm", "Bùm"...

Tiếng tim đập truyền ra, mỗi tiếng đập là trái tim lại rung lên một cái, nó cũng không mất đi sinh cơ, đây là 1 trái tim có sức sống rất mạnh mẽ!

Lúc này, chẳng ai có thể tới gần nó, mỗi lần trái tim rung lên một cái, làm cho mạch máu của mọi người căng phồng, dường như muốn nổ tung, trái tim thì đau đớn, rất nhiều người máu trào ra khỏi miệng, biết là mình không chống đỡ nổi, cho nên bay ngược ra rất xa.

Một trái tim thật đáng sợ, chỉ mỗi lần rung động của nó đã làm cho mọi người không thể nào chịu được nổi!

"Đại Đế chi Tâm (1)... là Thánh tâm của Yêu tộc đại đế chúng ta!".

Mấy tên Đại Yêu ở trên bầu trời khiếp sợ vô cùng, nhịn không được thét lên.

(1): Đại Đế chi Tâm: Trái tim của đại đế

Đại Đế chi Tâm trong suốt, đột nhiên rung động, rồi phóng lên cao, hóa thành một đạo huyết sắc thần quang, bay về phía bầu trời xa xôi.

"Ngăn cản nó lại, tuyệt không thể thả nó rời đi!"

Một vị lão nhân của Điều Quang Thánh Địa quát to, trên mặt đầy lo lắng.

"Chặn lại nó, không tiếc bất cứ giá nào, phải giam cầm được nó!"

Một vị lão giả của Cơ Gia cũng quát lớn:

"Đó là trái tim của yêu tộc đại đế, là cội nguồn sức mạnh của hắn, nếu như bị một tên Đại Yêu khác tiếp nhận được, rất có khả năng lại sản sinh một Đại Đế khác!"

Khi mấy người còn đang truyền lệnh, thì mấy tên Đại yêu cũng xông lên, nhưng có một bóng người còn nhanh hơn bọn hắn, đó là Bàn Bác, cả người hắn dung hợp với thiên địa, hóa thành một đạo lục quang, chỉ trong nháy mắt đã biến mất không thấy, dường như hắn đã biến mất cùng 1 lúc với Đại Đế chi Tâm.

Cơ Gia phái ra 8 chiếc Chiến Xa Cổ đuổi theo, Điều Quang Thánh Địa thì phái ra một nửa nhân mã, cấp tốc đuổi theo. Mỗi bên đều để lại 1 nửa nhân mã, bao vây Cổ Điện lại.

"Nếu sớm biết là phản mộ Yêu Đế xuất thế, thì bọn hắn đã không vội vã tới đây, trước hết đã đi bẩm báo, thực lực của mấy người chúng ta còn chưa đủ!"

Một vị lão nhân của Điều Quang Thánh Địa không ngừng than thở.

"Ta chỉ cho rằng đây là một động phủ tầm thường mà thôi, ai dè lại là 1 phần mộ của Yêu tộc đại đế, chuyện này quá bất ngờ, là đại sự chấn động cả Đông Hoang!"

Cường giả của Cơ Gia cũng vô cùng hối hận chuyện họ không bẩm báo mà lại trực tiếp dẫn người bay tới đây.

Ở phía xa, Diệp Phàm vô cùng khiếp sợ, trong này có khoảng 10 người tu vi cũng không kém gì Chương môn Linh Khư Động Thiên, nhưng từ trong giọng nói của bọn họ, thì có thể suy luận, bọn họ không phải là cường giả chân chính của Cơ Gia và Điều Quang Thánh Địa, điều này đã làm chấn động lòng người.

Mấy Thánh Địa và Thái Cổ thế gia quả nhiên có lực lượng vô cùng to lớn!

"Lý chương môn, các ngươi có phải đã tìm được Đạo Kinh trong truyền thuyết hay không?"

Một vị lão giả của Điều Quang Thánh Địa hỏi Chương môn Linh Khư Động Thiên. Kể từ khi biết đây là phần mộ Yêu tộc Đại Đế, thì bọn họ đã biết, Thánh vật tùy táng bên trong trọng yếu tới mức nào.

Ngoại trừ những trọng bảo mà yêu tộc đại đế sử dụng khi còn sống, nhất định còn 3 trọng bảo thần tàng khác đó là: Đạo Kinh, chí bảo của Đông Hoang Nhân tộc, và di thể của yêu tộc đại đế.

Trong đó, nguồn gốc sức mạnh của yêu tộc đại đế là Đại Đế chi Tâm, đã phá không bay mất, có thể tìm được nó hay không cũng rất khó nói. Ngoại trừ bảo vật của đại đế thì Thánh vật của Đông Hoang nhân tộc là 2 kiện đồ vật mà Điều Quang Thánh Địa và Cơ Gia nhất định phải có được.

Chương môn Linh Khư Động Thiên vô cùng khổ sở, hắn không bẩm báo cho Điều Quang Thánh Địa, kết quả vẫn không có được gì, sớm biết như vậy,

hắn đã sớm cấp cho bọn người kia một cái nhân tình to lớn.

Hắn vội vàng giải thích:

"Đạo Kinh ở tầng thứ nhất của Thần tàng đã không cánh mà bay, chỉ còn lại có 1 cái hộp trống không, không có ai thấy được Chân Kinh. Mở được thần tàng tầng 3 cũng là chuyện ngoài ý muốn, Đại Đế chỉ Tâm cũng phá không bay mất. bây giờ chỉ còn có thần tàng tầng 2 vừa mới phá vỡ được 1 đạo cấm chế, khả năng là Chí bảo của Đông Hoang nhân tộc vẫn còn ở trong đó. Ngoài ra, ngoài ra những trọng bảo của Yêu tộc đại đế sử dụng khi còn sống chắc chắn vẫn có 1 chút."

"Tại sao Đạo Kinh lại không cánh mà bay?!"

Tất cả cường giả của Diêu Quang Thánh Địa và Cơ Gia đều nhìn không chớp mắt vào Chương môn Linh Khư Động Thiên, căn bản là không tin lời hắn nói.

Chương môn Linh Khư Động Thiên trong lòng chua chát, Ở Đông Hoang còn tồn tại mấy bản Cổ Kinh, nghe nói cũng được gọi là Đạo Kinh, nhưng tất cả đã bị những Thái Cổ thể gia và Thánh Địa này nắm giữ trong tay, bọn họ không vừa lòng với tiên điển đã có, giờ lại muốn cướp đoạt cả bản Cổ kinh này.

Chương môn Linh Khư Động Thiên chỉ có thể thờ dài, bất đắc dĩ lắc đầu, nói:

"Chúng ta quả thật không có nhìn thấy..."

Đúng lúc này, phía chân trời xa xa truyền đến tiếng tiên nhạc du dương, có mười mấy nữ tử nhanh nhẹn vọt tới, đúng lúc Diệp Phàm đang nhìn lên bầu trời, cảnh tượng làm cho hắn sợ hãi.

Mười mấy nữ tử này đều một thân bạch y trắng như tuyết, tuy chưa tuyệt mỹ, nhưng mỗi người đều thanh lệ xuất trần, không nhiễm chút khí tức trần thế nào.

Các nàng vô cùng linh hoạt, nhanh nhẹn bay tới, giống như là Lăng Ba tiên tử, lại giống như khiêu vũ Tinh Linh, đều siêu trần thoát tục, không dính chút bụi trần gian nào.

Có người thổi sáo trúc, âm thanh du dương, dịu nhẹ êm tai, có người cười dịu dàng, như một làn gió xuân ấm áp, mỗi thiếu nữ này mặt mũi đều xinh đẹp như hoa, giống như tiên tử hạ phàm.

Diệp Phàm vô cùng kinh ngạc, cảm thấy đây mới đúng là Tu tiên giả trong trí tưởng tượng của hắn, không linh phiêu dật, ngự Thần Hồng mà đi, siêu trần thoát tục, tiêu dao trong thiên địa.

"Không nghĩ tới, Dao Trì Thánh Địa đã lâu không xuất thế cũng bị kinh động, không bao lâu nữa, tất cả các môn phái, thế lực tu tiên ở Đông Hoang cũng sẽ dồn tới đây."

"Dao Trì Thánh Địa từ trước tới nay không tranh với đời, lần này cũng muốn tranh di bảo của yêu tộc đại đế hay sao?"

Diêu Quang Thánh Địa và Thái cổ thể gia Cơ gia đồng thời lên tiếng, coi như là vừa hỏi thăm và dò xét mấy vị thiếu nữ.

"Bọn ta chỉ đi ngang qua mà thôi, phát hiện nơi đây yêu lực mệnh mông như biển, cho nên tới mới xem hư thực thế nào, không nghĩ tới là lại gặp được các vị."

Một bạch y nữ tử cười dịu dàng, sau đó thần sắc trịnh trọng, nói:

"Nhưng lại không tưởng tượng được phần mộ của yêu tộc đại đế đã xuất thế, có thể dự đoán trong mấy ngày tới, sẽ chấn động Đông Hoang đại địa, các môn phái cũng sẽ phải rất nhiều người tới."

Ở phía xa, Diệp Phàm vô cùng giật mình, Diêu Quang, họ Cơ, Dao Trì những nơi này đều không bình thường.

Nhất là Dao Trì, đã để lại rất nhiều thần thoại từ thời Cổ Đại của trung quốc, không tưởng tượng được là ở bên bờ tỉnh không này cũng có lai lịch rất lớn

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Yến quốc chẳng qua chỉ là một vùng đất nhỏ nhoi, so với Đông Hoang chỉ là muối bỏ bể, nếu như tin tức này truyền ra, khu

Lúc này, Chương môn Linh Khư Động Thiên là người mất mát nhiều nhất, ở đây đã xuất hiện cả Thánh Địa và Thái Cổ thể gia, hẳn biết lần này chắc chắn là không có thu hoạch gì rồi, hẳn không thể tranh chấp được với những thế lực to lớn như thế này.

Một cỗ Chiến Xa Cổ của Thái cổ thể gia Cơ Gia, rung động ầm ầm, nghiền ép hư không, làm cho không gian chấn động, nhanh chóng lao vọt đi.

Mấy người bên Diêu Quang Thánh Địa thấy vậy, tất cả đều biến sắc, một vị lão nhân vội vàng ra lệnh cho 2 tu sĩ bên cạnh, nói:

"Các ngươi mau trở về Thánh Địa, cấp tốc bẩm báo lên trên, phái cường giả đến cứu viện!"

Tin tức phản mộ Yêu tộc đại đế xuất hiện không thể nào che giấu được nữa rồi, chắc chắn sẽ làm chấn động Đông Hoang đại địa, không lâu sau sẽ có rất nhiều môn phái kéo tới, trong đó sẽ có không ít thế lực sánh ngang với Thánh Địa và Thái cổ Thể gia, Cơ gia và Diêu Quang Thánh Địa không thể không cầu viện.

"Mấy nhà chúng ta liên thủ, nhanh chóng phá vỡ Phản mộ Yêu đế, lấy trọng bảo ở bên trong ra, có được không?"

Một vị lão giả của Diêu Quang Thánh Địa hết nhìn về phía cường giả Cơ Gia, lại nhìn phía mấy nữ tử của Dao Trì Thánh Địa cuối cùng là nhìn lướt qua Chương môn Linh Khư Động Thiên.

"Được, nên làm như vậy."

Cường giả Cơ Gia đang ngự trên Chiến Xa Cổ nghe vậy thì lập tức gật đầu đáp ứng.

Mười mấy nữ tử Dao Trì Thánh Địa đang phiêu dật trên không trung, mỗi người đều thanh lệ xuất trần, dường như không muốn tham dự trường tranh đoạt này, nên tất cả đều lui về phía sau, một nữ tử hé môi son, nói:

"Chúng ta chỉ đi ngang qua mà thôi, không muốn tranh đoạt di bảo của Yêu tộc đại đế."

"Đã như vậy, thì chúng ta cũng không ép. Hai nhà chúng ta liên thủ phá vỡ lăng tẩm của Yêu tộc đại đế."

Diêu Quang Thánh Địa và Cơ Gia muốn Dao Trì Thánh Địa rời khỏi, tuy rằng lăng tẩm có rất nhiều trọng bảo, nhưng càng ít người hôi của, thì càng tốt.

"Lý Chương môn, ngươi cũng dẫn người của ngươi qua đây."

Một vị lão nhân của Diêu Quang Thánh Địa nhìn ra xa nói.

Chương môn Linh Khư Động Thiên trong lòng chua chát, nói:

"Ta sẽ toàn lực ứng phó."

Lão giả của Diêu Quang Thánh Địa gật đầu nói:

"Linh Khư Động Thiên của các ngươi cũng đã tổn không ít khí lực, lúc mở được phản mộ yêu đế chắc chắn sẽ làm cho các ngươi thỏa mãn."

Lập tức, hai mươi mấy vị cường giả lập tức đi vào trong phản mộ yêu đế, ý muốn triệt để khai mở phản mộ từ Thái Cổ này.

"Rầm"

Cổ Điện do Ngũ sắc Thần ngọc tạo thành không ngừng lay động, phóng ra từng đạo loá mắt quang hoa, làm cho mảnh không gian xung quanh không ngừng lay động theo.

"Hình như có cái gì đó không đúng..."

Mười mấy nữ tử của Dao Trì Thánh Địa quan sát ở phía xa, trên mặt các nàng lúc này đều lộ ra thần sắc khác thường.

"Yêu văn của Cổ Điện càng ngày càng sáng."

"Những chữ cổ này hình như đều có sinh mệnh, tất cả đều đang rung động, dường như muốn xuyên thấu thạch bích (tường đá) mà ra."

Tất cả các yêu văn trên Cổ Điện đều tỏa ra màu sắc dị thường, văn tự chạm khắc hình Rồng thì giống như 1 con Tiểu Long đang vận vẹo, văn tự chạm khắc Phượng thì giống như muốn giương cánh bay ra, văn tự chạm khắc Huyền Quy thì lẫn lộn không ngừng... Nguồn truyện: Truyện FULL

Phản mộ yêu đế tràn ngập khí tức thần bí, yêu lực cường đại chậm rãi ngưng tụ, một tầng sương mù mờ mờ lung lung bao phủ kín Cổ Điện.

"Không tốt, Lăng tẩm của Yêu tộc đại đế này có điều cổ quái..."

Mười mấy nữ tử đến từ Dao Trì Thánh Địa đều giật mình, các nàng cảm thấy yêu lực ngày càng mạnh mẽ, dần dần, giống như thủy triều chậm rãi dâng lên.

Không phải tất cả những người của Diêu Quang Thánh Địa và Cơ Gia đều tiến nhập vào trong phần mộ, những người canh giữ phía ngoài cũng thấy được cảnh tượng này, sắc mặt đột biến, hướng về phía trong gọi lớn:

"Không tốt, lăng mộ có biến, mau mau rời khỏi!"

Không cần bọn họ gọi, những người bên trong đã cảm giác lăng mộ không ổn, mấy người đi vào sâu nhất đột nhiên biến thành huyết vụ, chuyện xảy ra rất nhanh chóng, tất cả mọi người đều không rõ chuyện gì đang xảy ra.

"Vù Vù Vù "

Tất cả mọi người đều lùi bước về sau, thân hóa thần hồng, phóng nhanh về phía lối ra.

"Rầm "

Bên trong phần mộ Yêu đế, vô tận quang hoa sáng rực lên, mấy người phía sau như bị lửa đốt, giãy giụa thảm thiết, chỉ trong nháy mắt đã hóa thành tro bụi. "Đi mau!"

Chương môn Linh Khư Động Thiên và Thái thượng trưởng lão từ trong hiểm cảnh thoát ra, Diêu Quang Thánh Địa và Cơ Gia mỗi bên chỉ thoát ra được tám 4, 5 người, những người khác đã bị phóng bế ở bên trong.

Lúc này, Đại Môn của Cổ Điện chậm rãi khép lại, mọi người nhìn qua khe cửa thì hoàn toàn thấy rõ hết mọi việc, trong đó quang hoa óng ánh, những người bị nhốt bên trong không thể nhúc nhích được chút nào, toàn thân trong suốt, huyết dịch đang bị thiêu đốt, lục phủ ngũ tạng bốc cháy, tiếp theo là huyết nhục xương cốt bị thiêu, trong nháy mắt đã hóa thành tro bụi.

Cảnh tượng tử vong của bọn họ vô cùng kinh khủng, làm cho tất cả mọi người đều sợ hãi, nhất là những người mới rút được ra ngoài, nếu như bọn họ chỉ lùi chậm một bước thôi, thì bọn họ cũng phải chịu cảnh tượng như vậy.

"Tại sao lại như vậy, đã xảy ra chuyện gì, cái lăng mộ này đột nhiên lại đáng sợ tới như vậy..."

Lão giả của Diêu Quang Thánh Địa sắc mặt tái nhợt, vô cùng khó coi, bây giờ chưa kiếm được chút trọng bảo nào, mà lại tổn thất nhiều người như vậy, đây không phải là dấu hiệu tốt lành gì.

"Đây là hậu thủ (1) mà yêu tộc đại đế bày ra, nếu không có đại yêu nào ở bên trong, thì đây chính là ma quật của tu sĩ nhân loại!"

Cường giả Cơ Gia có phán đoán.

(1): Hậu thủ: thủ đoạn cuối cùng

Mọi người suy nghĩ một chút, cảm thấy có đạo lý, lúc này có mấy vị đại yêu đi vào, thì lại không xảy ra biến cố gì dị thường, cho đến khi bọn họ rời đi, Cổ Điện mới trở nên thần bí đến như vậy.

"Rất có thể như vậy, Yêu tộc đại đế chắc chắn không hy vọng cường giả nhân loại đoạt được truyền thừa của hắn."

"Chẳng lẽ chúng ta phải bắt mấy tên đại yêu tới đây hay sao, sợ rằng lúc này đã không còn kịp, có rất nhiều môn phái khác đã đi được nửa đường để tới đây rồi."

Diêu Quang Thánh Địa và Thái Cổ thể gia Cơ gia thương lượng một lát, sau đó bọn họ quyết định hợp lực dùng sức mạnh tấn công, phải mở Cổ Điện trước, cho đến lúc đó trọng bảo về tay ai còn chưa biết được.

"Nhất định phải mở cửa Cổ Điện trước!"

Diêu Quang Thánh Địa và Cơ gia liên thủ, đủ để trấn áp 1 môn phái bình thường, thế nhưng nếu có một môn phái mạnh mẽ, hoặc 1 Thánh địa, 1 Thái cổ thể gia khác đến, những người đó mà cũng nhau tranh đoạt sẽ là 1 phiền phức lớn.

Đông Hoang thực sự quá lớn, có rất nhiều tu sĩ cường đại, ngay cả một quốc gia cũng có vài phần thực lực, không có 1 Thánh Địa nào có thể chần nhíp được Đông Hoang.

"Xoạt xoạt xoạt "

Tất cả các vũ khí đều tỏa ra quang hoa, chém giết về phía lăng mộ của Yêu tộc đại đế, năng lượng bộc phát ra làm không gian chấn động kịch liệt.

Nhưng mà, điều khiến người khác giật mình là, Lăng mộ chẳng tổn hao gì, mà Yêu vẫn trên lăng mộ lại càng lấp lánh.

"Những yêu văn này đang động đây!"

Lúc này, tất cả tu sĩ nhân loại đều cả kinh, từng con Tiểu long một đang chậm rãi bò ra khỏi nền móng, từng con từng con Phượng hoàng đang giương cánh muốn bay ra, từng con Huyền quy đang chậm rãi bò...

Yêu văn của yêu tộc đại đế đã chuyển động, từ nền móng của Cổ Điện bò lên dần phía trên, cuối cùng bao trùm toàn bộ Cổ Điện, giống như là đang khắc chú văn, thần bí khó lường, mỗi nét đều có yêu lực chuyển động.

Diêu Quang Thánh Địa và Cơ gia mạnh mẽ tấn công vài lần, nhưng toàn bộ đều thất bại, lại còn tổn thất thêm 2 chiếc Chiến Xa Cổ và 7, 8 con Man thú, Yêu văn trên lăng tẩm của Yêu tộc đại đế có một lực lượng thần bí khó lường, thỉnh thoảng phóng ra thần quang, có thể xuyên thủng người khác.

"Thôi rồi, đây là đế văn của Yêu tộc, do tâm huyết 1 đời Yêu tộc đại đế lưu lại!"

Lão giả của Diêu Quang Thánh Địa sắc mặt tái nhợt, dùng sức nắm chặt lấy bàn tay, nói:

"Bằng vào lực lượng của chúng ta không thể nào mở được nó, chỉ không biết lúc nào môn phái sẽ phá cường giả tới"

Mấy lão giả ngự trên Chiến Xa Cổ sắc mặt không tốt, phần mộ của Yêu Đế tà dị tới như vậy, chỉ còn cách đợi cường giả tới cứu viện.

"Xoạt xoạt xoạt "

Âm thanh phá không ngọt vang lên, phía xa xa có mấy chục đạo Thần Hồng đang bay tới đây, sau khi đề tin tức ra đây chính là những người đầu tiên chạy tới.

Nhưng mà, những người này thấy đây toàn là người của 5 Động Thiên Phúc Địa khác của Yến quốc, những người ở chỗ này mới thờ phào nhẹ nhõm, rất may là không phải thế lực của 1 Đại Phái.

"Àm àm àm..."

Xa xa mây mù chấn động, quang hoa bắn ra tứ phía, Một Thần Chu (thuyền) do Thần ngọc chế tạo thành tiến tới, rất nhanh tới gần.

Người của Diêu Quang Thánh Địa và Cơ Gia lập tức biến sắc, điều gì sợ thì cuối cùng cũng đến, người của siêu cấp đại phái rốt cuộc cũng tới.

Nhưng mà chuyện làm cho bọn họ chân chính kinh hãi còn ở phía sau, vào lúc này, ở phương xa truyền tới âm thanh kinh khủng như sóng thần đàn gào thét.

Ở phương hướng khác, có mấy chục đạo Thần Hồng bay tới, 9 con man thú Thái Cổ giống như Kỳ Lân đang kéo một chiếc Thần Hà Ngọc liên, đằng vân giá vũ, âm thanh sấm sét vang lên không ngừng, rất nhanh bay tới nơi này.

Cường giả của Diêu Quang Thánh Địa và Cơ Gia lập tức biến sắc, đây tuyệt đối là 1 siêu cấp đại nhân vật vô cùng kinh khủng, nếu không thì không thể phô trương như vậy được.

"Nhân vật cỡ này cũng phải động thân tới đây rồi đây.."

Bạn đang đọc truyện *Già Thiên Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.